

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

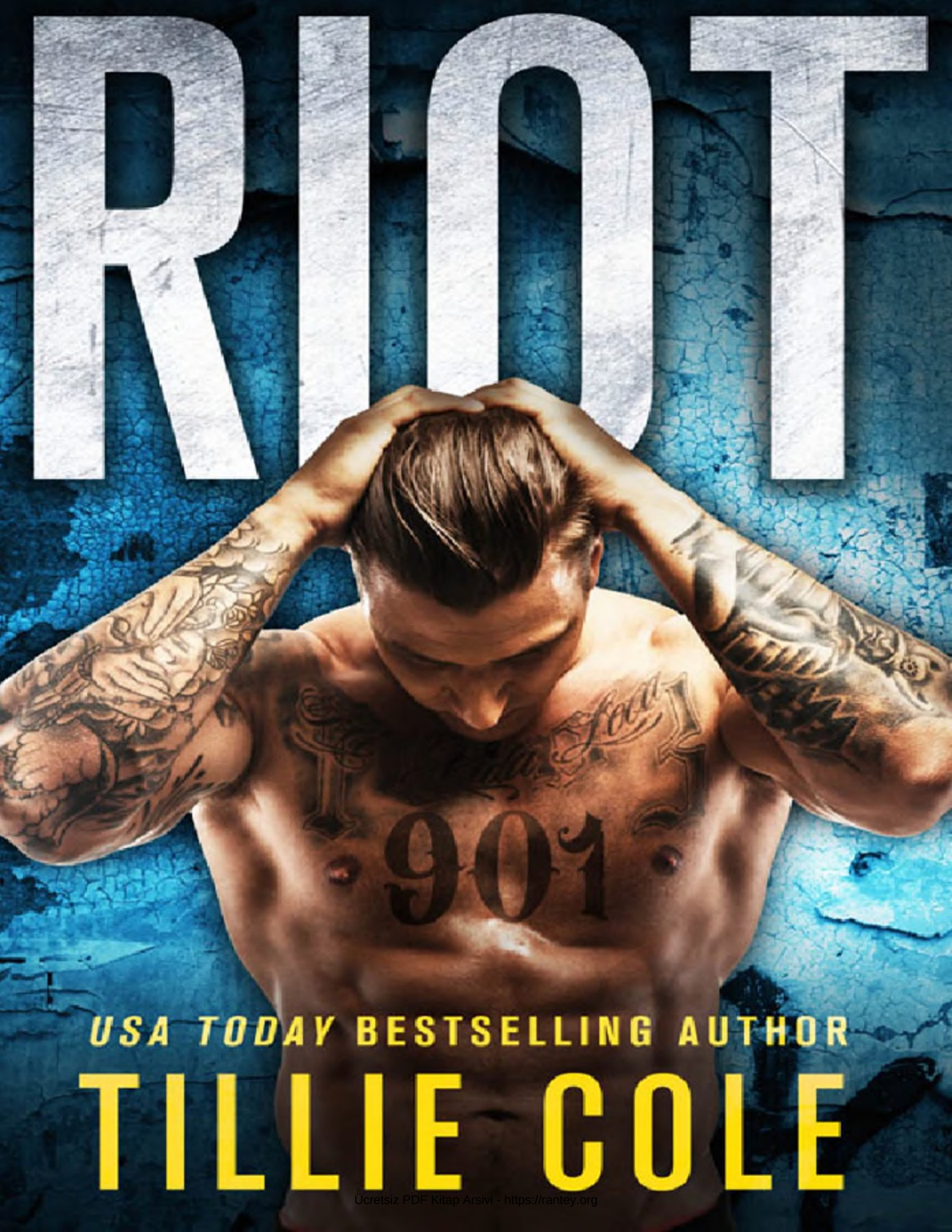
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RIOT

A shirtless man with extensive tattoos is shown from the chest up. He has his hands behind his head, looking down. His chest features a large tattoo of the number '901'. His arms are covered in intricate tattoos, including floral and geometric designs. The background is a textured blue surface with cracks.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TILLIE COLE

Önsöz

901

Kan Çukuru

Gürcistan

Bilinmeyen Konum

Tünelden aşağı inerken kaba kum ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Binlerce seyircinin - kana susamış, zengin seyircilerin - ayaklarını yere vurarak çıkardıkları gürültülü sesler etrafımdaki havanın her santimini dolduruyordu. Her iki elimde de değerli Rus Kazak hançerlerim Kindjal'lardan birini tutarken kaslarım seğirdi. Kanım damarlarımda hızla akarken ve kana susamışlığımı ateşlerken onları döndürdüm.

Bacaklarım bedenimi düzenli bir koşuya iterken, bekleyen kalabalığın gürültülü, ritmik tepinmeleri daha da hızlandı. Dudaklarım dişlerimin üzerinde geriye yuvarlandı. Ağzımdan alçak bir hırıltı yükseldi. Ağır, heyecanlı nefes alışlarımın yankıları, hızla hareket eden ayaklarımla birlikte atıyordu.

Tünelin zifiri karanlığı, çukura giden rampaya yaklaştığımda yerini aydınlığa bıraktı. Kalplerin delindiği ve canavarların öldürüldüğü çukur. Çukur nerede

Kan su gibi özgürce akıyor, et kemikten en yumuşak etler kadar kolay ayrılıyordu.

Şampiyonların hüküm sürdüğü yer.

Mahkemeye çıktığım çukur. Kral, şeytan *gölgesi*, ünlü "Pit Bull." Yenilmezdim. Usta'nın yer üstünden sürüklediği hiç kimse beni alt edemezdi. Saldırdıklarında bir çizik bile alamazlardı. Yıllarca şampiyon olarak hüküm sürdüm.

Bu kum benim.

Bu ringde serbest bırakılan her ruhun sahibiydim. Kan Çukuru'nda ben bir tanrıydım.

Çukurun ağzı görüldüğünde, kalabalık yukarıdan kükrerken hızımı artırdım. Sonra özgürce arenaya daldım ve yoluma çıkan herkesi öldürmek için ileri atıldım.

Savurdum. Değerli Kindjal'larım saniyeler içinde, yeteneksiz ya da rekabetçi bir ruha sahip olmadan bana doğru koşan bir değil iki erkeği biçti. Cansız bedenleri arkamda yere yığıldı ama ben arkama bakmadım. Gözlerim kalan üç dövüşçüyü takip etti, kanımı arzulayarak etrafımda dönüyorlardı.

Gülümsedim. Başımı eğdim ve gözlerimi onlardan uzak tuttum. Hiç şansları yoktu. Bu erkekler benim için çoktan ölmüştü. Yakında yok edilecek taze etlerdi.

İlki bana doğru koştu, hemen ardından ikincisi geldi. Hiç terlemeden onları indirdim. Sonra son rakip ilerledi ve başının etrafında kanatlı bir zincir salladı. Birbirimizi geçene kadar önce sola, sonra hemen sağa doğru eğildim. Yanından ittim ve güvenilir bıçaklarımı gövdesine gönderdim. Dikkatimi odaklanmış bir şekilde tuttum.

Ölmek üzere olan erkek yere düştü. Vücudunun kuma vuruşunu duydum... sonra seyirciler onaylarını haykırdılar.

Kalabalık ayağa fırlayıp numaramı tekrar tekrar söylerken dimdik, kımıldamadan durdum.

"901! 901! 901!"

Gözlerim kalabalığı taradı, gözlerim Usta'yı bulana kadar üzerimden dalga dalga nefret damlıyordu. Usta koltuğunda oturuyordu, çukurun ortasındaki yaldızlı koltukta. Ve dik dik bakıyordu. Gurur ve kınama karışımı bir bakıştı bu.

Bekledim, bana gitmem *için* izin vermesini bekledim. İzin verdiğinde, bileğinin umursamaz bir hareketiyle topuğumun üzerinde döndüm ve tünelden aşağı doğru hışımla indim. Karanlık koridordan hücreme doğru ilerlerken Usta aniden karşımda belirdi.

Durdum, hareketsiz kaldım.

Hemen başımı eğip teslim oldum.

Gözlerim Usta'nın mükemmel cilalı siyah ayakkabılarına, en iyi takım elbiseleri içindeki bacaklarına odaklandı. Ve bekledim. Konuşmasını bekledim.

"Sana bu sefer daha yavaş yapmanı söylemiştim. Sana bir gösteri yaratmanı söylemiştim. Çok hızlı öldürüyorsun. Bana paraya mal oluyorsun. Bir zayıflık unsuru göstermediğın sürece kimse en iyi dövüşçülerini seninle yüzleşmeye getirmeyecek. Hiç yenilebilir görünmüyorsun."

Bu sert azarlama karşısında çenem sıkıştı. Ellerim yanlarımda asılı duran Kindjal'larımın üzerinde sıkılaştı. "Ben kaybetmem," diye homurdanarak cevap verdim.

Usta'nın ayakları bana bakana kadar yaklaştı. Uzun boylu, esmer ve genişti. Ben daha uzundum, daha geniştim, onun ödüllü katiliydim. Yığılmış, yırtık kaslardan yapılmıştım, bunu o sağlamıştı. Acımasız gücün gerçeğe dönüşmüş haliydim, beni bu şekilde tasarlamıştı. Ve hepsinden iyisi: Korkum yoktu - Usta, korkunun kara kalbimde hiçbir yer tutmaması için yeterince cezaya katlandığımdan emin olmuştu. O kadar titiz davranmıştı ki artık bana sahip olan erkekten bile korkmuyordum.

"901," diye azarladı, sakinliğin altında yatan korkuyu göstererek, "sen benim en iyi dövüşçüsün. Şampiyonumsun. Benim Pit Bull'um." Bir adım daha yaklaştı. "Sana zarar vermem için beni zorlama." Elini kaldırdı. Beni her zaman ölçsüz bir şekilde iğrendiren bir hareketle, parmağını yavaşça yüzümün yan tarafında gezdirdi. Parmak ucu dudaklarımın üzerinden geçip göğsüme inerken donup kaldım. Parmağı göğsümdeki dövmenin üzerinde gezindi. Kimlik numaram: 901.

Gözlerini mürekkebe dikmiş, donup kalmış bir halde bakarken gözlerine bakma riskini göze aldım. Damarlarım alev alev yanan ateşle doldu. Alevler kanın yerini aldı. Çünkü Efendi deliydi. Efendi bunun için yaşıyordu, bize, kölelerine hükmetmek için. Kan Çukuru'nda o bir kraldı. En kötüsü de, buna inanıyordu.

Boğazını temizleyen Usta geri çekildi ve elini geri çekti. Bakışlarım tekrar ayaklarımın altındaki kuma kaydı. "901, bu konuda başka seçeneğin yok." Bir anda kişiliği değişti. Öfkesini kaybetti ve iç çekti. "Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni. Seni cezalandırmak bana çok acı verir, şampiyonların şampiyonu."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Çünkü *ciddiydi*. Efendi beni cezalandıracaktı. Bundan hiç şüphem yoktu. Herkes ondan korkardı, bir avcı, doğuştan bir katildi. Kölelerine acı çektirmekten zevk alırdı. Ama bundan da öte, aklını karıştırmaktan zevk alıyordu. Ne düşündüğünü bilmemek, bugünün seni öldürtmeyi seçtiği gün olup olmayacağını bilmemek.

Tüm imparatorluğu korku temeli üzerine inşa edilmişti.

Ama benim böyle bir korkum yoktu. Onun için çok önemliydim. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Herkes biliyordu. İstismar edebileceği bir zayıflığım yoktu.

Bu onu her şeyden daha çok kızdırdı.

Cevabımı bekledi. Derin bir nefes alarak cevap verdim: "Yavaşlamayacağım. Yenilmeyeceğim."

Başını salladı ve gülümsedi. Ama gülümsemesinde mizah yoktu. Sadece meydan okuma vardı. "İşte burada yanılıyorsun, 901. Herkesin bir zayıflığı vardır." Gözleri parladı ve ekledi, "Mesele sadece onu bulmak."

Emirlere karşı gelerek şöyle cevap verdim: "Benim bir zayıflığım yok. Kendime zayıflık izni vermem. Asla."

Usta cevap vermedi. Birkaç dakika boyunca tam önümde hareketsiz kaldı. Sessizdi. Dalgın. Ta ki kenara çekilene kadar, ki ben bunu gitmem için bir işaret olarak algıladım.

Koridordan hücreme doğru aceleyle ilerlerken, Usta bağırdı, "Teslim olacaksın, 901. Bu sefer itaatsizliğin için seni bağışlayacağım. Ama cezadan muaf olduğunu sanma. Çukurda herkesin yeri doldurulabilir. Senin bile. Her zaman daha güçlü ve hızlı biri gelir. Zayıflıklar bulunacaktır. Ve sizi temin ederim ki, onlardan yararlanılacaktır."

Sustum. Soğuk, cansız sesi yavaşça tenimi yıkadı. Usta'nın ayak sesleri yaklaştı, ayakkabılarının kumda çıkardığı hafif sesler tiksindirici sessizliği yararak durduğum yere kadar geldi. Üzerimdeki otoritesini göstererek bir süre öylece durdu. Sonra nihayet uzaklaştı.

Ayak sesleri uzaklaştığında hücreme geri döndüm. Sözleri her adımda beynimden geçiyor, dudaklarım saf nefretle kıvrılıyordu.

Uzun zaman önce, ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, beni kırmasına izin vermeyeceğime karar vermiştim. Rakiplerimi daha yavaş öldürmeyecektim ve kesinlikle "gösteri yapmayacaktım"- başarısızlık numarası yapıp bedenimin sahip olduğu gücü gizlemeyecektim. Daha da önemlisi, zayıflık göstermeyecektim. Bu cehennem çukurunda geçirdiğim yirmi bir yıl boyunca ona hiç zayıflık göstermemiştim. Çünkü burası lanet olası Kan Çukuru'ydu. Zayıf erkekler ölürdü. Şampiyonlar düşerdi. Sadece en acımasız katiller hayatta kalırdı.

Ve ben de bu kumda ölecektim, ama Efendi bana kalbimi durduracak kadar değerli ve acımasız birini getirene kadar değil. Ancak o zaman son nefesimi verebilirdim.

Gücüm, onun iradesine boyun eğmeyi reddedişim, bu hayatta elimde kalan tek seçenektir. Beni diğer her şeyden mahrum bırakmıştı-özgürlük, mutluluk, özgür irade. Ama bir savaşçı olarak gururum sadece benim içindi, benim dediğim tek şeydi. Onu da almasına izin veremezdim.

Derin bir nefes aldım ve hızımı artırdım. Dışarıda yakın zamanda beni yenebilecek kimsenin olmadığını bilmenin güveniyle.

Çünkü ben Rus Pit Bull'uydum.

Ruhların toplayıcısı. Bu
benim alanımdı.
Kan ukuru benim arenamdı.
Ve sonuna kadar
savaşacaktım.

1

152

Kan ukuru

Gürcistan

Bilinmeyen Konum

Ilık bir esinti tenimin üzerinde dalgalanarak beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalıştığımda gözlerim kurşun gibiydi. Sonunda başardığımda görüşüm bulanıklaşmıştı. Başımı kaldırmaya çalıştım ama ağrıyordu ve acı omurgamdan aşağıya doğru akıyordu.

Kollarımı ve bacaklarımı kaldırmaya çalışırken dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü. Ağrılar içindeydiler ve binlerce iğne batırılmış hissi uyandırıyorlardı. Ağzım kurumuştı. Gözlerim nihayet üstümdeki taş tavana bakabilecek kadar açıldı. Taş donuk bir griydi. Yine de, çevremdekilerin aksine, yumuşak ve rahat bir şeyin üzerine uzandım, başım ipekle kaplı en yumuşak kuş tüyü gibi hissettiren şeyin içine gömüldü.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı. Sertleşmiş parmaklarımı hareket ettirmeyi başararak altımdaki yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdim. Derin bir nefes aldım, içime çektim ve

yan dönmek için kendimi zor tuttum. Dudaklarımdan dökölmek üzere olan acı dolu bir iniltiyi bastırdım. Eforla nefes nefese kalmıştım.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Acı dindiğinde gözlerimi açtım ve önümde duran şeye baktım. Bir... yatakta mıydım? Gerçek bir yatak. Büyük, yumuşak bir yatak. Kafam karışık. Kalbim burada olduğum için panik içinde çarpıyordu. Bir yatağa sahip olma ayrıcalığını hiç kazanmamıştım.

Bu kez acıyı görmezden geldim ve oda görünene kadar başımı lüks yastığın üzerinde daha yükseğe kaldırdım. Geniştı ve çok güzel dekore edilmişti. Tavandan sarkan beyaz perdeler odayı kaplıyordu. En zengin kırmızılardan oluşan birkaç halı ve eski kahverengi gibi görünen mobilyalar odanın kenarlarına mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti.

Nerede olabileceğimi düşünmeye çalıştım ama zihnim yoğun bir sise dönüşmüştü. Gözlerimi kapattım, sert ışık beni uzak durmaya zorladı. Sonra kafama dank etti: Işığa alışkın değildim; karanlığa alışkındım. Ama neden? Bilmiyordum! Hatırlamaya çalışmak için beynimi zorladım. Ortaya çıkan tek şey bölük pörçük görüntülerdi: kafesler, iğneler, acı, damarlarımdaki kızgın ateş, sönmesi için duyduğum dayanılmaz ihtiyaç. Ardından daha karanlık görüntüler geldi: siyah ağır giysiler giymiş erkeklerin görüntüleri, çocuklarla dolu bir ev, o çocukların götürölmesi. Yataklarından koparılan.

Ellerim titremeye başladı, parmaklarım zayıf yumruklar halinde kıvrıldı. *Wraithler*. Kelimeler ilerlerken zihnim *Gece Hayaletleri* diye fısıldadı.

Sonra yüz hatları olmayan bir yüz ortaya çıktı. Acımasızca yara izleri olan, özelliiksiz bir yüz. Bir canavarın yüzü, yine de

bu kadar korkutucu

kocaman kaslı, yaralı bir canavardı, hiç korku hissetmedim. Aslında tam tersi, kendimi güvende hissettim. Bu yüzü görünce içimi bir sıcaklık kapladı. Ellerimin titremesi durdu. Ama yüz öylece kaldı. Yerini, beni kurtaracağına dair güvence veren derin, çiğ bir sese bıraktı. Ne pahasına olursa olsun. Nerede olursam olayım benim için gelecekti. Bir kez daha özgür olacaktık.

Elimde bir gözyaşı damlasının yumuşak, ıslak dokunuşunu hissettim. Ağladığımı ancak o zaman fark ettim. Kaşlarım çatıldı, neden ağladığımı merak ediyordum. Bir kez daha beynimi yokladım, bu adamın benim için neden bu kadar önemli olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sağ tarafımdaki kapı açılana kadar bu keşfin tam kıyısında sallanıyordum. Genç bir kadın yavaşça odaya girerken donup kaldım. Onu incelerken gözlerim irileşti ve nefesim daraldı. Ufak tefekti, üzerinde uzun, kötü oturmuş gri bir elbise vardı. Hafif topallayarak yürüyordu. Sonunda başını bana doğru çevirdiğinde, sesli bir şekilde nefesimi tuttum. Yüzünün sağ tarafının şekli bozulmuştu. Başının o tarafında hiç saç çıkmıyordu. Genç kadının koyu renk yüz hatları kalın, çirkin yara izleriyle gölgelenmişti.

Sırtında, statüsüne ihanet eden benzersiz kimlik dövmesini fark ettim: bir *chiri*. "Belalardan" biri. Kan Çukuru'ndaki en düşük köle türü. Dövmelerinde 000 yazıyordu ve bu da isimlerinin olmadığını gösteriyordu. Onlar dünyamızın gölgeleriydi, kişisel bir kimliğe bile layık olmayacak kadar düşük seviyedeki küçük oyunculardı. Tüm bu bilgileri nereden bildiğimi düşünerek kaşlarımı çattım.

Kan Çukuru... Zihnim nerede olduğumu fark etmekle dolup taştı. En çok korktuğum yer. Kan Çukuru'ndaydım.

Ama nasıl... nerede... neden...?

Şok olmuş bakışlarımı hissetmiş gibi, *chiri'nin* kara gözleri benimkilerle buluştu. Durdu, sonra hızla başını eğdi. Boğazıma bir yumru tılandı. Genç bir kızıdan daha yaşlı görünmüyordu. Belki on beş ya da on altı?

Çiri büyük odanın diğer tarafına kaçmak için döndü ama ben "Hayır, lütfen yapma" diye seslenmeyi başardım. Sertçe yutkundum, sanki bir milyon cam parçası boğazıma masaj yapıyormuş gibi hissediyordum.

Bu nahoş hissi üzerimden atmak için öksürdüm. Ben bunu yaparken, *çiri* kararsızlıkla ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Sonunda omuzları çöktü ve elinde tuttuğu çarşafı bırakıp yatağımın yanına koştu. Yanımdaki sürahidenden bir bardağa su doldururken onu izledim. Kederli gözlerini kaldırmadan bardağı bana uzattı. İçkiyi almak için elimi kaldırmaya çalıştım ama bir kasımı bile oynatmanın acısı çok büyüktü. Gözlerimden yaşlar boşandı. Kafa karıştırıcı çıkmazımın yarattığı hayal kırıklığı dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Bir gözyaşı damlası altımdaki yastığa düşerken, bardağın kenarı aniden dudaklarıma kondu. Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı kırıştırdığımda, *çiri* içmem için eliyle işaret ediyordu. Soğuk sıvı dilime değer değmez gözlerimi kapadım. Bardağı boşaltana kadar içtim ve içtim. *Çiri* bardağı yeniden doldurdu ve onu da içtim.

Üçüncüyü doldurmaya gittiğinde fısıldadım, "Hayır, bu kadar yeter. Teşekkür ederim."

Genç kadın başını eğdi ve uzaklaşmaya başladı. O gidemedi ben yalvardım, "Hayır, lütfen kal. I..." Başımı salladım, ağrısından irkildim. Acıyı bir kenara iterek sordum, "Neredeyim ben? Neden böyle bir odadayım? Kafam çok karışık."

Çiri emredileni yaptı ve gözlerime bakmadan, "Yüksek Mona süitindesiniz hanımefendi. Üstat öyle emretti."

Bir anlık netlikle ne olduğumu hatırladım. Ben bir *Mona'ydım*. Erkeklerle istedikleri zaman zevk vermek için vücudu için kullanılan bir köleydim.

Damarlarımda dolaşan sıcak kanın yerini buz aldı. Tüylerim diken diken oldu ve omurgamdan aşağı indi.

Yüksek

Mona?

Efendim?

Süit mi?

Efendi Arziani. Bu isim kalbimde hızlı bir şok etkisi yarattı ve kalp atışlarım hızlandı. Bu Usta'nın beni neden bu kadar korkuttuğundan emin değildim ama yine de ondan çok korkmamı söyleyen içgüdülerime güveniyordum.

Çok ihtiyaç duyduğum nefesi içime çekerek, "Kan Çukuru'nda mıyım?" diye sordum. Soru ağzımdan çıktı, kelimeler hala zihnimi saran kafa karışıklığıyla doluydu.

"Evet, hanımefendi. Altı hafta önce geri getirildiniz. Bir süredir yoktur."

Şok vücudumda dalgalandı. "Altı hafta mı? Geri mi getirildin?" diye sordum. Çiri cevap olarak bir kez başını salladı. I

Nerede olduğuma dair herhangi bir Şey, son altı haftaya dair herhangi bir anı kırıntısı hatırlamaya çalışarak beynimi yokladım ama hiçbir Şey yoktu. Panik duygularımı ele geçirdi.

"Hatırlamıyorum," dedim kısık sesle. "Hiçbir Şey hatırlamıyorum." Erkeğın bulanık, yaralı yüzü bir kez daha zihnimde titreşti. Yüzünün görüntüsüne tutunmaya çalıştım. Mavi gözleri olduğunu hatırladım. Bir Şekilde tanıdık mavi gözler. Ama nedenini anlayamadan ortadan kayboldu, tüm bilinçli düşüncelerimi çalan kara deliğe geri çekildi.

Göğsüm daraldı ve nefes alma yeteneğim elimden alındı. Hava almak için savaşırken kuru dudaklarım aralandı. Acıya rağmen elim göğsüme gitti ve kalbimi kavradı. Panik içime doldu ve ayaklarım tekmelemeye başladı. Ama hain bedenim hareket etmiyordu. Ağrılar ve sızılar onu tutuyordu. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Birden iki el kollarımı kavradı ve beni yerimde tuttu.

Telaşla başımı kaldırdım. iri yatağın üzerine eğilmiş ve beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ben... nefes... alamıyorum..." Zorla söyledim. iri sonunda bakışlarımla buluştu. Gözleri koyu renk ve iriydi. *Yüzünün harap olmuş tarafı olmasaydı güzel olabilirdi diye* düşündüm.

"Panikliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "İlaçlar yüzünden. Birinden kesildin ve daha düşük, daha az yoğun bir dozajda başka bir ilaca geçtin. Bu yüzden acı ekiyorunsun. Bu yüzden bir Şey hatırlamakta zorlanıyorsun. Beyninin alışması için zamana ihtiyacı var."

Uzanarak *chiri'nin* kollarını kavradım ve nefes alışının ritmini takip ettim. Ben onun sakin ve ritmik nefes alış verişine ayak uydurmaya çalışırken o yavaşça nefes alıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacağından emindim. Ama dakikalar süren kontrollü nefes alış verişinden sonra normal ritmine kavuştu. Bir kez daha nefes alabildim, nabzım yavaşladı ve düzenli atmaya başladı.

Yine de *Chiri'nin* kollarını bırakmadım. Sakin olduğumu gören *chiri* başını eğdi. Bunu yaparken onu yakından inceledim. Yüreğim ağzıma geldi. Yanık izi gibi görünen şekil bozukluğu çok şiddetliydi. Saçları dağınıktı ve derisi sağ yanağı, boynu ve kulağı üzerinde kızarmıştı. İçimi bir keder dalgası kapladı.

Neye maruz kalmıştı? Bu nasıl yapılmıştı? Ama daha da kötüsü, bu neden normal kabul ediliyordu? Neden birinin bu kadar vahşice yaralandığını görmek beni şok etmedi?

Sonra kaygı bir kez daha beni pençesine almaya çalışırken onun sözlerini düşündüm. İlaçlar mı? Uyuşturucu mu? Ağzımı açarak fısıldadım, "Uyuşturucu mu? Uyuşturucu mu dedin?"

Kısa bir duraksamadan sonra *chiri*, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Lütfen," dedim. "Açıkla. Kafam çok karışık. Zihnim karmakarışık düşüncelerle dolu. Hiçbir şeyi saptayamıyorum."

Çiri'nin rengi soldu. Başını iki yana salladı. "Böyle şeyler hakkında konuşmaya yetkim yok. Sana bakmak için gönderildim, başka bir şey için değil."

"Lütfen," diye yalvardım. "Neden buradayım? *Nasıl buradayım?* Anlamlı bir şeye ihtiyacım var." Sessizleşirken

başım çatırdıyordu.

Çiri cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. "Uzun süre Bayan Arziani ile birlikteydin. Kan Çukuru'nda değildin. Ama Efendi seni geri çağırdı. Sen de geri döndün. Bildiğim kadarıyla bu kadar."

Gözlerimi kapadım, bir şeyler, herhangi bir şey hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. "Hatırlamıyorum," diye fısıldadım.

"Uyuşturucu," diye tekrarladı *çiri*. Gözlerimi açarak açıklamasını bekledim. Dudaklarını gergin bir şekilde birbirine doladıktan sonra, "*Monebi* ilacı kullanıyordun. Yıllardır buna maruz kalıyorsun. Üstat seni eve çağırdığında, o ilacı bırakmanı ve onun yerine Yüksek Mona formülünü kullanmanı emretti."

"Neden?"

"Nedenini bilmiyorum hanımefendi. Ben sadece sizin *chiri'niz* olarak getirildim. Siz Yüce Mona olduğunuz sürece sizin bakımınızla görevlendirildim. Her Yüksek Mona'ya yardım edilir. Bu sizin ayrıcalıklarınızın bir parçası."

Bulanık zihnimde milyonlarca soru vardı ama sormak için bir tanesini seçtim. "High Mona?" Başımı hafifçe salladım. "Açıklayabilir misin? Anlamıyor muyum? *Yüksek Mona* nedir?"

Şiri başını kaldırdı ve derin bir nefes alarak, "Hanımefendi, Sen Efendi'nin yeni kişisel eşisin. Onun olmak için yükseldin. Ve *sadece onun*. Artık daha önce olduğu gibi diğer erkeklerin malı değilsin."

Sözleri kulaklarıma ulaştığında yüzümdeki tüm kan çekildi. Kollarını bıraktığında ellerime baktım ve titrediklerini gördüm. Zihnimde nedenini aradım.

Usta'nın Yüksek Mona'sı olduğum haberi kötü bir şeydi ama hatırlayamıyordum. Sanki yüksek bir duvar geçmişimi zihnimin gözünden saklıyordu. Aklımdaki pek çok sorunun cevabını gizliyordu.

"Neden titriyorum?" Endişeyle sordum. "Bu neden korku hissetmeme neden oluyor?" Ellerimi yumruk yapıp sıktım ve acıyla dişlerimi sıktım. Sonra gözlerim odayı, lüksü ve zenginliğı taradı. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. İçgüdüsel olarak, buraya ait olmadığımı biliyordum.

Bu düşünce aklımdan geçerken, yerini bir başkası aldı. Altımdaki yumuşak yatağı hissettim, temiz ve güzel kokulu havayı içime çektim ve "Eğer ben yeni Yüce Mona isem, sonuncusuna ne oldu?" diye sordum.

Hava gerginlikle dolmuş gibiydi. Yukarı baktığımda "Anlat bana." dedim. "O öldürüldü, bayan."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Nasıl?"

"Bilmiyorum, hanımefendi. O itaatsizdi. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama Efendi onu öldürdü. Alenen. Çukurda."

"Çukur mu?"

"Çukur, Usta'nın dövüşçülerinin maçlarını yaptığı yerdir, bayan."

Elimi başıma götürerek saçlarımı kavradım. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Yine de her şey çok tanıdık geliyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Sanki her şeyin cevabı bendeymiş gibi.

ama zihnimde bir yerlerde kayboldular ve onlara erişemiyorum."

"Bir gün onları tekrar hatırlayacaksın," diye bilgi verdi *chiri*. "Sana verilen yeni Yüksek Mona ilacı, B Tipi ilaçta eksik olan netliği de beraberinde getiriyor. Biraz zaman alacak, ama umarım er ya da geç şu anda ulaşılmaz görünen şeyleri hatırlayacaksın. Zayıf ilaç daha iyi bir ilaçtır, bayan. İnanın bana. Sizi hamilelikten koruyor, ancak yine de Üstadın yararı için alınma ihtiyacı duymanızı sağlıyor. Yine de size zarar vermeyecek ve sizi eskisi gibi delirtmeyecek. Efendi, Yüksek Mona'larının dokunuşunun farkında olmasından hoşlanır. Her zaman onun farkında olmanızı ister. Onunla birlikte olduğunuz her saniyeyi hissetmenizi ister. Tam olarak kime hizmet ettiğinizi hatırlamanızı istiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Çiri endişeyle durakladı, sonra da "Köleler arasında yaygın bir bilgidir hanımefendi. Efendi pek bir şey saklamaz."

Saçlarımı ellerimden kurtararak onları bıraktım ve korku tekrar omurgama tırmanmaya başladı. Efendi'nin yalnız eşi olma korkusu. Bilinçli olarak hatırlamadığım ama zihnimin bana zaten tanıdığımı söylediği bir erkeğe. Evet.

Odayı sessizlik kapladı, sonra sordum, "Neden ben? Neden ben seçildim? Efendi... beni daha önce aldı mı? Almış olabilir gibi hissediyorum. Bana daha önce dokunmuş gibi hissediyorum."

Çiri'nin omuzları sertleşti ama sonunda fısıldadı: "Evet hanımefendi. Size hizmet eden tek erkek oydu."

Monebi ilacının seni hâlâ etkisi altında tuttuğu ilk birkaç hafta boyunca buradaydı. Serbest bırakılmasına duyduğun ilk ihtiyaç yatıştığından beri, senin zihnin açık bir şekilde tamamen uyanmanı sabırsızlıkla bekliyor." Gözleri benimkilere kaydı, sonra hızla başka tarafa baktı.

"Ne?" Dehşetle sordum. *Çiri* hiçbir şey eklemedi, ben de kolunu salladım ve daha sert ittim, "Ne? Söyle bana."

"Onun dikkatini çektiniz, bayan. Daha önce gördüğümde daha fazla. Her gün sizi ziyaret ediyor, gözlerinizi açmanızı bekliyor. Bu... bu onun için normal değil. O Efendi, istediği herkese sahip olabilir ama sadece size odaklanmış durumda."

"Öyle mi?" Endişemi bastırarak sordum.

"Evet, hanımefendi. Uyandığınız için çok mutlu olacak. Tedirgin olmaya başladı. Başka bir *mona* bile almadı. Sadece seni istiyor."

Vücudumun ağrıdığını hissederek sırtımı yastıklara yasladım. *Çiri*, devam etmek için cesaretini toplayarak yanımda gezindi. "Hanımefendi, ben hayatım *boyunca monebi* için çalıştım. Başınızdan geçenleri henüz hatırlamıyor olsanız da eninde sonunda hatırlayacaksınız. Eğer hatırlarsanız, bu yeni statüye yükseltildiğiniz için minnettar olacaksınız." Yere baktı, sonra içini çekti. "*Monebi* hayatı şiddet ve kölelikten ibarettir. Hepimiz Efendi'ye aitiz ve onun tarafından kontrol ediliyoruz, ama ben en düşük seviyede olsam da, *chiri* statümü bir *mona* olmaya tercih ederim... size yaptırdıkları şeyleri." Yutkundu, yanakları kızardı ve hemen ekledi, "Eğer her şeye boyun eğer ve itaat edersen

Efendi'nin senden istediği emri yerine getirirsen, kendini çok daha iyi durumda bulacaksın."

iri bu fırsatı değerlendirerek yataktan fırladı ve görevine başladı. Taze yatak arşıaflarını verimli bir şekilde toplayıp şifonyere yerleştirmesini izledim. Sonra büyük bir küvete geçti ve içini suyla doldurmaya başladı. Suya bir tür sıvı ekledi ve oda kısa sürede en güzel parfümlü kokuyla doldu.

Aroma üzerime sinerken gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda *chiri* elinde kırmızı bir elbiseyle odanın kenarına doğru yürüyordu. Bir masanın üzerine serdi, sonra küvete doğru geri döndü. Musluğu kapattı ve bana doğru yürüdü.

Yatağımın yanında durduğunda, "Hanımefendi, sizi yıkamak için emir aldım. Efendi'den aldığım talimata göre uyandığınız anda sizi temizleyecek, giydirecek ve hazırlayacak, sonra da ona haber vereceğim."

Panik yine içimde filizlendi ama kendimi tuttum. Bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyordum. Bir şey, kafamın içindeki bilinmeyen bir ses, bana bu kaderle savaşıamayacağımı söylüyordu, her ne ise. Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak, *chiri'nin* yürümek için yardım teklifini kabul ettim. Küvete ulaşana kadar ağır bir şekilde ona yaslandım. *Chiri* beni soydu ve sıcak suya girmeme yardım etti.

Bedenim sıcaklıkla sarmalandığında, kaslarım gevşerken iç çektim, acım yükselen buharla birlikte buharlaştı. Gözlerimi kapattım, göz kapaklarım yorgunluktan aşağı çekilmişti. Bunu yaparken, üzerimde yükselen siyah saçlı bir kadının görüntüsü

aklıma geldi. Görüntü bulanıktı ama ben yerde acı içinde kıvrılırken bir erkeğe beni almasını emrettiğini görebiliyordum. İmgelemde, önceki anımdaki yaralı erkeği de küçük bir odanın köşesinde, kalın boynuna sıkıca bağlanmış metal bir tasma ile zaptedilmiş olarak gördüm. Ben sert zeminde, derin ve dayanılmaz bir acıyla içimi parçalayarak yatarken, o özgür kalmak için mücadele ediyordu. Benim perişan edilişimi izlemeye zorlanıyordu. Ve bu manzara karşısında devasa, yapılı vücudu öfke saçıyordu.

Yaralı erkek kükrerken beni alan kişi kendini içime bıraktı. Ama o yabancının salıverilmesinde, içinde bulunduğum acıyı hafifleten bir şey vardı. Serbest bırakılma kısa bir huzur anı getirdi. Gözlerimi kapattığımı hatırlıyorum ve ben kapattığımda dişi, yaralı erkeğe birini öldürmesini emretti. Eğer öldürürse serbest bırakılacağıma söz vermişti. Uyuşturulmuş halimde bile kadının sözlerinin gerçek olmadığını biliyordum; yaralı erkeğin yüzündeki ifadeden onun da bunu bildiğini görebiliyordum. Yine de söyleneni yaptı. Yüz ifadesinden, her zaman onun dediğini yapacağını görebiliyordum... çünkü bir dahaki sefere özgür bırakılacağım zaman olabilirdi.

Tutulduğum oda soğuk ve karanlıktı ama erkek kendisinden istenen her şeyi sorgusuz sualsiz kabul ediyordu. Görüntü dağılmaya başladığında, bir suçluluk, utanç ve katıksız üzüntü seli kalbimi kabarttı.

Sol tarafımdan bir şeyin derime battığını hissettiğimde gözlerimi açtım, beni hafızamdan kopardı, beni cevapsız kederden kopardı. *Chiri* yanımdaydı ve koluma bir şey enjekte ediyordu: berrak bir sıvı. Ama mücadele etmedim.

ona karşı. Bir şekilde savaşmamam gerektiğini biliyordum.
Bunun her gün başıma geldiğini biliyordum.

Bu benim hayatımdı.

2 152

İğnedeki sıvının damarlarımdan akmaya başladığını hissettim ve onunla birlikte uzuvlarıma hafiflik geldi. Kaslarımdaki acı ve ağrı, geriye sadece baş döndürücü bir his, bir sıcaklık hissi kalana kadar kayboldu. Sonra bu sıcaklık bacaklarımın arasından güneye doğru ilerlemeye başladığında göz kapaklarım titredi. Uyluklarımdan tepesinde oluşan gerginlikle boğazımdan bir inilti çıktı.

"Hanımefendi?" diye *seslendi çiri* nazikçe. Yavaşça gözlerimi açtım, yanaklarımdan kızardığını hissettim. Yanımda durmuş, yumuşak, pelüş bir havlu uzatıyordu. Küvetten kalkarak beni havluya sarmasına izin verdim, nedenini sorgulamadım. Nedenini *hiç* sormadığımı biliyordum. Hayatımda hiçbir şeyin açıklaması yoktu.

Çiri beni bir sandalyeye götürdü. Önümde büyük bir boy aynası duruyordu ve ben de arkamdan bakan kadına baktım. Mavi gözler, koyu renk saçlar, pembe yanaklar. Zayıf ve oldukça uzundu. Teni açık zeytin rengindeydi.

Çiri belime kadar uzanan saçlarımı düzeltirken ve yüzüme makyaj yaparken iğnenin etkisiyle uyuşmuş bir halde bakakaldım ve bakakaldım

pudralar ve kremlerle. Ayağa kalkmam için beni yönlendirdiğinde ayağa kalktım, sonra beni uzun ipekli kırmızı bir elbiseyle örtmesine izin verdim, yere kadar uzanan malzeme omuzlarda gümüş tokalarla tutturulmuş iki kayışla bir arada tutuldu. Her iki bacağımda da geniş birer yırtmaç vardı ve bu yırtmaçlar altımdaki parlayan, güzel kokularla yağlanmış teni gösteriyordu. Bacaklarımın arasındaki ağrı artarken ayaklarımın üzerinde sallandım. Kalçalarımı birbirine kenetledim, serbest bırakılmayı aradım ama hiçbiri gelmedi.

Bu yakıcı acıya daha fazla dayanamayacağımdan emin olduğum anda, arkadaki kapıdan bir ses geldi ve *chiri* beni odanın ortasında durmam için yönlendirdi. *Çiri* hemen geri çekildi ve gölgelerin arasına girerek gözden kayboldu. Zihnimi bulandıran hafif siste bile, onun davranışından şaşkınlık duyduğumu fark ettim. Korkmuş görünüyordu. Kendini göstermek üzere olan kişiden çaresizce korkuyordu.

Sonra odaya bir erkek girdi. Otoriter, gizemli bir erkek. Koyu renk gözleri hemen benimkilerle çarpıştı ve durdu. Temiz, koyu renk bir takım elbise giymiş ve yeşil kravat takmıştı. Siyah saçları başından aşağı dökülmüş, güçlü çenesi koyu kirli sakalla tozlanmıştı. Oldukça yakışıklı olduğunu fark ettim. Benden epeyce yaşlıydı ama yine de yakışıklıydı.

Sonra
gülümsedi. Ve
ben sustum.

Başka bir şey yapamadan, yıkıcı bir ihtiyaç dalgası beni etkisi altına aldı ve ağızımdan küçük bir çığlık çıktı. O an

Erkeğin koyu renk gözleri heyecanla parladı ve yavaş ve kontrollü bir şekilde ilerledi.

Yırtıcı.

O yaklaşırken teninin güçlü misk kokusu üzerime sinmişti. Başka bir sıcaklık dalgası içimi doldurup kaslarımı kavururken ayaklarımın üzerinde sallandım. İnlememe tepki olarak erkek elini yüzüme doğru kaldırdı. Boyu ve genişliğiyle üzerimde yükseliyordu. İri elleri pürüzsüz ve yumuşaktı.

"Bir Yunan tanrıçasından bile daha güzelsin," diye mırıldandı, sonra elini boynumda gezdirdi. Dokunuşuyla bacaklarımın arasında bir basınç oluştu, bedenim elini aşağıya kaydırıp basıncı hafifletmesini arzuluyordu. Başka bir sıcaklık dalgası içimi doldurduğunda gözlerimi açık tutamayarak nefes nefese kaldım. Kalçalarımın arası ıslanmıştı. Birden erkeğin eli aşağı indi ve göbeğimi avuçladı. Gözlerimi açtım, nabzım ihtiyaçla yarışlıyordu.

Erkeğin burun delikleri verdiği tepki karşısında alevlendi ve eğilerek burnunu benimkinin ucunda gezdirdi. Çekirdeğimdeki parmakları girişime doğru hareket etmeye başladı ve onları kanalımın içine itmesine ihtiyaç duyarak iç çektim. "Güzel," diye mırıldandı ağzı kulağıma doğru kayarken, parmakları sıcak tenimde dans ediyordu. "Bana ihtiyacın var, değil mi 152? Baskıyı ortadan kaldırmak için Usta'ya ihtiyacın var? Seni daha iyi hissettirmek için? O amcığı sakınleştirmek için?"

Yanıt olarak inledim, ama onu duydum. Her kelimesini duydum. Bu erkek Efendi Arziani'ydi. Hizmet etmem gereken erkek buydu. Boştaki eli beni bükerken tekrar inledim.

Elbisemin omzuna bir şey dokundu ve kumaş yere düşerek ayaklarımın dibinde birikti. Serin hava çıplak tenimi öptü.

Boğazından alçak, aç bir inilti çıktı ve saniyeler içinde hevesli ağzı göğsümdeydi. Dili sıkı meme ucumun üzerinde gezinirken haykırdım. Göbeğimdeki elleri daha hızlı çalışarak beni rahatlamanın eşiğine getirdi. Tam ağrım yatışmak üzereyken, Usta geri çekildi ve "Yatağa. Yatağa yat. Sırt üstü yat." Sesi sert bir törpüye dönüşmüştü. Usta hızla giysilerini çıkarırken ben de söyleneni yaptım. Yaklaşırken karnındaki kaslar dalgalanıyordu, güçlü kalın bacakları koyu renk saçlarla kaplıydı.

Arkama yaslandım, bacaklarımı açtım, onu içime davet ettim. Üstümde olmasına ihtiyacım vardı. Ama Usta yatağın ucuna ulaştığında, beni vücuduyla örtmek yerine dizlerinin üzerine çöktü ve beni ağzına aldı. Dilinin ucuyla tomurcuğumun üzerinde gezindiğini hissettiğimde coşkulu bir çığlık boğazımı terk etti. Üzerime bir zevk dalgası çökerken yatak çarşafını ellerimle kavradım. Ama omuriliğimin altındaki baskı gitmedi, aksine daha da arttı. Vücudum alınma dürtüsüyle canlanana kadar inşa edildi ve inşa edildi: kaba, çiğ ve Usta'nın tohumuyla dolu.

Hafif bir ter tabakası tenimi kapladı ve Usta ağzını göbeğimden ayırarak yavaş ve istikrarlı bir şekilde üstüme çıkana kadar süründü. Sırtım dikleşti, daha fazlasını arıyordum: dokunuşunu, sıcaklığını, ellerini. Bakışlarımız çarpıştı ve eli göğsümü avuçlarken dudaklarını yaladı.

Usta kendini bacaklarımın arasına yerleştirirken kalçalarımı yuvarladım, sert uzunluğunun girişimi beklemek için hareket ettiğini hissettim. İleri doğru itmeye çalıştım ama Usta'nın elleri başımın üzerinden bileklerimi kavramaya uzandı. Kavrayışı savaşılamayacak kadar sıkıydı ve umutsuzca biraz rahatlamaya ihtiyaç duyarak çırpındım.

Usta'nın yüzü benimkinin üzerine düştü ve yanağıma öpücükler kondurdu. Hafifçe geri çekildiğinde, "Seninle böyle olacağını biliyordum. Sen Yüce Mona olmak için doğmuşsun. Rakipsiz görünüşün, bu vücut... seni becermem için duyduğun bu doyumsuz ihtiyaç. Senin Efendin." Gözbebekleri büyüdü ve uzun aletin ucunun içime girdiğini hissettiğimde dudağımı ısırdım.

İleriye doğru hamle yaptıkça, bileklerimdeki tutuşu arttı, ta ki bir acı şimşeği içime çarpıp zevki yok edene kadar. Ama ben acıdan haykırırken, o tek bir hamlede içime girdi ve ben bu hisle çığlık attım. Bana çarpmaya başladığında içimden çok fazla çelişkili his geçiyordu, her itme beni eşiğe daha da yaklaştırıyordu.

Üstat üstümde inledi, sert göğsü göğslerime sürtünürken ben de karşılık olarak inledim. Usta'nın sıcak nefesi yüzümde geziniyordu. Ağzını kulağıma yaklaştırarak homurdandı, "Sana sahibim, *Mona*. Her parçan benim. Sen benimsin."

Bileklerimi sıkıca kavradığında haykırdım ve acımasız bir acının zevkin önüne geçmesine neden oldum. "Beni duyuyor musun?"

diye sordu, beni çekerken aniden durakladı. Yakışıklı yüzü sert ve inatçıydı, bana bakıyordu.

Protesto edercesine inledim, bir kez daha içimde hareket ettiğini hissetmek için kalçalarımı döndürmeye çalıştım. Ama o hareketsiz duruyordu, gözleri sertti ve benim yanıma duyduğu ihtiyaçla çılgına dönmüştü.

"Evet," diye cevap verdim nefes nefese. Bileklerimi o kadar sert kavradı ki, kemiklerimin kırılacağından korkarak çığlık attım. "Usta," diye tısladı, "Lanet olası saygını göster, *Mona*."

"Evet, Usta," diye hızla düzelttim ve hemen ardından nefesimi tuttum. Usta'nın yüzü yumuşadı, öfkesi dağıldı ve bileklerimdeki tutuşu gevşedi. "Bu daha iyi," diye övdü ve elini yanağıma koymak için bileklerimden birini serbest bıraktı.

Çenemi sıkıca kavrayarak gözlerinin içine baktığımdan emin olduktan sonra azarladı, "Senin itaatsizliğine müsamaha göstermeyeceğim *Mona*. Sen bana aitsin, bu yüzden sana bir kraliçe gibi davranacağım." Ağzı kulağıma gitti ve fısıldadı, "Ama bana herhangi bir şekilde itaatsizlik edersen, seni doğduğun güne pişman ederim."

Ellerini kaldırdı ve dudaklarımı yumuşak, tatlı bir şekilde öptü - ağzından çıkan tehditkâr sözlerle tam bir tezat oluşturuyordu. Saçlarımı yumrukladı ve aniden başımı geriye atarak, "Anlıyor musun, *Mona*? Her kelimemi anladığınızı söyle."

Kavrayışının altında kafa derim boyunca yayılan beyaz-sıcak acı, dayanılmaz his, aramızdaki ihtiyaçla tezat oluşturuyordu.

Bacaklarım. "Evet, Efendim," diye yutkundum, gözyaşlarım gözlerimin kenarından ayrılırken.

Usta saçlarımı serbest bıraktı ve dolgun dudaklarına yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümseme yayıldı. "Güzel," dedi gururla, parmakları şimdi az önce morarttığı kafa derisine masaj yapıyordu. Sert boyu içimde seğirip nabız gibi atarken gülümsemesi düştü. Bundan sonra ne olacağını bekledim, zevk mi yoksa acı mı olacağından emin değildim. Sonra, hâlâ içimdeyken, aniden kalçalarına sarılana kadar beni döndürdü.

Elleri kalçalarımın üzerinde gezindi, sonunda avuç içlerim geniş kaslı göğsüne inerken kalçalarımı kavradı. "Becer beni," diye emretti, kara gözleri heyecanla parlıyordu. Elleri kalçalarımın bir çürük bırakacaklarından emin olana kadar sıkıldı. "Seni doldurana kadar beni al."

Ve yaptım da. Serbest bırakılmasına ihtiyaç duyarak, gözlerim kapanana ve başım geriye kayana kadar sert kavrayışının beni yönlendirmesine izin verdim. Bedenim sertleşirken uzun ve yüksek bir inilti çıkardım, tırnaklarımı Usta'nın göğsündeki ete geçirdim ve o da altımda durup kendi zevkini haykırdı. Tohumu içime dolduğunda, kanalımdaki ısıyı yatıştırdı. Kalçalarının üzerinde dengede dururken tenim karıncalandı, Usta'nın uzunluğu içimde sarsılırken yavaşça ileri geri sallandım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama nefes alışım yavaşlayıp sakinleştiğinde başımı eğdim ve gözlerimi açtım. Karanlık, tatmin olmuş bir bakışla karşılaştım. Her hareketimi izleyen bir bakış, bir avcı, çukurun gerçek bir efendisi.

Soğuk bir his omurgamdan yukarıya doğru süzölmeye başladı ve bakışlarına takılıp kalırken tüm vücuduma yayılmaya devam etti. Doymak bilmeyen alınma ihtiyacı azalırken, bu anın gerçekliği beni sert bir şekilde vurdu. Bu Efendi'ydi. Çukurdaki tüm kaderleri kontrol eden erkek. Yaşayıp yaşamayacağımıza karar veren kişi.

Ve ben onu memnun etmek için seçilmiştim. Gerçek, hakiki korku kalbime yerleşti.

"Benim narin, güzel taçyaprağım," diye mırıldandı Usta, sesi alçaktı. Parmak uçları kalçalarımın süzöldü ve göbeğime inene kadar karnımı okşadı. Parmaklarını ıslaklığımın gezdirdi ve onlar gezinirken kalçaları kalkarak ağzımdan bir inilti daha kopardı.

"Hoşuna gitti mi taçyaprağım?" diye sordu. Derin bir nefes aldım ama ben daha konuşmadan, "Cevap ver!" diye bağırdı.

Sesindeki saldırganlık karşısında irkilirken gözlerim açıldı. "Evet, Usta," diye hızlıca cevap verdim. "Bunu sevdim, Usta."

Sözlerim Usta için bir merhem oldu ve yatağa geri yaslandı. Göğsündeki ellerime bakarken, derisindeki tırnak izlerini ve altında biriken kanı gördüğümde soluğum kesildi. Ellerimi geri çektim ve korkuyla Usta'nın kana bakmasını izledim. Kalbim bir sonraki adımda ne yapabileceği konusunda dehşet içinde çarpıyordu. Ama beni şaşırtacak şekilde dudaklarına geniş, mutlu bir gülümseme yayıldı ve gözleri arzudan kurşuna döndü.

Ustanın eli küçük kan lekelerinin üzerine süröldüğünde korkumu yuttum. Sonra beni şaşırtarak parmağını dudaklarına götürdü ve kanı emdi.

ucunu kopardı. Parmağını indirdiğinde bana baktı ve "Benim olmak için doğduğunu biliyordum" dedi. Elleri belime indi ve göğüslerimi kavrayıp yumuşak eti avuçlayana kadar tenim boyunca sürüklendi. Dokunuşu arzumu yeniden alevlendirirken burun deliklerim alevlendi ve kalçalarım ileri geri sallanmaya başladı. "Seni o kameralarda izlediğimde, kaltak kız kardeşimle birlikteyken, beklediğim kişinin sen olduğunu biliyordum. Diğer High Monas'lar senin eline su dökemezdi."

Ustanın uzunluğu içimde tekrar sertleşmeye başladı ve kalçalarını yumuşakça iterek zevkimi artırdı. Ben inledim, Usta da cevap olarak inledi.

Serbest kalmayı arayana kadar kalçalarımı daha da hızlı çalıştırdım. Usta'nın elleri göğüslerimde sıkılaştı ve tutuşu acının sınırına geldiğinde haykırdım. "İşte bu, petal," diye mırıldandı, "bu acıyı hissederken beni sertçe al." Verdiği zevk acıyı geçersiz kıldı, merkezimde baskı oluştu ve ufuktan gelen zevki kovalarken tenime karıncalanmalar yayıldı.

Usta inledi ve bana şiddetle çarpmaya başladı. Bunu yaparken, uçurumdan düşmem ve ışıkla parçalanmam uzun sürmedi. Üç kez daha içime girip tohumunu içime akıtarak yeni ilacın ateşlediği arzu közünü söndürürken öne doğru düştüm ve Usta'nın göğsüne yığıldım. Usta'nın kolları beni sardı ama bunun sevgi değil, sahiplenme olduğunu söyleyebilirdim. Tutuşu inatçıydı, kolları et ve kemikten bir kafesti. Beni sımsıkı tuttu, gözlerim sıkılarak kapandı.

Derimin yüzeyinin altında hâlâ uğuldayan korkunun uğultusu. Artık uyuşturucunun etkisi geçtiğine, sahte arzusu sustuğuna ve hareketsiz kaldığına göre, bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Anılarım sessizdi ama daha önce hiç uyuşturucu kullanmayan bir erkekle birlikte olmadığımdan emindim. Nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ustanın parmak uçları sırtımda tembel daireler çizdi. Bir çılgılığı bastırmaya çalışarak yavaşça nefes aldım. "Sana neden taçyaprağı dediğimi biliyor musun 152?" diye sordu usulca, kişiliğinin ön saflarında daha nazik, daha sevecen bir taraf belirmişti.

"Hayır, Efendim," diye ürkekçe cevap verdim.

Ustanın eli saçlarıma uzandı ve koyu renk saçlarımı taradı. Eli hareketsiz kaldı. Cevap vermek için başını yüzüme doğru çevirdi, "Çünkü tıpkı bir taç yaprağı gibi kolayca yok edilebilirsin. Ama sağlamken hayran olunacak kadar güzelsiniz."

Şefkatle söylenmiş olsa da, sözlerinin ağırlığı başımın üzerinde bir hançer gibi asılı duruyordu. Usta sanki bir tehdit savurmamış gibi saçlarımı okşamaya devam etti, bu tehdidin aynı zamanda bir söz olduğunu biliyordum.

"Evet, Usta," diye zayıfça cevap verdim. Usta cevap olarak mutlu bir şekilde iç çekti.

Yüzünü benimkine çevirdi ve yanağıma aşağı yukarı öpücükler kondurmaya başladı. "Çok güzel kokuyorsun ve tadın var, taçyaprağım," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım ve istediğini yapmasına izin verdim. Ama onun kollarında yatarken, dokunuşundan hoşlanmadığımı fark ettim.

Bu erkek yakışıklı olmasına rağmen, altında zalim bir canavar gizleniyordu. Eğer ben bir çiçeğin yaprağıysam, o kesinlikle dikeniydi.

Dakikalarca ellerini vücudumda gezdirdikten sonra nihayet "Gel," dedi Usta. Artık sarkık olan boyu vücudumdan çekilirken yana doğru yuvarlandım ve kalkmasına izin verdim. Yataktan kalkarken odanın karanlık tarafındaki bir şeyi işaret etti. Ardından bir kapı açıldı ve *az* önceki *chiri* odaya girdi. Bir muhafız onu içeri almıştı. Hemen fark ettim ki, Usta'nın beni götürüşünü izlemiş olan bir muhafız.

Kafamın içinde belli belirsiz bir yankı, *Gece Hayaletleri*, dedi. Biri dirseğimden tutup beni bölümlere ayrılmış bir odaya yönlendirdiğinde bu düşünce aklımdan uçup gitti. Aşağı baktığımda kişinin ensesini gördüm; kimlik dövmesinde 000 yazıyordu. *Chiri*.

"Gelin hanımefendi," diye ısrar etti ve beni altın yaldızlı, gösterişli bir banyoya benzeyen bir yere çekti. Tuvalet, lavabo ve ekstra küvet bir taraftaki geniş alanı dolduruyordu. Diğer tarafta ise pelüş bir oturma alanı vardı.

Çiri beni küvete doğru çekti. Bir bezi ıslatarak Usta'nın tohumlarını kalçalarımın ve göbeğimden silmeye başladı. Önümdeki taş duvara baktım, sersemlemiştim, zihnimi hala işgal eden bulanıklıkla savaşıyordum.

Çiri yumuşak bir havluyla kalçalarımı kuruladıktan sonra beni oturma alanına götürdü ve bir koltuğa oturttu. Büyük bir çift kapıyı hızlıca açtı. Yukarı baktığımda sıra sıra elbiseler gördüm, canlı renklere sahip güzel elbiseler.

Çiri bir tane daha çıkardı ve beni giydirirken ayağa kalktım. Bu elbiseye baktığımda koyu yeşil olduğunu gördüm. Boş boş bu rengin ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Daha önce herhangi bir şeyin rengini fark edip etmediğimi merak ederek kaşlarımı çattım. Şu anda kafamdaki görüntüler sadece gri ölçekte ortaya çıkıyordu. Bu odayı tararken, buradaki hayatın renkli yaşandığını, ancak canlı renklerin getirmesi gereken güzelliğin hiçbir biçimini içinde barındırmadığını fark ettim.

Çiri iki adım geri çekildi ve başını salladı. "Çok güzel görünüyorsunuz hanımefendi. Efendi çok memnun olacak."

Chiri'nin sözlerini duyunca ona baktım. Başı öne eğikti. Boynunda yüzüne doğru süzülen bir kızarıklık görebiliyordum. Bir adım öne çıkarak elimi omzuna koydum. Gerildi. "Başını bana eğmene gerek yok, *Chiri*."

Ama *chiri* başını kaldırmadı. Onun yerine cevap verdi, "Ben bir *chiri'yim*, bayan. Biz herkesten aşağıdayız. Efendi böyle olmasını emrediyor." Durakladı, sonra ekledi, "Ve siz de Yüce Mona'sınız, hanımefendi. Statü olarak yükseldiniz. Her ne idiyse artık. Artık siz busunuz. Efendi bir kez emretti mi geri dönüş yoktur."

Elim omzundan düştüğünde, *chiri* odadan dışarı fırladı ve kapıda beni takip etmemi bekledi. Başka seçeneğim olmadığını bildiğim için onu takip ettim. Ustanın beklediği odaya girdik. Beni görür görmez gözleri parladı ve nefes almak için savaşıyormuş gibi dudakları gerildi.

Bir kez daha takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde giyinmişti, saçının bir teli bile yerinde değildi. Usta elini uzattı. Ayaklarımı zorlayarak

Kıpırdayacak halim kalmayınca onun durduğu yere doğru yürüdüm ve avucumu onunkine dayadım. Elimi ağzına götürerek elimin arkasına bir öpücük kondurdu ve beni yanına çekerek kolunu benim koluma doladı.

Bizi odadaki tek kapıya doğru çevirirken durdu, bana baktı ve "Çok güzel görünüyorsun 152. Hayal gibi."

Başımı eğerek, "Teşekkür ederim, Efendim" dedim.

Yakınıma eğilerek boynumdaki bir tutam saç taradı, nabzımın üzerine tek bir öpücük kondurdu ve ekledi, "Ve hızlı bir çalışma. Umarım bu kadar itaatkâr kalırsın. Yüksek Monebi'lerimin güvenimi kırmak ve bunun sonucunda hayatlarını kaybetmek gibi bir alışkanlıkları var." Pürüzlü yanağını yanağıma dayadı ve "Elimi zorlarsan bundan hiç hoşlanmam. Böyle bir güzelliğin düştüğünü görmekten nefret ederim."

"Evet, Efendim," diye fısıldadım, ellerim titriyordu.

Usta doğruldu ve genişçe gülümsedi. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Kolumu onun koluna geçirerek bizi kapıdan çıkardı ve simsiyah üniformalı bir muhafızın yanından geçirdi. Biz çıkarken sert gözlerinin bize baktığını görmek için muhafıza dönüp baktım.

Yatağın altında saklanan büyük bir oğlan ve küçük bir kız olmak üzere iki çocuğun görüntüsü zihnimde canlanırken, ensemdede buz gibi bir ürperti dolaştı. Bunu derin bir keder duygusu izledi. Usta bizi nemli, karanlık bir koridordan geçirip bir dizi taş merdivenden aşağı indirirken, anıyı sıkı sıkıya tutmak için mücadele ederek beynimi zorladım.

Muhafızlar koridorlarda sık sık sıralanıyordu ve biz geçerken esas duruşa geçip Üstadı selamlıyorlardı. O hiç aldırış etmedi.

Onların bariz bağıllık ve saygı gösterilerine aldırmadı. Sadece başını dik tuttu ve dikkatini dağıtmadı.

Yürüdükçe metal şakırtılarının ve bağırışların hafif sesi arttıkça nereye gittiğimizi merak etmeye başladım. Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı, çünkü bir köşeyi döndüğümüzde koridorun ağzı sorunun cevabını ortaya çıkardı.

Önümdeki uçsuz bucaksız alana ağzım açık baktım. O kadar geniş bir alan ki, tam olarak ne gördüğümü yorumlamakta zorlandım.

Usta öne çıktı ve boştaki elini uzattı. "Kan Çukuru," diye duyurdu, sesi gurur ve kibirle doluydu.

Kan Çukuru... Gözlerim yüzlerce küçük kum çukuruna ayrılmış çok sayıda erkeği algılamakta zorlandı. Ve savaşıyorlardı. Her türden silah kullanılıyordu. Erkekler farklı şekil ve boyutlardaydı ama çoğu devasaydı; birbirlerinin etrafında dönerken kas üstüne kas yığıyor, dövüşüyor ve kan çekiyorlardı. Hepsi aynı şekilde giyinmişti: çıplak gövdeler, çıplak ayaklar ve siyah pantolonlar.

Çukurların kenarlarında muhafızlar sıralanmıştı. Çoğunun elinde, uçlarında mavi ateşten yaylar varmış gibi görünen kıvılcımlar saçan metal çubuklar vardı. Eğer bir erkek sınır dışına çıkarsa ya da dövüşmeyi bırakırsa, sopayla vuruluyordu. Çoğu bariz bir acıyla yere düşüyordu, sanki kaynar kurşun onları içten içe haşlıyordu.

Birden, uyandığımdan beri düşüncelerimi rahatsız eden yaralı erkeğin görüntüsü zihnimi doldurdu. Onu gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum, karşımda bir çocuk olarak duruyordu,

Göğsünde büyük bir dövme vardı, dövüşmeye zorlanırken... dövüşmeye zorlanırken ben de izlemek zorunda kaldım... aynen böyle.

Ve yaptı da. Emredildiği gibi herkesle dövüştü, tüm rakipleri yenildiğinde bana ulaştı. Ama o zamandan beri her gün olduğu gibi, götürüldüm. Ve sonra... sonra...

Bilmiyordum.

Görüşüm netleştğinde fısıldadım, "Bunu daha önce görmüştüm. Buraya daha önce gelmiştim."

Usta yanımda kaskatı kesildi, sonra da "Ne?" diye sordu.

Kalbim korkuyla çarpıyordu. Kendi isteğimle konuşmamalıydım. Sinirlerimi bastırarak tekrarlardım, "Dedim ki, sanırım buraya daha önce gelmiştim." Hatırlamakta zorlanarak kaşlarımı çattım. Usta'nın kara gözleri kısıldı. Omuzlarımı dikleştirerek devam ettim, "Ama nasıl, neden ya da ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Yanılıyor olmalıyım?"

Efendi birkaç saniye boyunca hareket etmedi ve yüz ifadesi de değişmedi. Sonunda önümde durmak için hareket etti ve dövüşen yüzlerce erkeğin görüşünü engelledi. Elleri yanaklarımı okşamak için uzandı ve gülümsedi. "Sen burada büyüdün 152. Çocukken ve gençken burada birçok gün geçirdin, en göze çarpan *monebi*'lerimizden biri oldun." Öfkesini serbest bırakırken aniden yüzü buz kesti. "Seni daha önce tanısaydım, küçük yaştan itibaren benimle birlikte olurdun. Ama seni önce kız kardeşim buldu. Ve şimdi, evindesin..."

Geri adım attı ve kolumu tekrar onun koluna doladı. "... İmparatorluğuma," diye ekledi. Dikkatim hemen

yüzüne doğru çekildi. İfadesini inceledim ve içinden yayılan mutluluğu gördüm. "Gezegende krallığı burası olan tek erkek benim." Kolunu sallayarak bir işaret yaptı ve devam etti: "Modern çağ için bir Sezar. Güç ve beceri üzerine kurulu bir imparatorluk. Georgia'da bir gladyatör Roma'sı. Tanrıları insanlardan ayırdığımız bir arena. Benim sözümün kanun olduğu, bileğimin basit bir hareketiyle hayatların kurtarıldığı ya da alındığı bir arena."

Usta bir saniye içinde coşkulu, çılgın heyecanını bıraktı ve nötr bir soğukkanlılık havasına büründü. Sürekli değişen ruh hali başımı ağrıtıyordu. Ama her şeyden çok, ona karşı duyduğum korku her geçen dakika artıyordu. Onunla geçirdiğim kısa süre içinde, hiçbirini beğenmediğim birçok versiyonunu göstermişti. Hepsi de ürkütücüydü.

Usta elimi okşadı ve beni batık çukurların kenarından geçen bir patika boyunca ileriye doğru çekti. Bulunduğumuz noktadan çıplak kasların her gerginliğini, yaralı derinin üzerinde parlayan her ter damlasını görebiliyor ve her efor homurtusunu duyabiliyorduk. Bu tür enerjiler, küflü havada asılı duran yüksek derecede yüklü bir statik oluşturunuyordu. Burası şiddet ve ölüm kokuyordu. Yanımdaki erkek, az önce beni kaçıran erkek, gerçekten de kontrol ettiği her şeyin efendisi ve bu kölelerin kralıydı.

Usta biz geçerken bazı çukurları işaret etti. "Yeni dövüşçüler, sadece ilk raunt dövüşçüleri olacaklar," diye açıkladı hissetmeden, sanki günleri sayılıymış gibi antrenman yapan bir grup erkekten rahatça bahsederek. Şurayı işaret etti

Odanın öbür ucunda bir çukur vardı. Daha iri adamlarla dolu daha büyük bir halkaydı. "Batı Avrupa'daki gulaglarımızdan yeni transferler. Hâlâ yeteneklerini belirlemeye çalışıyoruz." Gözlerim eğitimdeki erkeklere odaklandığında, biri başını kaldırdı ve bariz bir şekilde bana doğru baktı. Usta yanımda gerildi. Sonra rakibi baltasını savurup bıçağını doğrudan bakan erkeğin göğsüne gömdüğünde haykırdım. Erkek dizlerinin üzerine düştü. Ben durdum. Yine de tepki vermedim. Sinirlerim fazla sakin, tavrım fazla soğukkanlıydı. İçgüdüsel olarak daha önce ölüm gördüğümü biliyordum. Tıpkı bunun gibi bir ölüm: hızlı, acımasız, vahşi, anlamsız.

Birçok ölüm.

Usta, sanki bir erkek hayatını kaybetmemiş gibi turuma devam etti. Arkama dönüp baktığımda göğsündeki sayıya baktım, 129. Numarayı kafamda tekrarlardım. Dudaklarımdaki sayıyı sessizce mırıldandım. Bunu yaptım çünkü hiç düşünmeden, az önce burada, çukurlarda ölen erkeği başka hiç kimsenin hatırlamayacağını biliyordum.

Gereksiz yere ölen birçok isimsizden sadece biri.

Bu bilgi kırıntısına kaşlarımı çattım. Sonra Usta, işletmesinin etrafında yavaşça dönerken bana diğer grupları işaret etti -eşli savaşçılar, grup savaşçıları, gaziler, dünyanın her yerinden gulaglardan getirilenler. Dikkatli olduğumu gösterecek kadar dinledim ve doğru yerlerde başımı salladım ve beklendiğinde "Evet, Usta" veya "Hayır, Usta" yanıtını verdim.

Sonra durduk. Antrenman alanının en arka tarafındaki تنها bir çukurda durduk. Çukurun içine baktığımda

Aşağıda, o güne kadar gördüğüm en iri erkeğin, sadece siyah pantolon giymiş, tehditkâr bir şekilde başka bir erkeğin etrafında döndüğünü gördüm.

"Ve işte en önemli çukur," diye açıkladı Usta. Yüzüne baktım ve dudaklarına yayılan bir gülümsemeyi, manyakça bir gülümsemeyi izledim. Ama bana bakmadı; onun yerine dikkati çukurdaki erkeğe sabitlenmişti. Bakışlarını takip ettim. Tam o sırada erkek döndü, geniş göğsü bize dönüktü. Kimlik numarası herkesin görebileceği şekilde sergileniyordu: 901.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, 901 başını kaldırdı. Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Ama bunlar nazik mavi gözler değildi. Soğuk ve hayattan yoksundular. Bu bakışlarda hiçbir sıcaklık yoktu. Hayır, bu çukurdan bana bakan tek şey bir katilin gözleriydi. Acımasız ve Efendi'nin emrindeki en başarılı katil olduğu anlaşılan bir katilin gözleri.

Usta elimi sıktı ve şöyle dedi: "901 benim değerli şampiyonum. Arziani çukurlarının yenilmez 'Pit Bull'u. Kimse ona dokunamaz. O yanılmaz." Usta aniden durdu, çenesi gerildi. "Ya da bana öyle söylüyor," diye ekledi. Sesinde bir miktar zehir olduğunu fark ettim. Usta şampiyonuna bakarken başını yana eğdi ve neredeyse kendi kendine, "Ama bir zayıflığı var. Sadece onu bulmam gerekiyor."

Sonra Usta donmuş gibi göründü. Onu neyin bu kadar büyülediğini anlamaya çalışarak çukura baktığımda, bir kez daha 901'in soğuk ve sert bakışlarıyla karşılaştım. Hâlâ bana bakıyordu.

Kalbim 901'in incelemesi altında çarpıyordu. Başımı yana eğerek Usta'ya yaklaştım. Kendimi daha güvende hissetmemi sağlamıyordu ama 901'in çığlığı ve sert ilgisi şu anda benim için daha büyük bir tehdit gibi görünüyordu.

Sonra Usta bana baktı. Gözleri beni izledi ve dudakları öfkeyle kıvrıldı. Öfkesini neyin tetiklediğini anlayamadan, "901, buraya gel" diye seslendi.

Usta'nın yüksek sesle verdiği komut irkilmeme neden oldu ve kolumu acı verecek kadar sert bir şekilde kavradığında neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Gözlerimi aşağıda tuttum ama kumda çtırdayan ayak seslerinin ağır gümbürtüsünün görüş noktamıza yaklaştığını duydum.

Üzerime taze bir koku yayıldı, sonra iki büyük çıplak ayağın görüş alanımda durduğunu gördüm. Usta sonunda çenemin altındaki parmağıyla başımı yukarı kaldırmamı sağlamak için beni tutuşunu gevşetti. Bu sessiz emre itaat ettim ve başımı kaldırdım. Ama Usta beni izlemiyordu. Dikkati bir adım önümüzde duran erkeğin üzerindeydi.

"901, bu benim yeni Yüksek Mona'm, 152," diye duyurdu Usta. Dikkatim Usta'da kalmıştı ama sonra Usta'nın baş ve işaret parmakları çenemi kavradı ve başımı çevirmeye zorladı. Döndüm ve çukurların şampiyonunun mavi gözleriyle tanıştım.

Daha önce 901'in devasa olduğunu düşünmüş olsaydım bile, şimdi karşımda dururkenki haliyle kıyaslanamazdı. Göğsü benim iki katım genişliğindeydi ve boyu benden yüksekti, başım göğsüyle aynı hizadaydı. Her santimi kaslarla doluydu, kollarında ve boynunda geniş damarlar vardı. Kendime rağmen

Yüzünü fark etti, çoğunlukla bakışları bu kadar acımasız olmasaydı ne kadar yakışıklı olabileceğini. Efendi güzeldi, karanlık yüz hatları şaşırtıcı ve seçkindi. Ama 901 kaba ve hamlığın timsaliydi; derisinin her santimi zalim dövmelelerin izleriyle kaplıydı: kan damlaları, kesik kafalar ve parçalanmış et parçalarından oluşan görüntülere benzeyen şeyler.

Bakışlarını benden ayırmazken nabzım hızlandı. Bir kızarıklığın yanaklarıma doğru süzüldüğünü ve açıkça tenimde filizlendiğini hissettim. Usta'nın tutuşu sıkılaştıkça acıdan irkildim. "Petal, 901 ile tanış, arenamın Pit Bull'u." Usta beni bırakmadan 901'e doğru eğildi, ardından bariz bir küçümsemeyle ekledi, "En başarılı *evcil hayvanım*."

Gözlerim kendiliğinden 901'in yüzünü bir tepki için inceledi. Sert gözlerinin köşelerinde oluşan hafif kırışıklıklar dışında hiçbir tepki gelmedi. Ve sonra anladım. Efendi'nin *evcil hayvanı* olarak anılmanın sinirime dokunduğunu biliyordum.

Usta bana yaklaştı, yüzümü serbest bıraktı ve boynumun yan tarafına ıslak bir öpücük kondurmak için eğildi. 901 kıpırdamadan ve tamamen sarsılmadan öylece duruyordu. "Ne düşünüyorsun, 901?" Usta bana doğru bastırırken sordu, dudakları hala tenimi sıyrıyordu. "Sence de *Mona'm* şimdiye kadar yaratılmış en güzel yaratık değil mi?"

Usta daha sonra yanağımı öptü. Dokunuşunun verdiği rahatsızlıkla nefes aldım.

901'in tepki vermeyeceğini anlayan Usta elini geri çekti ve çenesine hafifçe vurdu. "Antrenmanına geri dön. Bu hafta sonu bir maçın var." Dövüşçüsüne daha da yaklaştı ve ekledi,

"Ne dediğimi unutma. O geceye katılacak yüksek bahisçilerimiz var. Geri dönmelerini istiyorum."

901 hiçbir şey söylemedi. Sonunda Üstat bileğine bir fiske vurdu ve 901 uzaklaştı. Çukura tekrar girdi, her iki eline birer tane olmak üzere iki kısa namlulu silah aldı ve dövüşmeye başladı. Usta dirseğimin üzerindeki eliyle gitmem için bana yol gösterdi. Bunu yaparken çukura dönüp baktım, artık tanıdık gelen bir yüz bana doğru bakıyordu, sert mavi bakışları benimkileri delip geçiyordu.

Usta bize çukurların etrafında rehberlik ederken, şampiyonun eğitim alanına dönüp bakmamak için kendimi zor tuttum. Alanına hükmeden büyük canavara.

Zalim gözlü erkek. Yanılmaz
katil.

Arziani İmparatorluğu'nun Pitbull'u.
Efendinin insanlar arasında
yaşayan tanrısı.

3

LUKA

Brooklyn, New York

"Yani binlerden mi yoksa yüzlerden mi bahsediyoruz?"
Valentin'e sordum.

O, Zaal ve ben evimdeki masanın etrafında
konuşlanmıştık.

Valentin's gözler daraltılmış içinde düşündüm. I
izledim Bratva'mızın en yeni üyesi
koltuğunda doğrulurken. Geniş boynunu bir o yana bir bu
yana çatırdatarak, "Yüzlerce, eşleşme olup olmadığına bağlı
olarak bir ya da iki. Efendi Arziani, ortakları gelirse daha
fazla erkeğini getirir. Dünyanın dört bir yanından çukura
uçuyorlar, çoğu oraya varmak için günlerce yol kat ediyor."

Valentin'in yumrukları masanın üzerinde sıkıldı,
Siyah gömleğinin altından büyük kaslar fışkırıyordu.

Kollarındaki damarlar içindeki öfkeyle birlikte kabarmıştı.
Yeni kayınbiraderini inceleyen Zaal'a baktım. Zaal kısa bir
süre göz göze geldikten sonra öne doğru eğilip Valentin'e,
"Sakin ol. Nefes al."

Valentin'in burun delikleri alevlendi. Zaal'ın sözlerinin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını görebiliyordum. Bunun yerine Valentin masadan kalktı ve şöminenin önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Öfkeden nefes nefese kalmıştı. İri cüssesi, yaralı yüzü ve boynunu çevreleyen kalıcı, kabarık kırmızı yara izi göz önüne alındığında, Valentin her santimiyle ünlü bir canavara benziyordu.

"Neden bütün bu saçmalıklarla vakit kaybediyoruz?" diye hırladı ve hafızasına dayanarak Kan Çukuru'nun haritasını çizdirdi. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Harita masanın ortasında duruyordu, notlarımız ise ahşap tablanın kenarlarına dağılmıştı. Arziani'nin çukuruyla ilgili bilgilerimiz gün geçtikçe artıyordu.

"O şerefsiz tahtında oturup kız kardeşime kim bilir neler yaparken biz burada korkak moronlar gibi oturuyoruz," diye kükredi, sonra olduğu yerde durdu. Yumrukları o kadar titriyordu ki tüm vücudu sarsılıyor gibiydi.

Mümkün olduğunca sakın bir şekilde, masanın başındaki sandalyemde arkama yaslandım ve "Arziani şimdiye kadar karşılaştığımız en büyük tehdit," dedim. Önce Zaal'ı, sonra kendimi ve son olarak da Valentin'i işaret ettim. "Sadece Bratva'nın içinden ya da Gürcü kardeşliğinden bahsetmiyorum. Üçümüzden de bahsediyorum: gulagda, Jakhua'nın altında ve o kaltakla, Bayan Arziani'yle. Kan Çukuru daha önce yaşadığımız hiçbir şeye benzemiyor."

Valentin'in sıcak bakışları üzerime kilitlendi. Yumruğunu geniş göğsüne vurdu. "Bunu hepinizden daha iyi biliyorum. Ben o cehennemde büyüdüm. Günlerimi o çukurlarda geçirdim, ta ki

Ubiytsa olarak seçildim. Katlanmak zorunda *kaldığım* şeyler hakkında bana ders verme."

Saygısızlığından duyduğum rahatsızlığı geri püskürttüm. "O zaman detaylı planlamanın neden gerekli olduğunu, neyle karşılaşacağımızı tam olarak bilmemiz gerektiğini açıklamama gerek yok. Hepsinden önemlisi, içeri girmenin bir yolunu bulmalıyız. Kan Çukuru yeraltında, ağır bir şekilde tahkim edilmiş ve çok sayıda muhafız tarafından korunuyor. *Görünmeden* içeri girmenin güvenli bir yolunu bulamazsak bu imkânsız." Ben konuşurken Valentin hareketsiz kaldı. Öne doğru eğilerek dirseklerimi masaya dayadım ve "Sayımız çok az. Biz üçümüz dışında, emrimizdeki erkekler sokaktaki askerler. Silahlarla savaşıyorlar. Böyle bir örgütün üstesinden nasıl geleceklerini, bizim gibi erkek mahkûmlarla nasıl savaşacaklarını bilmiyorlar. Çukura girmeyi başarsak bile, gardiyanlar çok fazla. Gardiyanların üstesinden gelsek bile, şartlandırılmış erkek savaşçılar onları kesinlikle parçalara ayırır. Ve hepimiz ölürüz. Her birimiz bir ölüm maçında yenilmeziz ama biz bile yüzlerce esir savaşçıyı ve *Ubiytsy'yi* yenemeyiz."

Bir an için Valentin'e ulaştığımı sandım. Ama aniden boğazından acı dolu bir kükreme çıktı ve duvarda asılı duran aynaya saldırdı. Kırılan camın sesi odanın içinde yankılandı. Ama Valentin orada durmadı. Öfkesine yenik düşerek kolunu şöminenin üzerinde gezdirdi ve Kisa'nın süs eşyalarını parçaladı.

Zaal endişeyle bana baktı ama ben yavaşça başımı salladım. Valentin uzun süren hapis hayatından yeni çıkmıştı. Daha da kötüsü, kız kardeşi o sadist piç Arziani'nin kontrolü altındaydı.

Bunun yarattığı derin korku, bulabildiği her türlü huzuru gün be gün, saat be saat, dakika be dakika eritiyordu.

Valentin'in bakışları bize kaydığında, içinde yaşayan canavardan etkilendiğini görebiliyordum. Başımı salladım. Zaal koltuğunda kıpırdandı, dövüşmeye hazırды. Ama onun öfkesini dindirebilecek tek bir kişi vardı. Her birimizin bu karanlık cehennem hayatında son zamanlarda bulduğu sükûneti o da beraberinde getirmişti. Ateşe su, şartlanmış öfkemize merhem getirmişti.

"Zoya!" Zaal gözlerini dövüşmeye hazırlanan Valentin'den ayırmadan bağırdı.

Hafif ayak sesleri koridordaki ahşap döşemelerin üzerinde ilerliyordu. Birkaç saniye içinde kapı hafifçe vuruldu. "Girin!" Ben seslendim. Kapı tokmağı döndü.

Zoya Kostava içeri girdi, uzun siyah saçları arkasına doğru sarkıyordu. Siyah bir kot pantolon ve kazak giymişti. Zoya'nın karanlık bakışları, herhangi bir açıklamaya gerek duymadan, giderek daha da tedirgin olan Valentin'e odaklandı. Zaal sandalyesini geriye itti ve kız kardeşini korumaya hazırlandı. Ama kadın ona durmasını işaret etti. Kardeşine bakarken başını salladı. Zaal sakinleşti ama gerekirse saldırmaya hazırды. Ben de öyleydim.

Zoya bir adım öne çıktı. O bunu yaparken Valentin'in kayıp gözleri onu selamlamak için çarptı. Zoya adımlarında hiç korku olmadan ileri doğru yürüdü. Valentin'in kaslı omuzları tepki olarak gevşedi. Yaralı yüzü derin bir kederle eridi.

Zoya erkeğine yaklaşırken usulca, "Valentin," diye mırıldandı. Valentin uzandı ve onu kendine doğru çekerek

göğsünü. Gözlerinin kapanışını ve onun kokusunu içine çekişini izledim.

Zoya ellerini kaldırıp Valentin'in başının üzerinde gezdirdi. "İyisin," diye mırıldandı Rusça, Valentin'in içindeki vahşi canavarı sakinleştirmek için onun ana dilini konuşuyordu.

Zoya kollarına girdiği anda Valentin'i gerginliğin terk ettiğini görebiliyordum. Yaralı Rus'u bir şahin gibi izleyen Zaal'a baktım. Zaal son birkaç hafta içinde Valentin'i yavaş ama istikrarlı bir şekilde kabullenmeye başlamıştı. Endişe verici bir şekilde, Valentin'in ruh hali dengesizdi. Zaal ya da benim esaretten kurtulduğumuzda olduğumuzdan çok daha dengesizdi. Bunun büyük bir kısmının kız kardeşi Inessa'yı kurtarmak için duyduğu umutsuz ihtiyaçtan kaynaklandığını biliyorduk. Geri kalanı ise uzun yıllar Arzianiler için köle katili olarak çalışmasından kaynaklanıyordu. Valentin dış dünyaya umduğumuz kadar iyi uyum sağlayamıyordu. Öldürmeye, sadece öldürmeye olan şartlanması, çabucak çözülemeyecek kadar derindi. Ama bizi en çok rahatsız eden onun öfkesiydi. Hepimizde öfke vardı. Hepimiz onun yakıcı sıcaklığını bastırmak zorundaydık. Bu dünyada "normal" olmak, günün her saati, her acımasız saniyede bir meydan okumaydı. Ama Valentin için durum çok daha kötüydü. Sadece Zoya onun öfkesini dizginleyebilirdi.

Zoya nazikçe, "Bir şeyin yok," diye mırıldandı. Valentin arkasını dönerek dışına baktı ve derin bir iç çekti. Eli Zoya'nın yüzünü kavradı ve yavaşça başını salladı, aralarında sözsüz bir sevgi mesajı dolaşıyordu.

Sessizce iletişim kurarak birkaç saniye öyle kaldılar. Sonra Zoya başını bana çevirdi ve, "Eve gidebilir miyiz?" diye sordu. Yırtılmış gözlerindeki çaresizliği görebiliyordum.

İfade. Valentin'le yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Onu gerçekten sakinleştirmek için mahremiyete ihtiyacı vardı.

Başımı salladım. Zoya Valentin'in elini kendi elinin içine aldı. Zoya başka bir şey söylemeden onu ofisimden ve evden dışarı çıkardı.

Ön kapı kapandığında, Zaal koltuğunda geriye doğru yığıldı ve uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Ben de arkama yaslandım ve Kan Çukuru'nun planlarına bakarak nasıl güvenli bir şekilde içeri girebileceğimizi anlamaya çalıştım.

Zaal sonunda, "Şu lanet çukura girmemiz gerekiyor," dedi.

İç çekerek ellerimi yüzümde gezdirdim ve başımı salladım. "Biliyorum. Ama sayıları ve ev sahibi avantajlarıyla bu piçleri nasıl alt edeceğimi hayal bile edemiyorum."

Zaal pencereden dışarı, caddenin ötesine baktı ve itiraf etti, "Valentin başa çıkamıyor. Tamamen iyileşmek ve hayatına devam etmek için kız kardeşine ihtiyacı var." Tekrar bana döndü. Yüzü karardı. "Zoya'yı daha yeni geri aldım. Onun yok olduğunu görmeyeceğim çünkü onu sadece o sakinleştirebilir. Bu onu etkiliyor. Odaya her girdiğinde ve onun öfkesini gördüğünde bunu yüzünde görebiliyorum."

O haklıydı. Hepimiz görebiliyorduk.

"Ben Gürcülerin *Lideri*'yim. Sizler Bratva'nın *knayzları*sınız. Bu şehri biz yönetiyoruz. Bunu biliyorum. New York yeraltı dünyası sadece ve sadece bizimdir. Ama Inessa'yı yakında bulamazsak, Valentin çok geçmeden patlayacak ve öldürecek." Zaal başını salladı. "Biz bile ona engel olamayız."

Yirmi dört/yedi saat halkın içinde öldürmek." Zaal'ın elleri masanın üzerinde düzleşti ve ekledi, "O zaman insanlar onun onlar gibi olmadığını anlayacaklardı. Onun farklı olduğunu. Değiştiğini. Aklımıza çok fazla soru takılır.

"Gerçek dünya bizim gerekliğimizle başa çıkmaya hazır değil. Gulagların, uyuşturucuların ve Kan ukuru'nun gerçek olduğunu nasıl kabul edebilirler? Bunlar kâbusların malzemesi. Erkeklerin spor ve ağzllk için katil olarak yetiştirildiğine nasıl inanabilirler?

"Daha da kötüsü, Bratva'yı ve halkımı pek çok şekilde töhmet altında bırakacaktır. *Burada*, şehrimizde polisle ve sistemle savaşabiliriz ama tüm dünyayı karşımıza alamayız." Zaal omuz silkti ve Kan ukuru'nun haritasına dokundu. "İçeri girmek için bir yola ihtiyacımız var. Sağlam bir plana ihtiyacımız var ve bunu hızlıca yapmalıyız. zgrlğmzn tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim. Bunca yıl onsuz kaldıktan sonra Talia'mla birlikte bulduğum şeyin elimden alınmasına izin vermeyeceğim." Kaşlarını kaldırdı. "Ve senin de Kisa'dan vazgeçmeyeceğini biliyoruz. Harekete geçmeliyiz Luka ve bunu bir an önce yapmalıyız."

Yanımda duran su bardağını kaldırarak dudaklarıma götürdüm ve tek bir hareketle boşalttım. Zaal ayağa kalktı. Yanımdan geçerken elini omzuma bastırdı. Kisa'yla birlikte oturan Talia'yla birlikte evden çıktığını duyana kadar kıpırdamadım.

Masadan kalkıp ayağa kalktım ve koridora doğru yürüdüm. Oturma odasında Kisa kanepede beni bekliyordu, eli şiş karnının üzerindeydi.

Bana şöyle bir baktı, yüzü sempatikti. Sessizce elini uzattı. Bir anda tuttum ve yanındaki kanepeye düştüm. Kısa göğsüme yaslandı ve eli karnımın üzerine düştü.

Hiçbir şey söylemedi. Gururumla savaştıktan sonra, "Arziani'yi yenmenin bir yolunu göremiyorum," diye itiraf ettim. Zihnime işkence eden şeyi itiraf ettiğim anda göğsümden ağır bir yük kalktı.

Kısa dondu kaldı, sonra gözlerime bakmak için çenesini yukarı kaldırdı. Güzel karıma baktım ve içimi çektim. "Lanet olası bir kaleyi yönetiyorlar, *Solnyshko*. Valentin'in söylediklerine bakılırsa Arziani deli gibi görünüyor. Kendini kandırıyor, bir tür kral, bir tür Roma Sezarı olduğunu düşünüyor. Mahkumlarının kralı. Erkekler, tıpkı benim gibi, onları uyuşturuyor ve ölene kadar savaşmaya zorluyor. Ailelerden ve yetimhanelerden koparılan çocuklar onun canavarları haline getiriliyor."

Elimi yorgun gözlerimin üzerinde gezdirdim ve "Onu nasıl durduracağız? Kan Çukuru'na nasıl gireceğiz?"

Kısa doğruldu ve yüzünü benimkinin üzerine getirdi. "Bir yolunu bulacaksın bebeğim. Sana güveniyorum, hepimiz güveniyoruz."

Başımı salladım. "İşte sorun da bu," dedim sertçe. "Herkes benden bu işi çözmemi bekliyor. Herkes benden Arziani'yi alaşağı etmek için bir yol bulmamı ve bir plan uygulamamı bekliyor." Elim Kısa'nın hamile karnına, taşıdığı bebeğimize bastırdım. "Ama bundan da öte, bu Arziani'nin öldürülmesine ihtiyacım var. Yılanın başını kesmem gerekiyor. Her şey, hepimizin yaşadığı *her şey* Arziani ile başlıyor. Gulaglar, Durov'larla olan bağlantısı.

Levan Jakhua, Anri ve Zaal'ı prototipleri olarak kullanarak Arziani ile birlikte çalıştı. Sonra bu kadar gizli kalmasını nasıl sağladığını öğrendik: suikastçı olarak uyuşturulmuş katiller kullanarak. Tehdit oluşturan herkesi ortadan kaldırıyorlar."

Kisa gözlerini kırptırdı, sonra söylediklerim kafasına dank edince tekrar gözlerini kırptırdı. "Bizim için geldiğine inanıyorsun. Artık onu bildiğimize göre, başka bir Valentin göndereceğine inanıyorsun." Sözleri bir soru değildi. Çünkü söylediği şeyin tam da benim düşündüğüm şey olduğunu biliyordu.

Göğsüme bir sızı çöktü ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirmek için eğildim. "Eğer senin için geldiyse. Eğer biri seni benden alırsa..." Cümleyi bitiremedim.

"Dur," dedi Kisa, parmağını dudaklarımın üzerine bastırmak için geri çekilerek.

Elini kendi elime aldım. Zihnim beni gulag'a geri götürdü. Hücrelerin rutubet kokusunu hâlâ alabiliyordum. Hala ringde saat başı dökülen kanın zenginliğini koklayabiliyordum. Hepimizi örten, saldırmak için bekleyen, bir ruhu daha cehenneme göndermek için bekleyen ölümün ağır örtüsünü hâlâ hissedebiliyordum.

"Luka, *lyubov moya*, bana geri dön."

Kisa'nın yumuşak sesini duyduğumda nefesim kesildi. Elini daha sıkı kavradım. Bir kez daha karnına baktım. Dişlerim birbirine kenetlendi ve sonra şöyle dedim: "Onu alaşağı etmenin bir yolunu bulmalıyım. Beni, hepimizi o hayata mahkum eden erkeğin hala nefes aldığını, hala evlerden çocukları çaldığını, onları katil olmaya zorladığını bilerek bebeğimizin bu dünyaya gelmesine *izin* veremem, *vermeyeceğim*."

Kisa'nın gözünden bir damla yaş kaçarak kenetlenmiş ellerimize düştü. "Luka," diye fısıldadı, "bu adam beni dünyadaki her şeyden daha çok korkutuyor."

Alnımı onunkine yaslayarak cevap verdim: "Bu da acımıza son verilmesi için bir başka neden. Normal bir hayatın *bizim* versiyonunu istiyorum. Seninle, yeni kardeşlerimle ve ailelerimizle birlikte bu Bratva hayatını istiyorum. Ama o pislik yaşadığı sürece, bu asla gerçekleşemez." Durakladım. Hâlâ Kisa'nın karnında olan elimde küçük bir tekme hissettim.

Gözlerim karımın karnına kaydı. Kisa sulu bir kahkaha attı. Bebeğimiz tekrar tekme atarken elimi kendi eliyle kapattı.

Öne doğru eğilen Kisa dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarını geri çektiğinde, bana duyduğu sevginin o çarpıcı yüzünde yazılı olduğunu gördüm ve Arziani sorununa bir an önce çare bulmam gerektiğini anladım.

Çocuğumuz dünyaya gelene kadar iki ayım vardı. O dünyanın neye benzeyeceği bana bağlıydı. Hayatlarımıza yönelik her türlü tehditten arınmış bir dünya. Bu Arziani'nin ölmesi demekti.

Muhafızları katledildi.

Ve Kan Çukuru yanıp kül oldu.

4

901

Metanetle hücremde oturup sıramın gelmesini bekledim. Kalabalığın hafif uğultusunu ve çukurdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. İlk raunt gelip geçmişti, ikinci ve üçüncü de öyle. Şimdi daha iyi maçlar yapılıyordu, ardından benim maçım gelecekti.

Ana olay.

Sevgili Kindjal'larımı ellerimde döndürürken boynumu bir o yana bir bu yana yuvarladım. Sapları sıcacıktı. Bu dövüşün nasıl geçeceğini hayal ederken gözlerim dümdüz ileriye bakıyordu. Kiminle dövüştüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Usta artık beni bilgilendirmiyordu. Hazırlıksız olmamı, rakibimin seçtiği silahı ve beceri seviyesini bilmeden dövüşmemi istiyordu.

Lanet bir gösteri istiyordu.

Benden asla alamayacağı bir gösteri.

Hücre kapılarının duvarlara çarpma sesi koridorun aşağısından geliyordu ve bunun benim için bir Wraith olacağını biliyordum. Benim hücrem şampiyonlar bölümünün sonundaydı. Bir yatak, lavabo ve sifonlu tuvalet vardı. Usta bana

en iyi konaklama şampiyonu. Bu hücreyle birlikte daha fazla mahremiyet geldi. Bu hapishane hakkında gerçekten takdir ettiğim tek şey buydu. Yalnız olmayı seviyordum. Başka biriyle bağlantı kurmak istemiyordum. Başka bir savaşçıyı sevmek, hatta ona tahammül etmek sizi zayıflatıyordu. Bana gönderildiklerinde asla bir *mona* bile almadım. İstesem bile bir dişiyle yatmazdım. Benim öldürmeye zorlandığım kadar onlar da sevişmeye zorlanıyordu. Onlara sempati duymuyordum ama onları kullanmazdım da. Yetenekli bir dişiye bağlanarak yıkılan çok fazla savaşçı görmüştüm. O kadar bağlanmışlardı ki, bu onların dövüş yeteneklerini mahvetmişti.

Dişiler buradaki en önemli şey olan hayatta kalmak için dikkat dağıtıcı bir unsurdu.

Birden hücremdeki kapı açıldı ve elinde silahıyla bir gardiyan içeri girdi. Siyah bir üniforma giymişti, maç gecesi üniforması. Usta, yatırımcıları için bir şovmenden başka bir şey değildi.

"Kalk," diye emretti muhafız.

İtaat ettim ve durduğu yere doğru yürüdüm. Muhafız bana baktı ve şöyle dedi: "Usta sana öldürme işini uzatmanı emretti. Rakibinin sana karşı birkaç vuruş yapmasına izin vermeni. Çinli yatırımcıların dövüşçüsünün kazandığına inanmasına izin vermeni ve böylece bir sonraki maçın için bahislerin artmasını sağlamanı söyledi."

Böylesine acınası bir gösteriye katılmaktan duyduğum tiksinti içime doldu. Bunu yapmayacaktım. Efendi bunu biliyordu ama yine de emretti. Bana tamamen hükmedeceği gün için yaşıyordu. Bu asla olmayacaktı.

"Anladın mı?" diye kontrol etti gardiyan. Mızmızlanan ağzını kapatmak için boynunu kırmak yerine, onu iterek geçtim ve koridorda ilerledim. Her maça olduğu gibi seyircilerin sesi daha da artıyordu. Ve her zamanki gibi yavaş, istikrarlı bir koşuya başladım, ayaklarım her adımda kumu tekmeliyordu.

Tünelin sonuna yaklaştığımda çukura odaklandım. Her iki yumruğunda birer mızrakla kumların üzerinde dolaşan kocaman bir adam gördüm. Dudaklarım heyecanla kıvrıldı. Bu erkek gerçekten de mücadele edebilecek gibi görünüyordu.

Göreceğiz.

Hızımı artırarak tünelin ağzından içeri daldım ve çukurun ortasında duran erkeğin üzerine atıldım. Belli ki hızlı davranmamı bekleyen erkek mızrağını uzattı. Sağ Kindjal'ım hemen ahşap sapa vurarak silahı ikiye böldü. Kılıcımı doğrudan rakibimin kalbine sapladığımda kalabalıktan gelen bulanık sesler daha da yükseldi. Bıçağımı etine daha fazla sapladığımda, gözlerinin genişlemesini ve ağzından kan akmasını izledim.

Geriye doğru eğilerek ayağımı kaldırdım ve göğsüne bastırarak cansız bedenini kılıcımdan uzaklaştırdım. Yere düştüğünde kalabalık tezahürat yaptı. Ölü adamın üzerinde yükseldim, daha hızlı nefes alıyordum ama terlememiştim bile.

Sonra kalabalık sessizleşti. Yüzümü Usta'nın koltuğuna döndüm. Tribünde ona baktığım anda gözlerinde kaynayan öfkeyi görebiliyordum. Tabii ki, her zamanki mükemmel

kamusal kişiliğim sağlam bir şekilde yerinde kaldı. Ama ben daha iyisini biliyordum. İçimde, Usta emirlerine karşı yaptığım bariz saygısızlık yüzünden patlıyordu.

Sonra, Efendi bana hitap etmek için ayağa kalktığında, gözlerim ayaklarının dibinde yerde oturan kadına kaydı. Sertçe yutkundum. Bu Yüce Mona'ydı.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

"901," diye seslendi Usta'nın sert sesi aniden ve beni gözleri yere odaklanmış mavi giysili *Mona'ya bakmaktan alıkoydu*. "Bir zafer daha," diye iltifat etti Usta. Ama sözlerindeki zehri fark ettim. Memnun bir sırıtışa karşı koydum.

Usta tekrar konuşmak üzereyken, solundaki birkaç koltukta oturan bir erkek soğuk bir şekilde, "Bana bu maçın iyi bir dövüş olacağını söylemişsiniz. Senin hayvanın benimkini on saniye içinde katletti." Erkek, Usta'nın gözlerinin içine baktı. "Benim dövüşçümü görmüştün; dolayısıyla onun beceri seviyesini biliyordun" diye devam etti. Erkek sonra bana baktı ve dudaklarını büktü. "Bu dövüşçü yetenek olarak onu çok aştı, bu da beni senin onurunu sorgulamaya itiyor, Arziani."

Bunun üzerine kalabalık sessiz fısıltılarla konuşmaya başladı. Arziani'nin yanağı seğirdi, kendi evinde sorgulanmaktan duyduğu öfkeyi ele veriyordu. Bu arenada kimse Arziani'yi sorgulamamıştı. Yani bu erkek her kimse, Efendi'nin derhal infaz edilmesini emretmeyeceği kadar önemli biri olmalıydı.

Usta'nın öfkesi görünmüyordu; onun yerine dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı ve güvence verdi, "Sana söz veriyorum bu eşit bir

maç. Ama dediğinizi anlıyorum, 901 son derece istisnai bir dövüşçü." Durakladı, sonra öfkeli bakışları üzerime düştü. "Belki de imparatorluğumun sahip olduğu en iyi dövüşçü." Başını yana eğdi. Gözlerindeki öfke yavaş yavaş kayboldu.

Eli yanına düştü. Gözlerim hareketini takip ederken, ellerini Yüce Mona'nın siyah saçlarında gezdirdi. O bunu yaparken *Mona* kaskatı *kesildi* ve kolunu koparmak için ani bir dürtüyü dizginlemek için çok çalışmam gerekti.

Dişlerimin kendiliğinden gıcırdadığını hissettim. Usta'ya öfkemi göstermeden önce yüz ifademi maskeledim. Ama ona yeniden odaklandığımda, beni yakından, çok yakından izlediğini fark ettim. Dudakları kısa bir gülümsemeye dönüştüğünde midem bulandı. Sonra, sanki aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi, ellerini kalabalığa doğru uzattı ve "Çukurumun hileli olmadığını göstermek için, daha önce hiç görmediğiniz türden bir ölüm maçı turnuvası düzenleyeceğim. Bu, imparatorluğumun en yetenekli ve en acımasız katillerini karşı karşıya getirecek en büyük meydan okuma olacak. Kural yok, kısıtlama yok; istediğiniz silahı kullanabilirsiniz ama elbette silah yok." Kalabalık Usta'nın bu cümlesini alkışladı. "Herkes dövüşebilir." Usta heyecanla başını salladı ve doğrudan bana baktı. Devam etti, "O zaman kimin en iyi ölüm maçı savaşçısı olduğunu gerçekten göreceğiz. Her bir gulagdan şampiyonları çağıracağız" - şikâyet eden erkeğe döndü ve ekledi- "ve ortaklarım, yani siz, istedikleri kişiyi çağırmakta özgürsünüz."

Az önce dövüşçüsünü öldürdüğüm erkek tepki vermedi, sadece başını salladı. "Anlaştık," diye cevap verdi, sonra da

Çevresindekilere onu çukuru çevreleyen tribünlerden takip etmelerini söyledi.

Efendi uzandı ve *Mona*'nın kolunu tuttu. Onu ayağa kaldırdı ve protokolün gerektirdiği gibi beni kovmadan öpmek için hamle yaptı. *Mona* da hepsi gibi boyun eğdi. Ama Usta'nın gözlerini açıp ağzından ayırmadan bana bakmasını izlerken, zaten seğirmekte olan kaslarımda kavurucu bir ateş dolaştı.

Geri çekildiğinde *monay* tribünlerden uzaklaştırdı ve bileğini bana doğru sallayarak çukuru terk etmem için işaret verdi. Topuklarımdın üzerinde dönerek tünele doğru koştum ve hücreme kadar koştum. Tam kapıya ulaşmak üzereyken, Usta beni karşılamak için yan kapıdan içeri girdi. Tek başıma. Tam önümde durdu.

Ters ters baktı. Bana duyduğu yoğun nefreti takım elbisesinin altındaki her gergin kasta görebiliyordum. Tamamen dik durdum, ona ters ters baktım, çok açık bir şekilde yerimde duruyordum. Çenesi sıkıştı. "Doğrudan bir emre itaatsizlik ettin," diye tısladı soğuk bir şekilde.

İrkilmedim. Tepki vermedim. Bir bok yapmadım.

Bir adım daha yaklaştı. "Beni son kez sikip attın, 901. Son birkaç yıldır sana ihtiyacım vardı ve sen bunu biliyordun. Bilmeseydin bu şekilde davranmaya cesaret edemezdin. Kan ukuru'nda rakipsizsin, buna şüphe yok. Ve şimdi bu lanet lm Maçı ile beni zorluyorsun." Sonra gülümsedi, başı yana eğildi. "Ama şimdi sakinleştiğime göre, bunu düşündükçe daha da *doğru* geliyor." Durakladı,

sonra omuz silkti. "Gürcistan'a getirilen ve benim Kan Çukurumda dövüşen tüm gulag şampiyonlarını düşünün. Birbirlerini parçalamaları sayesinde kazanılacak parayı düşünün."

Gözleri parladı ve bana yaklaştı. Sıcak nefesi üzerimde gezindi, sonra ekledi: "Gulag şampiyonları ya da iş ortağımın kendi dövüşçüleri arasında seni yenebilecek biri olabilir." Yanağı seğirdi. "Bunu hayal edebiliyor musun? Senden daha güçlü, senden daha hızlı, senden daha yetenekli bir elmas bulduğunu hayal et." Daha da yaklaştı. "İtaatkâr, irademe boyun eğen birini. Nankör ve asi olanı değil." Öfkem kabardı. *Nankör.*

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi kollarını uzattı ve şöyle dedi, "Seni olduğun kişi haline getirdim: kimsenin boy ölçüşemeyeceği bir savaşçı. Sana bu hayatı verdim, modern çağ için bir savaşçı. Burada, getirdiğim seyirciler için sen bir şampiyonsun." Durakladı, sonra ekledi, "Sen bir tanrısın." Kollarını indirdi, yüzü tekrar öfkeli bir ifadeye büründü. "Bunu sana *ben* verdim. Ve sen *bana böyle* mi karşılık veriyorsun?"

Dilimi ısırdım, beni bu cehennem hayatına mahkûm ettiği için *efendime* hiçbir şekilde minnet duymadığımı haykırmamak için kendimi zor tuttum. Çocukken uyuşturulduğum ve dövüşmeye zorlandığım için minnettar değildim. Bana bir başkasına karşı bir şeyler hissetmenin seni zayıf kıldığı, yalnızlık dolu bir hayat bahşeden erkeğe hiçbir minnettarlık duymadığımı.

Minnettarlık yok, sadece kızgın nefret var.

Bu yüzden bu turnuvayı memnuniyetle karşıladım. Belki de Usta bana bir dövüşçü getirir ve sonunda bu hayatı benim için sona erdirir, beni Usta'nın evcil hayvanı olmaktan kurtarırdı. Ama ben kolay kolay gitmezdim ve bu onun sorunuydu. Elimde kalan tek şey onurumdu, benden alabileceği tek şey. Yüzlerce, yüzlerce rakiple dövüşmüş ve öldürmüştüm; o kadar çoktu ki sayısını unutmuştum. Ama hiçbirini beni bitirmeye yaklaşmamıştı.

Usta sessizliğim karşısında geri adım attı ve güldü. "Hepsini yenebileceğini mi sanıyorsun, 901? Bu yüzden mi her emrime itaatsizlik ediyorsun, ölümden korkmadığın için mi? Gerçekten yenilmez olduğuna inanıyorsun."

Ellerim Kindjal'larımın saplarında sıkılaştı. Usta fark etti ve dudaklarından bir kahkaha daha patladı. "Öyle. Yenilemeyeceğine gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Yere odaklanmak için gözlerimi indirdim. Usta konuşmayınca gözlerimi kaldırdım. Bakışlarında bir şey fark ettim. Nefes alarak kollarını kavuşturdu ve "O zaman az önce çıtayı yükselttin" dedi.

Ne demek istediğini anlayınca kaşlarımı çattım. Ama Usta başka bir şey söylemedi. Onun yerine yakındaki bir gardiyana parmaklarını şaklattı. Hücre kapım açıldı ve içeriye kilitlendim.

Usta'nın yüzünde sadist bir gülümsemeyle topuklarının üzerinde dönüp şampiyonlar bölgesinden ayrılışını izledim. Ne kadar uğraşsam da, o gülümsemenin benim için ne sakladığını merak etmekten kendimi alamadım.

Eğitim ukurundaki antrenmandan döndüğümde tenimden ter damlıyordu. Hücre kapıma ulaştığımda, karşımdaki hücreden yüksek sesli bir kükreme geldi. Rutubetli taş duvarlardan daha yüksek, daha acı dolu bir kükreme sekerken o tarafa baktım.

Kkremeler acımasızdı. ığlık üstüne çığlık, sonra içi boş gmbrtler. O yöne doğru bir adım attım, sonra bir adım daha attım ve çığlıkların geldiği yerin yanındaki hücrenin önünde durdum.

Birden 667, bir şampiyon arkadaş, parmaklıklı kapısına geldi. Ona doğru dönmedim. Her zaman benimle konuşmaya çalışmasına rağmen onunla hiç konuşmadım. Kan ukuru kuralları gereği, en iyi şampiyonlar asla birbirleriyle dvşmezdi. Hepimiz Usta'nın "şampiyonları" olmamıza rağmen, ben 667'den daha çok öldürmüş, daha geniş ve daha uzun boyluydum. Diğer 140 da benim dengim değildi. Hepsi dövüşte yetenekli ve acımasızdı, ama hepimiz biliyorduk ki eğer Usta bizi birbirimize düşürürse, hepsini katlederdim.

Usta'nın şampiyonluk maçlarına daha fazla seyirci çekebilmek için şampiyonlara ihtiyaı vardı. Hiç tek bir "şampiyonu" olmamıştı. En azından daha önce yoktu. Ben dövüşürken eğitmenlerden, Usta'nın yaklaşan turnuvasında sadece bir tane bulmak istediğine dair söylentiler duydum. En gerçek savaşçıyı.

Tüm şampiyonların şampiyonu.

140 aniden hücresinin kapısına yüklendi, iri cüssesi neredeyse ağır demir parmaklıkları devirecekti. 667 başını iki yana salladı. "Siktir," diye tısladı.

Bu kez, savaşının neden garip davrandığını bilmek isteyerek, "Ne oldu?" diye sordum.

Ben konuşurken 667'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. 140 telefonunu bir kez daha şarj ederken, "Cevap ver!" diye homurdandım.

667 ellerini parmaklıklara doladı ve "Wraithler onun *monasını* aldılar" dedi.

140 acı içinde kükredi ve hücrelerini parçalamaya başladı, yatağı yerden kaldırıp odanın diğer tarafına fırlattı.

"Onu aldı mı?" diye sordum.

667'nin yüzü düştü. İç çekerek, "Onu hücrelerinden aldı, kapısını kapattı ve önünde boğazını kesti" diye cevap verdi.

Gözlerim 140'ın hücresinin önündeki karanlık taş zemini incelemek için eğildi. Gözlerim konsantrasyon içinde kısıldı, loş duvar lambasının yarı ışığında odaklanmakta zorlandım. Ama sonra onu gördüm.

-Taze dökülmüş kan.

140'ın devasa bedeni yere yığılırken hücre kapısına yaslandım, içimde bir ateş tutuştu. "Efendim," diye tısladım. 667 başını salladı. "Neden?" diye sordum. Gözlerimi 140'tan hiç ayırmadan sordum, boş ve yırtık yüzü şimdi cansız bir şekilde önüne sıçrayan kana bakıyordu.

"İtaatsizlik etti," diye bilgi verdi 667. "Bir muhafızı öldürdü. Muhafız o eğitimdeyken *Mona'sını* becermeye çalışmıştı. 140 onu alamadan geri döndüğünde muhafızın boynunu kırdı." 667'nin elleri parmaklıklarda sıkılaştı. "Başka bir Wraith Üstat'a haber verdiğinde, Üstat onun *monasının* ölmesini *emretti*." 667 durakladı, sonra dedi ki, "Onu öldüren muhafız

yavaş ve acılı. Öldürülen muhafızın intikamını almak istiyordu."

140'ı izledim. Teni solgundu ve elleri titriyordu. En kötüsü de gözlerindeki bakıştı. 140 gitmişti. Kırılmıştı. Bir sonraki maçından sağ çıkamayacaktı. Bu erkek çoktan ölmüştü.

"Onu zayıflattı," dedim ve hücreme doğru yürümek için arkamı döndüm.

"O onun *Mona'sıydı!*" 667 beni ısırdı.

Durdum ve omzumun üzerinden geriye baktım. "Kız onun zayıflığıydı. Efendi zayıflıktan beslenir. Aptal, ölümünü bir tabakta sundu."

"Onun kalbiydi," dedi 667 daha da ısırarak. "Tıpkı *benim Mona'mın benim olduğu gibi.*"

Boynumu kırarak, kemiklerim çatırdayarak yavaşça onunla yüzleştim. Kindjal'ımı durduğu yere doğru uzatarak, "Ve onun gibi" dedim, "kılıcımı 140'ın kırık, çökmüş formuna doğrulttum, "o da senin sonun olacak."

Ayaklarımı yürümeye zorladım ki 667 bağırdı: "Senin gibi uzun bir hayat yaşamaktansa *Mona'mın dokunuşunu ve rahatlığını bilerek ölmeyi tercih ederim. Hücrende soğuk ve yalnız. Kan, ölüm ve acıdan başka bir şey bilmeden.*"

Bu sefer durmadım. Hücreme girene ve bir gardiyan kapıyı çarparak kapatana kadar yürümeye devam ettim. Ancak gardiyan uzaklaştığında bile, Kindjal'larım hala demir gibi sıkı kavrayışında, olduğum yerde sabit kaldım.

Senin gibi uzun bir hayat yaşamaktansa Mona'mın dokunuşunu ve rahatlığını bilerek ölmeyi tercih ederim. Soğuk ve yalnız

Hücre. Kan, Ölüm ve acıdan başka bir şey bilmeden.

667'nin sözleri zihnimde dönüp duruyordu. En keskin bıçaklar gibi beynime saplandılar. Hücremin soğukluğu, soğumakta olan tenimi kamçıladi. Bıçakları bırakarak yerdeki şilteye yığıldım. İleriye, karanlık taş duvarlara bakarken, isteğim dışında, Efendi'nin Yüce Mona'sının yüzü gözümün önüne geldi.

Bu hayali kovalamaya çalıştım ama 667'nin sözleri beni engelledi. Siyah saçları ve mavi gözleri, mükemmel vücudu ve elbiselerinin içinde nasıl görüldüğü.

Sonra, sanki gerçek hayattaymışım gibi, onun karşımda durduğunu ve elini uzattığını gördüm. Ama tam o ele uzanacakken, bir Wraith elinde bıçakla arkasından yaklaştı. Ben tepki veremedem boğazına saldırdı. *Mona'nın* güzel gözleri şokla irileşti. Önümde yere yığıldı, akan kanıyla birlikte hayatı hızla sönüyordu.

Başımı sallayarak kendimi yatağıma uzanmaya zorladım, hâlâ o görüntüyü kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Çünkü onu istemek beni zayıflatırdı.

Kalbimi asla bir başkasına vermem. Bunu yapmak sadece acı getirir.

Zayıf olmayacağım. Reddettim.

Ayaklarımın dibinde biriken kanı hayal ederek uykuya daldım. Birikmiş kan ve 140'ın cansız, boş gözleri.

5

152

Bir iniltiyle uyandım. Gözlerim açıldığında uyuşmuş kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım. Tekrar denediğimde panikledim. Dudaklarımdan bir çığlık döküldü, kollarıma baktığımda onları yatak direğine ipe bağlanmış olarak gördüm.

Dikkatimi ayaklarıma verdiğimde, aynı iplerin ayak bileklerime de bağlandığını gördüm. Yatağında yanımdaki yere bakarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Boştu. Kanlı çarşaflara, sonra da karnıma ve kalçalarıma baktım. Hastalığa karşı savaştım. Cildim çürüklerle doluydu.

Gözlerimi kapatarak dün geceyi düşündüm. Usta gelmiş ve koluma enjekte etmişti. Ne yaptığını hatırlamak için ilacın beraberinde getirdiği hafif sisi ittim. Usta sert davranmıştı.

Efendi'nin kişiliğinin birçok yönü vardı. Ve dün gece onu en kötü haliyle gördüm. Geldiği andan itibaren sert gözlerini gördüğümü hatırlıyorum. Elbiselerini çıkararak bana doğru yürüdü. Kolumu tuttu ve morarttı.

dudaklarıma yapıştı. Ama bu öpücük nazik değildi, bazen bana verdiği gibi yumuşak bir okşama da değildi. Hayır, bu öpücük vahşi ve acımasızdı. Birlikte geçirdiğimiz gecenin geri kalanı gibi.

Hareket edemeyecek hale gelene kadar beni direklere bağlayışını düşündükçe gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Kendini kalçalarımın arasına yerleştirdiğini ve acımasızca itişlerle defalarca içime girdiğini hatırladım. Elleri derimi ısırmış ve oymuştu ama uyuşturucu onu daha çok arzulamamı sağlamıştı. Ve Usta bunu bana verdi. Bana tohumunu tekrar tekrar verdi, beni kanatana kadar sert ve daha sert. Daha fazla dayanamayana kadar.

Beni cezalandırıyordu.

Beni ne için cezalandırıyor? Bilmiyordum.

Sonra gitti. Birlikte geçirdiğimiz diğer gecelerden farklı olarak, yanağını göğsüme dayayıp uyuyabilmek için beni kollarına almamıştı. Bunun yerine beni yatağa bağlı, acı içinde, kirli bir şekilde bırakmıştı.

Arkasına bile bakmadan gitmişti.

Önceki High Mona'yı düşündükçe korku beni esir aldı. Ölümünü hak etmek için ne yaptığını merak ettim. Ben de benzer bir şey yapmış olmaktan korkuyordum. Ama ne? Hiçbir fikrim yoktu.

Odamın kapısı açıldığında acıdan biraz olsun kurtulmaya çalışarak yatağın üzerinde kıpırdandım. Gözlerim orada kim varsa ona kaydı. Efendi ya da daha kötüsü beni götürmek isteyen bir gardiyan olmaması için dua ettim.

Kalbim hızla atmaya başladı, sonra *çirimin* içeri girdiğini görünce içime güçlü bir rahatlama yayıldı. Kapıyı kapattığında gözleri odada beni aradı. Beni yatakta, zapt edilmiş halde gördüğünde kara gözleri parladı. Sonra bakışlarında şok ve sempati gördüm.

Çiri yattığım yere koştu ve ellerini iplerin üzerinde gezdirdi. Kan ve yaraları görünce "Bayan," diye fısıldadı.

Odayı tararken başı hareket etti. Tuvalet'e koştu, sonra kısa ve keskin bir bıçakla geri döndü. Sessizlik içinde, *chiri* bağlarımı kesmeye başladı.

Acı çığlıklarımı tutmaya çalıştım ama bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki ipin en ufak bir hareketi bile vücudumda yakıcı bir acı patlamasına neden oldu.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi *chiri*, bağlarımı hızlı ve etkili bir şekilde çıkarmaya çalışırken.

İpler birer birer düştü. Onlar düştükçe, uyuşmuş uzuvlarım cansız bir şekilde yatağa düştü. Hepsi çıkarıldığında, *chiri* kollarıma ve bacaklarıma masaj yapmaya başladı, kaslarıma kanı geri getirdi. İğnelerin saldırısı gibi hissettiren şeyle dolduğunda bir çığlığı bastırdım.

"Eninde sonunda işe yarayacak, hanımefendi," diye yatıştırdı *chiri*. Başımı sallayarak ona anladığımı söyledim. Birkaç dakika boyunca, zayıflamış olsalar da normale yakın bir hale dönene kadar uzuvlarıma masaj yapmasına izin verdim.

Çiri ellerini geri çektiğinde yataktan kaydı ve odanın diğer tarafındaki büyük gömme küveti doldurmak için odayı geçti. Kıpırdamadan gidişini izledim.

İşı hakkında. Uzun, üzerine tam oturmıyan gri elbisesinin aılıktan ölmek üzere olan bedeninde gevşekçe sallanışını izledim. Yara izine baktım.

"Seni buradan çıkaracağım." Bir sesin yankısı kulağımda yankılanırken başladım. Daha fazlasını duymak isteyerek gözlerimi kapattım ve sesi hatırlamaya çalıştım. Yara izi diye düşündüm. Yara izi mi sesi konuşturmuştu? Çiri'nin yara izini düşünerek sesin geri dönmesi için dua ettim.

"Söz veriyorum. Bu cehennemden çıkmanın bir yolunu bulana kadar durmayacağım." Ses bu kez daha net ve güçlü bir şekilde geri döndüğünde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Üzerimde gezinen erkeğe baktım. Karanlık bir hücrenin bir köşesinde yatıyordum ve gülümsedim. "Yapacağını biliyorum. Sana güveniyorum. Sana inanıyorum."

Zayıf, titreyen elim erkeğin yüzünü okşamak için kalktı ve derin bir nefes aldı. Parlak mavi gözleri dokunuşumla kapandı. Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldüğünde midem bulandı.

"Ağlama," diye mırıldandım, gözyaşını başparmağımın ucuyla kovalayarak. "Bekleyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğim."

Yaralı adam gözlerini açtı. Beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Bedenim yorgundu ve zar zor hareket edebiliyordum. Ama onun kollarında kendimi güvende hissediyordum. "Bana tekrar iğne yapmaları ne kadar sürer?" diye sordum.

"Yakında," diye cevap verdi ve devasa vücudu gerildi.

"Sorun yok," diye yatıştırdım. "Bir gün uyanacağım ve özgür olacağım.

Beni özgür bırakmış olacaksın."

"Söz veriyorum," diye homurdandı. "Sana söz veriyorum. Sen benim kanımdansın. Denemekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Hanımefendi?" diye fısıldadı uzak bir ses. Koluma bir şey dokundu. "Hanımefendi?" diye tekrar konuştu ses. Gözlerimi kırıştırarak açtım, anılar siyah bir boşluğa dönüşüyordu.

Başımı sese doğru çevirdim ama görüşüm bulanıktı. Nazik parmaklar gözyaşlarımı sildi. "Hanımefendi? İyi misiniz?"

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum. İmgelem o kadar gerçektir ki. Yaralı adamın, beni korkutması gereken bir erkeğin bakımı, yaldızlı kafesimde uyandığımdan beri bana ilk huzur duygusunu getirdi.

"Evet," diye cevap verdim. *Çiri* sessizce oturup cevabımı bekledi. Elimi başıma götürdüm, kolumdaki ağrıdan nefes alıyordum. "Zihnim bana bir şeyler gösterip duruyor." Kaşlarımı çattım. "Bunların gerçek anılar mı yoksa yanılsamalar mı olduğundan asla emin olamıyorum."

Çiri başını salladı, sonra elimi tuttu. "Bayan, yıkanmalısınız." Gözleri vücuduma, özellikle de benim kanım ve Usta'nın salgısı karışımıyla kaplı olan kalçalarımaya kaydı.

Bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak yatağın kenarından kaydardım ve ayağa kalkmama yardım etmesi için *chiri*'ye tutundum. Ayaklarımın üzerinde sallanırken ona yaslandım ve küvete doğru yürümek için onu kullandım. Sıcak suya girdiğimde inledim; iplerin bıraktığı izler yakıyordu.

Dişlerimi sıkarak oturdum ve buhar etrafımda dalgalanırken gözlerimi kapadım, yaralarımı yaktı ve ağrıyan kaslarımı yatıştırdı.

Suyun kokusu çok lezzetliydi. "Suyun içinde ne var?" Diye sordum ve gözlerimi açtığımda *chiri*'nin bir bezi suya daldırıp kollarımdan aşağıya indirdiğini gördüm. Bezin kanı silmesini izledim. Morluklar kalmıştı. Hiçbir şey o izleri silemezdi.

"Buna lavanta deniyor hanımefendi. Efendi, Yüce Monas'ının bununla yıkanmasını ister. Bu onun en sevdiği koku."

Başımı salladım, sonra başımı küvete yasladım. *iri* vücudumu yıkadı, daha büyük, daha koyu morluklara dokunmamaya dikkat etti. alışırken ona baktım ve "Nasıl *chiri* oldun?" diye sordum.

Durdu, sonra gözlerini indirerek, "Babam beni Wraithlere sattı. On yaşındaydım."

Gözlerim büyüdü. "Baban seni sattı mı?"

iri başını salladı. şok olmuş bakışlarımdan ağırlığını hissedince bez kolumda durdu. İ ekti. "Açlık, çaresiz insanları en aşağılık şeyleri yapmaya zorlar, bayan. Annem ölmüştü, altı kişiydik ve yiyecek yoktu." Omuz silkti. "Bunu neden yaptığını anladım." "Yine de nereye gnderileceğimi bilmediğinden eminim." diye devam ederken bakışları odağını kaybetti.

"zr dilerim," diye fısıldadım, yalın kelimelerindeki hüznün kenarını duydum. *iri* bana doğru sulu bir glmsemi *fırlattı*. Ağzının sadece sol tarafı kalktı, sağ tarafı hareket edemeyecek kadar derin bir yara izi taşıyordu. Arkadan bağlanmış siyah saçları ve elbisesini incelerken kalbim sıkıştı. "Ve seni bir *chiri* olman için mi yetiştirdiler?" diye sordum.

Bu kez elini geri çekti ve birkaç saniyelik bir duraksamadan sonra başını salladı. Sonunda gözlerime baktı ve "Ben de senin gibi bir *mona* olmak için getirildim." dedi.

Ona baktım. Sonra, istemeden de olsa, bakışlarım yara izine takıldı. Şaşkınlığımı açıkça görerek ekledi: "Eğitime direnmekle hata yaptım." Şekli bozulmuş yanağını işaret etti. "Bu benim cezamdı."

"Neden? Nasıl?" Ruhumu bir hüzün selinin kapladığını hissederek sordum.

Çiri'nin alt dudağı titredi ama kendini toparlayarak cevap verdi: "Asit. Yüzüme asit attılar." Titreyen bir nefes aldı. "Bir gardiyanın teklifini reddettiğim için cezalandırıldım. O da bir daha asla güzel görünmeyeceğimi garanti etti." Durakladı, sonra isteksizce ekledi, "Efendi'nin talimatıyla oldu. Yeni *monebi* dalgasının nasıl ilerlediğini görmeye *gelmişti*. Benim meydan okumamı gördü ve bana bir örnek olmaya karar verdi. Öne çıkmamı emretti, sonra da reddettiğim muhafıza yüzümü mahvetmesi talimatını verdi."

Buz omurgamdan yukarı doğru süzüldü. Gözlerim ip izi olan bileklerime, ağır morluklarıma ve kalçalarıma kaydı. *Evet, diye düşündüm. Efendi böylesine zalimce bir eylemi emretmekten çok daha fazlasını yapabilir.*

"Çok özür dilerim," dedim kısık bir sesle. Başımı kaldırdığımda, *chiri'nin* gözlerinde yeni bir şey gördüm; bir akrabalık. Usta'nın acımasızlığına maruz kalmanın nasıl bir his olduğuna dair ortak bir anlayış.

"Ne yaptın?" diye sordu *chiri* ve bedenimi temizlemeye başladı.

Elimi suya bıraktım ve etrafımda dalgalanmasını izledim. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim, sırf bir şey yapmak için hareketi tekrarlardım. "Çok öfkeliydi, gözleri beni öyle sahipleniyordu ki. Sanki beni bu kadar çok istediği için öfkelenmiş gibiydi. Sanki beni bu kadar çok istediği için cezalandırılıyordum." Başımı salladım. "Bunu anlamıyorum. Efendi, Yüksek Mona statüsüne yükseltildiğimden beri beni ne kadar çok istediğini gizlemedi." *Chiri*'ye baktım ve sordum: "Peki neden şimdi buna içerlemiş gibi görünüyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Hissettiğim kafa karışıklığını yüzünde görebiliyordum. Küvetin başına geçen *chiri* saçlarımı yıkamak için hızlıca işe *koyuldu*.

Tam sabunu durularken, "Bir adın var mı?" diye sordum. Kaşlarım aşağıya indi ve "Bir adım var mı... hatırlayamıyorum... hatırlayamıyorum?" diye sordum.

Çiri yanıma çömelmek için eğildi. Beni inceledi, sanki yüzümde bir şey arıyor gibiydi. Sonunda omuzları çöktü ve şöyle dedi: "Evet hanımefendi. Bir zamanlar benim de bir adım vardı ama uzun yıllardır bu isimle anılmıyorum." Nefes aldı ve devam etti, "Sizin de olacak. Hepimizin isimleri var, bu yerde köleleştirilen herkesin. Hepimiz bir zamanlar biriydik, ancak Efendi bize unutturmak için çok hızlı çalışıyor."

"Bir isim," diye fısıldadım ve bana ne dendiğini bulmak için beynimi zorladım. Ama boşunaydı. Sahip olduğum tek isim

Beynimin bulabildiği tek kimlik 152 idi. Ben 152'ydim, sadece 152 olmuştum. "Hatırlamıyorum," dedim üzüntüyle.

Çiri hareket etmek istedi ama ben uzandım ve ağrıyan kaslarımın itirazlarına rağmen kolunu tuttum. "Bekle," diye yalvardım. *Çiri* dondu kaldı. "Adını hatırlıyor musun? Bir adın var mı?"

Chiri'nin yüzü soldu ve sonra anladım. Hatırlamıştı. Adını hatırlamıştı. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde doğruldum ve ittim. "Ne oldu? Lütfen, söyle bana."

Çiri başını salladı, gözleri parlarken alt dudağını ısırды. Başını öne eğdi ve "Size söylediğim için öldürülebilirim hanımefendi. Hatırlayan herhangi birimizin bundan bahsetmesi Efendi tarafından yasaklandı." Kolları dokunuşumla titremeye başladı ve şöyle dedi: "Onun neler yapabileceğini biliyorum ve bu hayattan, bu hapishaneden nefret etsem de, yine de yaşamak istiyorum. Özgür olacağımız gün için yaşıyorum. Dış dünyayı hatırlıyorum. Hepsini değil ama yeterince." Gözlerini kapadı ve nefes aldı. "Güneşi ve temiz havayı hatırlıyorum. Bunları tekrar elde edeceğimize dair umudumu kaybetmeyeceğim."

Sönmüş bir halde tekrar suya daldım. "Anlıyorum," dedim yatıştırıcı bir şekilde ve ciddiydim. Onu asla tehlikeye atmazdım.

Birkaç dakika daha banyoda kaldıktan sonra *çiri* bana yardım etti. Her gün yaptığı gibi saçlarımı kuruttuktan sonra beni yan odadaki koltuğa götürdü, saçlarımı düzeltti ve yüzümü güzelleştirdi. Parlak kırmızı bir elbise seçerken onu izledim. Yalnız bu elbise diğerlerinden farklıydı. O kadar şeffaf bir kumaştan yapılmıştı ki altında ne olduğu açıkça görülebiliyordu.

Çiri ayağa kalkmam için elimden tutup beni elbiseye sarmaya ve omuzlarımdan sabitlemeye başladığında kaşlarımı *çattım*. Şaşkınlığımı okuyarak, "Efendi seni baştan çıkarmam için giydirmemi emretti. Şimdi seni ona götüreceğim."

Korkuyla yutkundum ve "Tamam" diye cevap verdim.

Çiri kapıya doğru yürürken aniden döndü ve durdu. Neyin yanlış olduğunu merak ettim. Göğsüne dokunmak için çenesini indirerek "Maya" diye fısıldadı. Konuşmak, ne dediğini sormak için ağzımı açtığımda gözlerime kendi gözleriyle baktı ve tekrarladı: "Benim adım... benim adım... Maya."

Kalbimde bir sıcaklık hissettim. Adının ortaya çıkmasıyla birlikte önümdeki *çiri* genç bir kıza dönüştü. Bir *ismi* olan genç bir kıza. O artık bir "veba" değil, bir *insandı*.

Gülümsemekten kendimi alamayarak bana duyduğu güvenden duyduğum mutluluğu belli ettim. Maya'nın yanakları bu jest karşısında kızardı. "Bu çok güzel," dedim. Maya'nın yanakları daha da kızardı.

Ona yaklaşarak elini uzattım ve "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Yemin ederim, bir daha kimseye söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi, sonra omzunun üzerinden bakarak bana döndü ve "Adınızı bilmiyorum hanımefendi. Ama Usta'nın sizden bahsettiğini duydum. Yirmi bir yaşında olduğunuzu söyledi. Bunun fazla bir bilgi olmadığını biliyorum ama yine de önemli bir şey. Bir yaşıınız var. Bu, buradaki çoğu kişinin sahip olduğundan daha fazla."

Nabzım hızla atıyor, kan kulaklarımdan hızla akıyordu. "Yirmi bir," dedim sessizce. Kısa bir süre gözlerimi kapattım ve artan bir güvenle tekrarladım, "Yirmi bir. Yirmi bir yaşındayım."

"Evet, hanımefendi," dedi Maya beni destekleyerek. Onu kollarıma almamak için kendimi zor tuttum. Eğer bir *chiri*'ye sarılırken yakalanırsam, bu ikimiz için de ceza olurdu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Maya başını eğdi, sonra kapıyı işaret etti. "Gitmeliyiz hanımefendi. Geç kalırsak efendimiz mutlu olmayacaktır." Şeffaf elbiseme baktım ve utançtan yanaklarımın ısındığını hissettim. Elbise tamamen transparandı. Altından çıplak vücudumun her yeri görünüyordu. Göğüslerim, ama şaşırtıcı bir şekilde, en mahrem bölgem açıkça görülebiliyordu.

"Çukurdaki tüm *monebiler* bu giysiyi giyer hanımefendi. Sadece Yüce Mona örtülüdür. Sadece ve sadece efendiye ait olduğunu göstermek için." Rahatlamış bir şekilde başımı salladım, ancak ardından korku yükseldi.

"Bu artık Yüksek Mona olmadığım anlamına mı geliyor? Bir kez daha *Mona* olmaya mı mahkûm edildim?" "Tekrar uyuşturulmak istemiyorum" diye itiraf ettiğimde kalbime saf bir dehşet yayıldı. Kim olduğumu tekrar unutmak istemiyorum."

Maya'nın bakışlarından sempati akıyordu. "Bilmiyorum hanımefendi. Talimattan başka bir şey bilmiyorum."

Ben cevap veremedim kapıya büyük bir gürültü ile vuruldu. "Usta bekliyor olacak!" İkimiz de bir muhafız gibi sışradık.

bağırđı. Maya'nın gözleri büyüdü ve "Acele etmeliyiz" dedi.

Sinirlerimi çelikleştirerek onu kapıdan dışarı kadar takip ettim, kapıdaki nöbetçi soyunmuş halime şehvetle bakınca başımı eğdim. Maya beni, çatallı bir bölüme gelene kadar, sadece loş ışıklarla aydınlatılan, tamamı karanlık taşlardan oluşan labirent gibi koridorlardan hızla geçirdi. Üç koridor çukurun farklı bölgelerine açılıyordu. Maya solumuzdaki en uzak koridora yöneldi ve ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ettim. Koridor taştan steril beyaz duvarlara dönüştüğünde sadece birkaç adım yürümüştük, neredeyse beni kör edecek kadar çok ışık vardı.

Ne gördüğümü anlamaya çalıştım ama anlayamadım. Gümüş bir kapıya geldiğimizde Maya kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. Önümde geniş bir oda uzanıyordu. Duvarlar boyunca birkaç kafes sıralanmıştı. Sonra içeride ne olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Yaşları altı ile on sekiz arasında değişen dört genç oğlan kafeslerin içinde oturuyordu. Üçü ileri geri sallanıyor, terliyor ve huzursuzdu. Bir tanesi sanki yaşıyormuş ama artık etrafındaki dünyanın farkında değilmiş gibi dümdüz ileri bakıyordu.

Açıklama için Maya'ya bakmaya çalıştım ama o çoktan odayı geçip başka bir kapıya yönelmişti. Ona yetişmek için acele ettim. Kapıya vardığımda Maya kapıyı açmış ve başka bir odayı göstermişti. Bu oda daha küçüktü. Ortada dar bir yatak uzanıyordu. Duvarlardan biri boyunca her şekil ve büyüklükte tasmalar vardı. Kalın metal tasmalar. Yaralı erkeğin görüntüsü aklıma geldiğinde gözlerimi kapattım. Hayalimde bir tasma takıyordu. Boynuna sıkıca sarılmıştı.

Sonra görüntü derinleşti ve zihnimin gözünde tasmadan bir tıslama sesi geldiğini duydum ve tasmayı yaralı erkeğin boynuna geçirdim. Kaslı boynu kasıldı ve mavi gözleri, mavi siyah tarafından yok edilene kadar parladı.

O zaman yaralı erkek artık dost canlısı değildi. Artık güvenli değildi. Tehlikeliydi, katillerin en acımasızı haline gelmişti.

"Hanımefendi?" Maya'nın yumuşak sesi beni düşüncelerimden uyandırdı ve yatağı işaret etti. "Buraya oturmalı ve Usta'yı beklemelisiniz."

Dar yatağa, yanlardan sarkan bağlara baktım ve en kötüsünden korktum ama söyleneni yaptım. Yatağa henüz tırmanmıştım ki kapı tekrar açıldı ve beyaz önlüklü bir erkek içeri girdi. Beni gördü ama soyunmuş halimden ürkmedi bile. Bunun yerine tasmaları barındıran duvara doğru yürüdü ve raftan en küçük olanını aldı.

O sessizce çalışırken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Ellerim kucağımda bağlıydı, böylece erkek titrediğimi göremiyordu.

Tasmalı erkeğin zihnimdeki görüntüsüne o kadar odaklanmıştım ki Usta'nın odaya girdiğini ne gördüm ne de duydum. Ortaya çıktığını ancak bir parmağın kolumda gezindiğini ve bileğimdeki ip yanığının üzerinden geçtiğini hissettiğimde anladım. Ham hassasiyet karşısında keskin bir nefes aldım, sonra gözlerim Usta'ninkilerle çarpıştı.

Başımı hızla eğdim ve ayaklarının yatağa olabildiğince yaklaştığını gördüm. Elini kaldırdı ve ben de

grev. Beklenmedik bir şekilde, yüzümden aşağı usulca aktı. Şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum. Dün geceki kötü efendiyi bekliyordum. Ama karşımda günler öncesinin nazik ve sevgi dolu erkeği duruyordu.

"Ne kadar güzel bir taç yaprağı," diye şefkatle fısıldadı ve başımı kaldırmam için parmağını çenemin altına koydu. Söylediğini yaptım ve yüzümü kaldırıp ona baktım.

Usta'nın bakışları vücudumu incelemek için aşağıya kaydı, kolumdaki morlukları görünce gözleri kızgınlıkla seğirdi. Başını salladı ve öne doğru eğilerek dudaklarını alnımda gezdirdi. "Başka seçeneğim yoktu. Seni bu şekilde götürmek zorundaydım." Arkasına yaslandı ve "Çok güzelsin, çok güzelsin. Yapmak üzere olduğum şeye, imparatorluğumun güçlü kalmasını sağlamak için yapmak zorunda olduğum şeye zor dayanıyorum."

Sözleri ve sesinin pişmanlık dolu, hüznü tonu karşısında saf dehşet duygularımı ele geçirdi. Elini kaldırarak yanaklarımı avuçladı ve gözlerimin içine baktı. Her zaman olduğu gibi, çılgınca sahiplenmenin bana baktığını görebiliyordum. Başını salladı ve dudaklarını yaladı. "Benim kendi Truvalı Helen'im." Bu sözlerden sonra durakladı ama ne demek istediğini ya da kimi kastettiğini anlamamıştım.

"Güzelliğine çok imreniliyor, ama aynı zamanda son derece kullanışlı." Nefes nefese kaldım ve ekledi: "Ve şimdi seni bir hayvana satmak zorundayım."

Bu sefer kalbim hızla çarpmaya başladı. *Beni bir hayvana mı satacaktı?* Zihnim, olacakları bir araya getirmeye çalışarak yarıştı. Birden Usta beni geri itti.

yatağa yatırıp bileklerimi ve ayaklarımı zincirlediler. Karşı koymadım.

Usta yanımda durup elini yanağımda gezdirirken, alev alev yanan çılgın gözleri neredeyse beni soyarken her yerim titriyordu.

Beyaz önlüklü adam yanıma geldi ve kelepçeli elimi tuttu. Bileğim çıplak kalana kadar kelepçeyi yukarı kaldırdı. Elinde ne olduğunu görmem bir anımı aldı.

Yaka.

Boynuma dolandığını hayal ederek irkildim. Ama daha yakından baktığımda çok küçük olduğunu gördüm. Bu bir bilezikti. Sonra bileziğin içini gördüğümde kısa süreli rahatlama hissim hızla kayboldu. Küçük iğneler ve her birinin arkasında berrak sıvı topakları vardı.

Erkek bileğimi kaldırdı. Birden bileziği derime taktı ve sıkıca kapattı. İğneler derimi delip koluma yakıcı bir acı gönderdiğinde boğazımdan bir çığlık kaçtı.

"Şşş, taçyaprağı," diye yatıştırdı Usta, ben işkenceye rağmen nefes almaya çalışırken. Avucunu alnıma bastırdı ve dudaklarımı dişleriyle ısırarak için içeri girdi, sonra kendi dudaklarıyla kapattı. Bu istenmeyen şefkat karşısında inledim ama Usta'nın umurunda değil gibiydi.

Arkasını döndüğünde, "Bunu yapmak zorundayım. Üstlenmen gereken bu görev ikimizden de büyük." Odanın etrafını işaret etti. "Bunların hepsi. İmparatorluğumuz

bir adamın omuzları." Ne dediğini anlamaya çalıştım ama acı çok fazlaydı.

"Onun hiç zayıflığı yok. Beni ne kadar kızdırsa da ona ihtiyacım var. Turnuvamı benim için kazanacak. Ama önce onu eğitmeliyim. Onu tamamen talimatlarım altına almalıyım. İrademe tamamen boyun eğmesi gerek." Ne demek istediğini biliyormuşum gibi konuştu benimle. "Yatırımcılarım bir gösteri bekliyor. Bir itlaf değil, yakın bir maç olmasını bekliyorlar. Bunun için de *itaat etmesine* ihtiyacım var." Usta'nın parmağı göğsümden aşağıya indi ve göğsümde durdu. Parmak ucu meme ucumun etrafında döndü ve burun delikleri açıldı.

"Komutam altında geçirdiğim onca yıl boyunca, onu tamamen alt etmem için bana hiçbir yol göstermedi." Bu cümlenin havada asılı kalmasına izin verdi, ta ki bana tekrar bakıp, "*Sana* kadar. Ta ki onun sana baktığını görene kadar. Benim şampiyonum, benim soğuk, duygusuz katilim, bu yüzden etkilendi."

Yanağını yanağıma dayadı ve "Seni istiyor" dedi. Sustu. Bir anda, dün geceki zalim ruh varlığını ele geçirdi. Başını kaldırdı, dudakları kıvrıldı, tısladı, "*Benim* Yüce Mona'm. *Benim* güzel narin taçyaprağım. Gitmene izin vermek istemiyorum ama bu daha büyük bir amaca hizmet edecek." Yanakları heyecandan kızarmıştı. "O zaman sana tamamen sahip olabilirim. İmparatorluğum güvende olduğunda, bütün gün ve bütün gece sana sahip olabilirim. Sana mümkün olan her şekilde sahip olacağım."

Onun sözleriyle kanım dondu. Bileğimde bir ıslaklık hissederek baktım ve kanın aşağı doğru süzüldüğünü gördüm. Usta da gördü ve köşede bir gölge gibi duran Maya'ya parmaklarını şaklattı. "Temizle şunu, *chiri*," dedi.

hırladı. Maya hemen suya koştı ve bir bezi ıslatarak bileğimi temizledi. Gözlerine bakmaya çalıştım ama o başını eğdi.

Bileğim temizlendiğinde gümüş bileziğe baktım ve bunun ilaç olduğunu hemen anladım. Tek bir enjeksiyon yerine, bu bana düzenli, otomatik dozlar verecekti. Beyaz önlüklü adam hızla masanın etrafından dolaşarak beni yataktan kaldırdı. Usta ayağa kalkmama yardım etti. Ayağa kalktığı anda geri çekildi ve bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Mükemmellik," diye fısıldadı. Yüz ifadesindeki gerçek gururu görebiliyordum. Kasıklarına doğru uzanan Usta, sertleşen boyunu avuçladı. "O kadar mükemmel ki," diye mırıldandı. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz elini geri çekti ve Kan Çukuru'nun acımasız Efendisi aniden yeniden ortaya çıktı.

Yüzünde artık gerçeküstü bir boşlukla kapıdan çıktı ve bir muhafız çağırdı. Bir Wraith geldiğinde, Üstat talimat verdi, "Onu ona götürün. Onu hücre sine kilitleyin." Sadistçe gülümsedi ve ekledi, "Onu becerene kadar dışarı çıkmasına izin vermeyin."

Yanımda Maya'nın neredeyse duyulmayan soluğunu duydum. Ama başımı kaldırdım ve korkumun belli olmaması için dua ettim. Usta muhafızı işaret etti. "Onu takip edin."

İleriye doğru yürüdüm. Nöbetçiye ulaşmadan hemen önce Usta kolumu kavradı ve sırtımı duvara çarptı. Nefesimi toparlayamadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve ağzımı kendi dudaklarıyla yıktı.

Usta aniden geri çekildi, sonra hışımla Maya'ya doğru yürüdü. Onu ensesinden kavrayıp küçük bedenini duvara çarpana kadar ne yapmak üzere olduğunu anlamamıştım. Usta elini kaldırıp Maya'nın yüzünde gezdirirken hareketsiz bir şekilde duruyordum. Her şeyin acısını ondan çıkarıyordu. Böyle acımasız bir eli kaldıramayacak kadar gençti!

Çaresizlik içinde gözlerim Maya'ya kaydı ve onun gözlerinde artık odada olmadığını gördüğümde kalbim parçalandı. Neyse ki kendini başka bir yere atmıştı.

Tepkisinden bunun yeni bir şey olmadığını anladım. Efendi bunu genç kıza daha önce de yapmıştı. Onu dövmüştü. Sanki bir hiçmiş, hatta insan bile değilmiş gibi canını yakmıştı.

Midem bulandı.

"Çekil!" Ben çaresizce yerde acı içinde kıvranan Maya'ya bakarken yanımdaki muhafız emir verdi.

Bileziği takan erkek odanın arka tarafında bir şeylerle uğraşüyor, Maya'ya yardım etmiyordu. İçimde bir öfke dalgası yandı.

"Çekil dedim!" diye tersledi gardiyan. Kafeslerdeki genç çocukları görmezden gelerek odadan çıkıp koridora doğru onu takip etmek için kendimi zorladım. Çatallı bölüme ulaştığımızda bu kez sağ koridordan aşağı indik. Yürüdükçe aydınlanan sol koridorun aksine, bu koridor daha karanlık ve nemli bir hal almıştı.

Attığımız her adımda korkum artıyordu. Sonra dar bir koridora ulaştık. Sol tarafta daha geniş bir koridor vardı. O yönden bağırarak erkeklerin sesini duyunca irkildim. Sinirlerime hakim olamadım.

gardiyan dümdüz ilerledi. Sadece birkaç hücrenin bulunduğu küçük bir bölüme varana kadar ilerledikçe gürültü azaldı. Burası çok daha sessizdi.

Nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Gardiyan hücrelerin önünden geçti. İçeri bakmaya çalıştım, ama gördüğüm diğerlerinden farklı olarak, bunların mahremiyeti vardı. Birinden gelen yumuşak inilti duydum. İçgüdüsel olarak, bir kadının zevk aldığını biliyordum.

Gardiyan durdu ve önümüzde duran kapıya uzandı. Kapı açıldığında gardiyan bana baktı ve "Gir içeri" diye bağırdı. İçeri baktığımda tereddüt ettim. İçeride kimseyi göremiyordum, oda çok karanlıktı.

Hareket etmeyince gardiyan kolumu tuttu ve beni öne doğru çekti. Beni içeri itti. Tökezledim ve hücrenin sert zeminine düştüm. Başımı kaldırdığımda kalbim hızla çarpıyordu. Bunu yaptığımda, saf dehşet beni ele geçirdi.

Önümdeki şiltede oturan oydu. Kanlı Pit Şampiyonu. Arziani Pit Bull. Efendinin en büyük savaşçısı.

Savaşçı 901.

Ve bana ters ters bakıyordu.

Kıpırdamadan. Sert bakışlarından nefret fışkırıyordu.

Kısa bir nefes aldım ama 901'in ayağa kalkmasıyla nefesim kesildi. İleriye doğru adım attı, devasa vücudu üzerimde yükseliyordu. Bir çığlık attım.

Şimdiye kadar karşılaştığım en korkutucu erkekti.

Ve ben onun hücresinde kapana kısılmıştım.

Tamamen yalnız. Bir katilin istenmeyen arkadaşlığında.

Ve kesinlikle yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

6

901

Yerde yatan yüksek Mona'ya baktım. Titriyordu ve kocaman mavi gözleriyle bana bakıyordu. Bakışlarıyla karşılaştığımda yutkundum. Mükemmel vücudundan yayılan korkuyu görebiliyor, neredeyse *kokusunu alabiliyordum*.

Başımı kaldırarak ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Parmaklıkların arasından nöbetçiyi görünce, "Bu da ne? O neden burada?"

Muhafız yavaşça döndü ve gülümsedi. "Efendi size dışisini hediye etti." Muhafız daha da eğildi, gülümsemesi beni kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Ringdeki tüm zaferlerin için bir ödül."

Onu kendime çekip boynunu kırmadan önce muhafız geri çekildi. Hırladım, "Onu geri götür. Onu istemiyorum."

Muhafız başını salladı. "Bana verilen emir onu burada seninle bırakmam. Söyledikleriniz ne olursa olsun." Bana arkasını döndü ve ekledi, "Efendi senin iyi bir sikişe ihtiyacın olduğunu düşünüyor." Omuz silkti. "Şahsen ben de öyle düşünüyorum. Bu seni sakinleştirebilir." Omzunun üzerinden bakarak dedi ki, "Daha önce

Yıllardır bu mahallelerde yaşıyorsun ve sana verilen her *mona* şansını reddettin." Bakışları kasıklarıma kaydı ve "Taşakların mosmor olmuş olmalı" dedi.

İçimdeki öfkenin patlamasına engel olamayınca yüksek sesle kükredim ve ellerimi demir parmaklıklara vurdum. "ONU DIŞARI ÇIKARIN!"

Gardiyan bana baktı, sonra uzaklaştı ve beni *Mona ile* yalnız bıraktı. Parmaklıkların önünde durdum, metal hala aldığım darbeden dolayı titriyordu. Uzun, derin nefesler alarak nefes almaya çalıştım. Ama ne kadar sakinleşmeye çalışsam da yapamıyordum. Kadının gözlerini sırtımda hissedebiliyordum, beni izliyordu. Parfümlü kokusu burnuma çarpıyordu. Hücrem her zaman duvarlardaki ıslak toprak çürümesi kokardı. *Mona'nın* kokusu daha iyiydi.

Daha iyi ama hoş karşılanmıyor.

Kendime dönerek onun oturduğu yeri görmezden geldim ve yatağıma doğru ilerledim. Sırtım hâlâ dönükken durakladım, sonra kendimi yatağın üzerine oturttum. Omuzlarımdaki ve boynumdaki kaslar gerginlikten ağrıyordu, odamda bir kadının olması beni ne kadar rahatsız ediyordu.

Ağır bir iç çekişle gözlerimi yere diktim. Göz ucuyla yerde titreyen *Mona'yı* görebiliyordum. Dişlerim sıkıntıyla birbirine çarptı.

O zayıf biriydi.

Efendi'nin onu bana neden verdiğini merak ediyordum. Ona kafayı takmıştı. Hepimiz bunu görebiliyorduk, onun her hareketini izliyor, eğitimimiz boyunca ona yol gösteriyordu.

her gün. Onu yakınında tuttu ve hepimizin hayatını mahvetmeye niyetli sadist bir pislik değilmiş gibi ona gülümsedi.

Ancak bundan daha fazlası ve bilmediğinden şüphelendiğim şey, ona doğru baktıkları için bile cezalandırılan veya öldürülen birçok erkekti.

Ben hariç herkes.

Sonra öfkem geri döndü. Elimi yumruk yaparak başımı geriye attım ve arkamdaki duvara çarptım. *Mona'nın* inlediğini ve uzak köşeye kaçıştığını duydum. Kafamı kaldırıp baktığımda, kendini küçük bir topun içine sokmuş, başını ellerinin arasına gömmüştü.

Bu sefer onu inceledim. Ve gördüğüm şey doğrudan sikime vurdu. Böyle otururken *Mona'nın* nasıl giyindiğini görebiliyordum. Kırmızı kumaş transparandı. Ve altındaki çıplak vücudunu görebiliyordum - mükemmel göğüsleri, benim için her çıplak inç ortaya çıktı.

Bu beni daha çok kızdırdı.

Koyu renk saçları bir tarafa toplanmış, omzunun üzerinden dökülüyordu. Sonra gözlerim bileğindeki metal tasmayı buldu. Bütün kan yüzümden aktı.

Bu tasmayı *Ubiytsa'da* görmüştüm. Tasma, A Tipi peletleri aralıklı olarak boşaltarak onları Efendinin kontrolü altında tutuyordu. Yine de onun tasmaşının A Tipi ile dolu olmadığından şüpheleniyordum.

B tipi olacaktı. Bu da demek oluyordu ki...

Ellerim öfkeyle titredi. Sonra, bu öfkeyle midemin düştüğünü hissettim. Bunca yıldır hiç bir kadınla birlikte olmamıştım. Küçük yaştan beri, kadınların erkeklere neler yaptığını görmüştüm.

erkekleri. Erkeklerin *monebi*'lerine bağlandıklarını gördüm. Yavaş yavaş onlara karşı kullanıldıklarını gördüm. Ve daha da kötüsü, erkeklerin muhafızlara boyun eğmelerini sağlamak için öldürüldüklerini ya da el değiştirdiklerini gördüm. Ama Usta'nın en sevdiği şey, aynı *monayı* iki erkeğe hediye edip, sonra da çukurda birbirlerini parçalayıp hakimiyet için savaşmalarını izlemektir.

Ama Efendi kazananı asla dişiyle ödüllendirmezdi. Bunun yerine onu emirlerini yerine getirmesi için yem olarak kullanırdı. Ta ki hastalıklı oyunu yorulup ikisini de yok edene kadar.

Piyonlar. Hepimiz onun imparatorluğundaki piyonlardık. O gerçek kraldı.

Sonra durdum, baktığımı gördüğünü fark ettiğimde gözlerim kapandı. Şimdiye kadar hiçbir dişi dikkatimi çekmemişti. Ama Efendi'nin Yüce Mona'sı, onu eğitim çukurunda gördüğüm andan itibaren farklıydı. Diğer dişilerden farklı görünüyordu. Farklı yürüyordu. Utangaç ve çekingendi.

Çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki beni topuklarımın üzerinde salladı.

Çinli dövüşçüyle yaptığım maçı düşündüm ve sonra anladım. Ustanın dikkatimi çektiği anı hatırladım ve bir anlığına kontrolümü kaybedip kadına kulak vermiştim. Ayaklarının dibinde korku içinde yerde otururken ona bakmıştım. Çok kızmıştım.

Berbat etmiştim.

O biliyordu. Onu fark ettiğimi biliyordu. Bana bir zayıflık bulacağını söylemişti. Ve bunca yıldan sonra, sonunda bir tane bulmuştu. Onun tuzağına uyurgezer gibi düşmüştüm.

Hâlâ köşede korkudan titreyen *Mona*'ya bakarken, kendi kendime uyguladığım soğukluğumun bir parçasının ısındığını hissettim. Ölü kalbimde bir çatlak oluştuğunu hissettim. Benimle kıyaslandığında küçüktü. Korkmuştu.

Ve çok güzeldi. Usta'nın dikkatini neden çektiği belliydi.

Kendimi yakaladığımda bu duyguları bir kenara ittim ve yatağıma uzandım. *Mona*'nın nefes alışını dinleyerek karanlık tavana baktım.

Gözlerimi kapattım ve onun varlığını görmezden geldim. Eğer onu görmezden gelirim, ona dokunmazsam, Efendi onu geri alacaktı ve ben de güvende olacaktım. Sadece direnmek zorundaydım ve sonra her şey bitecekti.

Ben olsam zayıf olmazdım.

Onun kadar güzel bir kadın için bile.

* * *

Duyduğum ilk şey bir tıslama sesiydi. Garip sesi keskin bir çığlık izledi. Karanlık odaya göz kırptım, uykuyla kafam karışmıştı. Sonra sessiz hücrede nefes nefese bir kadın iniltisi duyduğumda aletim seğirdi.

Vücudum dondu ve sonra köşedeki kadını hatırladım. Bir çığlık daha odayı doldurdu ve dün geceyi düşündüğümde kalbim çarpmaya başladı. Gardiyana

Yüce Mona'yı hücreme atarak. Bileğine bir tasma takan *Mona*.

Uzun, muhtaç bir inilti havayı deldi ve ereksiyon halindeki sikim zonklamaya başlarken dişlerimi sıktım. Yan tarafıma dönerek köşeye odaklandım ve *Mona*'nın yere yığılmış halinin hareket etmeye başladığını gördüm. Bacakları seğirmeye başladığında nefesimi tutarak izledim. Gözleri hâlâ kapalıydı, belli ki hâlâ uyuyordu. Ama gözlerim daralıp da bilekteki tasmayı gördüğümde, altından gelen küçük hareketleri, derisine baskı yapan bir şeyi görebiliyordum.

Damarlarına uyuşturucu enjekte ediliyor.

Dudaklarından daha yüksek, daha çaresiz bir inilti yükselirken yatağımın üzerindeki keteni yumrukladım. Bu kez *Mona*'nın sırtı kamburlaştı ve bu loş ışıktaki bile meme uçlarının kumaşı iterek dikleştiğini görebiliyordum.

Çenem gerginlikten ağrıyordu, aletim siyah pantolonuma baskı yapıyordu. Ama hareketsiz kaldım. Hareket etmedim. Efendi'nin planına boyun eğmeyecektim.

Veremezdim. Vasiyetimin son kısmını ona veremezdim.

Koridordan gelen bir hareket dikkatimi çekti ve bir gardiyan seslendi, "Onu becersen iyi olur, 901. Onu durdurmanın tek yolu içine boşalmak."

Alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırladım ama muhafız uzaklaştı ve beni tekrar onunla yalnız bıraktı. Ona doğru dönüp baktığımda gözleri açıktı. Gözbebekleri büyümüştü ve doğrudan bana bakıyordu. Şehvet ve ihtiyaçtan kurşuna dönmüş iri gözleri benimkileri yakarken haykırdı, elleri dolgun göğüslerini avuçlamak için hareket etti.

Onu yerde kıvranırken gördüğümde boğazımdan çıkan iniltiye engel olamadım. Ama güçlü durdum. Gececekti. İhtiyacı gececekti. Direnecektim.

Ama dakikalar geçtikçe ihtiyacı daha da arttı. *Mona* yerde gittikçe daha fazla kıvranıyordu. Çığlıkları arttı. O kadar acı verici ve yüksek sesle bağırıyorlardı ki yataktan kalktım ve yumruklarımı metal parmaklıklara vurdum. "Çıkarın şunu dışarı!" Daha fazla dayanamayarak yakınlarda olduğunu bildiğim gardiyanlara kükredim.

Ama kimse gelmedi. Sonra tıslama sesini tekrar duydum ve *Mona* nefes alırken durakladığında vücudumdaki her kas gerildi, sonra o kadar yüksek sesle çığlık attı ki çığlıklarındaki acıdan irkildim.

Geri çekilerek omzumla metal parmaklıklara yüklendim ve güçten inlediklerini duydum. Bu kez bir gardiyan silahını doğrultarak döndü. "Geri çekil," diye emretti. Dişlerimi gösterdim.

"Götürün onu!" Tekrarladım ve ellerimi parmaklıkların etrafına sardım. Onları o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım ağrıyor ve kaslarımdaki damarlar gerginlikten kasılıyordu. "Onu buradan çıkarın," diye tehdit ettim.

Gardiyan silahını bana doğrulttu, sonra indirerek öne doğru eğildi ve "Siktir et onu. Artık feryat etmesine dayanamıyorum. Onu sana efendin verdi, al onu ve sustur şu kaltağı!"

Gardiyan uzaklaştı ve ben "Geri dön!" diye bağırdım ama kapanan bir kapının sesini duydum ve bizi yalnız bıraktığını anladım.

Mona tekrar ılık attı ve ben de gözlerimi kapatıp alnımı ubua yasladım. Soğuk metal yanan tenimi serinletti ama sikim hala sertti ve kısıtlamamı test ediyordu.

Tekrar haykırdığında, kendimi k kremekten alıkoydum.

"Ona yardım etmelisin," diye seslendi derin bir ses koridorun karşısından. Gözlerimi açarak 667'nin hücresine doğru baktım ve onu hücresinin kapısında gördüm. Gözleriyle karşılaştığımda, "Serbest bırakılmana ihtiyaı var. Bırakmazsan daha da kötüleşecek."

"Yapmayacağım," diye hırladım, her kelimeyi öfke kaplamıştı. "Efendi'nin oyunlarına boyun eğmeyeceğim."

"Durmuyacak," diye tekrarladı. Ona ters ters baktım. 667 boylu poslu, omuz hizasında koyu sarı saçlıydı. Mavi gözleri benimkilerde sabit kaldı ve "Acı çekiyor," dedi. Hareket etmeyince başını salladı. "ocukken bize verilen tüm ilaçları hatırlıyor musun? Bizi nasıl acı içinde kıvrandırdıklarını ve ılık attırdıklarını?" H cremi işaret etti. "şu anda hissettiği de bu."

Bakışlarımı indirdim ve o devam etti, "*Mona'm* her gece bunu hissediyor, bu yüzden onunla ilgileniyorum. Acının onu etkilemesine izin vermiyorum."

"Yapmayacağım," diye haykırdığında ısırdım. Arkama bakma riskini göze aldım ve elini amına bastırdığını gördüm. Bu görüntü sikimdeki ağrının artmasına neden oldu. Ama bu doğru değildi. Ben onu istemiyordum, o da beni istemiyordu. Almaya zorlandığı lanet bir ilaç yüzünden onu alamazdım.

Koridora bakmak için geri dönen 667, "Ter içinde mi kaldı?" diye sordu.

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım. Öyle olup olmadığını umursamak istemiyordum ama çığlıklarını ne kadar engellemeye çalışsam da yapamıyordum. Hücre kapısının yanındaki yerimden göremeyince döndüm ve yaklaştım. Hareket ettiğimde, irileşmiş gözleri bana sabitlendi ve kızarmış yüzünü yakaladım - ter damlıyordu. Ateşi vardı, cildi sıcaktan kızarmıştı.

"Öyle mi?" 667 sordu.

Kabaca "Evet" diye cevap verdim. Hücre parmaklıklarını tekrar kavradım ve gözlerimi kapattım. Koridordaki kuru ve tıkalı havayı solumaya çalıştım ama *Mona*'nın baştan çıkarıcı kokusu ciğerlerimi ve burnumu doldurdu.

İçimden küfrettim.

"Beni dinle," diye buyurdu 667. Onun katı emrine ters ters baktım. Dudaklarım kıvrıldı ama o umursamadı. "Onu almanız gerekiyor," dedi sakince. "Ter içinde kaldıysa, ilaçlar vücudunun baş edemeyeceği kadar güçlü demektir." Durakladı. Sonra ne demek istediğini anladığından emin olmak için ekledi: "Bazı *monalar*, ev sahibi erkekler onları reddettiğinde ölmüşlerdir."

Bunun üzerine midem ikiye bölündü ama tepkimi gizleyerek "O zaman ölebilir" dedim.

667'nin yüzü düştü. Elini parmaklıklara vurdu ve tısladı, "Buradan çıkabilseydim, bunu kendim yapardım." Yüzü öfkeyle kızardı ve ekledi, "O zaman seni öldürürdüm." Parmağını hücrenin parmaklıklarına soktu ve ısır d ı ,

"O kadın da en az bizim kadar tutsak." Koridorun zeminine tükürdü ve şöyle dedi: "Şampiyon olabilirsin ama hiçbirimizin kardeşi değilsin. Umarım Usta seni yavaşça ve acı çektirerek katleder."

Mona'nın çığlıkları o kadar hızlandı ki, arada neredeyse hiç nefes alamaz hale geldi. Burada daha fazla duramayarak döndüm ve onun önünde yerde adımlamaya başladım. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu.

Kendimi yerde kıvranan ve alnından ter damlayan kadına bakmaya bıraktım. Teni solgundu ve elleri titriyordu. Sonra kasılmaya başladığında kalbim neredeyse duracaktı, acı dolu bir çığlık beni neredeyse sağır edecekti.

Koridordan gelen sinirli bağırışları duydum ve onu almayı reddetmemin sadece 667'yi çileden çıkarmadığını anladım. Yakındaki diğer erkekler de onun çığlıklarına tepki vermeye başlamıştı.

Kadın aniden sessizleştğinde ne yapacağımı şaşırarak durdum. Bakışlarım onunkilere kaydı. Bana boş boş bakıyor, nefes nefese kalmıştı. Sonra titreyen kolunu uzattı ve fısıldadı, "Bana yardım edin... lütfen..."

Yumuşak sesi zayıf ve boğuktu. Sesindeki çaresizlik karşısında gözlerimi sıkıca kapattım. Bana umutla bakan güzel yüzünü gördüğümde kararlılığım zayıfladı.

Bir saniye içinde Efendi'nin planının işe yaradığını anladım. Ne kadar soğuk bir piç olduğumu bilsem de, onu bu kadar acı çekmiş ve zayıf görmeye dayanamıyordum.

Onun ölümüne sebep olmazdım.

Yavaşça ve ölçülü adımlarla yattığı yere yaklaştım. Bir tıslama sesi sakinliği bozduğunda ve damarlarına daha fazla ilaç enjekte edildiğinde hayal kırıklığı içinde dilimi ısırdım.

Dolgun dudaklarından yeni bir tür çığlık döküldü, o kadar acı vericiydi ki hemen yanına düşmeme neden oldu. Kocaman bedenim onun üzerinde yükseliyordu. Bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu uzun süre sorun olmadı çünkü *Mona* elime uzandı ve onu doğrudan bacaklarının arasına götürdü.

Tekrar inledi, ama bu sefer parmaklarım ıslaklığıyla buluştuğunda ağlamasında bir rahatlama vardı. Parmaklarımın altındaki sıcaklığını hissedince yutkundum.

Elimi yönlendirmesine izin vererek parmaklarımı dudakları boyunca ileri geri itti, ben belli bir noktadan geçerken kalçaları titriyordu. Dokunuşumla kapanan gözlerini görünce dişlerim gıcırdadı.

Aletim pantolonumun içinde zonklarken kanım kaynıyordu. Dişi inledi ve içgüdüsel olarak parmaklarımı kanalına soktum, etraflarını saran sıkılığı hissettim.

152 çığlık attı ve bileğimi kavradı, nefesim kesilene kadar parmaklarımın hareketini daha hızlı ve daha hızlı yönlendirdi. Serbest elimle pantolonumun içine uzandım ve sikimi çıkardım. Yumruğum sert uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket etti.

Dişinin ıslak sıcaklığını ve elimin sikimin üzerinde olduğunu aynı anda hissedince homurdandım. Kontrolümü sıkı tutmaya çalıştım, ancak dişi sırtını yukarı kaldırdığında ve

Bacaklarını iki yana açtı, tüm değerli kontrolüm dağıldı.

Parmaklarımı onun içinden çekerek sikimi bıraktım ve yattığı yerden yukarı doğru kaydım. Altımda ne kadar mükemmel görüldüğüne bakarak inledim. Tekrar kamburlaştığında elbisesinin kumaşına uzandım ve ellerimi yakasına koyarak gücümü elbiseyi ikiye ayırmak için kullandım. *Mona*'nın çıplak teni görüldüğünde, sikimi bekliyordu, göğsüm göğüsleriyle buluşana kadar ilerledim, ten tene, ısıya ısıya.

Nefesim kesilmişti. Sonra bacakları belime sarılıp beni merkezine doğru yönlendirmeye çalıştığında alçak sesle inledim. Aşağı uzanarak pantolonumu bacaklarımdan aşağı ittim, sonra ellerimi başının iki yanına koydum. *Mona*'nın gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için bu kadar yakinken ne kadar çarpıcı olduğunu görünce donup kaldım.

Ağzından bir çığlık çıktığında geri çekildim ve sikimi girişine dayadım. Ucumu kanalına bastırırken kollarım titriyordu. Gözlerimi kapattım ve durakladım. Daha önce hiç bir dişiye sahip olmamıştım, tohumlarımı içine dökmenin nasıl bir şey olduğunu hiç hissetmemiştim.

Onu nasıl götüreceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mona'nın tırnakları sırtımın derisini sıyırdığında, içimde bir şey kırıldı ve ileri doğru atıldım, sikimi onun sıcaklığıyla sarmaladım, yeni his onu ele geçirirken kükredim. Dudaklarım aralandı ve kısa, keskin nefesler aldım. Gözlerim 152 kalınlığımın etrafında kenetlenirken yuvarlandı. Boynumdaki kaslar bu his karşısında gerildi.

ve sonra hareket etmeye başladı. Serbest kalmamı bekleyen *Mona* kalçalarını yuvarlayarak boğazımdan bir hırıltı kopardı.

Kalçalarım tepki olarak hareket etmeye başladığında "Kahretsin," diye ısırdım.

Mona altımda inledi. Elleri sırtımdan yukarı kayarak boynumu kavradı. Beni kendine çekerken gözlerim fal taşı gibi açıldı, gözleri beni bakışlarına hapsetti. Onu almamı izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Çığlıkları acısını yitirdi ve zevk çığlıklarına dönüştü. Sikim kanalının içinde sarsıldı, *Mona*'nın yumuşak teni bu hisle kızardı.

Karıncalanmalar vücuduma yayılırken itişlerimin hızı arttı. ve omurgamın alt kısmında bir basınç oluştu. Kalçalarının her yuvarlanışında onu daha da sert bir şekilde içime çekiyordum, sıcak, tatlı nefesi yüzümden akıyordu.

Elleri boynumda sıkılaştı. Gözleri parladı ve amının aletimin etrafında kasıldığını hissettim. Gözlerimi ondan ayıramayarak homurdandım. Ağzı açılıp başı geriye atıldığında, serbest bırakıldığını haykırdı. Onu bu kadar güzel, bu kadar dizginlenmemiş ve çekirdeğinin sıkılığını görünce, omurgamdaki baskı parçalandı ve boğazımdan sağır edici bir kükreme koparak içine boşaldım.

Ona en çok ihtiyaç duyduğu şeyi verirken kalçalarım önce hızlı, sonra yavaşça çarptı. Ellerim başının iki yanında yumruk haline geldi, sonra *Mona*'nın gözleri açıldı ve ben onu aşağıdaki sakinlik içinde izledim.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda göz bebekleri küçüldü ve nefes alış verişi sabit bir tempoya dönüştü. Birden kalçalarım

durgunlaştı ve aramızdaki hava kalınlaştı. Çünkü bana bakan, uyuşturucusuz *Mona'ydı*.

Serbest bırakılan köleydi.

Nefesimi tutarak korkusunun ortaya çıkmasını bekledim. Onun yerine gözünün kenarında bir damla yaş oluştu ve sadece "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Sesinin şefkati karşısında kalbim göğsüme çarptı. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama titreyen elini yanağıma götürüp "Bu iş daha bitmedi" dediğinde bu sorunum çözüldü. Utancından gözleri kısıldı ve yanakları kızardı. "Daha fazlası gerek..." Sözünü yarıda kesti. "Bir süre devam ediyor."

Sesindeki hüznün boğazımı tıkadı. Ama daha da ötesi, küçük elini yanağımda hissettiğimde içimde bir şeyler kırıldı. Garipti, çünkü onunla birlikte olmak hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu, ama yüzümdeki sıcak avuç içi tamamen başka bir şeydi.

Kısa bir süre için, ölü kalbime yeniden hayat pompaladı.

Bir anlığına yaşadığımı hissettim. Ve o kısa saniyede yeniden doğdum.

Yutkundum, hâlâ tedirgindim, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin değildim ki *Mona'nın* bacakları seğirdi ve elleri omuzlarımı kavramak için hareket etti. Neler olduğunu merak ettim. Yüzünü incelediğimde ve göz bebeklerinin şişmesini izlediğimde, uyuşturucunun onu tekrar ele geçirdiğini anladım.

Kalçaları dönmeye başladığında yumuşayan aletim sertleşmeye başladı. Bu çok iyi his karşısında başımı eğdim ve

Mona'nın zevk dolu ılığı nabzımın öfkeyle atmasına neden oldu.

Bir kadınla birlikte olmayı reddettiğim gerçeğini, buna her şeyimle nasıl direndiğimi düşündüm. Onun sıcak derinliklerine gömülürken kendime aptal dedim.

Saatler geçti ve *Mona*'nın ilaçları güçlü kalmaya devam etti. Bağışıklığım yoktu; her sabah enjekte edilen kokteyl beni güçlü tutuyordu. Aletimin onun muhtaç inlemelerine tepki vermesini sağladı, bana her ihtiyaç duyduğunda içinde serbest kalmamı sağladı ...

Sonunda göz bebekleri küçüldü ve o şekilde kaldı. Sonrasında kaygan bedenlerimizden ter damladı. *Mona* yorgunluktan uyuyakaldı ve beni bundan sonra olacakların garipliğinden kurtardı.

Solgun yanaklarına bakarken kollarım başının iki yanında sallandı. Onu her aldığımda, kızarmış teninden daha fazla kan aktığını görebiliyordum. Uzuvarının yorgunluktan zayıfladığını hissedebiliyordum ama ilaç durma ihtiyaını bastırıyordu. Kanımızda enerji kalmayıncaya kadar onu devam ettirdi, beni daha fazla zorladı. Verecek enerjimiz kalmayana kadar. Ta ki o bayılana kadar.

O gençti. Burada yatarken, bir zamanlar çarpık olan yüzü şimdi uykuda rahatlamıştı, onu gerçekten inceleyebilirdim. Arkamda ilgi anımı izleyen bir muhafız olup olmadığını kontrol ederek elimi yavaşça kaldırdım ve parmaklarımı yüzüne götürdüm. Yüzüne kıyasla elimin büyüklüğüne kaşlarını çattım. Elim çok fazla dvşmekten yara bere içinde ve przlyd. Karşı

mükemmel teni ve güzel yüz hatlarına yakışmıyordu. Yüzünün yakınında bir yere ait değildi.

Ama yine de parmak uçlarımı indirdim ve alnının serin teninde gezdirdim. *Mona* bir an için hareketsiz kaldı, elim de öyle. Donup kaldım, ama sonra ağzından nefes nefese bir iç çekiş çıktı ve tekrar uykuya daldı. Parmaklarımı gözlerinin etrafında gezdirmeden önce tam bir dakika boyunca üzerinde bekledim, dudaklarım yanaklarını öpen uzun siyah kirpiklerinde seğirdi. Bir parmağımı uzattım ve küçük burnundan aşağıya, sonra da dolgun dudaklarına indirdim.

Nedense o dudaklara bakmak zorundaydım. Çocukken, Usta bize geleceğimiz olacak pit dövüşlerini izletirdi ama ben dövüşleri izlemek yerine kalabalığın içindeki insanlara odaklanırdım. Her birini incelerdim, hem erkekleri hem de kadınları. Nereden geldiklerini merak ederdim. Neden orada olduklarını merak ederdim.

Ustanın yanında oturan bir erkeğin eğilip dudaklarını yanındaki kadına değdirdiğini hatırlayınca kaşlarım düştü. Dudaklarımı bu *Mona*'ninkilere bastırmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken dilim dudaklarımda dolaştı.

Hiç düşünmeden başımın onunkine doğru eğildiğini, dudaklarımın onunkinden bir parça uzakta durduğunu hissettim. *Mona*'nın sıcak nefesi yüzüme yayıldı. Başımı aniden geri çektim, nabzım boynumda gümbürdüyordu.

Erimiş bir öfke dalgası damarlarımı parçaladı. *Mona*'nın kanalından çıktım ve sendeleyerek ayağa kalktım. Bacaklarım çok fazla efor sarf etmekten titriyordu. Ellerimi kaldırdım.

Saçımı kavradı ve ben de çektim, gergin dudaklarımın arasından bir hırıltı döküldü.

Ne yapıyordum ben? Sessizce kendime sordum. Neden dudaklarına dokunmaya çalışıyordum?

Sakinleşmeye ihtiyaç duyarak taş zeminde bir ileri bir geri yürümeye başladım. Dişlerim hayal kırıklığı içinde gıcırıyor, boyun kaslarım acı verecek kadar geriliyor, ellerim sıkı yumruklar halinde kenetleniyordu.

Efendi aklımı karıştırmaya çalışıyordu. Bunu biliyordum. O hasta orospu çocuğu biliyordu. Onu bu hücreye koymanın bana ne yapacağını biliyordu. Onu ihtiyaç içinde yerde kıvrandırıp inletmenin ne yapacağını biliyordu. Bana verilen saldırganlık ilaçlarının aletimin tepki vermesini sağlayacağını biliyordu.

Ona hizmet ettim.

Onu serbest bırakarak ateşini yatıştırdım.

Ama geri kalan hiçbir şeyi istemedim. Boşaldığında nasıl görüldüğünü umursamama izin veremezdim. Gözbebekleri normal boyutuna geri döndüğünde ve onu geçici olarak acıdan kurtardığım için bana teşekkür ettiğinde sesinin ne kadar üzgün çıktığını umursamama izin veremezdim.

Ve dudaklarını umursamama izin veremezdim. Onu umursamama izin veremezdim. O sadece bir *Mona* olmalıydı, *Efendi'nin Mona'sı*. *Beni yok etmesine izin vermemeliydim.*

Bir saniye bile düşünmeden yatağıma uzandım ve sırtımı onun uyuyan bedenine döndüm. Tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak gözlerimi kapattım. *Mona'nın* kokusunu tenimde hissetmemeye odaklandıkça öfkem daha da alevlendi. Ama bu

uzun sürmedi; bitkin düştüm, uyku beni yakaladı ve hızla altına çekti.

Gözlerimi açtığımda bir muhafız kapımdaydı. Hemen doğruldum, bakışlarındaki zafer parıltısı karşısında gözlerim kısıldı. Onu izlediğimi görünce "Kalk," diye emretti.

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki ağrıları görmezden gelerek ayağa kalktım. Gardiyan kapıyı açtığında, dönüp yerdeki *monaya* bakma isteğime direndim.

Başarısız olmuştum. Efendi bu raundu kazanmıştı. Ama ben baştan sona bir savaşçıydım. Nihai savaşı kazanamayacaktı. Onu hissetmeden alabilirdim. Kendime hiçbir şey hissettirmezdım.

Yıllarca başarılı olmuştum. Bu meydan okuma da farklı olmayacaktı.

Koridordan tıbbi odaya doğru yürüdüm ve bekleyen erkeklerin arasına katıldım. Arkamda biri hareket etti ve "Doğru olanı yaptın" cümlesini duyunca arkamı döndüm.

667 gözlerimle buluştu. 140 tam arkasında duruyordu, gözleri benden öteye odaklanmış, hiçbir şeye bakmıyordu.

"Onu kurtardın," diye ekledi 667. Dudaklarım onun bu övgüsüne sinirlenerek dişlerimin üzerinde yuvarlandı.

"Onu susturmak için becerdim," diye karşılık verdim ve cevabıma yönelik kınamasının öfkeli yüz ifadesinde parladığını gördüm.

"Güzel," dedi 140, sesi alçak ve çiğdi. "Bu şekilde devam et. Sikiş ve unut. Daha iyi olacaksın."

Konuştuğu sũre boyunca 140 gũzlerini dikmiş, bana hiç bakmamıştı. Belki de yanılmıştı. Belki de Usta'nın *Mona'sını ldũrmesi* onu ldũrmeyecekti, belki de onu daha bũyũk bir tehdit haline getirecekti.

Sıra ben n tarafa gelene kadar hızla ilerledi. Yaşlı bir kadın *chiri* koluma *iğneyi batırdı*. Sonra eğitim çukurlarına doğru yol aldım. Eğitmenim beni bekliyordu, Kindjallerim ellerimde hazırdı. Onları elime aldım, metal avuçlarımda olduğu için kendimi tamamlanmış hissediyordum.

İlaçlarımı yeni aldığım için enerjim yũkselmiřti. Eğitmenim kalkanıyla benim amansız kesiklerime ve vuruşlarıma karşı koymakta zorlandı. Ama ben durmadım, darbe ũstũne darbe indirdim, ta ki bir dũdũk alınana, yani Usta'nın konuşmak istediğinin işareti verilene kadar.

şartlandırıldığımız gibi, hepimiz orta çukura doğru yũrũdũk. Țzerimizde bir podyum yũkseliyordu. Usta konuşmak için kũrsũye çıktığında hırıltımı bastırmak zorunda kaldım.

Tamamen siyah giyinmişti, saçları geriye taranmıştı ve sert gũzleri başlıca erkeklerini takip ediyordu. Ellerini birbirine vurmadan önce derin bir nefes alışını izledim ve şöyle dedi: "Bir duyuru yapacağım. Dört hafta içinde hepimizin hayatı değişecek." Etrafımdaki erkekler ayakta sallanmaya başladılar, ilaçtan dolayı hareketsiz durup dinleyemeyecek kadar gaza gelmişlerdi. Biz savaşıydık. Tek bildiğimiz buydu.

"Dört hafta içinde," diye tekrarladı, "Kan ukuru ilk lũm maçı şampiyonasına ev sahipliği yapacak." Erkekler iki yanımda durmak için hareketlendi. Çevresel grũřũmde 667 ve 140 yaşında olduklarını fark ettim.

Çukurun şampiyonları sırada bekliyordu.

Bu hareket Usta'nın dikkatini çekti ve yan yana duran mevcut şampiyonlarına baktı. Dudaklarına yavaş bir sırıtış yayıldı ve "Kan Çukuru Şampiyonlarımız var" dedi - bize doğru işaret etti, sonra kolunu bıraktı

"Ama dünya çapında pek çok gulag'ım var, hepsi de kendi şampiyonlarıyla övünüyor." Durakladı, sonra devam etti. "Dört hafta içinde bu şampiyonlar buraya, arenama getirilecek. Her birinden üç şampiyon ve bazı ortaklarımın kişisel dövüşçüleri." Gözleri her sözünü dinleyen birçok erkeğin üzerinde gezindi. "Bu turnuva zayıf ve yeteneksiz savaşçıları ayıklayacak. Bu turnuva hepinizi daha önce hiç sınanmadığınız şekillerde sınayacak." Gözleri benim üzerime düştü ve vurguladı: "Turnuvaya katılacak olanlar -ki bunlar en iyi savaşçılarımdan sadece birkaçı olacak- bu çukuru temsil edecek." Derin bir nefes aldı ve açıkladı: "Ve ölüm maçı dünyasının tüm şampiyonlarından geriye sadece biri kalacak. Nihai şampiyon. Ve o şampiyon..." etkili olması için durakladı, "özgürlüğünü kazanacak."

Etrafımda duran erkekler arasında mırıltılar yükseldi, Gözleri heyecan ve özgürlük beklentisiyle parlıyordu. Ama ben metanetimi korudum, gözlerim Efendi'den hiç ayrılmadı. Erkeklerden gelen tepkileri özümsemesini izledim. Ama benden bir tepki alamayacaktı. Onun oyunlarını biliyordum. Bunun doğru olduğuna kendimi inandıramazdım.

Efendi aklımızla oynadı, bize defalarca yanlış vaatlerde bulundu. Bu onun zevk aldığı şeydi.

Bu gerçek olamaz.

Diğerk erkeklerin heyecanını duyduğumda, bu haberdensüphe duyan tek kişinin ben olduğumu anladım.

Efendi kollarını kaldırdı ve muhafızlar bizi sakinleştirmek için elektrikli dürtmelerle etrafımızda dolaştı. Erkekler sessizleşti ve Usta öne çıktı. "Önümüzdeki dört hafta içinde, kimlerin yarışacağını belirlemek için turlar düzenleyeceğiz." Sonra biz üç şampiyona odaklandı. "Ve turnuvada yerlerini çoktan garantilemiş olan şampiyonlarım, iş ortaklarımın sıkı sıkıya bağlı olduğundan emin olmak için gösteri maçlarına katılacaklar."

Usta sessiz kaldı, altındaki erkeklerin coşkusunu içine çekti, sonra hızla döndü ve podyumu terk etti. Bir düdük sesi duyuldu ve hepimiz antrenmanlarımıza devam etmek üzere çukurlarımıza geri döndük. Ben savrulup becerilerimi geliştirirken, diğer dövüşçülerin efor homurtularının daha güçlü olduğunu duyabiliyordum. Metallerin kalkanlar üzerinde daha yüksek sesle çınladığını duyabiliyordum. Eğitimcilerin daha fazla çaba göstermemi emrettiğini duyabiliyordum. Erkeklerin açlık hissini hissedebiliyordum.

Özgürlüğe açlık.

Eğitmenim darbelerimi engelledi ve karşılık verdi, ancak çukurumun önünde bir figür belirdiğinde aniden durdu. Başımı kaldırmadan kim olduğunu anlamıştım. Sadece bir erkek bu kadar saygı görüyordu. Ya da itaat. Bu Kan Çukuru'nda, bu çizgiler bulanıktı.

"901," diye seslendi Usta. Omuzlarım gerildi. İçimdeki alevleri yatıştırarak döndüm ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Usta çukura atladı ve durduğum yere doğru yürüdü. Durdu

Sadece dokunmadan yaklaşılabildiği kadar yaklaştığında. Gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. Başını yana eğdi. "Söyle bana, 901. Dün gece Yüksek Mona'm nasıldı?"

Ters ters baktım ama sessiz kaldım. Usta omuz silkti. "Muhafızım bana direnmeye çalıştığını söyledi." Durakladı, sonra eğilerek, "Ama hiçbir erkek ona karşı koyamaz, değil mi?" dedi. Zihninde bir şey canlandırıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Tekrar yüzüme baktığında, "Söyle bana, onun tadına baktın mı, 901?" dedi.

Yanıt vermeyince, "Onu boşalttığında çığlık attı mı... tenini tırmıkladı mı?" diye sordu. Usta sırtıma doğru yürüdü. Tırnak izlerini göreceğini biliyordum. Kına yakmasını bekliyordum ama geri dönüp önümde durduğunda yüzü artık zaferle dolu değildi. Onun yerine, yüz ifadesindeki öfkeyi görebiliyordum. Öfkeyi, 152'ye duyduğu psikozlu sahiplenmeyi delirmiş bakışlarında görebiliyordum.

Sırtını dönerek uzaklaşmaya başladı, ben de öfkemi serbest bıraktım ve ısırdım, "Onu bütün gece götürdüm. Bayılana kadar." Sustu ve ben de ekledim, "Dün gece onu benim yaptım."

Usta'nın omuzlarının gerilmesini izledim, sonra döndü. Elimi tutarak Kindjal'ımın ucunu boğazıma doğru götürdü. Dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekilirken ve yüzü koyu kırmızı bir renge bürünürken irkilmedim bile.

Bunu yapmazdı.

Göz ucuyla çukurumun etrafına dizilmiş muhafızları gördüm, eğer tepki gösterip krallarını öldürmeye kalkışırsam silahları beni öldürmeye hazırды. Başımı eğdim,

Ucunu boğazıma daha sert bastırdım, kanımın boynumdan aşağı damladığını hissettim. Usta'nın çenesi titriyordu. Beni öldürmek için duyduğu çaresiz arzuyla savaştığını görebiliyordum.

"Yap şunu," diye tısladım. Ve sadece onun duyması için: "Yap. Yap."

Sonra bir anda Usta geri çekildi, yüzüne nötr bir ifade hakim oldu. Takımını düzeltti ve sanki az önce en değerli dövüşçüsünü neredeyse yere sermemiş gibi uzaklaştı. Az önce en değerli varlığını elinden alan değerli dövüşçüsünü.

Usta görüş alanımdan çıkıp eğitim çukurumdan uzaklaşırken, kanın göğsümden aşağı süzülmesine izin verdim ve eğitmenime saldırmak için döndüm.

Bu şampiyonayı özgürlüğüm için kazanmayacaktım. Bunun asla gelmeyeceğinden emindim.

Hayır, Usta'nın aklını sikmek için kazanacaktım. Tıpkı onun benimkiyle oynamayı sevdiği gibi.

Ve yapardım. Çünkü ben hiç kaybetmedim.

Ben lanet olası bir şampiyondum.

152'nin tadı bile ateşimi söndüremezdi.

7

152

Köşede büzüşüp kaldım, vücudum büyük hücre kapılarından içeri süzülen soğuktan titriyordu. Yırtık elbiseme baktım ve 901'in çıplak elleriyle elbisemi bedenimden söküşünü hayal ederken gözlerimi kapattım.

Dün geceki olayları kafamda tekrar canlandırırken yanaklarım kızardı. Acıyı hatırladığımda irkildim. Hücre kapısının parmaklıklarına hücum ederken 901'in beni götürmek için çığlık attığını duyduğumu hatırlayınca utançtan yerin dibine girdim.

Sonra onun yanımda yere düştüğünü hatırladım. Gözlerimin içine bakarken yüzünün öfkeden çok daha nazik bir ifadeye dönüştüğünü hatırladım. Yüzüme düşen bir tutam saç iterken elinin yumuşak dokunuşunu hatırladım. Aslında, dün geceyi düşündüğümde, bu basit dokunuş, bu kadar ham ve sert bir adamdan gelen bu nazik jest, zihnimde en parlak şekilde parlıyordu.

Çıplak bedenime bir soğuk daha çarparken başımı kenetlediğim ellerime doğru eğdim. Yatağın üzerine baktım

Odanın diğerk ucundaki zeminde, kapının muhafızlardan temiz olup olmadığını kontrol ettim ve tabanı kaplayan kalın keteni almak için koştum. Vücuduma sardım ve hızla geri oturdum.

Bu sabah uyandığımda hücre boştu. 901 muhtemelen eğitim için gitmişti. Ve ben bu gerçeğe sevinmişim. Beynimi yoklayarak, Usta dışında, beni almak zorunda kaldıktan sonraki sabah bir erkekle yüzleşmek zorunda kalıp kalmadığımı hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamıyordum ama içimde öyle bir his vardı. 901 beni herkesten daha çok korkutuyordu. Bu sabah onunla yüzleşmekten dehşete düşeceğimi biliyordum. Beni ne kadar memnun etmek istemediğini düşündüğümde midem bulanıyordu. Ama sonra onu ilk kez serbest kaldıktan sonra hayal ettim. Benimkilere bakarken mavi gözlerinde şaşkınlık ve huşu dolu bir ifade vardı. Keskin hatlı yüzü gevşeyerek yumuşaklığa ihanet etmişti. Avucum onun sert yanağına dokunduğunda bu ifade kalbimde bir yuva yaratmıştı.

İçine düştüğüm trans halini kırmak için gözlerimi kırıştırdım ve soğuktan korunmak için başımı göğsümdeki çarşafın içine soktum. Bunu yaptığımda, 901'in güçlü misk kokusu tarafından yutuldum. Aroma ciğerlerime işlerken kalçalarım birbirine kenetlendi. Gözlerimi kapattım ve bir kez daha onun üzerimde sallandığını, şişkin kollarının başımın yanında esnediğini ve gerildiğini gördüm.

Hücre kapısının ani sesi beni sıçrattı. Kafamı kaldırdığımda kapıda bir gardiyan duruyordu. Çenesini oynattı ve "Çekil" diye emretti.

Hemen ayağa kalktım. Beni bu hücrenden çıkarmak için döndüğünde, içimde anlık bir pişmanlık duygusu filizlendi. Bir an için ayrılmak istemedim. 901 beni burada istemeyebilirdi ama Efendi'den daha iyi bir alternatifti. Tanıdık koridordan kamarama doğru yürürken içimi bir korku kapladı. Efendi'ye dönmek istemiyordum. Bana zarar vermesini istemiyordum.

Bana değer vermesini de istemiyordum. Çılgınca sahiplenmesi neredeyse sert eli kadar korkunçtu.

Odama vardığımızda nöbetçi kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. Gözlerim hemen odada Usta'yı aradı, bugün bana ne olacağını öngörmeye çalıştım. Ama yan odadan Maya gelince rahatladım.

Gardiyan kapıyı kapattı ve kapattığında gülümsedim. Ta ki dünü hatırlayana kadar. Ta ki Usta'nın bana bileziğimin verildiği odada onu incittiğini hatırlayana kadar.

Ani bir üzüntü bacaklarımı hareket ettirdi ve Maya'yı şaşırtarak onu kollarıma aldım. Ona sarıldığımda Maya'nın nefesi kesildi.

Geri çekildiğimde koyu renk gözlerini aradım. Rahatsız ve kaybolmuş görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum, gözlerini boş boş kırıştırdı. "Evet, hanımefendi. Neden?" diye sordu ürkek bir sesle.

Boğazımdaki yumruyu kovarak cevap verdim, "Dün yüzünden. Ustanın seni incitme şekli yüzünden."

"Canımı yaktınız mı, bayan?"

Bileziğimi kaldırdım ve dedim ki, "Bunu aldığım odada. Sana vurdu." Başımı salladım ve artık şaşkınlığımı belli ettiğimin farkındaydım. Elimi başıma götürdüm. "Bunu yapması bana yanlış geldi."

Maya başını salladı ve elime uzandı. "Hayır, hanımefendi. Bu yanlış değil. Efendi ne isterse, ne zaman isterse yapar. Bizi sık sık döver." Maya yutkundu, sonra ekledi, "Ben bir *chiri'yim*, hanımefendi. Hayatımda olan hiçbir şey hakkında söz hakkım yok."

Başımı salladım, yanıldığımı anlamıştım ama kalbimde bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Sanki Maya'nın ifadesi yanılttı. Sanki bize bu şekilde davranılmamalıydı.

Bu düşüncenin neden aklıma geldiğini anlamaya çalıştığımda beynimde bir ağrı hissettim. Hatırlayamadım.

"Gelin hanımefendi," dedi Maya ve beni odanın ortasından uzak taraftaki masaya götürdü. Oturdum ve bana bir bardak su doldurdu. Sonra önüme bir tabak yemek koydu. Maya vücudumdaki çarşafları çıkarmaya gitti. Tam bir parça ekmeği ağzıma götürüyordum ki, çarşafı geri çekmek için ekmeği düşürdüm.

Maya'nın kalkık kaşları altında yanaklarım kızardı. "Ben... Ben sadece biraz daha böyle kalmak istiyorum," dedim hızlıca.

Maya saygıyla başını salladı ve uzaklaşmak için hareketlendi. Bileğine uzandım ve durdu. Tekrar yalnız kalmak istemediğim için, "Lütfen kal." dedim. Yemeği işaret ettim. "Benimle ye."

Maya başını salladı. "Yapamam, bayan. Bu yasak."

Göğsümde bir öfke titreşimi yandı ve yanımdaki sandalyeyi çektim. "Otur Maya. Lütfen."

Omzunun üzerinden kapıya baktı ama kapı açıktı. Efendi'den ya da muhafızlardan hiçbir iz yoktu. Maya yavaşça yerine oturdu, sonra benim konuşmamı bekledi.

Ben de ona dün geceyi anlattım. 901 hakkında.

"Bunu neden yapsın ki?" Konuşmamı bitirdiğimde Maya kafası karışmış bir şekilde sordu. "Efendi seni neden en iyi dövüşçüsüne versin ki?" Kapıyı tekrar kontrol etti ve temiz çıkınca, "Usta size karşı çok farklı davranıyor, hanımefendi," dedi. Maya'nın bakışları düşüncelere dalmış gibi yere kaydı, sonra kafasını kaldırdı. "Belki de önceki gece seni bu kadar kötü incitmesinin nedeni buydu. Çünkü seni ele verdiğini biliyordu." Elini hâlâ sarılı olduğum çarşafın üzerinde gezdirdi ve devam etti. "Bu yüzden sana şeffaf bir kumaş giydirdi. Şampiyonu baştan çıkarabilmen içindi."

"Haklısın," diye mırıldandım, açıklaması Efendi'nin son eylemlerini anlamlandırıyordu.

"Ama neden?"

"Gardiyan ona benim bir hediye olduğumu söylemiş. Çukurda bu kadar etkili olduğu için."

Maya öne doğru eğildi. "Ama buranın sol tarafında bir sürü *monebi* var. Neden seni ona versin ki? Sen Yüce Mona'sın."

Elimi alnıma sürttüm. "Bilmiyorum."

Maya sorgulayan bakışlarını kaçırdı, sonra elini çıplak koluma koydu. Beni izlediğini hissettiğimde ona doğru baktım.

"İyi miydi, bayan? Size zarar verdi mi?"

Yanaklarımın kızardığını hissederek başımı salladım. "Hayır, hayır," diye tekrarladım, "bana zarar vermedi."

Maya başını salladı ve "Baktığım bazı *monebiler* savaşçılar tarafından incitildi" dedi. Daha da yakına eğildi ve fısıldadı, "Erkeklerle bazen onları kontrolsüz ve kaba yapan bir ilaç veriliyor. Akıllarını kaybediyorlar ve sadece nasıl dövüşeceklerini ve insanlara nasıl zarar vereceklerini biliyorlar.

-Onları sakinleştirmek için gönderilen *monebi* de dahil olmak üzere."

901'i düşündüm. Onun öyle biri olmadığını biliyordum. Aslında, hiç de uyuşturucu etkisi altında görünmüyordu. "Bu dövüşçünün böyle bir şey kullandığını sanmıyorum."

Maya başıyla onayladı. "Uyumlu oldukları takdirde bazılarını daha düşük dozlar veriliyor. Onlara agresif ve asabi olmalarını sağlayacak bir şey veriliyor ama yıllardır buradalarsa nasıl yaşadığımıza alışmış oluyorlar."

Her kelimeyi içime çektim ve sonra sordum: "Bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun Maya? Çok mu gençsin?"

Maya irkildi, söylediğim bir şey yüzünden yüzü buruştu. "Ne?" diye sordum. diye sordum ve elini uzattım. Başını eğdi, bakışlarımı kaçırdı. "Maya?" Tekrar ittim. İrkildi. Başını kaldırdığında gözlerinin yaşla dolduğunu gördüm. "Ne oldu?"

"Bana adıyla hitap ettin," diye karşılık verdi. Midem bulandı. Elini sıkarak şöyle dedim, "Senin adın Maya."

Maya başını salladı. "Hayır, ben *Chiri'yim*, ben bir 000'im. Yüzümü kaybettiğimde adımları da kaybettim. Asit etimi erittiğinde o da eriyip gitti."

Bu kez öne doğru eğildim ve dikkatini çekene kadar gözlerimi kaçırdım. "Bu odada sen Maya'sın." Burnumdan yavaşça nefes aldım ve "Sen birisin. Bir sayıdan daha fazlasısın" sözleri dudaklarımdan döküldü. Zihnimde aniden karanlık bir hücre canlandığında aniden dik oturdum, kaba bir el terli saç tellerini uzaklaştırmak için yüzümü okşuyordu. Onu göremiyordum ama sesinin bana tam olarak bu kelimeleri söylediğini duydum. *Sen birisin.*

Siz bir sayıdan daha fazlasısınız...

"Hanımefendi?" Maya endişeyle sordu.

Zorla gülümsedim ve "Benim için sen Maya'sın" dedim.

Bir gözyaşı damlası yanağından aşağı süzüldü ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Biraz sakinleşene kadar bekledim ve sorumu tekrarladım. "Maya, burada olanlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Parmaklarımı alnımda gezdirdim ve "Bildiğim kadarıyla hayatımın çoğunu burada geçirdim ama neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. *Mona* olmak için eğitildiğimi bile zar zor hatırlıyorum." Yüzümü ona döndüm ve "Lütfen bana her şeyi açıkla. Burası nasıl işliyor?"

Maya birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Bana bir şey söyleyemeyeceğini düşündüm ama sonunda konuştu. "Hanımefendi, bir *chiri* olduğunuzda, Efendi ve Wraithler için bir hiçsiniz." Omuz silkti. "Bu hem bir lütuf hem de bir lanet. "Bu hem bir lütuf hem de bir lanet.

Bu arada sanki hiç yokmuşsun gibi görmezden gelinmek. Ama bu yerde, bunun belki de en iyi şey olduğunu keşfettim. Şüphe çekmeden özgürce yürüyebiliyorum. Ayrıca bu Kan Çukuru'nun kimsenin göremediği kısımlarını görebiliyor ve başkalarının asla duyamayacağı konuşmaları duyabiliyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve "Burası hakkında çok şey biliyorum çünkü ben bir hiçim" dedi.

"Maya," diye fısıldadım sempati içinde.

"*Monebi*'ler çukurun bir bölümünde tutuluyor." Gözleri düştü, sonra *endişeyle* itiraf etti, "Bazı yaşlı *chiri*'lere sizi sordum. Sizi hatırlıyorlar hanımefendi. Siz eğitilirken onlar da buradaymış. Hatta bazıları muhafız *monası* olarak kullanıldığınızda size yardım etti."

Bu haber karşısında yüzüm kızardı. "Savaşçılara verilmedim mi?"

Maya başını salladı. "Hayır, hanımefendi." Sesini alçalttı ve "Arziani Usta'nın bir kız kardeşi vardı. Onu gönderdi çünkü burada, çukurda ona engel oluyordu. Ama Hanımefendi uyuşturucu programının bir parçasıydı. O ve sevgilisi buradaki herkese verilen ilaçların geliştirilmesine yardımcı oldular." Maya yutkundu ve devam etti: "Seni çocukken buraya getiren oydu. Sen onun kişisel bölümünün bir parçasıydın. Sadece onun korumaları için kullanılıyordun." Maya omuz silktili. "Başka pek bir şey bilmiyorum hanımefendi. Ama sizin için öğrenmeye çalışıyorum. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedim, o zamana dair bir şeyler hatırlamaya çalışarak. O karanlık oda, ben ve yatağın altında saklanan bir başkası aklıma geldi. Yüksek duvarları ve birkaç basamaktan aşağıya indirildiğimi hatırladım. Ve hatırladım ...

"E l s a l l a d ı m , " diye fısıldadım ve daha fazlasını hatırlamak için zihnimi zorlamaya çalıştım.

"Bayan?"

Başımı kaldırdığımda puslu görüntü kayboluyordu, tekrarladım: "Gençtim, tüm kalbimle sevdiğim bir şeyden koparıldım... ve el salladım. El salladığımı hatırlıyorum."

Kalbimde bir çatlak oluştu sanki. Duygularımın üstesinden geldiğimi hissettim. İçimde zonklayan acıyı durdurmak istercesine elimi göğsümün üzerine koydum.

"Sevdiğin biri mi?" diye sordu. Başımdaki ağrının arttığını hissederek, "Bilmiyorum," dedim.

Maya bana bir bardak su uzattı ve ben de içtiğimde kendimi daha iyi hissederek sıvıyı boşalttım. Sandalyeme geri oturdum, tamamen bitkin düşmüştüm.

Maya bunu açıkça gördü ve elimi tuttu. Ayağa kalktı. "Gelin hanımefendi. Dinlenmeniz gerek."

Beni yatağa götürmesine izin verdim ve yatağa girdim. Başımı yumuşak yastığa koyar koymaz uykuya daldım. Zihnimde gördüğüm son şey, ben arkama bakıp el sallarken bir çocuğun üzerinde yükselen bir kadındı. Çocuk bana ulaşmaya çalışırken onu dövüyor, acı çekmesine neden oluyordum.

Tanıdığımı bildiğim bir kadın.

Usta'ya çok benzemeyen bir kadın.

* * *

Aynaya baktım ve bu gece giyeceğim elbiseye baktım. Koyu yeşildi ve dün geceyle aynı şeffaf kumaştan yapılmıştı. Maya büyük küpeler takmıştı.

Kulaklarımı tıkadı ve saçlarımı bir tarafa çekip tek omzumun üzerinden sarkana kadar kıvırdı.

Usta beni bütün gün yalnız bırakmıştı. Uyandığımda Maya'nın bana banyo yaptırdığını duydum. Ve şimdi aynanın önünde dururken, 901'e döndüğümü biliyordum. Ya da başka bir dövüşçüye. Maya'ya göre, Usta beni asla böyle giyinmiş olarak kabul etmezdi.

Bu tamamen baştan çıkarmak içindi.

Maya elbisemin omuzlarımda sabitlendiğinden emin olurken, yan odanın köşesindeki büyük ahşap şifonyere baktım. 901'in hücreesindeki çarşafı onun arkasına itmiştim. Nedenini bilmiyordum ama saklamak istiyordum. Yıkanmamış. Değiştirilmemiş. Bugün, Kan Çukuru'nda uyandığımdan beri uyuduğum en iyi gündü, tamamen bilinçliydim ve etrafımın farkındaydım. Beni güvende tutan onun kokusuydu. Nedenini açıklayamıyordum ama kesinlikle öyleydi.

Bir gardiyan, tıpkı dün gece olduğu gibi, kapıya vurdu. "Çekil!" diye emretti ve ben de Maya'yı kapıdan dışarı kadar takip ettim. Ben gardiyanı takip ederken o kenara çekildi. Arkama baktığımda Maya ters yönde yürüyordu. Bana yardım etmediği zamanlarda nerede kaldığını merak ettim. Sormak için aklıma bir not aldım.

Dün geceki gardiyan aynı koridorda bize yol gösterdi. Savaşçıların odasına doğru gittiğimizi gördüğümde kalbim hızla çarptı. 901'e mi? Hâlâ emin değildim. Mücevherli sandaletlerim ayaklarımın altındaki taş zemine hafifçe bastı ve bağlantılı koridorların savaşçıların kaldığı bölümüne girdik.

Sol tarafımdan yüksek, gürültülü sesler geldi. Muhafız aniden durakladı. Kakofoni dikkatini çekmişti. Bu gece bu rotayı kullanacağımızı düşündüğümde yüzüm kızardı. Ama birkaç el silah sesi duyulunca gürültü kesildi. Kurşun sesleri durduğumuz yerde yankılanınca sıçradım.

Güvenli olduğunu açıkça hisseden muhafız ilerledi. Şampiyonların odasına doğru attığımız her adımda vücuduma yeniden rahatlama geldi. Sadece birkaç dakika içinde gözlerden uzak hücre kümesine ulaşmıştık. Tabii ki gardiyan tanıdık bir hücrenin önünde durdu; en büyüğünün.

901'in hücresi.

Gardiyan kapıyı açtı. Hiçbir talimata ihtiyaç duymadan aceleyle içeri girdim, ağır parmaklıklı kapı arkamdan çarparak kapandı. Gardiyanın yakınımda dolaştığını hissedebiliyordum. Başımı kaldırarak hücreyi taradım. Önce onu göremedim, ama sonra uzak köşede 901'i gördüm. Yerde egzersiz yapıyordu. Kolları vücudunu yukarı ve aşağı kaldırıyor, çıplak gövdesi ve sırt kasları eforla bükülüyordu.

İçeri girdiğimi duyduğundan emin değildim. Ama sonra durdu ve ayağa fırladı. Ve bana dik dik baktı.

Yüzünde bir öfke parıltısı belirdiğinde sendeleyerek geri çekildim. Dişlerini gösterdi. Devasa boyu karşısında şaşkına dönmüştüm, yanımdan hızla geçip kapıya yöneldiğinde yolumdan çekildim. Gardiyanın gözleriyle karşılaştı ve hırladı, "Yine mi?"

Muhafız ona boş boş baktı. "Efendinin hediyesi. Dün gece onu nasıl siktiğine bakılırsa, amını bu kadar çabuk unutmaya şaşırdım."

"Neden geri döndü?" diye sordu. "Efendimin istediğini yaptım. *İtaat* ettim."

Gardiyan, "O zaman sanırım bunu tekrar yapmanı istiyor," diye karşılık verdi ve bizi hücrede yalnız bırakarak uzaklaştı. Sırtım duvara iyice yaslanana kadar geri çekildim.

Sesinin tonu midemi bulandırdı. *Efendimin istediğini yaptım. İtaat ettim.*

Bu sert sözlerin verdiği acıyla gözlerimi sıkıca kapattım. Sonra yanımdan geçip gittiğini hissettim. Gözlerimi açtım ve 901'in hücrenin karanlık bölümüne geri döndüğünü ve egzersizlerine başladığını gördüm. Gerçi bu sefer çok daha saldırgan bir şekilde yapıliyordu.

Hücrenin duvarı boyunca ilerledim, sonra dün gece uyuduğum köşeye çöktüm. Öfkeyle reddettiği için midemde bir çukur açılmıştı.

901 soğuk, sert fikirli bir savaşçıydı. Bunu biliyordum. Bunu açıkça görebiliyordum ama yine de incinmiştim çünkü bu benim seçimim de değildi. Buraya gelmem emredilmişti. Efendi tarafından *ona* hizmet etmem emredilmişti. Onun gibi *benim de* itaat etmekten başka seçeneğim yoktu.

Korkuyla titremeye başladıklarında ellerimi kaldırdığım dizlerimin üzerinde birleştirdim. Bakışlarım bileğimdeki bileziğe kaydı. Bu gece bir ara bana bir ilaç enjekte edeceğini ve 901'in beni almak zorunda kalacağını düşündüğümde gözyaşlarıma hakim olamadım.

Odanın öbür ucunda nefes nefese kalmış bir şekilde ona bakma riskini göze aldım. Şimdi sırt üstü yatıyordu. Gövdesine doğru kıvrılırken dizlerini kaldırmış, karın kaslarını esnetiyor ve

Hareket halindeyken şişkinleşiyordu. Birazdan damarlarıma dolacak ilaçları düşündüğümde, beni kendi halime bırakmasını diledim. Göğsüme bir boşluk hissi çöktü ve bu sefer beni yerde kıvranırken bırakması için dua ettim. Dün gece koridorun karşısındaki savaşçının 901'e beni bırakırsa ölebileceğimi söylediğini duymuştum.

Efendinin sürekli değişen ruh halleri, sahte şefkati ve şimdi itaatsizliğine bir tür ceza olarak 901'e hizmet etmeye zorlanması altında sıkışıp kaldığım son birkaç haftayı düşündüm. Gittikçe daha fazla yalnız kalmak istediğimi hissediyordum. Tiksindiğim bir erkekle birlikte hapsedilmiş, rutubetli, karanlık hücreyi taradım. Bunu yaparken, uyuşturucular şeytani etkilerini gösterdikten sonra bir daha asla uyanamayacağım düşüncesiyle kalbimde huzurlu bir hissin kök saldiğini hissettim.

Hücre kapısından gelen bir ses başımı kaldırmama neden oldu. Bir gardiyan oradaydı ve titreyen elleriyle bir tepsi yemek tutan yaşlı bir *Çiri* kadın için kapıyı açıyordu. Bir yığın farklı yiyecek ve büyük bir sürahi su karşısında gözlerim büyüdü.

Çiri sessizce içeri girdi ve yiyecekleri yere bıraktı. Gözlerime hiç bakmadan döndü. 901 derin bir nefes vererek ayağa fırladı, gözlerini dik tutarken kalın boynunu iki yana doğru kırdı.

Yiyeceklere doğru yürüdü ve yere oturdu. Hiç duraksamadan yemek yığınının içine daldı. Yemeğini hızla bitirliğini izledim. O kadar çok yiyeceği vardı ki aklım şaştı. Ben şimdiye kadar çok az yemekle beslenmişim. Yemeğini mideye indirliğini izlerken midem gurulduyordu.

Bu ses geniş odayı doldurduğunda 901 durakladı. Sert gözlerini bana doğru çevirdiğinde utanç içinde kızardım, sarı saçlarından bir tutam hızlı bir hareketle alnına düştü. Nedenini bilmiyordum ama dökülen o açık renk saç teli onu neredeyse... ulaşılabilir mi gösteriyordu?

Bir an için, onu tanıdığım o sert savaşçı gibi görünmedi.

Karnım tekrar guruldarken 901'in yanağı sıkıntıyla seğirdi. Yemeğini bırakarak, "*Orospu*" diye küfretti.

Hiç düşünmeden başımı kaldırdım ve cevap verdim: "Evet, ben bir fahişeyim. Sana teslim edilmemiş olmayı dileyen biriyim."

Kelimeler ağızımdan çıkarken gözlerim büyüdü. Parmaklarımı dudaklarıma götürerek soluklaştım. Göz ucuyla 901'in başını yana eğdiğini gördüm. Kafamı kaldırıp baktığımda öfkeli ifadesi kaybolmuş, yerini şok ifadesi almıştı.

Önce onun sözlerini, sonra da benim cevabımı kafamda canlandırırdım. Cevabı bulmak için beynimi zorladım. Çünkü bu, Efendi'nin ya da muhafızların ana dili değildi. Maya'nın benimle konuştuğu anadil de değildi. Başka bir dildi. Bildiğim, nefes almak kadar doğal hissettiğim ama nasıl ve neden yapabildiğime dair hiçbir fikrim olmayan bir dil.

Yutkundum, söylediklerim karşısında şaşkınlıkla başımı sallıyordum ki 901 hışımla, "Rusça biliyor musun?" diye sordu.

"Ben Rus'um," diye cevap verdim otomatik olarak. Olduğum yerde kıpırdandım, elim şokla ağızımı kapattı. Elimi bıraktım ve "Ben Rus muyum?" diye fısıldadım. Kaşlarım aşağı doğru çekildi.

Karışıklık. Başımı kaldırdığımda 901'in beni çok dikkatli bir şekilde izlediğini gördüm. Ancak bu kez, inatçı bakışlarında başka bir şey parıltıyordu.

Kabul.

"Rusça," diye seslendim. Öne doğru eğildim ve "Rusça nedir?" diye sordum.

901 vücudunu bana bakacak şekilde eğdi. Elini kaldırarak göğsünün üzerine, tam kalbinin üzerine vurdu. "Bu Rus. *Ben Rus'um.*"

Durdu, sonra eliyle aramızdakileri işaret etti. "Sen ve ben, şu anda Rusça konuşuyoruz."

Onunla hâlâ bu çok da garip olmayan dilde konuştuğumu fark etmem bir anımı aldı. Sonra, sanki bir rüyaya geri dönmüş gibi, hayallerimdeki yaralı erkeğin benimle Rusça konuştuğunu hayal ettim. *Sen bir sayıdan daha fazlasısın... Benimle Rusça konuşmuştun. Seni bu hayattan kurtaracağım, söz veriyorum. Sadece dayan...*

Erkek küçük parmağını uzatmıştı ve ben de kendi parmağımı onunkinin içine sokmuştum. *Söz veriyorum,* diye cevap verdim. Sonra her şey karardı.

Rüyayı göz kırparak uzaklaştırdım. 901'e hitaben, "Rüyamda gördüğüm bir erkek benimle bu dilde konuştu. Benim için geleceğini söyledi. Beni özgür bırakacağını söyledi." İçimde bir duygu dalgası kabardı. Küçük parmağımı kaldırdım ve "Parmağımı tuttu ve bana söz verdirdi" dedim.

"Kimdi o?" 901 törpüledi.

"Bilmiyorum." Başıma vurdum. "Onu rüyalarımda görüyorum ama kim olduğunu bilmiyorum."

901 yanımdaki duvara bakıp düşüncelerinde kaybolurken birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Arkama yaslandım, kendimi hücrenin köşesine sıkıştırdım, bir şeyler, herhangi bir şey hatırlamak için elimden geleni yaptım. Ama hiçbir şey gelmedi.

"Burası bir ülke," dedi 901, sessizliğimi bozarak.

Ona baktım. Gözleri dimdik duruyordu. "Ne?"

901 gözlerini kırptırdı, sonra bana döndü. "Rusya. Bir ülke. Biz Gürcistan'dayız. Yumruğunu tekrar kalbinin üzerine vurdu. "Rusya benim evim. Ben Rus'um." Söyledikleri konusunda kendini ikna etmeye çalışır gibi konuşuyordu...

Sanki o da kendini hatırlamaya çalışıyormuş gibi.

Sempati ve heyecan karışımı bir duyguyla midem bulandı. 901 daha sonra parmağını uzattı. Beni işaret ederek, "Sen de Rus'sun. Kelimeleri konuşma şeklin... öğrenilmiş değil. Kalbinden geliyor."

Öne doğru eğilerek, "Nasıl bir yer?" diye sordum. Hücrenin etrafına göz gezdirdim. Kan Çukuru'nu düşünerek yüksek sesle "Kan Çukuru gibi mi?" diye sordum.

901 kaşlarını çatı ve başını salladı. Bana tuhaf tuhaf baktı. "Hayır, orası bir ülke. Buradaki Kan Çukuru bir yer. Efendi'nin yarattığı bir yer." Dişlerini sıktı ve tısladı, "Burası cehennem."

Sesinin sert tonu karşısında irkildim. Gözlerimi indirdim ve itiraf ettim: "Ne demek istediğini anlamıyorum. Bu duvarların dışındaki hiçbir şey hakkında bilgim yok." Başımı hafifçe vurdum. 901'in dikkatini çekerek ekledim: "Kafamın içinde bazı şeyler görüyorum.

Bu çukurdan olmayan Şeyler." Alt dudağımı yaladım ve devam ettim. "Bir yatağın altına saklandım, oda soğuktu... ama bizi buldular." Gözlerim yaşlarla doldu. O an hissettiğim üzüntü ve korkuyu sanki dn olmuş gibi hissedebiliyordum.

"Seni kim buldu?"

Midem bulandı ve yüzüm soldu. "Wraithler. Geldiler ve bizi aldılar." Bir gözyaşı damlasının düşmesine izin vererek ekledim, "Ve ben el salladım. Beni kendisiyle kalmaya ikna etmeye çalışan bir çocuğa el salladım." ok ihtiyaım olan derin bir nefes alarak sordum, "Orası Rusya mıydı? Wraith'lerin geldiği yer mi? Rusya'da mıydı?"

"Evet," diye cevap verdi 901. Boynundaki ve omuzlarındaki kalın kasların gerilmesini izledim ve itiraf etti, "Ben de Wraithler tarafından kaırıldım. Rusya'dan."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nabzını kulaklarımda duyuyordum. "Sen de benim gibiydin," diye onayladım ve daha da yaklaştım. "Ben de senin gibiydim."

901 bana baktı. Cevap vermedi. Tek bir kelime bile etmedi. Tabağındaki bir parça ekmeğe uzanıp onu bana uzatana kadar öylece baktı. Aldım ve duvara yaslandım.

Sessizce yedik. Biz yerken onu izledim. 901 bana doğru bakmadı. Midemdeki gurultu kesilince duvara yaslandım ve "Beni burada yanında istemiyorsun, değil mi?" diye sordum.

901 dondu kaldı. Başını sallayıp "Hayır" diye cevap vermeden önce birkaç saniye bekledim.

Verdiği dürüst cevap karşısında kalbimin sıkıŐtđını hissettim.

"Dişiler bu çukurdaki savaşçıları zayıflatır. Ben zayıf olmak istemiyorum ve seni becermek de istemiyorum. Kimseyi *istemiyorum*. Kimseye *ihtiyacım* yok."

Maya'nın bana *monebilerin* diğer savaşçılar için olduğunu söylediği gibi, onun için hoş bir hediye değildim. Baş belasından başka bir şey değildim.

Nedenini bilmiyordum ama bu kesin ret karşısında içimi bir acı kapladı. Derin bir iç çekerek köşeme çekildim ve uysalca "Anlıyorum" dedim.

901, *chiri* yemeğini almaya gelene kadar kıpırdamadan durdu. Gözlerimi kapadım, uykunun bir an önce gelip beni alması için dua ettim... bileziğin yumuşak tıslamasını duydum ve ardından bana enjekte edilen ilaçların yakıcı acısını hissettim.

Uyuşturucular kanımda bir alev akışı gibi ilerlerken bir çılgılığı bastırdım. Kalçalarımın birbirine kenetlenmesi ve içimin ihtiyaçla çarpması sadece bir dakika sürdü.

"Hayır!" 901'in ısırdığını duydum.

Uyuşturucunun etkisiyle hâlâ konuşabilen gözlerimi açarak, "Yapma," dedim. 901 ayağa fırlamıştı. Sözlerim üzerine sustu. İçimden kabarcıklı bir sıcaklık dalgası akıp kalçalarımın tepesine çarparken, öfkeli bakışlarıyla karşılaştım ve "Yapma" diye emrettim. Mideme kramplar girdiğinde dişlerimi sıktım. "Bırak beni."

901'in kafası şokla geri döndü. "Öleceksin." Ellerin iki yanında yumruk haline geldiğini gördüm. Elimi bacaklarımın arasına koyarak duvardan aşağı kayarken ağzımdan bir inilti kaçtı. 901'in göğsü aşağı yukarı hareket ediyordu.

Nefes alıyordu. Siyah pantolonunun ince kumaşının altında boyunun sertleştğini görebiliyordum. İhtiyacım onun tepki vermesine neden oluyordu.

Küfretti, sonra isteksizce ileri doğru bir adım attı. "Hayır! Dur!" diye bağırdım. Durdu.

"Öleceksin!" diye hırladı, sesi bu kez öfkeliydi.

İçimdeki acı, dayanılmaz ihtiyaç artarken bile, "O zaman bırakın öleyim" demeyi başardım.

Sözlerimin savaşı üzerindeki etkisini gördüm. Sendeleyerek geri çekildi, cevabım fiziksel bir darbe gibi göründü.

Çabucak toparlanıp yanıma geldi, yüz ifadesi kararlı ve sertti. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Bana ters ters bakarken başımdan boncuk boncuk terler döküldü. Her kelimesinde ciddi olduğunu anladığımda kalbim sıkıştı. Ama istedim. Bırakmak istedim. Sonra, 901 yakınımda gezinirken, rüyalarımıdaki yaralı erkeğin bana tutunmamı söylediğini de duydum. Küçük parmağımın seğirdiğini hissettim, sanki hâlâ onun parmağının benimkine sarıldığını hissediyordum.

Bir acı şimşegi sırtımı kamburlaştırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Nefes nefese gözlerimi açtım ve hücre kapısını işaret ettim. 901 parmağımı takip etti ve "Ne?" diye sordu.

"Muhafız..." Homurdandım. "Muhafız beni alsın."

Bu kez 901'in bakışları sert ya da haşin değil, tam anlamıyla vahşiydi. "Üzerimde bir muhafız mı istiyorsun?"

Karşı koymaya devam edemeyerek vücudum yere yığıldı ve "Beni almanı istemiyorum... çünkü..." dedim. Kanalımda daralırken tısladım, sonra kendimi eklemeye zorladım, "Beni istemiyorsun. Bunu istemiyorsun... Senin seçimini elinden alan kişi olmaya dayanamazdım."

Vücudumu gerdim, uzuvlarımı ele geçiren krampla savaşımaya çalıştım. Uyuşturucunun etkisi arttıkça görüşüm bulanıklaştı ve dayanmam neredeyse imkânsız hale geldi. 901'in yüz ifadesi acıyla kaplandı. Geldiği gibi hızla kayboldu. Parmaklarımı göbeğime bastırdığımda, 901 yanımda diz çöktü, mavi gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu.

Nefes alış verişinin artmasını izledim. Ellerinin pantolonunun bel bandına yapışmasını ve kumaşı aşağı çekmesini izledim. Sert boyu ortaya çıktığında ve eliyle okşadığında yer değiştirdim. Üzerimde sürünmeye başladığında bacaklarım açıldı. Kocaman göğsü benimkini örtüyor, girişime uzanırken kollarını başımın iki yanına dayıyordu.

Altımdaki soğuk zemini hissederek başımı salladım. Ama 901 eğildi ve tanıdık bir şefkatle alnımdaki terli saç telini geriye doğru taradı. Durakladım, o beni izlerken acım bir anlığına unutuldu. Yüzümü incelerken kirli yanaklarını küçük bir kızarıklık kapladı. O anda kalbimde alışılmadık bir duygu filizlendi. Bu his elimi kaldırmama ve yanağına koymama neden oldu. 901 dokunduğumda nefesi kesildi, dudakları bu hisle aralandı.

Ve o şekilde kaldık, zamanda durakladık, ana kilitlendik, sadece bakışları benimkine hapsoldü.

Başka bir dalga bana çarptığında, 901 içimde itmeye başladı ve acının yükünü hızla söndürdü. Dudaklarımdan muhtaç bir çığlık dökülürken onun ağır kollarını kavradım. Elini başımdan çeneme doğru kaydıran 901, gözlerinin içine bakmamı sağlayarak şöyle dedi: "Seni istiyorum, *krasivaya*. Buna izin vermeyeceğim.

ölürsün. Seni alacağım ama beni almana izin veremem... Bu beni zayıflatır."

Güzel, diye tercüme etti zihnim. 901 bana güzel demişti.

İçime girdikçe inliyordum, darbeleri acımı dindiriyordu. Uyuşturucunun etkisiyle aklımı kaybettiğimde *krasivaya, krasivaya, krasivaya...* kafamın içinde dönüp duruyordu.

Güzel, demişti. Krasivaya.

901 beni güzel buldu.

Ve bana bunu Rusça söylemişti.

Kalplerimizin dilinde.

Evimizin dili.

Göğsü göğüslerime değdiğinde gülümsedim. Kollarımı onun güçlü boynuna doladığımda gülümsedim. Çünkü ben de bu ölümcül savaşçının güzel olduğunu düşünüyordum.

O sadece ... daha fazlası.

8

LUKA

"Tekrar!" Valentin onu ringde çember içine alırken talep etti. Parmaklarımı gerdim, sonra tekrar yumruk haline getirdim. Valentin'in ayağı fırlayışını izledim, çenesinden dudağına doğru bir damla kan akıyordu.

Saldırdım ve yumruğumu yüzüne indirdim. Valentin'in başı geriye savruldu, ama çabuk toparlanarak darbeyi savuşturdu ve kaburgalarımaya bir kanca darbesi indirdi. Nefesim kesilmişti ama o avantaj elde edemedenden bileğini savurdum ve onu yere düşürdüm.

Zaal'ın ringde volta attığını gördüm, dövüşmek için umutsuzca fırsat kolluyordu. Ama Valentin beni sırtüstü çevirdiğinde, hızla elimdeki işe odaklandım. Valentin'in elleri boynuma dolanmış, yaralı yüzü yakınımdaya dururken gözleri kana susamış bir şekilde parlıyordu.

Ellerimi kaldırıp boynuna doladım ve sertçe sıktım, her birimiz diğeryinin nefesini kesiyorduk. Valentin'in tutuşu altında yüzümün kızardığını hissedebiliyordum, ama o da benden daha iyi durumda değildi. Vücutlarımız hava almak için ıglık atıyordu.

"Yeter!" Zaal elini yere vurarak seslendi ama ben canımı almaya çalışan bu katilin gözlerinin içine baktım. Mavi gözlerinde pes etmeyeceğini görebiliyordum. Bacağını kaldırarak bir tekme attım ve üzerimde oturan erkeğin dengesini bozdum. Yuvarlanarak beline sarıldım ve ellerini boynumdan çektim. Kavrayışım boynundan kaydı. Zaal kükreyip tekrar saldırmaya hazırlanırken beni Valentin'den çekti.

Valentin ringin zemininde volta atarken, ölümcül bakışları Zaal'ın üzerinden benimkine doğru kayarken nefes nefese kaldım, kaslarım tepki vermeye hazırды. Zaal'ı ittim ve Valentin'e doğru koşarak psikopat erkekle burun buruna geldim.

"Seni öldürmek istiyorum," diye hırladı, sonra beni geri itti.

Doğrudan onun yoluna geri döndüm ve "Diren" diye emrettim.

Valentin'in yumruğu başının yan tarafına çarptı. Alçak sesle homurdandı ve "Seni öldürmem gerek!" dedi. Parmakları aşağıya doğru inerek boynundaki yaka izini çevreledi.

"Diren," diye tekrar emrettim ve Bratva'mızın en yeni üyesinin içinde yaşayan canavarla savaşını izledim.

"Hayır," diye cevap verdi, aniden kıpırdamadan durdu, öfkesini dizginlemeye çalışırken devasa vücudundaki tüm kaslar gerildi ve titredi. "Öldürmek istiyorum!" diye bağırdı.

Zaal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yanıma geldi. Siyah saçları göğsünden aşağı sarkıyor, ter damlıyordu. "Savaş onunla," diye emretti o da. Valentin'in bakışları neredeyse onun içini boşaltıyordu.

"Ben bir katilim!" diye tısladı, bizi olduğumuz yerde öldürmemek için harcadığı çabadan dolayı boynu bükülmüştü. "Ben öldürürüm!"

Bu kez ne Zaal ne de ben konuştuk. Valentin geleceğin Bratva kralı olarak bizimle kalacaksa, kardeşliğimizi rakipsiz ve korkulan bir hale getirecekse, şartlanmış saldırı içgüdüsünü nasıl yeneceğini öğrenmek zorundaydı.

Zaal bir adım daha yaklaştı ve Valentin dişlerini gösterdi. "Zoya için," dedi. Bu sözler kardeşimiz üzerinde hemen bir etki yarattı. Valentin sakinleşti. O Zaal'ın bakışlarını tuttu, Zaal da onunkileri.

Dakikalar geçtikçe Valentin'in içindeki öfke daha da azaldı. Bu, yaralı Rus için en düşük seviyeydi. Her zaman öfkeliydi, her zaman acı doluydu.

Ben, "Bir savaşçı olmak için öfkeni ne zaman dizginleyeceğini bilmelisin. Öldürme ihtiyacınızı körüklemek için onu kullanmalı ama sizi kör etmesine izin vermeyecek kadar da geride tutmalısınız."

Valentin, "Ben bir savaşçı değilim," dedi. "Ben lanet bir işkenceciyim. Ben bir suikastçıyım. Ringde eğlence için dans etmem. Acıyı yavaşça, onlar çığlık atana kadar çıkarırım."

Zaal geri adım attı. Bunun, kız kardeşinin kalbini elinde tutan erkekle arasına mesafe koymak için olduğunu biliyordum. Onu sevmeden önce ona işkence eden erkekten. O kadar heyecanla bahsettiği acıyı çektirmişti.

Valentin'in göğsü kontrolünü sağlamaya çalışırken inip kalkıyordu. Zaal'la konuşmak için dönmüştüm ki Viktor zindanın arka kapısından koşarak geldi.

Geçerken elini ofisin kapısına vurdu. Babam ve Kirill işlerini bırakıp dışarı çıktılar ve

Eğitim ringinde bize doğru geliyordu. Viktor durdu ve nefesini tutmaya çalıştı.

"Ne?" Kirill gömleğinin kol düğmelerini düzeltirken sordu. Gözleri Valentin'e kaydı ve yeni kardeşimizle duyduğu gururun parıltısını gördüm. Valentin senin kâbuslarından fırlamış bir canavardı. Ve şimdi Bratva'nın potansiyel Kızıl Kralı'ydı. Kayınpederim yeni Bratva/Kostava emberini New York'un diğer suç patronlarına tanıtacağı günü iple çekiyordu.

mz görmenin ona ne ilham vereceğini çok iyi biliyordu.
-Saf korku.

Viktor derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine bakarak, "Seni çukura nasıl sokacağımızı biliyorum," dedi.

Sözleri kulağıma ulaştığı anda kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. "Nasıl?" İttim. Zaal gelip sağımda durdu; Valentin de eski eğitmenimi dinlemeye hevesli bir şekilde solumda durdu.

Viktor mze baktı ve açıkladı. "Gürcistan'daki bağlantımdan Arziani'nin Kan ukuru'nda bir ölüm maçı turnuvası düzenlediğini duydum. Düzenli maçlar yapıyor ama yenilmesi mümkün olmayan bir grup şampiyonu var. Düzenli olarak oraya kumar oynamaya giden ve dvşlerini Arziani'ye karşı savaştıran yatırımcılar, suç patronları, Arziani'nin adamlarının hiç kaybetmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramışlar. Arziani maçlarına hile karıştırmadığını kanıtlamak için, yatırım yaptığı diğer gulaglara ve ağının dışındaki patronlara, dvşlerini kendi adamlarına ve katılan diğerlerine karşı yarıştırma şansı veriyor. Bu nihai bir turnuva." Kirill'e baktı ve

Ivan, daha sonra vurgulayarak, "Büyük bahisler. Kazanılacak para on milyonlarla ifade ediliyor."

"Ama içeri nasıl gireceğiz?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Viktor endişeyle önce babama, sonra da Pakhan'a baktı. Babam kaşlarını çatı ama sorumu yanıtlarken, "Her gulag turnuvaya en fazla üç şampiyonuyla katılabilir," dedi. Yutkundu. "Eski bir meslektaşım beni aradı ve turnuvaya katılmak isteyen dövüşçülerim olup olmadığını sordu."

Saf adrenalin vücuduma yayıldı. Parmaklarım seğirerek bir adım öne çıktım ve "Ve sen de 'evet' dedin, öyle mi?" diye sordum.

Viktor yavaşça başını salladı. "Evet, ama daha d a iyisi"-durakladı -"Bağlantım, o ve üç kardeşi Arziani için çalışıyor. Kardeşleri çukurda muhafız."

Valentin yanımda sallanmaya başladı ve tısladı, "Wraithler."

Viktor'un beti benzi attı ama başını salladı. "Hayır. Babalarının kumar borçlarını ödemek için götürölüp orada çalıştırıldılar. Tıpkı benim gibi." Viktor tekrar bana döndü. "Sadece Abel benim gibi şoför olarak borcunu ödüyordu. Bana parayı zamanında geri ödeyemediği için kardeşlerini de aldıklarını söyledi. Onları Wraith yapmışlar ve Abel'i de subay rütbesine getirmişler." Viktor'un gözlerinde heyecan parladı. "Hepsi Efendi Arziani'den nefret ediyor ve kurtulmak istiyor. İçeri girdiğimizde bize yardım edebileceklerinden eminim, eğer bunu yapmalarına değerse." Viktor durakladı, sonra Valentin'e sinirli bir bakış fırlatarak ekledi, "Muhafızların hepsi Arziani'nin davasına inandıkları için orada değiller. Aslında, Abel bana

Yüzde otuz ya da daha fazlasının kumar borçlarını ödemek için orada olduğuna inanıyor - kendilerinin ya da ailelerinden birinin."

"Yani giriş yolumuz bu mu?" diye sordum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Savaşçı olarak gireceğiz." Arkamdan Valentin ve Zaal'a baktım. "Turnuvada savaşacağız ve Arziani'yi içeriden öldürmenin bir yolunu mu bulacağız?"

"Başka türlü içeri giremeyiz," dedi Viktor. Valentin yanımda yürüdü; damarlarında yeni bir enerji dolaşıyor gibiydi. "O haklı. Çukura kendimiz giremeyiz." Bana baktı ve kana olan ihtiyacının bana geri döndüğünü görebiliyordum. "Ama savaşabiliriz. Gulag savaşçıları olarak içeri girebiliriz."

"Sen bir savaşçı değilsin," dedi Zaal arkamdan. Arkama baktığımda, Zaal kaşlarını çatmıştı. Valentin'e ters ters bakıyordu. Valentin de ona ters ters bakarken olduğu yerde kaynıyordu.

Valentin, "Ben dövüşebilirim," diye tersledi.

Zaal öne çıktı ve beni işaret etti. "Luka kendi gulagının şampiyonuydu. Ben Jakhua'nın bir prototipi olarak savaştım. Biz de çukurdakiler gibi savaşçıyız. Başka bir şey yapmak için yetiştirilmedik. Siz işkence etmek ve öldürmek için yetiştirildiniz. Siz farklısınız. Sen bir ölüm maçı dövüşçüsü değilsin."

Valentin, Zaal'ın karşısına dikilirken dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. "Senden daha yaratıcı şekillerde öldürebilirim, Kostava. Seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde öldürebilirim." Bana baktı ve "Ben gidiyorum," dedi.

Valentin neredeyse oracıkta ölüm saçarken, Zaal, "O bir yük olacak," diye karşı çıktı.

"Oradaki benim kız kardeşim! O herifin orospusu ve sen bensiz gitmeyi mi bekliyorsun? Olmaz öyle şey."

"Seni tanıyor," dedim, sonra Zaal'a baktım. "O da seni tanıyor."

İkisi de önce birbirlerine, sonra bana baktılar. "Ben gidiyorum," dediler hep bir ağızdan. Derin bir nefes verdim.

Viktor'a dönerek, "Beni tanımıyor. O çukurdaki hiç kimse beni tanımayacak. Benim gulagım Alaska'daydı. Söyleyebileceğimiz kadarıyla, ben kaçtığımda boşaltılmış ve bir daha da açılmamış. Tanımadıkları kişi benim."

"Luka," diye konuştu babam. Ona doğru döndüm. Yüzü hayal kırıklığından kıpkırmızıydı. Nedenini biliyordum. Gitmemi istemiyordu.

Viktor öne çıktı. "Ya üç dövüşçü göndeririz ya da hiç göndermeyiz, Luka." Elini Zaal ve Valentin'e doğru salladı. "Onları nasıl içeri alacağımızı düşündüm."

"Nasıl?" Zaal sordu.

Viktor omuz silkerek, "Sahte bir isimle giriyoruz. Volkov ya da Tolstoi zindanı değil, bir yem. Abel ve kardeşleri kontrol edilmeden listeye girmemizi sağlayacaktır." "Adamlarımızın bu ikisini eskiden onları koruyan erkeklerden satın aldığını söyleyebiliriz. Zaal Jakhua'lardan birinden ve Valentin de Metres'ten."

"Metres onun kız kardeşiydi," diye karşı çıktım. "Valentin'i görür görmez öldürecektir."

"Ben gidiyorum!" Valentin gürledi. Sessiz olması için elimi uzattım. Sustu ama dudakları kızgınlıkla kıvrıldı.

"Arziani kız kardeşinden nefret ederdi. Varlığının baş belasıydı. Abel, Arziani'nin onun ölüm haberini aldığı anda güldüğünü söyledi. Hayatında o olmadan daha iyi olacağını biliyordu." Valentin'e endişeli bir bakış fırlattı ama devam etti. "Abel önemseydiği tek şeyin Metres'in elinde tuttuğu dişi *Mona* olduğunu söyledi." Başını Valentin'e doğru salladı ve açıklığa kavuşturdu: "Kız kardeşi. Artık ona sahip, gerisi umurunda değil."

Tekrar savaşma fırsatı bulma ihtimali nabzımı hızlandırdı. Ama daha da önemlisi, Arziani'yi öldürmek ve bu kölelik çemberini sonsuza dek sona erdirmektir. Çocukların et parçaları gibi satılmasına, fareler gibi test edilmesine, savaşmaya zorlanmasına ve insan olduklarını unutmalarına bir son vermek. Ölüm makinelerinden başka bir şey değiller.

Aklım bu bilgilerle dolup taşı. Valentin'e bakarak, "Eğer gelersen, sana çukur için nasıl savaşılacağını öğretmemiz gerekecek. Seni bir silahla eğitmemiz gerekecek."

"Benim picanalarım var," diye cevap verdi.

Zaal, "Silahlar ve sığır sopaları ringlere giremez," diye cevap verdi.

Valentin'in kaşları kalktı ve, "Ama kısa metal mızraklar olacak. Sopaları kullandığım için elimde hissetmeye alıştım. Onlar benim bir parçam. Onların elektrik yükü olmadan da onlarla olduğum kadar verimli olabilirim."

Zaal bana döndü ve başını salladı. İkisine de dönerek, "Eğer bunu yaparsak, hepimiz içeri girersek, hepimiz canlı çıkamayabiliriz," dedim.

Etrafımıza bir sessizlik örtüsü çöktü. İlk öne çıkan ve konuşan Valentin oldu. "Ben içeri giriyorum. O pislik beni bu hale getirdi... bugün olduğum bu şey. Kız kardeşim de onun elinde. İçeri gireceğim. Ve ölmeyeceğim. Kalbi durana kadar ölmeyeceğim."

Başımı salladım, sonra Zaal'a baktım. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Tekrar savaşmak istemiyorum. Hayatımın Talia'mla birlikte geçmesini istiyorum. Ama..." İçini çekti ve içindeki şeytanların parladığını gördüm. "Ama Anri ve ben orada sınandık. Çocukluk çukurlarında savaşmak zorunda bırakıldık." Başını iki yana salladı. "Arziani ve bu Kan Çukuru yok edilene kadar asla gerçekten özgür olamayacağız, değil mi? Her birimizin yaşadığı her şey bu girişimden kaynaklandı." Zaal babama ve Kirill'e baktı. "Arziani, Volkov Bratva'dan bile daha büyük. Eğer buradaki duruşumuzu korumak istiyorsak, eğer dışilerimize iyi ve güvenli bir hayat vermek istiyorsak, bu erkeği hemen durdurmalıyız. O bizim için gelmeden önce. Mücadeleyi ona götürelim." Zaal'ın yüzü öldürme isteğiyle bulutlandı ve sözlerini şöyle tamamladı: "O bizim için gelmeden önce."

Zaal'ın söylediği her kelime kalbime çarptı. Viktor'a döndüm. "Turnuva ne zaman?"

"Dört hafta," diye yanıtladı, "Dört gün sürüyor. Dört dövüşçü finale kalana kadar iki kişilik maçlar. Finalde karşılaşmadıkça hiç kimse gulag arkadaşıyla eşleştirilmeyecek. Sonra şampiyonluk için dört kişilik bir mücadele olacak. Kazanan özgürlüğüne kavuşacak. Arziani'nin turnuva ödülü özgürlük." Buna kaşımı kaldırdım. Yakalanan ve zorla çalıştırılan erkekler için özgürlük.

savaşmak onları daha da zorlaştırır. Bu onları yenmeyi çok daha zor hale getirecektir.

"Hepimizin son savaşa girmesi gerekiyor," dedim ve Valentin ile Zaal'a baktım. İkisi de başını salladı. "Önümüzdeki birkaç haftayı çukuru anlamak ve nasıl saldıracağımızı planlamak için kullanabiliriz." Viktor'a döndüm ve "Erkeğinle bağlantı kur. Onların müttefikimiz olduğundan emin olmalıyız, sonra da Arziani ve davasına bağlı olmayanlarla birlikteyken onların nüfuzunu kullanmalıyız. Onlara istedikleri her şeyi vaat edin. Para, New York'ta bir hayat, ne olursa, yeter ki bizi Kan Çukuru'na soksunlar. Ondan sonrasını biz hallederiz."

Viktor başıyla onayladı ve hızla zindanın kapısından çıktı. Zaal ve Valentin yanıma geldiler. Zaal elini omzuma koydu. Gözleriyle karşılaştığımda başını salladı, hiçbir söze gerek yoktu. Onun gözlerindeki çatışmayı görebiliyordum, tıpkı benimkileri hissettiğim gibi.

Artık farklı erkeklerdik. Farklı hayatlarımız vardı. Yine de aynı zamanda, kişisel cehennemlerimizin kukla ustası Arziani ölene kadar, hayatlarımızın çoğunda olduğumuz gibi hep aynı tutsak erkekler olacaktık. Geçmişimiz tarafından sonsuza kadar hapsedilecektik. Asla gerçek anlamda yolumuza devam edemeyecektik.

Valentin'e hitaben, "Bu dört haftayı seni eğitmek için kullanmalıyız," dedim. Sonra Zaal ile konuştum. "Bizim de kendimizi yeniden eğitmemiz gerekiyor. Viktor'dan bizi hazırlamasını iste. Dişilerimize geri dönmekten başka seçeneğimiz yok. Bunu yapmak için yolumuza çıkan her savaşçıyı yenmemiz gerekiyor. Gidebilmemizin tek yolu bu, kazanmak için gidiyoruz."

Zaal elini uzattı ve ben de sıktım. Valentin de aynısını yaptı. Birbirimize bakarken kalbimde bir heyecan dalgası kabardı. Dört hafta sonra, dört günlüğüne, bir kez daha Raze olacaktım.

Raze olmayı özlemiştim. Dökeceğim kanı özlemiş ve arzulamıştım. İki hafta boyunca yeniden gulag şampiyonu olabilirdim; sonra onu sonsuza dek geçmişte bırakacaktım.

Topuğumun üzerinde dönerek kafesten atladım ve babam yoluma çıktı. Kirill onun arkasına düştü, yüzünde ciddi bir endişe ifadesi vardı. Ama dikkatimi verdiğim kişi babamdı. Yüzündeki üzgün ama inatçı ifadeyi görmezden gelmek zordu.

"Buna izin vermeyeceğim," dedi ve başını salladı. "Annen ve Kisa bunu istemez, Luka. Aklından ne geçiyor senin?"

Yere baktım, sonra geriye döndüm ve dedim ki, "Dünyada daha kaç çocuk gulaglarda? Kaç tanesi grup evlerinden ya da sokaklardan çalınıyor ve savaşıma zorlanıyor?" Babamın kolunu tuttum ve "Kaç baba kayıp oğullarını arıyor? Bilmeden, asla eski Roma'dan sadist bir Sezar olduğu sanısına kapılan berbat bir psikopatın kontrolü altında olabileceklerine inanmadan?" Babamın rengi soldu ama ben devam ettim. "Henüz bitmedi baba. New York'ta seninle, Kirill'le, annemle, Talia'yla ve Kisa'yla birlikte olsam da hiçbir zaman tam olarak orada olamadım."

Anlamasını sağlamak için bir yol aradım. Kisa'nın yüzü zihnimin gözlerini doldurdu. Elimi karnının üzerinde hayal ettim,

Bebeğimiz tekme attığında kalbimde bir delik açılmıştı. Boğazımdaki yumruyu iterek, "Kisa yakında bebeğimizi doğuracak. Geçmişin peşimi bırakmadığı bir dünyada çocuğumla birlikte yaşayamam. Olmak istediğim baba olmak için, senin olduğun gibi bir baba olmak için, bunu sonsuza dek sona erdirmeliyim. Arziani İmparatorluğu yıkılmalı. Ve bunu yapacak kişi ben olmalıyım." Bu kez Kirill'e baktım ve şöyle dedim: "Bratva'mızın Pakhan'ı olmak için, hâlâ içimde taşıdığım tüm acılardan kurtulmalıyım. Arziani tüm bu kötülüklerin kaynağı. O bir yılan. Ve ben onun lanet kafasını koparacağım."

"Luka," diye mırıldandı babam ve elini enseme koydu. Alnımı alnına yaklaştırdı ve şöyle dedi: "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Ama bu piçi alaşağı edip eve sağ salim dönene kadar rahat edemem. Bu sefer sonsuza dek."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. Başımı kaldırarak onun endişeli bakışlarıyla karşılaştım ve "Ben Raze'im. Ben şampiyonum. Ben kaybetmem." Güzel karımı ve çocuğumuzu düşündüm. Zaal ve Talia'yı, Valentin ve Zoya'yı düşündüm ve başarısız olmayacağımı biliyordum. Artık bu benim ailemdi. Ve hepimiz hayatta kalacaktık. Buna mecburduk, başka seçeneğimiz yoktu.

Kirill babamın etrafında yürüdü ve başımı öptü. Konuşmadı ama yüzündeki gururu görmek için kelimelere ihtiyacım yoktu. Kirill onlarca yıldır Pakhan'dı. Liderlerin bazen daha büyük bir iyilik için kendilerinden bir parça feda etmeleri gerektiğini biliyordu. Ve Arziani'yi öldürmek daha büyük bir iyilik içindi.

Derinlere ittiğim vahşi katili hatırlamak ve kucaklamak için dört haftam vardı.

Eve doğru yol alırken ellerimi büktüm ve yakında çok iyi tanıdıkları bıçaklı muştalarla yeniden tanışacak olan parmaklarıma baktım.

Ve evime doğru kat ettiğim her kilometrede, göğsümdeki kimlik dövmesi daha da sıcak yanıyordu. 818, Luka Tolstoi'yi kenara iterek geri dönüyordu.

Geçici olarak, içimdeki canavarı kucaklamak zorundaydım. Dizginleri eline almasına izin vermeliydim.

Sonra Kan Çukuru'na vardığımda, cehennemi serbest bırakmasına izin verirdim.

Son bir kez.

Onu sonsuza dek dinlendirmeden önce.

9

901

İki hafta sonra...

Hücremin ortasında durmuş, sıramın gelmesini bekliyordum. Bu gece Usta'nın turnuva yatırımcıları için planladığı ilk gösteri dövüşüydü. Geçtiğimiz iki hafta boyunca bana bu maçların seyirciler için para sağlamak adına önemli olduğunu söylemişti. Bu yatırımcıların dövüşçüler üzerine kumar oynayacaklarını ve bazı önemli patronların da kendi dövüşlerine katılabileceklerini bana vurgulamıştı.

Ve bana rakiplerime karşı acele etmemem gerektiğini kesin bir dille söylemişti. Öldürmek için çizin. Her emrine itaat etmemi. Bana rüşvet bile teklif etti: Dediğini yaparsam, her gece bana 152 göndermeye devam edecekti.

İşte tam da bu yüzden rakibimi üç saniye içinde öldürmeye niyetliydim.

Geçen iki haftayı düşündükçe içim daraldı. Sonra bu geceden sonra gecelerimin ne hale geleceğini düşündüm.

Gitmiş olacaktı. İhtiyacım olan şey buydu. Gerçi istediğimin bu olmadığını düşünmeye başlamıştım.

İki hafta önce ölmesine izin vermem için bana yalvardığı ve ona fahişe dedikten sonra benimle Rusça konuştuğu o geceden beri neredeyse hiç konuşmamıştık. O gece ona çok yaklaşmıştım. Ona çok şey sormuştum. Onu çok fazla dinlemiştim.

Çok fazla hissettim.

Gözlerimi sıkarak kapattım, anıyı engellemeye çalıştım. -Onun yerine bir muhafız almamı söylediğini, bunun beni ne kadar kızdırdığını, onun bir Wraith'in altında olduğu düşüncesinin iğrençliğini. Cehennemin bu versiyonu için yalvardığında içimde bir şeyler kırılmıştı.

O bir fahişe değildi. Söylediklerimde ciddi değildim. Kızgındım, öfkeliydim. Rus olduğunu bilmiyordum. Koyu renk saçları ve yüz hatları onu Gürcü gibi gösteriyordu. Bu onu daha çok arzulamama neden oldu.

O da benim gibiydi.

Efendi hala her gece onu gönderiyordu. İlaçlar bana ihtiyaç duymasını sağladığında içine girdim ama hiç konuşmadık. O odanın köşesinde uyudu ve ben yatağımda kaldım. Daha fazlasını istemediğimi biliyordu. Asla daha fazlasını istemedi. Sadece vermek istediğim kadarını verdim.

Efendi'nin aklımla oynama planı işe yaramayacaktı, buna izin veremezdim. Bu gece ona karşı gelecektim ve o da 152'yi elimden alarak beni cezalandıracaktı. Bu düşünceyle Kindjal'larımın saplarına sarılmış ellerime baktım. Titriyorlardı.

Zihnim tılandı, onu kendime çekerken 152'nin inlemelerinin sesiyle bıçak gibi kesildi. Elleri sırtımda gezinirken dokunuşu çok duygusaldı. Serbest bırakılmamızın ardından uyuşturucudan arınan gözlerindeki bakış çok hoştu. Gerçek benliği o zaman ortaya çıktı. Bana minnettarlığını gösteren bakış. Beni oracıkta yakan bakış.

Krasivaya.

Hücrenin dışındaki taşların üzerindeki ayak sesleri beni kapıya doğru yürüttü. 667 yanımdan geçiyordu. Terden sırlıklam olmuştu ve bıçaklı bir zincire benzeyen bir şey yüzünden kesik izleri vardı. Geçerken çenesini oynattı.

Mona ondan sadece birkaç dakika sonra geldi. Hızla onun hücreğine girdi. Yanından geçerken onu ilk kez inceledim. Çekiciydi, 152 gibi değildi ama yine de yeterince güzeldi. Ama 667'nin peşinden koşarken yüzünde beliren endişe ifadesi midemi alt üst etti. Onu yaralandıktan sonra yardımına koşacak kadar önemsiyordu. Kaşlarımı çattım. Hayatım boyunca birinin beni teselli ettiği bir zamanı hatırlayamıyordum. Yine de, yaralandığım tek zaman, kafesin işleyişini çözmeye çalışan bir çocuktum. Hangi silahları seçeceğimi ve en zoru da nasıl öldüreceğimi öğrenmekti. O zamandan beri yalnızdım.

667'nin *Mona'sının* ona koştuğunu görünce, ona olan sevgisi açık ve özürsüzdü. Bir an için verdiğim karardan pişmanlık duymama neden oldu.

Bir başka hücre kapısı açıldı. 140 hızla geçip gitti, yüz ifadesi bir erkeğin yüz ifadesiydi.

bir ruhu cehenneme göndermek. Bu gece 152'yi kaybettiğim için duyduğum pişmanlık bir anda yok oldu. Çünkü burada eski halinin gölgesi olan bir erkek vardı. Bir *Mona'yu* istemesine ve ona ihtiyaç duymasına izin vermişti. Bu onun yıkımı olmuştu.

Dışarıdaki kalabalık kükredi. Tam kapıdan çıkmak üzereyken gölgelerin arasından biri çıktı. Bir muhafız önümde durdu ve çenesini bana doğru salladı. "Usta bir mesaj gönderdi. Rakibinizin en büyük yatırımcılardan birine ait olduğunu söyledi. Yıllar içinde Usta'dan birçok gulag hissesi satın almış ve turnuvaya birçok dövüşçü sokmayı planlıyormuş. Usta sizden öldürmeyi yavaşlatmanızı ve basitçe katletmemenizi talep etti." Muhafız bir adım daha yaklaştı ve silahını bana doğru tuttu. "Usta, itaat etmezsen sonuçlarına katlanacağını söyledi."

Üst dudağım eğlenerek kanca yaptı. Benden 152'yi alması alacağım en iyi cezaydı.

Muhafız başını sallayarak geri çekildi.

Ayaklarımı ısıtırken bacaklarım bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Öldürmeyi kafamda canlandırımdım. Önce sağa, sonra sola eğilecek, sola vuracak ve Kindjal'ımı ona saplayacaktım. Bıçak kalbini delip geçecek ve yere düşecekti. Gözlerimi açtım. Tam o sırada 140 kan sıçramış ve kana susamış gözlerle içeri girdi.

Koşarak geçti, nefes nefese ve öldürmekten kafası güzeldi. Adrenalinim yükselmişti; sırada ben vardım. Gardiyan koridorda yürüdüğünde boynumu bir o yana bir bu yana kırdım. Hücre kapısı açıldığında, tünelden aşağıya doğru koştum.

çukura. Her adımda rakibimin kanının göğsüme çarptığını ve Usta'ya itaatsizlik etmekten duyacağım heyecanı hayal ettim. Ben ileriye doğru koşarken kalabalık kükrüyordu, Kindjal'lar hazırды. Sonra kalabalıktan bir şey dikkatimi çekti. Rakibimin saldırısını savuştururken, bıçaklı kazması başımı kıl payı ıskaladı, kalabalığa baktım. Bir ışık parıltısı tekrar gözüme çarptı. En arkada, Usta'nın koltuğunun hemen arkasında bir muhafız vardı... ve kollarında 152 vardı.

Ne gördüğümü anlamam bir anımı aldı. Sonra çok mantıklı geldi. Bir gardiyan 152'nin boğazına bıçak dayamıştı. Işık, çukurun ışıklarından parlayan bıçaktı.

Anında içimdeki öfke alevlendi. Rakibimin savurduğu darbenin altından eğilirken gözlerim Usta'ya kaydı. Onu gördüğümde gülümsüyordu, karanlık bakışlarında zafer vardı. Koltuğunun kollarını kavrayan elleri, onun ölmesine izin vereceğimden şüphe duyduğunun tek göstergesiydi.

Rakibimin yaklaştığını hissederek yere çömeldim. Baltasının rüzgârı saçlarımı savurarak geçti. Dönerek sapımın keskin olmayan ucunu böbreğine sapladım, koyu tenli iri adam darbenin etkisiyle eğildi. Duygularımı çelikleştirerek geri çekildim. Gözlerimi rakibime diktim ve kendimi *mona* hakkındaki endişelerimi bir kenara bırakmaya zorladım.

Boş ver onu. O hiçbir şey ifade etmiyor. Bırak Ölsün, dedim kendi kendime, Kindjal'larımı ellerimde çevirerek saldırmaya hazırlandım. Rakibim döndü, traşlı siyah saçları ve neredeyse benimkiyle eşleşen uzun boyu ortaya çıktı. Benimle yüzleşirken dişlerini göstermiş, saldırmaya hazırlanırken baltasını kavıyordu. Planımı kafamda tekrarlayarak sola doğru eğildim.

hücum etti, sonra hızlı bir sağ yaptı. Ama yaklaştığımda ve baltasının keskin ucu yükseldiğinde, beklenen boşluğu kendi avantajıma kullanmadım. Bunun yerine, bıçağın keskin kenarının üst kolumu kesmesine izin verdim.

Rakibim 419 ilk kanı dökerken kalabalık kükredi. Kendimi durduramayarak, gardiyanın kollarında gece gibi hareketsiz duran 152'ye baktım. Bu mesafeden bile gözlerinin saf dehşet içinde parladığını görebiliyordum.

Bırak da öleyim, 152'nin iki hafta önceki yumuşak sesini duydum kafamın içinde. Başımı salladım, boğazında bir bıçakla orada olduğunu unutmaya çalıştım. Umursamamaya çalıştım. Ama nasıl daha önce hücremde yerde ölmesine izin veremediysem, şimdi de ölmesine izin veremezdim. İçimde bir şey, göğsümde donuk bir ağrı gibi hissediyordum, izin vermiyordum.

Derin bir iç çekerek rakibime doğru koştum ve Kindjal'ın kör sapını yüzüne indirdim. O da yanağıma bir yumrukla karşılık verdi. Ve lanet olası bir gösteri yaptım. Usta'ya istediğini verdim. Vuruş üstüne vuruş, darbe üstüne darbe. 419 ve ben ikimiz de kesilmiş, kanamış ve morarmıştık. Kollarımda, gövdemde yaralar ve yanaklarımda şişlikler vardı. Ama hiç şüphem olmadan biliyordum ki, eğer Usta beni boyun eğmeye zorlamasaydı onu saniyeler içinde yenebilirdim. 419 bir hiçti. Bir yarışmacı olarak şaka gibiydi. Yine de bu dövüşü zar zor dayanmışım gibi gösterdim.

Yapmak zorunda bırakıldığım şeye -*kendime* izin verdiğim şeye- öfkelenerek ayağa kalktım ve Kindjal'larımı kavradım. Artık yeterdi. Bu dövüşçüyle çok uzun süre oynamıştım. Bu erkekle daha fazla oynamak bana yakışmazdı.

Ölme vakti gelmişti.

419 bayılmanın eşiğinde, ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Baltası yanında asılı duruyordu, gevşeyen parmakları ağır çeliği zar zor tutabiliyordu. Düşüşünü, bu adamın son nefesini verişini görmeye ihtiyacım vardı, ileri atıldım ve bıçaklarımın iki hareketiyle karnını yararak kafatasına bir Kindjal sapladım. Bıçağım onu tereyağı gibi kesti ve iri bedeninin ölüme boyun eğdiğini hissetmek damarlarıma en iyi ilaçları gönderdi.

419 ayaklarımızın altındaki kanlı kuma çarptığında kalabalık ayağa fırladı. Bu, çukurda şimdiye kadar aldığım en yüksek tepkiydi. Tribünlerdeki 152'ye baktığımda, gardiyan bıçağı yavaşça boğazından çıkardı. Derisinde belli belirsiz kanlı bir çizgi gördüğümde aniden saf bir nefret kozasına bürünerek hırladım.

Ve biliyordum. O anda, Efendi'nin bu tehdidi yapmadığını biliyordum. Eğer itaat etmeseydim, Yüce Mona'nın boğazını kesecekti. Çılgın ve dengesizdi ama dişiye kafayı takmıştı. Yine de beni kırmak, ayaklarına kapandığımı görmek için hiç düşünmeden onun boğazını kesebilirdi.

Öfke ve tarif edemediğim bir duygu karışımı midemde dönüp duruyordu. Çünkü bu maçla Usta'ya zihnimi ele geçirme fırsatı verdiğimi biliyordum. Farkına varmak eve çarptı. Haftalar önce 152'yi bana onu istemem için göndermemiş, sonra da onu elimden alarak beni incitmemişti. Onu bana hayatını tehdit etmem için vermişti. Yüksek Mona'sı, tamamen sahip olmak ister gibi baktığı kadın

onun ruhu. Beni kendi kontrolüne boyun eğmeye zorlamak için onu bana vermişti.

Ve işe yaramıştı. Bu beni ne kadar öfkelendirse de gerçeği inkâr edemezdim: Tam da onun eline oynamıştım. Şu anda burada durup kaynarken, yoğun bir öfkeyle neredeyse parçalara ayrılırken bile gözlerim şeffaf, koyu mor bir elbise giymiş olan 152'ye kayıyordu. Olduğu yerde donup kalmıştı ama o da beni izliyordu. Gözlerinde şaşkınlık ve acı karışımı bir ifade vardı ama bana sabitlenmişlerdi. Sadece bana.

Onun ilgisi beni daha çok kırdı.

Ağlayan bir sürtük gibi boyun eğdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Ve kendime rağmen, bu gerçeğe sebep olduğu için ondan nefret ediyordum.

Gözlerimi kaçırarak bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirdim. Kavganın içine atlayıp hepsini parçalamaktan başka bir şey istemiyordum. Uzuvarını parçalamak ve kana susamış boyunlarını kırmak istiyordum. Sonra gözlerim hâlâ koltuğunda oturan, bana bakan ve her haliyle Kan Çukuru Kralı'na benzeyen Usta'yı buldu.

Bana odaklanıyor, şampiyonuna.

Şu anda kontrol ettiği kişi... mümkün olan her şekilde.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi dudaklarında yavaşça muzaffer bir sırıtış belirdi. Önce onun canını almak için kendi canımı feda etmekten kaçınmaya çalışırken bacaklarım fiziksel olarak titredi. Ama geniş, ışıltılı gözleri arkasında kırık bir çocuk gibi duran 152'ye bakarken, ayaklarımı kuma gömdüm.

152'nin kime, yani bana **baktığını** gördüğümde içimi bir koruma dalgası kapladı. Ve Usta'nın öfkesini gördüm.

bakışlarını tutan kişiye tepki verdi. Bu kez bana baktığında, bakışlarında yeni bir ateş vardı. *Mona'sını* bana vermişti ama onun beni istemesini istemiyordu. Onun sevgisini sadece kendine istiyordu.

Dudaklarımı tehdit eden sırtıyla mücadele ederken yanağım seğirdi. Usta yine de yakaladı. Koltuğunun kollarını kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı. Öne doğru eğildi, sert yüzü ölümümü emretmeyi ne kadar çok istediğini gösteriyordu. Bir an için, ayağa kalktığında ve kalabalık sessizleştğinde, en büyük dileğinin gerçekleştiğini göreceğini düşündüm.

Sonra garip kıyafetler giymiş, daha esmer bir adam yanında durdu ve elini sıktı. Erkek genişçe gülümsüyor, Usta'nın söylediği bir şeye başını sallıyordu. Çukurda yanımdaki ölü erkeğe baktığımda, onunla garip giyimli erkek arasındaki benzerliği gördüm. Bu onun Efendisiydi. Efendimin kazanmamı istediği kişi.

Ustanın planladığı gibi yapmıştım.

Erkekler konuştukça kalabalık huzursuzlaşıyordu. Efendi sonunda bana dönüp baktığında, bileğinin hızlı bir hareketiyle beni çukurdan kovdu. Topuğumun üzerinde dönerek ringden çıktım ve savaşçıların tünelinden aşağı doğru koştum. Etkilenmemiş görünmek için kendimi zorladım. Ama tünel karardığında ve seyircilerin görüş alanından çıktığımı anladığımda durdum ve vücuduma saplanan acı karşısında dişlerimi sıktım. Arkama baktım ve kumun üzerinde kanlı ayak izlerimi gördüm. Bakışlarımı vücudumda gezdirdim ve

Yarıklarla dolu olduğumu, derin kesiklerin birkaç ipucundan daha fazlasını gösterdiğini gördüğümde alçak sesle homurdandım.

Beş yıldır bana dokunulmamıştı. Şampiyon olduğumdan beri tek bir çizik bile almamıştım ve bir daha hiçbir rakibin bana dokunmayacağına karar vermiştim. Bu maçın Master'ın hasta seyircileri için heyecanı daha da artırdığını biliyordum. Şampiyon Arziani Pit Bull, gösteri turlarında yaralanmıştı.

Beklentileri yükseltecekti. Şampiyonlarının beni sonsuza dek alaşağı etmesini isteyen daha fazla yatırımcı katılacaktı.

Gardiyanların arkamdan gelmeye başladığını duydum. Hücreme kadar yürümek için mücadele ederek yoluma devam ettim. 667'nin hücresinin önünden geçerken koridorda tiz bir kıkırdama duydum. *Mona'sı* tekrar güldüğünde olduğum yerde durdum. Ses içimi bıçak gibi kesti. Sese dayanamadığım için değil, hayatım boyunca bu sesi nadiren duyduğum için.

Mona tekrar gülerken, 152'nin güzel yüzü aklıma geldi. Gözyaşlarını gördüm, korkusunu gördüm... Güldüğünü görmedim. Bana gülümsediğini ya da söylediğim bir şeye güldüğünü hayal ederken kalbim tekledi. O rüyanın içinde sıkışıp kaldığım için nefes alamıyordum.

140'ı hücresinin kapısına doğru hareket ederken yakaladığımda her şey dağıldı. Kolları parmaklıkların arasından geçip yatay parmaklığa asılırken, boş ve cansız gözleriyle bana bakıyordu.

667'nin *monası* tekrar güldüğünde, 140 dikkatini diğer şampiyonun hücre kapısına yöneltti. Bana bakmadan konuştu. "Bu sadece bir zaman meselesi," dedi soğuk bir sesle, vücudu hâlâ rakibinin kanıyla yıkanıyordu. "Efendi canı istediğinde, bir şeye ihtiyaç duyduğunda ya da sadece aklını karıştırmak istediğinde onu öldürecek." 140, 667'nin hücrelerini işaret etti. "Arada bir onu kendisinden uzaklaştırarak işe başlayacak. Onu bekleyecek ve o gelmeyecek. Geldiğinde, yaralanmış ve morarmış olacak. Sessiz olacak. Onu hücrelerinin kapısına getirecek ya da *Mona'nın* odasına götürecektir. Sonra, 667 zapt edilmiş haldeyken, Efendi onu alacak ya da başka bir savaşçıya veya muhafıza bunu onun için yapmasını emrederken bekleyecek. 667, dışisinin başka bir erkeğin sikini almaya zorlandığını görünce yavaş yavaş kırılmaya başlayacak." Elleri parmaklıkları sıkmak için hareket etti, sonra ısırıldı, "Onu önünde öldürecek. Ve onunla birlikte ölecek." Bana baktı ama gözlerinin hâlâ geçmişe kilitlenmiş olduğunu biliyordum. "Sadece bu çukurda yaşamaya devam etmek zorunda kalacak, her gün uyanacak ve ringde umurunda bile olmayan başka bir insan yapımı hayvanla dövüşecek. Ve en kötüsü de, Efendi bunu bir daha aklına bile getirmeyecek. Başka bir savaşçının kafasıyla oynamaya devam edecek. Çünkü onun işi bu. Bu imparatorluğu biz köleleriyle oynamak için yarattı."

667'nin kahkahaları hücrelerinden geldi ve gözlerim kapısına takıldı. "On yaşımdan beri buradayım. Kaç yıl geçtiğini bilmiyorum - Efendi bilmememiz için elinden geleni yapıyor, değil mi? Ama sanırım yirmili yaşlarımdayım. *Mona'mı* sanırım iki yıl kadar önce aldım." I

140'a baktı. Şimdi bana bakıyordu. "Burada bulunduğum onca yıl boyunca sadece onunla geçirdiğim günleri hatırlıyorum. Sahip olduğum tek anı onlar. Uyuşturucu yüzünden çocukluğumu pek hatırlamıyorum. Kavgalarımı hatırlamıyorum, çünkü çok fazla ve çok sık adam öldürdüm. Ama onunla geçirdiğim her saniyeyi hatırlıyorum." Yüzü kıpkırmızı oldu. "Ve çukurda yeterince etkili olamadığım için bana ceza olarak onun boğazını kestiğinde Usta'nın gözlerindeki parıltıyı hatırlıyorum. Koluma öyle bir darbe aldım ki, Efendi savaşçısının beni etkisiz gösterdiğini düşündü. Bu yüzden kalbimi öldürdü."

"O değersiz bir erkek," diye karşılık verdim.

140 mizahsız bir kahkaha attı. Sonra yüzü tekrar sertleşerek ölümcül bir ifadeye büründü. "*Mona'm* öldüğünden beri her gece düşünüyorum: Neden buradayız? Hepimiz nereden geldik? Usta bu Kan Çukuru'nu neden yarattı?" Yüzü buruştu. "Ve neden hepimiz itaat ediyoruz? Hepimiz savaşçıyız. Öldürürüz. *Tek* yaptığımız bu. Her gün öldürürüz. Çocukken öldürdük. Erkekler olarak öldürürüz. Yine de *onları* öldürmeyiz." Wraithleri kastediyordu. "Hiçbir şey hakkında soru sormayız, ayaklanmayız. Biz sadece bu hayatı biliriz. Ve bunu kabul ederiz."

"Erkek dövüşçülerin çoğu bizden daha fazla uyuşturuluyor. Biz şampiyon olduğumuz için özel ayrıcalıklara sahibiz" dedim.

"*Chiri* bize her gün ilaçlarımızı veriyor. Bu çukurdaki herkes. *Monebi*, *Ubiytsy*, savaşçılar, biz. Neden? Neden hepimiz bunu yapıyoruz? Eğer *chiri* enjeksiyonları durdurursa

erkekler temiz kafayla savaşırdı. Tek amaçları bacaklarını açıp sonra da öldürölmek olan monebileri kurtarabiliriz. Özgör olabiliriz."

"Özgör olmak mı istiyorsun?" diye sordum, kelimeleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Sorularının kendi sorularım haline gelmesine engel olamıyordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ölmek istiyorum. Bu hayatı terk etmek istiyorum." Kaşlarımı çattım. 140 hücre kapısından dışarı çıkabildiği kadar öne eğildi ve "Ama giderken bu piçlerden öldürebildiğim kadarını öldüreceğim. Mümkünse efendisini; en azından yatırımcılarını. *Mona'mı* öldürdüğünden beri uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmadı. Şansımı bir kez yakaladım mı, gözüm açık gideceğim. Ve Wraith'lerden bazılarını yanımda götürdüğümü bilerek yüzümde bir gülümsemeyle öleceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın?" Kalbim daha hızlı atarak sordum. Onun planını destekliyordum. Bedenim onun vizyonunu kutluyordu.

Omuz silkti. "Henüz bilmiyorum. Ama zamanı gelecek. Biz kölelerin sonunda ayaklanıp hepsini alaşağı etmesi için dua ediyorum. Ama bu asla gerçekleşmezse, bunu yaparken kendim öleceğim."

O konuştuktan sonra sustum. 140 geri çekilmeye başladı. Ama hücresinin mahremiyetinde kaybolmadan önce, "Sen, 667 ve ben neredeyse aynı süredir bu kamaralardayız. Tüm bu günler boyunca senin savaşta bir çizik bile aldığını görmedim." Gözleri önce kısıldı, sonra genişledi, önemli bir şey fark ettiği belliydi. Tekrar yaklaşarak doğru tahmin etti. "*Mona*. Her gece hizmet ettiğin Yüce *Mona*. Onu kullandı, değil mi?"

Dudaklarım birbirine sürtündü ve bir başarısızlık duygusu beni etkisi altına aldı. 140 başını yavaşça salladı ve içini çekti. "Onu istiyorsun." Bana baktı ve ekledi, "Ona karşı hiçbir şey hissetmediğini sanıyordum. Hücrenin önünden geçtim ve onu köşede gördüm, yalnız, korkmuş." Yüzümdeki sert ifadeyi incelerken başını yana eğdi. "Ama hissediyorsun. Ve o artık bunu biliyor." Elleri parmaklıkları tuttu. "Haksız mıyım?"

Sessizliğim her şeyi anlatıyordu.

"Onu nasıl tehdit etti? Onu geri almakla mı tehdit etti? Ona vurdu mu? Aç mı bıraktı? Onu başka bir savaşçıya mı verdi?"

Gardiyanın boğazına bıçak dayadığını düşündükçe olduğum yerde titredim. Kindjal'larımı daha sıkı tutarken, onun gözlerindeki geniş bakışı tekrar canlandırdım. Onları açarak tısladım, "Boğazını kesecekti. Arkasında bir muhafız duruyordu. Bana daha fazla dvşmemi emretti. ldrmek için." Kızgınlıkla bakışlarımı kaçırdım, sonra ekledim: "lmesine izin verecektim. lmesine izin vermem gerekiyordu..."

"... Ama sen yapamadın," diye bitirdi 140. Neden bahsettiğini bilmediğini söyleyerek karşılık vermek istedim. Bana zorla dayatılan *Mona'yı* umursamadığımı söylemek istedim.

Ama kelimeler ağızımdan çıkmıyordu. Ne denersem deneyeyim, onları çıkaramıyordum.

"Onu öldürecek miydi?" 140 sordu ve geri adım attı. Sert ifadesi sempatiye dönüştü.

"Ne?" Hücresine doğru ilerleyerek tükürdüm.

140 durdu. Sonra elini yüzünde gezdirerek, "O zaman boku yedin. Seni test etti. Normalde başlar

yavaş. Ama sen ve *Mona söz konusu olunca* her şeyini ortaya koydu." Kollarını kavuşturdu. "Hepimiz onu Yüksek Mona'yı çukurlarda dolaştırırken, ona yakın dururken, ona sahip olurken, onu ele geçirirken gördük." Kaşlarını kaldırdı. "Onu sana vermiş olsa bile, sana gerçekten vermiş sayılmaz. Ve senin boyun eğmen için onu öldürmeye razı olduysa, bu, senin kırılman için her şeyi riske atacağı anlamına gelir. Bu da seni buradaki en zavallı orospu çocuğu yapar."

140 uzaklaşırken, "Adını bile bilmiyordum. Numarasını biliyordum ama adını bilmiyordum. Kahretsin, kendiminkini bile bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbirimiz burada nasıl yaşadığımız ve var olduğumuz dışında bir şey bilmiyoruz. Ama uyuşturucu olmadan, şampiyonlar olarak kazandığımız ayrıcalık, düşünebileceğimiz anlamına geliyor. Kendimiz için. Dışarıdaki dünyanın nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu kan ve acı dolu yerin *yanlış olduğunu biliyorum*. Bunu kalbimde hissediyorum. Her şeyimle hissediyorum."

Yaklaşan muhafızların sesi ilerlememi sağladı. Attığım her adımda içimdeki ateş daha da yükseldi, ta ki içten dışa doğru yanıyormuşum gibi hissedene kadar.

Hücreme ulaştığımda kapıyı çarparak kapattım ve ağır bedenimi en yakın duvara yasladım. Yere yığıldığımda bacaklarım tutmuyordu. Kollarım yere düştü, yaralarım onları zayıflatmıştı. Kindjallerim taş zeminde takırdadı. Kan damlacıkları kesik derimin üzerinden yanımdaki zemine aktı.

Önüme baktım, hareket edemiyordum. 140 haklıydı. Burada, çukurda geçirdiğim onca yıl boyunca yalnızdım. Dokunulmamış

ve dokunulmaz. Ve şimdi gitmişlerdi. Hepsi Efendi'nin fahişesi yüzünden.

Aletimi gücümün önüne koymuştum; artık 152 kadar Efendi'nin oyuncağıydım. Ona gururumu vermiştim. Hiçbir şeyim kalmamıştı.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama hücreme yaklaşan hafif ve hızlı ayak sesleri dikkatimi kapıya çekti. 152 görüldüğünde göğsüm daraldı. Bir gardiyan kapıyı açtı ve ardından çarparak kapattı.

Yerde otururken beni izlerken mavi gözleri kocaman olmuştu. Hayatta kalmasına sevinmek yerine, bu sadece kanımdaki ateşi körükledi.

Endişeyle yaklaştı, sonra oturduğum yere doğru eğilmeye başladı. O daha yapamadan Kindjal'larımı hücrenin diğer ucuna fırlattım, sesi yerde gürledi. İrkildi ve sendeleyerek geri çekildi. Gitmesini ne kadar çok istediğimi göstermek için bakışlarına karşılık vererek, "Köşeye çekil ve gözümün önünden kaybol" diye bağırdım.

Derin bir nefes aldığını duydum. Bilinmeyen bir his midemde guruldadı. Koşarak yanımdan geçip çömeldiğinde bu duyguyu bir kenara ittim. Dikkatli bakışlarını hissettim ama ona doğru bakmadım. Derim yanıyor, kaslarım tedirginlik içinde seğiriyordu. Hücredeki hava çok yoğun, çok sıcak görünüyordu. Basit bir nefes almak için mücadele ettim.

Hücre kapımın dışındaki hareket başımı çevirmeme neden oldu. Bir gardiyan, yaralarımı dikmek için gelen bir *chiri*'yi içeri aldı. Elinde bir tas su, iğneler ve

Parmaklarının etrafındaki bir ipe asılı küçük bir çantadaki iplikler.

Çiri yaralarım üzerinde çalışmak için eğildi. Kanı temizlemeye çalıştığında kolumu çekti. "Çekil," diye tısladım. "Bunu kendim yapacağım."

Çiri sertliğim karşısında başını eğdi ve hemen ayağa kalktı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Başımı kaldırdım ve taş zemine bakarken gözlerinin açıldığını gördüm. Yüzü solgundu ve belinde kenetlenmiş ellerine baktığımda titriyorlardı.

140'ın bu çukurdaki hepimiz hakkındaki sözleri zihnimi kurcaladı. Hepimizin nereden geldiği hakkında. Hepimizin Usta'nın dediklerini sorgulamadan nasıl yaptığımız hakkında. Tüm *chiri*'ler dövmeyi taktı

000. *Adını bile bilmiyordum. Ben bile bilmiyorum kendi ...*

"Onları burada bırak," dedim, bu sefer daha az sert bir şekilde. "Ben kendim tamir ederim."

Çiri kapıya doğru döndü ve omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü gördüm. Benden korkmuştu. Köşedeki 152'ye hızlı bir bakış attım. Vücudu duvara dönük bir şekilde büzülmüştü.

O da benden korkuyordu.

Arziani Pit Bull'u, Efendi'nin soğuk ve acımasız şampiyonu olduğumdan beri ilk defa bu durum beni tedirgin etti. Herkes benden korkuyordu. Gardiyanlar bile boyunlarını kıracağımdan korktukları için hücreye fazla yaklaşmıyorlardı. Bu haklı bir korkuydu, bunu onlara daha önce birçok kez yapmıştım.

Tünelin karanlığından çukura doğru koştuğumda rakipler altlarına bile işemişlerdi. Herkes uzak durdu. Bu benim sağladığım bir şeydi.

667 bana Efendi'nin yönetimi altında hepimizin aynı olduğunu söylemişti. Birbirimizi korumak zorundaydık.

Ben sadece kendimle ilgilenmiştim.

Hücre kapısının kapanma sesi taş duvarlarda yankılandı. Ve sonra sessizlik içindeydik. Başım soğuk duvara yaslandı ve sadece nefes alarak gözlerimi kapattım.

Bayılmak istedim. Uykuya dalmak ve uyandığımda 152'nin gitmiş olmasını ve hayatımın her zamanki haline geri dönmesini. Son birkaç haftadan önceki hayatımı düşündüğümde alnımdaki çizgilerin kırıştığını hissettim. Her gün aynı şeydi: uyanmak, yemek yemek, iğne olmak, antrenman yapmak. Sonra maç günleri, öldürmek. Sonsuz bir döngüydü.

Midemin çukurunda bir delik açıldı. 140 bana şampiyon olmanın bize sağladığı ayrıcalığın uyuşturucudan kurtulmak olduğunu söylemişti. Düşünebilirdik. Kendimiz için düşünebilirdik. Hayatımın büyük bir bölümünde nasıl yaşadığımı, nasıl alındığımı hatırlamıyordum.

Adımı bile bilmiyordum.

Uyuşturucuyu bırakıp bu odalara taşındıktan sonra hızla rutinime döndüm. Ama şimdi 140 kafamın içine bir tohum yerleştirmişti - özgür düşünce tohumu. Gözlerimi açıp kesik kollarıma ve bacaklarıma baktım. Kanın karnımın üzerinde yıkandığını, kimlik dövmemin üzerinde kurduğunu gördüm.

901. Ben 901'dim, ne eksik ne fazla. Ben Arziani'nin Pit Bull'uydum. Blood Pit'in tanıdığı en etkili ve başarılı katildim. Daha fazlası olup olmadığımı merak ettim. Eğer buradan kurtulursam, daha fazlası olabilir miydim? Göğsümün sıkışması bana olduğumu ve olabileceğimi söylüyordu.

Yerin üstündeki dünyanın nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Dışarıda olduğuma dair tek anım Wraithlerin beni götürdüğü zamandı. Gece gelip beni yatağımdan aldıklarında.

Başka bir şey yoktu.

Binlerce yatırımcıyı düşündüm. Maçlarda kalabalığın içinde oturan seyircileri düşündüm. Onlar çukurdan değillerdi. Onlar dışarıdandı. Hayatları vardı. Özgürdüler.

Peki biz neden değildik? Ben neden değildim?

Yaralarımın etrafındaki deri seğirmeye başladı. Onlarla ilgilenmekten başka çarem olmadığını biliyordum. Turnuvaya kadar iyi olmak istiyorsam, yaraları kapatmalıydım ki enfeksiyon kapmasınlar.

Torbayı yerden alıp yırtarak açtım, iplik zaten iğnenin içinden sarkıyordu. Kolumu uzatarak iğneyi aldım ve ilk yarama götürdüm. İğne derimi delip geçerken irkilmedim bile. Bu seviyeden daha fazla acıya alışkındım. Yine de yarısına ulaştığımda homurdandım. Bu açıyla yaranın tepesine ulaşamazdım.

Kolumu bırakarak iç çektim. Çenem hayal kırıklığı içinde sıkıştı.

"Neden?" 152'den gelen yumuşak soruyla başım hücrenin köşesine kaydı.

Mavi gözleriyle karşılaştığımda yanakları kızardı. Kolları bükülmüş bacaklarının etrafına sarılmıştı. Bükülmüş bacakları göğsüne olabildiğince yakın duruyordu.

Ne demek istediğini anlayamadığım için gözlerim kısıldı. Şaşkınlığımı görünce yutkundü ve "Bunu neden yaptın?" diye açıkladı. Gözlerini kaçırdı, sonra ekledi, "Neden ölmeme izin vermedin?"

Yerde kaydım. Sonra göğsüme öyle bir acı saplandı ki, çökeceğini sandım. Sesi çok üzgün, çok yenilmiş geliyordu. Buna dayanamadım. Boynunun ön tarafındaki kırmızı çizgi gözüme çarptı. Gardiyanın onu kesip açmaya ne kadar yaklaştığını fark ettim. Dikkatim tekrar yüzüne yöneldiğinde, bana bakıyordu. İfadesini anlayamadım ama ne kadar güzel olduğunu fark ettim.

Çok güzel.

Bileğindeki metal bilezik duvardan sarkan ışığı yansıtıyordu. Görüşüm düşüncelerimin içinde kaybolurken, "Seni öldürdüğünü göremedim," dedim.

Uzun bir duraklama oldu. "Ama neden? Anlamıyorum. Sen... sen beni istemiyorsun." Başı öne düştü, siyah saçları yüzünü kapatıyordu. Konuşmayı kestiğini sandım ama sonra fısıldadı: "Gitmeme izin vermeliydin."

Göğsümdeki ağrı derin bir sızıya dönüştü. "Hiç kimse bir Wraith'in eliyle ölmemeli."

Başını kaldırdı ve pürüzsüz yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce boğazımda bir yumru oluştu. Güldü

"Efendinin fahişesi bile değil mi?" diye sordu.

Gözlerim yine onun bileziğine takıldı. Sesinin bu kadar üzgün çıkmasından nefret ediyordum. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Üç kez derin nefes aldım. Dördüncüsünde kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. "Sen bir fahişe değilsin."

Kaşlarını çattı. "Buna inanmıyorsun. Efendi'ye ait olduğumu, onu istediğimi düşünüyorsun." Alt dudağı titreyerek ekledi: "Beni incitiyor, biliyorsun. Kanımı akıtıyor ve yüzümü morartıyor."

Sustum. Nefretin alevleri kalbimin etrafında dönüyor, kanını ısıtıyordu. Sonra başı yana eğildi. "Ama sen istemiyorsun," diye ekledi neredeyse sessizce. "Beni istemiyorsun ama beni acıdan kurtarmak için serbest bırakıyorsun. Beni istemiyorsun ama hayatımı kurtarmak için kendine acı çektiriyorsun." Yanaklarındaki allık kızıla dönüştü. "Ve beni aldığında, bana zarar vermiyorsun. Büyük olmana rağmen naziksin. Efendinin zihninde oynadığı bu oyunu sona erdirebilirsin. Nazik ve yumuşaksın... Bana özen gösteriyorsun."

Cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. 152 uzak duvara bakmak için gözlerini kaçırdı. "Sen Arziani Pit Bull'sun. Senden korkulur. Ama benim için sen güvencesin."

Onun sözleri karşısında boğazımdan alçak bir hırıltı döküldü. Yine bilinmeyen bir his kalbime yerleşti ve sıcaklığı kovaladı. Duvara doğru kıvrılan *Mona'dan gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama başaramadım. Beni tuzağa düşürmüştü.*

Soğuk bir hava hücrenin içinden geçerek yaralarımın çarptı. Üzerimdeki esintiyi hissedince tısladım.

Yırtılmış ve açıkta kalan etime baktım ve iğneyi aldım. Bu yarayı dikebilmek için vücuduma aç vermeye çalıştım ama kendimi nasıl konumlandırıdığımın bir önemi yoktu.

"Kahretsin," diye tükürdüm, lanet şeyi kolumdan koparmak üzereydim ki küçük, yumuşak bir elin elimin arkasını sardığını hissettim. Başımı kaldırdım. 152 önümde diz çökmüştü. Bana endişeyle bakarken mavi gözleri kocaman olmuştu.

Eli benimkinin üzerine uzanırken sıçradı ve parmaklarının titrediğini hissettim. Yüzü kızarmıştı. Derin bir nefes alarak ve hayal bile edemeyeceğim bir güçle iğneyi elimden aldı ve kendi elinde tuttu. Sözsüzce oturduğum yere doğru ilerledi. Yere oturarak yarama doğru eğildi ve iğneyi derimden geçirmeye başladı. Hızlı ve nazik bir şekilde çalışırken ellerini izledim. Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde ateşim yükseldi.

O bir fahişe değildi. Ve onun Efendi'nin olduğunu düşündüğümde mideme kramplar girdiğini hissettim. Onun değildi. Onu hak etmiyordu.

Kolumun üzerinden ılık su damlıyordu. 152 üzerinde çalıştığı yarayı, şimdi dikerek kapattığı yarayı temizliyordu. Dokunuşu o kadar hafifti ki sanki orada değilmiş gibi hissediyordum.

Kafasını kaldırmadan omzumdaki yaraya doğru ilerledi ve çalışmaya başladı. Onu izlerken konuşamıyordum. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, kanım kalbimde hızla akıyordu. Bir kadınla hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bu kadar yakın. Bu garip hisleri

şeyler. Bu fikir beni tiksindirmişti. Bununla ilgili hiçbir şey itici değildi.

152 yaramın yarısına ulaştığında alt dudağı titremeye başladı. Nedenini bilmiyordum ama aniden üşüdüğümü hissettim. Bir damla gözyaşı yanağından süzülüp koluna sıçradığında koluna uzandım ve elini bileğimle sabitledim.

Bana bakmasını istedim. Sonunda baktığında, "Bu kadar yaralı olman hoşuma gitmiyor," diye fısıldadı. Elini göğsüne götürdü. "Burada yaralanmış olman bana acı veriyor." Gözlerini kırptırdı, uzun siyah kirpikleri üst yanağını okşuyordu. "Benim yüzümden incinmiş olman." Başını başka yöne çevirdi. "Ne de olsa seni zayıf düşürdüm. En büyük korkun gerçekleşti."

Ne diyeceğimi bilemedim. Onu ağlarken görmek hoşuma gitmiyordu. Elim sıkıldı ve çözüldü. Durma içgüdüsüne karşı savaşıarak elimi kaldırdım ve yanağına koydum. 152 dokunuşumun altında dondu kaldı.

Elimi çekmeye çalıştım, elimi teninde istemediği için çok fazla acı hissediyordum. Ama kolum düştüğünde elini hızla kaldırdı ve benimkinin üzerine koydu. Onu yerinde tutuyordu.

Ben nefes aldım, o da aynı anda nefes aldı ve biz o anın içinde hareketsiz kaldık. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Düşmene ben sebep oldum. Ben bir fahişeyim ve seni boyun eğmeye zorladım."

Boğazımı temizleyerek, "Sen bir fahişeden daha fazlasısın. Bir *monadan daha fazlasısın*." Başımı salladım. "Hepimiz öyleyiz. Hepimiz köleyiz."

"Köleler mi?" diye sordu, güzel yüzü şaşkınlıkla karışmıştı.

"*Monebi*, savaşçılar, *chiri*. Hepimiz Efendi'nin kontrolü altındayız."

Sözlerimi başıyla onayladı ama hâlâ anlamadığını görebiliyordum.

"Birbirimize benziyoruz," dedi sonunda ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdiğinde kalbim eridi. Bir gülümseme. Bu kadar özgürce verildiğini nadiren gördüğüm bir şeydi.

"Evet," diye fısıldadım.

"Onun şampiyonu ve onun fahişesi." Bu kez sesi üzüntüyle titriyordu. "Özgür değil."

Bedava de ğil.

152 içini çekti ve gözlerini kısarak devam etti: "Ben... sanırım özgür olmak istiyorum." Eli göğsünden kayarak benimkinin üzerine uzandı. Tenim onun dokunuşuyla sıçradı. "Sen ister miydin?" diye sordu. "Sen de özgür olmak ister miydin?"

Bana ne sorduğunu düşündüm. Daha önce hiç özgürlük dilememiştim. Onu elde edeceğime hiç inanmamıştım. Hiç istememiştim. "901?" diye zorladı. Bana numaramla hitap etmesindeki bir şey kanımda kızgınlığın artmasına neden oldu. 152'nin eli hafifçe dövmeme kaydı ve "Sen ister miydin?" diye sordu.

Boştaki elimi kullanarak bu kez onunkini göğsümün üzerine koydum. Dolgun dudakları hafifçe aralandı ve nefesini içine çekti. "Adın ne senin?" diye sordum ve yanaklarının solduğunu gördüm.

"Benim adım mı?" Derin derin düşünürken onu izledim. Omuzları çöktüğünde, bir cevap bulamadığını anladım. "Hatırlayamıyorum," dedi sessizce. "Adımı bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye cevap verdim. "Rus olduğumu biliyorum ve sanırım yirmi dört yaşlarındayım."

Başını kaldırdı ve heyecanla, "Yirmi bir yaşındayım," dedi.

Hafifçe gülümseyen ağzına baktığımda, uzak duvardaki duvar lambası başını aydınlatıyordu, mükemmel görünüyordu.

"Benim yaşıma yakın."

Yanakları kızardı ve gözlerini kaçırdı. Tekrar yukarı baktığında yüzü bir kez daha ciddileşmişti. Bakışları kesiklerimi, yaralarımı ve morluklarımı incelemek için dolaştı. "Beni kurtardın," diye fısıldadı. "Beni ölümden kurtardın."

Ses tonundaki rahatlama karşısında dişlerim birbirine çarptı. "Başka bir şey yapamazdım. Seni o gardiyanın ellerinde gördüm." Başımı kaldırıp parmak ucumu boğazındaki silik bıçak izinin üzerinde gezdirmek için durakladım. "Bıçağını ve yarattığı izi gördüm. Efendinin gözlerinde boğazının kesilmesini emredeceğini gördüm." Sustum, sonra iç çekerek itiraf ettim: "Bunun olmasına izin veremezdim." Kalbimin üzerindeki noktaya tekrar dokundum. "Buraya. Burası çok acıyor."

152 söylediklerime tepki vermedi. Hareket etmedi. Bir an için içtenlikle ölmesine izin vermemi istediğine inandım. Sonra dizlerini benimkilere yaklaştırdı ve öne doğru eğilerek dudaklarını alnıma bastırdı. Nefesim hızlı ve çabuk geldi.

Eşsiz kokusu burnuma kadar geldi. Ciğerlerimi doldururken, ellerimi uzanıp onu kendime çekmemek için zor tuttum. 152 geri çekildiğinde, onun yerine parmağımı yüzünde gezdirdim ve "Çok güzelsin" dedim.

Sanki bu sözlerin benim ağzımdan çıktığına inanamıyormuş gibi gözleri büyüdü. Kaşlarım şaşkınlıkla aşağı indiğinde, "Benden hoşlandığını düşünmemiştim. Sana çekici gelmediğimi düşünmüştüm."

Şok içinde geri çekildim, omuzlarım arkamdaki soğuk duvara çarptı. Elim yere düştü. 152 daha yakına kaydı ve mavi bakışlarıyla cevap vermem için yalvardı.

Onu uzaklaştırma içgüdülerime karşı savaşılarak, "Seni istiyorum. Senden hoşlanıyorum. Çok fazla. Keşke hoşlanmasaydım."

Ağzından küçük bir nefes çıktı. Aşağı uzanarak elimi avuçlarının arasına aldı. Elimi ağzına götürüp kırık derime üç uzun öpücük kondurmasını şaşkınlıkla izledim. Keskin bir nefes aldım, bir sonraki hamlesini bekliyordum.

Birleştirdiğimiz ellerimizi dizlerinin üzerine düşene kadar indirdi. Dedi ki, "Ben de seni istiyorum. Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

O sözlerle birlikte içimde bir şeylerin kırıldığını anladım. Kalbimin etrafındaki duvarın yıkıldığını hissedebiliyordum. Ve artık saklanamayacağımı, ondan etkilenmeyeceğim konusunda kendimi kandıramayacağımı da biliyordum.

Ona olan arzum, şimdiye kadar dövüştüğüm tüm maçlar kadar gerçektir. Bir o kadar da tehlikeliydi. 140 haklıydı. Efendi beni tam olarak istediği yere getirmişti. Planı işe yaramıştı.

Mükemmel. Sürekli öfkemi körüklemesi gerekirdi. Bunun yerine beni ışıkla doldurdu.

Gözlerini kırıştıtararak bana baktı ve "Ben de senin çok güzel olduğunu düşünüyorum" dedi. Yanaklarındaki kızarıklık boynuna ve göğsüne doğru yayıldı. "Bir kadın bunu bir erkeğe söyler mi emin değilim ama ben yine de düşünüyorum."

152 yerden iğne ve ipliği aldı. Birleştirdiğimiz ellerimizi ayırmaya çalıştı ama ben tuttum. Bana baktı, bırakmadığım için kafası karışmıştı. Emin değildim. Sadece bırakmak istemedim.

Yüz ifademden bunu anladığını belli ederek gülümsedi ve "İzin verin yaralarınızla ilgileneyim. Zarar görmüş etini kapatmalısın, sonra da yıkanmalısın."

İsteksizce bıraktım. 152 yanıma kaydı ve ılık, ıslak havluyla yaralarımı temizledi. Her kesiğe dokunup onları kapattı ve derimdeki kanı temizledi.

İşi bittiğinde, kavganın kalıntılarını yıkamak için duşa doğru yürüdüm. Su başıma vururken tek düşünebildiğim 152'nin benimle ilgilendiği, beni temizlediği... bana gülümsediği idi.

Ben de ona gülümsemek istedim.

Duşu kapatıp kurulandıktan sonra uyku odasına girdim. 152'yi aradığımda onu odanın köşesinde arkasına yaslanmış, dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde buldum.

Yüreğim ağzıma geldi. O kadar küçük ve narindi ki yerde büzüşmüştü. Yatağa doğru ilerleyişimi izledi. Yere çöktüğümde

derin bir nefes aldım. Sonra elimi uzattım. 152'nin gözleri büyüdü.

Çekingen bir şekilde ayağa kalkıp oturduğum yere gelene kadar birkaç saniye geçti. Eli benim elime değdi ve dondu kaldı. Dar şiltenin üzerinde geriye doğru kaydım ve onu aşağıya doğru yönlendirdim. Yanıma uzandı, hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Birden sinirlerimin gerildiğini fark edince sert bir sesle, "Artık senin için köşede uyumak yok. Eğer bu hücredeysen, benim yatağımdasın demektir. Hemen yanımda uyuyacaksın."

152'nin gözleri yaşlarla doldu ama hiçbirisi düşmedi. Ne söyleyeceğini bekledim. Ama o sadece elimi sıktı. Gözlerim ağırdı, uykunun etkisi altındaydım. Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandığımda 152 uyuşturucunun etkisiyle çırpınıyordu, onu sırt üstü yatırdım ve giysilerimizi çıkardım. İleriye doğru ittiğimde, onun sıcaklığıyla sarılmış, gözleri ihtiyaçtan büyümüştü, uyuşturucunun etkisi altında olmamasını diledim.

Hayatımda ilk kez, onun kendi rızasıyla benim altımda olmasını diledim. Beni içinde istemesini, bir erkeğin bir dişiyi aldığı gibi onu almasını.

Onu benim yapıyorum.

Uyuşturucu yok.

Akıl oyunları yok.

Sadece o ve ben, duyguların içinde kaybolmuştuk. İki köle, bir geceliğine efendilerinin zincirlerinden kurtulmuşlardı.

10

152

"Gölümsüyorsun."

Gözlerimi kırıştırdım ve kendimi içinde kaybolduğum trans halinden kurtardım. Suyun sıcaklığından çıkan buhar sıcak tenimden yükseliyor ve kabarcıklar etrafımdaki her santimi sarıyordu. Maya'ya baktığımda beni inceliyordu.

Elimi dudaklarıma götürerek, "Öyle miyim?" diye sordum.

Kadın şüpheyle başını salladı. "Aslında, son birkaç gündür farklısın." Beynini kurcalıyormuş gibi boşluğa baktı. Tekrar bana döndüğünde, "901'in maçından beri" diye ekledi.

İçgüdüsel olarak elimi boğazıma götürdüm. Bıçak izi soluyordu ama deri hâlâ kırıktı ve dokunulduğunda hâlâ acıyordu.

İşareti gören Maya'nın yüzü düştü. Ona 901'e ne yaptırdıklarını anlattığımdan beri boğazım için endişeleniyordu. Uyurken bana nasıl sarıldığını ona anlatmamıştım. Benden hoşlandığını, beni istediğini nasıl söylediğini. Beni efendisinden daha fazlası olarak gördüğünü.

FahiŖe. Bunu neden kendime sakladığımı bilmiyordum. Ama paylaşmak istemedim. Sadece benim zevk almam için kalbime mühürlenmişti.

Maya süngerini koluna doğru götürürken başını yana eğdi. "Son birkaç gündür bir Ŗey mi oldu hanımefendi? 901 ile mi?"

"Bunu sana söyleten nedir?"

Maya kalçalarının üzerine oturdu. "Farklı davranıyorsun. Daha az içine kapanık. Daha huzurlu, eğer burada böyle bir Ŗey başarılabilirse." Durakladı, sonra şöyle dedi: "Ŗampiyonların *monebi'si* gibisin. İlaçlarını bırakmış olanlar. Senin gibi gülümsüyorlar. Diğerlerinin elde edemediği bir huzura sahipler. Tıpkı senin gibi."

Geçtiğimiz birkaç gece boyunca 901 iyileşmişti. Dövüşmekten, hücrelerini terk etmekten muaf tutulmuştu. Ama yine de her gece ona teslim ediliyordum. Her zamankinden daha geç bir saatti ve sabah ilk iş beni alıyorlardı. Konuşmak için fazla zaman yoktu ama hücreden içeri girdiğimde hemen elini uzatırdı. Beni yatağına götürürken elini tutardım. Uyuşturucu damarlarıma vurup beni kendine çekene kadar birbirimize bakarak uykuya daldık. Daha sonra hep göğsüne yaslanmış bir şekilde uyanırdım.

Güvenli.

"Hanımefendi?" Maya itti ve kafamı bir kez daha toparladım. Beklentiyle beni izliyordu. Maya'nın omuzları çöktü. "Ondan hoşlanıyorsun." Bu bir soru değildi. Bunun gerçek olduğunu biliyordu.

Suyu parmaklarımın arasından geçirmek için başımı eğerek, "Ondan çok hoşlanıyorum. Korktuğumdan daha fazla."

"Bayan, 901 ile hiçbir şeyi takip edemezsiniz."

Sessiz ama aceleci ses tonundaki aciliyet karşısında midem bulandı. "Neden?"

"Efendim," diye fısıldadı, sonra kapıya doğru baktı. Tekrar bana döndüğünde yüzündeki kan çekilmişti. "Efendim 901'e karşı bir şeyler hissettiğinizi ya da 901'in size karşı bir şeyler hissettiğini düşünemez." Sabırla oturup devam etmesini bekledim. "Seni 901'e verdi çünkü 901 sana ilgi gösterdi. Usta'yı izliyorum, hanımefendi. Sizi korumak için her hareketini izliyorum." Küçük elleri küvetin kenarını kavradı. "Kafayı takmış durumda, hanımefendi. Boyutunun farkında olduğunuzu sanmıyorum." Yere baktı, sonra uzun bir nefes aldı. "Ben... bazen onu takip ediyorum. Siz 901'le birlikteyken geceleri nereye gittiğini görmek için."

"Peki nereye gidiyor?"

"Şampiyonların odasına, bayan. Sizi 901 tarafından götürülürken izliyor." Yüzüne yayılan üzgün bir ifadeyle başını çevirdi.

"Bana söylemediğin şey ne?" Ben sorguladım.

Maya arkasına yaslandı. "Sık sık *monebi*'ye gider Daha sonra."

Sustum.

"Koyu renk saçlı ve tercihen mavi gözlü *bir Mona* alıyor." Bundan sonra konuşmayı kesti. Küvetten çıktım ve havluya sarındım. Maya'nın karşısına oturdum ve titreyen elini tuttum.

"Ne var Maya? Söyle bana."

"Onların canını yakıyor," dedi neredeyse duyulmayacak bir sesle. "Onları götürürken cezalandırıyor. Onları dövüyor, kırbaçlıyor, tüm bunları yaparken de senin adını sayıklıyor."

Vücudumdaki her kasın enerjisi tükenmişti. "Ne yapıyor?"

Maya aniden öne doğru eğildi ve elimi sıkıca kavradı. "901'i sevemezsiniz, bayan. Üstat buna müsamaha göstermez. Son Yüksek Mona-"

"Ne?" Elini sarsarak ittim. "Ne keşfettin?"

"Etrafa sordum, bayan. Diğer *chiri*'lere sordum. İçlerinden biri bana Yüce Mona'nın, senden önceki Mona'nın, Efendi'nin asla senin gibi bakmadığı Mona'nın, onu öldürttüğünü söyledi. Ölmeden önce günlerce canını yakmış, çünkü bir savaşçıya, Efendi'nin onu ziyaret etmesini istediği bir savaşçıya sevgi besliyormuş... tıpkı siz ve 901 gibi." Maya'nın parmakları titriyordu. "Onu gizlice ziyaret etmek için hayatını tehlikeye attı. *Chiri* ona yol göstermede yardımcı oldu. O da öldürüldü."

"Hayır," dedim kısık bir sesle. Kalbim, karşımdaki dişiye düşününce çok yüksek sesle ve çok hızlı çarpıyordu. Kalbim anlayışla sıkıştı. Birlikte olmak istediği bir erkek bulmuştu, erkek onu birlikte olmaya zorlamış, sonra da öldürmüştü. Bu çok zalimceydi.

"Peki ya savaşçı?" diye sordum. "Erkeğe ne oldu?"

"Ertesi gece Usta onu bir şampiyonluk maçına çıkardı." Maya'nın karanlık gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Soğuk bir

Omurgamdan aşığı bir damla damladı, keskin bir farkındalık eve çarptı. "901," diye fısıldadım. "901'le savaştı. 901 onu öldürdü."

Maya başını salladı. "Bunu bilemezdi. Onun için sadece başka bir rakip olurdu."

"Ama 901 yenilmez," diye sonuca vardım. "Efendi onu ölüme mahkûm ettiğini biliyordu."

Maya yavaşça başını salladı. "Hanımefendi, Efendi bir tehdit olmadığına inanana kadar 901'le aranızdaki duygusal mesafeyi korumalısınız. Eğer birbirinize karşı bir şeyler hissettiğinize inanırsa" -başını salladı, yüzü soldu- "ne yapacağı belli olmaz. Efendi'nin ne yapacağı belli olmaz ve ölümcüldür. Korkarım size karşı hissettikleri, size duyduğu rekabetçi hayranlık, saplantı onu çok daha acımasız yapacaktır."

"Anlıyorum," dedim. Ve anladım da. Maya saate baktı ve ayağı kalktı. "Hanımefendi, sizi hazırlamam gerekiyor. Bu gece Usta ile ikinci ve son gösteri dövüşüne katılacaksınız."

Sözleri dudaklarından dökülürken bacaklarım uyuştı. Maya çömeldi. "Ne oldu, bayan?"

"901 bu gece yine dövüşecek," dedim ve Maya'nın yüz ifadesinin benimkine benzer bir endişeyi yansıtmamasını izledim. "Yapamam," dedim başımı sallayarak. "Onun tekrar böyle incindiğini göremem." "Yapmalısın," dedi Maya ve yüzümü avuçlayarak düştüğünü bilmediğim gözyaşlarımı sildi. "Onun gibi davranmalısın senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

Yaklaşan muhafızların sesi dikkatimi çekti. Maya'nın rehberliğinde yerden henüz kalkmıştım ki kapı

odamın kapısı çarparak açıldı. Usta içeri girdiğinde korku damarlarımda buz gibi, halsiz ve yavaş bir şekilde dolaşıyordu. Kusursuz giyinmişti, saçının bir teli bile yerinde değildi. Ama gözlerindeki sert parıltı bana bu gece acı çektirmeyi seven bir Efendi'yle karşı karşıya olduğumu söylüyordu. Zalim olmayı seven bir Efendi. Size çığlık attırmaktan hoşlanan biriyle.

Gözleri benimkilerle çarpışınca donup kaldım. Usta, her zamanki gibi soğukkanlı ve kontrollü bir şekilde bana doğru ilerledi. Ama her adımında yanağının seğirdiğini gördüm; bu, altında kaynayan öfkeye ihanet ediyordu.

Maya'nın eli kolumda sıkılaştı. Usta önümde durdu. Bir sineği uzaklaştırır gibi onu saçlarından kavradı ve yere fırlattı.

Maya bir gümbürtüyle düştü. İçgüdüsel olarak seslendim ve ona yardım etmeye gittim. Ama önce Usta geldi, kolumu acı verici bir şekilde kavradı ve beni yatağa sürüklerken etrafımda döndürdü. Havluyu yere atarken vücudum çıplaktı. Hiç konuşmadan göğsümü yatağın kenarından aşağı itti. Ayaklarıyla ayaklarımı birbirinden ayırdığında çığlık attım. Pantolonunun fermuarının indiğini duydum. Sonra üzerime çıktı, içinde barındırdığını bildiğim tüm acımasızlığıyla içime girdi.

Göğsü çıplak sırtıma aynı hizada bastırıp beni yerimde tutarken ellerim çarşafı kavradı. Ve acımasızdı. Yavaş değildi, beni yavaşça içine almadı. Beni sert ve hızlı bir şekilde aldı. Beni hazırlıksız yakaladı. Acı büyüktü ama göğsümde alevlenen acı daha da kötüydü. Başımı hareket ettirdi, yatağın üzerinde yönünü değiştirdi. I

odaya baktım, gözlerim hala yerde yaralı ve korkmuş bir şekilde yatan Maya ile çarpıştı.

Gözlerimi sıkarak kapattım, onun buna tanık olduğunu görmek istemiyordum. Bunu yaparken, Usta'nın yanağımın üzerinde sert nefesler aldığını hissettim. İtişlerinin hızı arttıkça inledi. Sonra daha da eğilerek ağzını kulağıma dayadı ve şöyle dedi: "Sen benimsin 152. *Benim* Yüce Mona'm." Her kelimesinde sahip olma duygusu vardı. Boştaki eli kalçamı kavramak için aşağı uzandı. Parmakları etime saplandığında bir çığlık attım, tutuşu morarmıştı.

Boyu içimde seğirirken Usta seslendi. Bitmesi için dua ettim ama Usta salıverilmesine karşı koydu. Kalçaları yuvarlandı ve içimdeki her acıyı hissetmemi sağladı. "Onunla ilgilendin," diye tısladı, gözlerim tetikte açıldı. "Muhafızlarım seni izledi. Alnından öpüşünü izlediler. Onu yıkayışını izlediler. Onunla Rusça konuştuğunu duydular." Usta başımı kavradı ve beni sırtımı eğmeye zorladı. Ses çıkarmamak için kendimi tuttum. Bu hoşuna gidecekti. Ona bu zevki tattırmak istemedim. "Ama daha da kötüsü, o canavarın yanında, onun yatağında uyudun. Seni yatağında becerdi, sonra da sana sarıldı." Usta'nın ağzı kulağımdan çekildi ve boynumu yana doğru çekerek omzumu ısırdı. Bu sefer acı içinde çığlık atmaktan başka çarem yoktu. Ben bağırdığım gibi, Usta da zevkle bağırdı.

İçime dört kez daha girdi, sonra beni bıraktı. Yanağım yatağa düştü, vücudum ağrıyordu. Usta kanalımdan çekildi ve yan tarafa doğru ilerledi. "Onu giydir,"

Maya'ya emretti. Maya ayağa kalktı. Saçları düzgün topuzundan çekilmişti. Maya söyleneni yaparak yattığım yere geldi ve beni ayağa kaldırmaya yardım etti.

Yürürken irkildim. Usta yatağın ucunda gece gibi hareketsiz duruyordu. "On beş dakikan var." Ustanın sert emri beni sıçrattı, sonra ekledi, "Serbest bırakılmamı temizleme. Onu orada bırak." Maya beni hızla yan odaya götürdü ve saçımı ve yüzümü düzeltmeye başladı. Aynaya baktığımda gözlerimde yaşlar birikti. Isırık izi kanlı ve derindi, saçlarım darmadağınktı. Daha da kötüsü Usta'nın tohumu bacaklarımdan aşağı akıyordu, Maya'ya bırakmasını emrettiği şey.

Mide bulantısı boğazımı tırmaladı ama kendimi tuttum. Maya beni Usta'nın istediğinden daha hızlı bir şekilde hazırlarken sessizdi. Üzerime lacivert bir High Mona elbise giydirirken ayağa kalktım. Elbisenin kumaşı güzeldi ama kalçalarımdan damlayan tohum ve tenimde cafcaflı bir şekilde duran ısırık izi yüzünden lekelenmişti.

Maya uzun küpeleri kulağıma geçirirken gözlerimiz buluştu ve karanlık derinliklerindeki korkuyu gördüm. Ve o bakışın ne anlama geldiğini anladım. O biliyordu. 901'e karşı hislerim olduğunu biliyordu ya da en azından şüpheleniyordu.

Diğer odada bekleyen erkekten ne kadar korksam da, 901'e ne kadar değer verdiğimi bilse bana en korkunç şekillerde zarar vereceğini bilsem de, umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Maya geri çekildi ve başını salladı. Bunu odadan çıkmam için bir işaret olarak kabul ettim ve öyle yaptım, başımı öne eğdim.

Usta beğendi.

"Ah," diye yüksek sesle fısıldadığını duydum. "Çok güzel görünüyorsun." Kalbim küt küt atmaya başladı ama mutluluktan değil. Tam bir şaşkınlık içindeydi. Usta'nın parmağı çenemin altına geldi ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar başımı kaldırdı. Gülümsüyordu ama bakışlarında hâlâ öfke kalıntıları vardı. "Çok çok güzel," diye mırıldandı ve yanağıma uzun, tek bir öpücük kondurmak için öne doğru eğildi.

Titredim. Öfkemi göstermemek için çabalamıştım ama kendimi tutamıyordum. "Şşşt," diye yatıştırdı Usta geri çekilirken. Dudakları gerildi, sonra şöyle dedi: "Sen bir fahişesin, bunun için yaratıldın, seni bunun için yarattım. O canavarın sana binmesini istemen senin suçun değil." Üzerimde yükselene kadar adım adım yaklaştı. "Yoksa öyle mi?" diye sordu, sesi düz ve tehditkârdı. "Onun seni becermesini mi istiyorsun, petal? Onu benden daha çok mu istiyorsun?"

Konuşmaktan çok korkuyordum, o yüzden konuşmadım. Bu yanlış bir karardı. Usta'nın eli üst kolumu kavradı ve ben haykırana kadar sıktı. "Cevap ver bana," diye tısladı.

"Hayır, Efendim," diye yanıtladım çabucak. "Onu istemiyorum." Usta'nın tutuşu gevşedi. Bana baktığında, dudaklarında en geniş, en içten gülümseme vardı. Öfkesi bir anda yok olmuştu ve ben afallamıştım. Sürekli değişen kişiliği yumuşamış, bana çukurdaki en önemli dişiymişim gibi bakan bir erkeğe dönüşmüştü. Ki öyleydim, fark ettim. Ben onun kolundaydım, 901'in değil.

Bu düşünce bana katlanabileceğimden daha fazla acı verdi.

Kolumu onunkinin arasından geçirerek kapıya döndü. "Gelin. Yatırımcılarımız bizi bekliyor." Onlara "bizim" demesi dikkatimden kaçmamıştı. Onun zihninde yine onun malı olduğumu biliyordum. Ama kapıdan çıktığımızda ve Usta beni savaşçıların tüneline doğru götürmeye başladığında, içime bir önsezi yerleşti. Genelde çukura ve Usta'nın koltuğuna yürüdüğümüz yol bu değildi; bu koridor 901'e çıkıyordu. Bizi şampiyonların odasına götürüyordu.

Usta beni ileri doğru çekerken tökezledim. İstemedenden de olsa yavaşlamıştım. Şampiyonların odasına girerken soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama bacaklarım güçsüzleşti ve ellerimin titremesine engel olamadım.

Usta konuşmadı. Diğer iki şampiyonun hücre kapılarının önünden geçerken, kimin geldiğini görmek için göründüler. Şampiyon 140, Usta'yı gördüğünde yüzü kıpkırmızı olmuştu. Elleri inanılmaz bir güçle barı kavırıyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Usta son nefesini veriyor olurdu.

901'in hücrelerine vardığımızda, o çoktan kapının ardında, elinde kılıçlar, savaşa hazır bekliyordu. Her gece olduğu gibi, onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Siyah pantolonunu giymişti, ayakları çıplaktı. Göğsü terden parlıyordu. Bunun dövüş için kaslarını ısıtmak amacıyla yaptığı egzersizlerden kaynaklandığını biliyordum. Sarı saçları dağınıktı ama mavi gözleri ıslıl ısıldı.

Beni Usta'nın kolunda görünce hemen donuklaştılar.

Usta soğukkanlı ve sakin görünüyordu ama benimkiyle birleşen kolu beni incitecek kadar gerildi. Burun deliklerim acıyla alevlendi.

"901," dedi Usta kendini beğenmiş bir tavırla, hücre kapısına yaklaşıp. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, 901 hüccresinin kapısındaiken gardiyanların ondan uzak durduğunu fark etmişim. Maya bana herkesin ondan nasıl korktuğunu, sırf öldürmek için birkaç gardiyanı nasıl öldürdüğünü anlatmıştı. Ama Usta o kadar yaklaşmıştı ki, isteseydi 901 ona çok kötü zarar verebilirdi. Usta tehdit edilmiş gibi bile görünmüyordu.

Usta beni önüne itti, sırtım göğsüne dönüktü. Elleri üst kollarımı kavramak için kalktı. Tutuşu inatçıydı.

Kafamı kaldırdığımda 901'in yanağı seğirdi. Varlığımızdan etkilendiğine dair tek işaret buydu. Usta uzun bir süre sessiz kaldı, ta ki saçımı geriye çekip omzumu ortaya çıkarana kadar. Isırdığı omuz, çoktan kızarmış, morarmış ve şişmişti.

901'in göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. Yeni yarama bakıyordu. Utanç içinde gözlerimi kaçırdım. Usta 901'in tepkisi karşısında gerildi, sonra eğildi ve burnunu boynumun yan tarafında gezdirdi. Tiksintiyle gözlerimi kapattım. Bana dokunmasını istemiyordum. O beni incitti. Ama bundan da öte, 901'in Efendi'yi benimle bu şekilde görmesini istemiyordum. Elimden gelse, Usta'nın beni acımasızca ve çiğ bir şekilde aldığını asla bilmeyecekti. 901'i güvende tutmak istedim.

Ama Usta sözünü sakınmadan eğilip elbisemi kaldırdığında bu düşüncem yıkıldı. Her santimi ortaya çıkan

Bacaklarımı atı nefesim kesiliyordu. 901'in izlemesi için gbeğimi açtığında göğsüm ağrıyordu. Usta'nın salıverilmesi hala uyluklarımdaydı. 901'e ne yaptığını gösteriyordu.

Şampiyonların odasındaki hava, kendimi kafeste ve sıcak hissedene kadar yoğunlaştı. Aramızdaki gerilime dayanamayarak gözlerimi açtığımda 901'in öfkeyle parladığını gördüm. Kasları gergindi, damarları dışarı çıkıyordu. Dişlerini birbirine geçirmişti. Patlamak üzere olduğunu görebiliyordum.

Dikkatini çekmeye çalıştım. Gözlerime bakması için yalvardım ama bakışları kalçalarıma sabitlenmişti. Sadece saniyeler sonra 901 öfkeli bir kükreme çıkararak hücre kapısına saldırdığında, omzu sert metal parmaklıklara çarptığında bağırdım. Ama Efendi hareket etmedi. İrkilmedi bile. Usta'nın yüzünü görmek için arkama baktığımda, zaferle aydınlanmıştı. Kalbim kt küt atmaya başladı. Bunu o istemişti. Şampiyonunu kırıyordu.

Bunu başarmak için beni kullandı.

Şu anda kendimden nefret ediyordum. Ama Efendi'den nefret ettiğim kadar değil.

901 şaha kalktı ve parmaklıklara tekrar vurdu. "Hayır!" diye seslendim. "Dur!" 901 hemen sakinleşti, göğsü hızlı hareketlerle inip kalkıyordu. Yalvaran gözlerimle karşılaştı.

Ama Efendi'nin gülümsemesi kaybolmuştu. Yerinde kısa bir süre önce beni kaçıran erkek vardı. İçimi bir korku kapladı. Yalvarışımla nemsediğimi göstermiştim.

Usta yanıma doğru hareket ettiğinde 901, "Bırak onu," diye hırladı. Ne yapacağını beklerken kollarım iki yanıma düştü. Usta tepki verdiğinde hazırlıksızdım. Usta bir anda elini yumruk yaptı ve karnıma indirdi. Beyaz bir acı tüm vücuduma yayıldı. Öne doğru eğildim, bu ani nefes kaybı karşısında soluk soluğa kaldım. 901'in metal parmaklıkları salladığını duydum ama ona sakin olmasını söylemek için doğrulamadım.

Usta beni saçlarımdan tutup dik durmaya zorladığında bu sorun hemen çözüldü. Ağlamamı engellemek için dudağımı ısırdım. Tam gözlerim 901'inkilerle çarpışırken, Usta'nın eli savruldu ve yüzüme bir tokat attı. Güçlü ters vuruşunu hissedince yanağım yandı. Bu sefer çığlık attım. Yanağımdaki yara nabız gibi atıyordu ama Usta'nın işi bitmemiştir. Sırtını 901'e dönerek önümde ilerledi ve yumruğuyla karnıma, sonra da kaburgalarımın bir kez daha vurdu. Bacaklarım tutmadı ve düşmeye başladım. Yere düşmeden önce Usta'nın kolları beni yakaladı ve kollarıyla sardı. "Şşş, taçyaprağım," diye mırıldandı, elini saçlarımda hafifçe gezdirerek beni rahatlatır gibi yaptı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

sadece acımı dindirdi.

Omzunun üzerinden 901'in bıçaklarını kaldırdığını gördüm. 901'in Usta'nın sırtına vurmaya başlamasını dehşet içinde izledim. Dehşet beni pençesine almıştı. 901 Usta'yı öldürürse ölecekti. Bıçaklar metal parmaklıkları delmeye hazırlanırken, Usta'yı geri çektim ve "Hayır!" diye bağırdım.

Usta benimle birlikte hareket etti ve 901'in bıçaklarının talebim üzerine durduğunu gördüm. Kindjal'ın ucu, bıçağın yarısına kadar dondu.

bar. Usta şampiyonunu görmek için başını çevirdi.

Usta beni tutarken ayağını kaybetti ama hemen toparlandı. İnançsızlıkla başımı kaldırdım. O anda, ölüme ne kadar yaklaştığını gören Usta sarsılmıştı. Bu kısa süreli soğukkanlılık kaybında, *onun* ölümden ne kadar korktuğunu gördüm.

901.

Usta doğruldu ve beni geri çekti. Beni kollarının arasına aldı ve bana baktığında kocaman gülümsedi. "*Mona*," diye fısıldadı, "Beni kurtardın." Yüzündeki ifade, gözlerindeki parıltı bilinen bir şeydi. Beklenmedik bir şeydi.

Minnettarlıktı. Saf bir sevgiydi.

Sonra da kayboldu. Usta arkasını dönerek 901'le yüzleşti. 901 bıçaklarını indirmişti. O da yakışıklı yüzünde okunamayan bir ifade taşıyordu. "Bana saldırmaya cüret mi ediyorsun?" 901 onu görmezden geldi ve Usta'nın başının üzerinden bana baktı.

Usta 901'in bakışlarını takip etti ve sert, alaycı bir kahkaha attı. "Sen bir hiçsin, 901. *Mona*'m beni kurtardı." Tekrar arkasını döndüğünde, Usta parmaklıklara yaklaştı ve "Eğer onu tekrar görmek, ona tekrar dokunmak istiyorsan, ben sana işaret verene kadar bu maçı uzat." dedi. Usta ellerini ceplerine soktu ve "Aslında, eğer uymazsan, onu bir daha asla göremeyeceksin" dedi.

901'in dikkatini çekmeye, ona Usta'yı kurtarmadığımı ama onu kesin ölümden kurtardığımı söylemeye çalıştım. Ama bana doğru bakmadı.

Usta bana doğru yürüdü. Önümde durdu, gözlerinden gurur okunuyordu. En nazik dokunuşlarla yanaklarımı okşadı ve şöyle dedi: "Seni *incitmek istemediğimi* biliyorsun ama beni buna sen *zorladın*. Beni her şeyden çok istediğini test etmek zorundaydım. Bana bunu kanıtladın, tatlım. Tamamen benim olduğunu."

Ustanın dudakları dudaklarıma değdiğinde inledim. Usta karşılık olarak inledi. Ama ne demek istediğimi yanlış anlamıştı. Gözlerimi açık tuttum ve onun olduğumu göstermek için 901'e baktım. Usta başımı kilitli tutarken gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerimde biriken yaşlarla görüşüm bulanıklaştı ama 901'in rahatsızlığımı görebildiğini biliyordum. Usta'nın sırtı dönükken, elimi gizlice 901'e doğru uzattım. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım ve yüzünün rengini kaybetmesini izledim.

Parmaklıklara yaklaştıkça hafif kaşları aşağı doğru indi. Elimi bir santim daha uzattım ve 901'in ne istediğimi, ne söylemeye çalıştığımı anladığı anı gördüm.

Onu kurtarıyordum.

Tüm öfkesi kayboldu; 901 yavaşça ve endişeyle bıçaklarını bir elinde tuttu. Serbest elini parmaklıkların arasından uzattı ve parmaklarını benimkilere doladı. Usta'nın öpücüğü daha da sertleşip derinleşirken, 901'in parmaklarını daha da sıktım, kilitlenmiş bakışlarımızdan bir an olsun ayrılmadım.

901'in çığ ve açık ifadesi neredeyse benim felaketimdi. Sanki kalbini çevreleyen son engeller de ortadan kalkmıştı; beni içeri alıyordu. Kendini bana açıyordu. Kalbini açıyordu.

Usta'nın uzaklaşmaya başladığını hissederek 901'in elini isteksizce bıraktım. Elini uzatıp beni bırakmak istemeyince paniğe kapıldım. Acı ve güvensizliğin kesici görüntüsü kayboluyordu. Usta'nın ağzı benimkinden uzaklaşırken, 901 kolunu hücreye geri çekti ve elimi bıçağıyla değiştirdi.

Usta'ya yeniden odaklandığımda, kesik dudağımdan akan kanı ağzında görünce soluklaştım. Sıvının ılık damlasını açıkça hisseden Usta, diliyle yaladı, tadına bakarken heyecanı yüzünden okunuyordu. Alnını alnıma bastırarak başparmağını kaldırdı ve kanımın kalıntılarını sildi. Verdiği acıyla irkildim, midemdeki ağrıyı ve kaburgalarımındaki hassasiyeti görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Usta'nın darbesinin ardından yanağım zonklasa da kendimi tuttum. Benden hoşlandığı için 901'in cezalandırılmasını istemiyordum.

"Gel," dedi Usta, kolumu tutup onunkine bağlayarak. Başka bir şey söylemeden beni 901'in hücrelerinden uzaklaştırdı.

Usta bizi tribüne ve koltuğuna kadar götürdü. Tribünler tıklım tıklımdı ve birkaç erkek Usta ile konuşmak için geldi. Alışılmadık bir aksanı olan bir erkek Usta'nın yanına geldi ve elini sıktı. Usta'nın vuruşlarının acısıyla nefes almaya çalışırken ne dediklerini dinlemedim. Ama 901'in rakibinin bu erkeğe ait olduğunu duydum. Prag adında bir yerde bir gulagın sahibiymiş. 901'in rakibi de yenilmemişti.

Bu gerçeği duyduğumda vücudumu gerginlik kapladı. Korku ve endişe beni sarıp sarmalıyordu. Biliyordum ki

Usta bu maçı 901 için kolaylaştırmayacaktı. Hakimiyetini göstermek istiyordu. Şampiyonunun itaat etmesini istiyordu.

Usta koltuğuna doğru ilerledi ve ayaklarının dibindeki yeri işaret etti. Erkek seyircilerden aldığım bakışlardan gözlerimi kaçırarak oturdum. Usta elini başımın üzerine koydu ve tembelce saçlarımı taradı. Bir muhafız çukura girdi ve Usta maçın başlaması için işaret verdi.

Tünelden gelen ayak seslerini duydum. Bir erkek tünelden içeri girdiğinde kalbim duracak gibi oldu. Bu erkek 901'den daha iriydi. Siyah dövmelerle kaplıydı ve koyu tenliydi. Elinde iki hançerle çukurun etrafında koşarken sırtını gördüğümde irkildim. Kirpik izleri derisinin her santimini kaplamıştı. Savaşçı durdu. Tribündeki efendisine baktığında bakışlarında hiçbir şey yoktu. Boştu, hayattan yoksundu.

Uğruna yaşayacak hiçbir şeyi kalmamış gibi.

Usta muhafıza tekrar işaret etti. Muhafız gözden kaybolduğunda, 901'in koşarak dışarı çıkması sadece birkaç saniye sürmüştü. Mükemmel vücudu çukura girerken kalbim baş döndürücü bir ritimle çarpıyordu. Bıçaklarını çekmişti ve bir an için rakibi 175'i saniyeler içinde öldüreceğinden korktum. Ama 175 901'e doğru koşarken sola doğru eğildi ama kendini vurulmaya açık bıraktı. 175 hançerinin ucunu 901'in göğsüne saplarken irkildim. 901 çukura girdiğinde Usta'nın eli hâlâ saçlarımdaydı ama onun taleplerine uyduğunu görünce Usta gevşedi. Böyle bir şey yapamazdım.

901 Çukurun etrafında dönerek rakibiyle oynadı. Rakibi ne o kadar hızlı hareket ediyordu ne de o kadar evikti. Ama tıpkı Usta'nın emrettiği gibi, 901 175'ten darbeler aldı. O da ciddi ama ölümcül olmayan darbelerle karşılık verdi.

Kazandığım her dilim ve her kesikle nefesimi tutarak Usta'nın 901'e öldürme işaretini vermesini bekledim. Ama dakikalar ilerledi ve Usta koltuğunda rahat bir şekilde oturmaya devam etti.

175 aniden 901'e saldırdı, belli ki maskaralıktan bıkmıştı. Yüzündeki sert ifade öldürme arzusunu ve ihtiyaını gösteriyordu. Ama 175 hançerini 901'in kalçasına sapladığında, 901'in gözleri trib ndeki Usta'ya kaydı. Ben de 901'le birlikte donup kaldım ve Usta'nın emrini bekledim. Hiçbiri gelmedi. Uzaklara bakmadan hemen önce, 901 gözlerimle buluştu. Bu şefkatli bakışı gördüğümde kalbim kırıldı.

Dakikalar geçtikçe iki d v ş den de kan damlıyordu. Kalabalığın heyecanlı k kremesinden zihinsel olarak uzaklaşmak zorunda kaldım. Tam Usta'nın 901'in işaretini beklerken ölmesine izin vereceğinden korktuğum anda, koltuğunda öne doğru oturdu. Tam zamanında çukura baktım ve 901'in Usta'nın bilek hareketini yakaladığını gördüm. 901'in tüm tavrı bir anda değişti. Kumlu zemine doğru kayarak 175'in kalçasının arkasını kesti. 175 kuma düştü, ayakta durma yeteneği elinden alındı. 901 ayağa kalkarak onun üzerinde yükseldi ve 901'in bıçakları 175'in boğazına son bir bıçak darbesi indirerek işini bitirdi.

175'in yaşamı tükenirken yaradan serbestçe kan aktı. 901 olduğu yerde nefes nefese kalmış, öldürdüğü kişiye bakıyordu. Kalabalık kutlama için ayağa fırladı ama çığlıkları

kulaklarıma sessiz geliyordu. 901'in Kindjal'larının saplarını tutup 175'in boğazından çekip çıkarmasını izledim. 901 daha sonra bıçaklarını 175'in cansız gövdesine silerek temizledi.

901 dönüp Efendi'ye baktı. Yaşlı erkeğe bakarken gözlerinde kana susamış bir ifade vardı. Bacakları ve kolları titriyordu. Bir an için Usta'nın saltanatına son vermek için tribünlere doğru savaşıacağını hissettim. Neyse ki 901 ayaklarını kuma gömdü ve kovulmayı bekledi. Tepeden tırnağa kana bulanmıştı, 175'in ve kendisinin kanı karışmıştı. Mavi gözleri vahşiydi ve şöhretinin övündüğü katilin her santimine benziyordu.

Sonunda Usta ayağa kalktı ve bileğine bir fiske vurarak kovdu. 901 tünelden aşağı koşmak için döndü, ama arkasına bakmadan ve çaresiz gözlerle bana bakmadan önce değil. Sessizce bana bunu benim için yaptığını söylüyordu. Bu dayağı benim için yemiş, bu yaralara benim için katlanmıştı.

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Bunu benim için yaptığını bilmek, içimden geçen duygular beni en parlak ışıklarla dolduruyordu.

Usta ayağa kalktı ve kalabalığın bir kısmıyla bir araya geldi. Birkaç dakika sonra bir muhafız yanıma geldi ve ayağa kalkmamı emretti. Bunu yaparken irkildim. Şampiyonların odasına doğru götürüldüğümde nabzım hızlandı. Her adımda karnım, yanağım ve kaburgalarımdeki morluklar yüzünden nefes nefese kalıyordum. Ama 901'in hücrelerine yaklaştıkça bu acı bastırıldı.

Dar koridorlarda ilerlerken Usta'nın bunu neden yaptığını merak ediyordum. Bunu yapmayacağıma inanıyordum.

maçın sonucu ne olursa olsun 901'e geri verilecektim. Ancak maç bittiği andan itibaren Usta, tıpkı 901'e ilk verildiğimde yaptığı gibi beni görmezden geldi. Sanki olmasına izin vermek üzere olduğu şeyle arasına mesafe koymak zorundaydı.

Cevaplar için beynimi zorladım ama 901'in hücrelerine vardığımda bu sorular aklımdan uçup gitti. O anda, sonuçları umurumda değildi. Burada 901 ile birlikteydim. Benim için savaşmıştı. Benim için itaat etmişti.

Bunu tüm kalbimle istedim.

Muhafız kapıyı açtığında, bir *chiri* 901'in yaralarını dikmeyi yeni bitirmişti. Cildini kaplayan kan şimdi yerdeki havluları kaplıyordu.

901 kapı aralığında bana baktı. *Çiri* tam göğsündeki yaraya son dikişi atarken, 901 kadının elini itti ve ayağa kalktı. İri bedeni sallandı ve yüzü acıyla buruştu. Sonra gözleri benimkilere kaydı ve hiç kıpırdamadı.

Çiri eşyalarını topladı ve hızla odadan kaçtı. Muhafız kapıyı arkasından çarparak kapattı. Biz sadece bakmaya devam ettik. Günler öncesinden ve bugünden kalma yırtık pırtık yaralar kaslı vücudunu harap etmişti. Saçları kanlı dövüşün kalıntıları ve terden kayganlaşmıştı. Dövülmüş ve yırtılmış görünüyordu.

901 aniden öne çıktı. Yaklaştığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Beklemediğim bir nezaketle 901 elini kaldırdı ve parmağını yanağımın filizlenen morluğun ve kırık kesiğin yanında usulca gezdirdi

alt dudağıma dokundu. "Yaralısın," diye fısıldadı, sert sesinde derin bir acı vardı.

Ve benimle Rusça konuştu. Bizim dilimizde konuştu.

Elimi uzatıp vücudundaki tek lekesiz bölge olan omzuna koydum. "Sen de öylesin," diye fısıldadım.

Yutkundu ve midemde çalkantılı bir his belirdi. Şimdi burada onunla birlikte durmak farklı hissettiriyordu. Aramızda bir şeyler değişmişti. Tarif edilemezdi. Hamdı ama bana yaşadığımı hissettiriyordu.

901'in düşündüğü bir şey ruh halini hemen değiştirdi. Başı öne düştü ve omuzları yenilgiyle çöktü. "Efendi seni aldı," dedi açıkça. Gerildim.

Parmak ucu omzumdaki ısırık izine gitti ve derimin hassasiyeti karşısında irkildim. 901'in çenesi sıkıştı ve vahşice ısırıldı, "Bir gün onu katledeceğim. Ve ona yaptığı her şeyin bedelini ödeteceğim."

"Şşş," diye yatıştırdım, daha da yaklaştım. 901'in vücudu açık bir alev gibiydi, yakıcı bir ısı yayıyordu.

Parmak uçlarıma çıkıp ellerimi yüzüne koyduğumda teni seğirdi. Mavi gözleri kocaman açılmış, sadece bana odaklanmıştı. Parmaklarımin altında sert kirli sakalını hissedince gülümsedim. Yüzünde büyük bir kesik görünce gülümsemem soldu. 901 ellerini bileklerime dolamak için kaldırdı.

"Ne?" diye sordu kısık sesle.

"Beni kurtarmak için kendine zarar verip duruyorsun."

Gözleri yere bakmak için düştü. Tekrar yukarı baktığında, "Bu sefer beni kurtarmaya çalışırken sen de yaralandın" dedi.

Boğazımdaki yumruyla savaştım ve "Yapamadım... Dayanamadım... Usta'nın seni öldürmesini istemedim. Senin yaşamayı istiyorum."

901'in alını öne düşerek benimkine değdi. Kanla kaplı olması umurumda değildi. Önemli olan tek şey hayatta olması, nefes alması ve karşımda olmasıydı. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Dakikalarca bu şekilde kaldık. Sonunda elimi onun elinin içine soktum ve onu hücresinin yıkanma bölümüne doğru yönlendirdim. Uzak duvara bir duş sabitlenmişti. Elini bırakarak yanına gittim ve kolu çevirdim. 901'in durduğu yere doğru geri çekildim. Saçlarımın bir kısmını yüzümden uzak tutan tokalara uzanarak onları çözdüm ve uzun saçlarımın öne doğru düşmesine izin verdim. 901 tüm bu süre boyunca gözlerinde odaklanmış bir yoğunlukla beni izledi.

Sonra ellerimi omzumdaki, elbisemi yukarı kaldıran kopçaya götürdüm. Kopça çözüldüğünde elbisem yere düştü ve beni tamamen onun gözleri önüne serdi.

901'in bakışları göğüslerime düşerken burun delikleri alevlendi. Sonra dudaklarından sert bir nefes koptu ve hırladı, yüzünü öfke kapladı. Onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu görmek için aşağı baktığımda, karnımda ve kaburgalarımın büyük çürükler oluştuğunu gördüm. Kısa bir süre gözlerimi kapattım, sonra kötü düşünceleri uzaklaştırdım.

901 ona yaklaştığımda yüzüme baktı. Sessizce ellerimi pantolonunun bel bandına kadar kaldırdım ve yavaşça aşağı çektim.

901 tısladı, kumaşı kalçalarının üzerinden bacaklarına doğru sürüklediğimde kasları gerildi. 901 ayaklarının dibinde toplanan kumaştan uzaklaşırken sinirlerime hakim olamadım. Duştan gelen ılık suyun sıcaklığının odanın içinde dalgalandığını hissederek uzandım ve elini elime aldım. 901 birleşmiş ellerimize baktı. Onu öne doğru yönlendirdim. onu spreyn altına yönlendirdim. 901 şikayet etmeden beni takip etti. Saniye saniye kan derisinden akıyordu. Gözlerini kapatıp başını akıntının altına doğru eğmesini izledim.

O kadar güzeldi ki. Ona yakın olduğumda, inanılmaz boyu ve genişliği kendimi çok güvende hissetmemi sağlıyordu. Bunu daha önce yaşamamıştım. En azından yaşadığımı sanmıyordum. Ve kesinlikle Efendi'nin Yüce Mona'sı olarak uyandığımdan beri bunu deneyimlememiştim.

Bu düşüncelerden sıyrılıp 901'in başı öne düşerken gülümsedim. Maçın kalıntıları akıp giderken iç çekti.

Duşun yanındaki çıkıntıda bir kalıp sabun görünce onu aldım ve spreyn altına girdim. Yaklaştığımı hisseden 901 gözlerini açtı. Bir kez bile başka tarafa bakmadı. Sabunu göğsüne doğru kaldırarak kimlik dövmesinin üzerinde gezdirdim, her bir sayıyı yavaşça ve dikkatle izledim.

901'in teni su ılık olmasına rağmen çarptı. Gülümseyerek gözlerine baktım ve kalbim küt küt atmaya başladı

yüzündeki ifadeye baktım. 901 bir elini kaldırdı ve elimi göğsünde durdurdu, sonra parmaklarını ağzıma götürdü.

Parmak uçları dudaklarımın üzerinde gezinirken kıpırdamaya cesaret edemedim. Yüzünden sular süzülürken, "Bana gülümsüyorsun. Hiç kimse bana gülümsemiyor."

Elini dudaklarıma götürdüm ve kalbimin üzerine koydum. "Gülümsemek istememe neden oluyorsun."

"Neden?" Sorusu üzerine gözleri cevabı bulmak için benimkileri derinlemesine aradı.

"Neden beni gülümsetiyorsun?" Açıkladım. Başını salladı. Yüzündeki çaresizlik ifadesi karşısında neredeyse ağlayacaktım. Neden cevaba ihtiyaç duyduğuna. Olabildiğince yaklaşarak, "Çünkü beni hiç incitmedin. Hücrene girmeye zorlandığımda. Beni uzak tutmaya çalıştığında bile, beni yakınında tuttun. Sana ihtiyacım olduğunda beni yanına aldın ve benimle konuştun. *Benimle* konuş, sanki ben bir fahişe değilmişim gibi."

"Sen daha fazlasısın," dedi bana kabaca. "Benim daha fazlası. 152, benim daha fazla."

Gözlerim doldu ve "Keşke adını bilseydim" dedim. 901'in omuzları çöktü. "Keşke ben de seninkini bilseydim."

Tekrar gülümsedim, ruhumu dolduran ani hafiflikle başka bir şey yapamadım. Sabunu göğsünde ve karnında gezdirerek, "İzin ver seni temizleyeyim. Bugünü silmeme izin ver."

"Ancak o zaman sana yaparsam," dedi. Yüzünde bir acı parıltısı belirdi. Dikkati kalçalarımaya kaydı ve bulduğumuz kısa mutluluğu çalan bir öfke gördüm.

"Hayır," dedim ve başını salladı. "Aklından bile geçirme."

"Seni aldı," dedi. "Seni almasına dayanamıyorum. Ve seni incitmesine... ve istediği zaman sana sahip olmasına." Nefes alış veriş hızlandı ve gerçekliğimizi düşündükçe boynunun gerildiğini gördüm.

"Dur," diye ısrar ettim. Derin ve uzun bir nefes aldı. Öne doğru eğilerek dudaklarımı göğsüne, tam dövmesinin üzerine bastırdım.

901 dokunduğumda hızlı bir nefes çekti. Geri adım atarak gözlerimle buluştuğundan emin oldum. "Sadece sen ve ben olduğumuzda, Efendi diye bir şey yoktur. Burada, senin hücrendeyken Kan Çukuru diye bir şey yok." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ölümüne maçlar yok. Bütün gün esir tutulduğum odalar yok. Benimkiyle senkronize atan kalbin var. *Yeni evim* olmaya başlayan erkekle birlikte eski evimizin dilini konuşuyoruz."

"*Moy prekrasnyy,*" diye fısıldadı ve ben de gözlerimi kapadım. ruhuma ilıştırılmış kelimeler. "*Güzelim*" demişti bana. *Benim güzelim...*

Onun.

Derin bir nefes alarak, "*Moy vain,*" diye mırıldandım.

Benim savaşıım.

Kalan öfke 901'in yüzünden düştü ve sabunu cildinde gezdirmeye başladım. Onu kavgasından arındırırken sessiz ve hareketsizdi. Ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. İşim bittiğinde sabunu ellerimden aldı ve yüzümdeki ıslak saçları taradı.

"*Krasivaya devushka*," dedi yumuşak bir sesle sabunu kollarımın üzerinde nazikçe gezdirirken. Dokunuşunun tadını çıkararak gözlerimi kapattım. Anın tadını çıkararak etrafımda dolaştı. Ancak kalçalarımına ulaştığında durdu. Gözlerimi açtığımda onu dizlerinin üzerinde gördüm, parmağını Usta'nın bana tohumunu sürdüğü yerde gezdirmek için uzanmıştı.

Avucumu yüzünün yan tarafına koydum ve yüzüme bakması için onu yönlendirdim. "O burada bizimle değil," diye hatırlattım. 901 başını salladı. Dizlerinin üzerinde kaldı ve ne yapmak üzere olduğunu merak ettim. Başını öne eğip kalçama belli belirsiz bir öpücük kondurduğunda kalbim kabardı. Geri çekildiğinde elini ağzına bastırdı.

Sonra anladım. Usta beni 901'in hücresinin önünde öperken elimi tutuşunu düşündüm. Ve Usta'nın ağzının benimkine yapışmasını, özgürce verilmeyeni almasını izlerkenki yüzünü hatırladım. Bakışlarında yıkım vardı, gözlerinde her zamanki öfke parıltısı... ama orada başka bir şey de vardı, tanımadığım bir şey - kıskançlık, merak... *istek*.

"Daha önce hiç öpülmemişsin," diye fark ettim. Ben zaten nedenini biliyordu. 901'in başı utanç içinde öne düştü. Elimi çenesinin altına koyarak başını bir kez daha kaldırmasını sağladım.

Dizlerinin üzerinden bana bakan 901'in gözlerinde yeni bir şey gördüm: utangaçlık.

Bana şimdiye kadar en güzel görüldüğü andı.

Geri adım atarak elimi uzattım. 901 ayağa kalktı. Elime bakarken tereddüt etti. Güçlü durdum ve

asla geri çekmedi. Sonunda, birkaç uzun saniyeden sonra, elini benimkinin içine kaydırıldı. Arkasına uzanarak duşun kolunu çevirdim ve suyu kapattım.

Onu yıpranmış, solmuş havlulardan oluşan küçük bir yığının yanına götürdüm. Elini bırakarak iki tane aldım. Birini ona uzatarak, 901 hızla suyu kuruladı. Ben de aynısını yaptım. Islak saçlarımın üzerinde gezdirdim, kalın telleri parmaklarımla ayırdım. Havluyu bıraktığımda 901 de bıraktı.

Tekrar elini tuttum ve onu yatağa götürdüm. Önce ben oturdum, 901 de hemen arkasından. Ben uzanana kadar ellerimiz aramızdaki şiltenin üzerinde kenetli kaldı. 901 de aynısını yaptı. Yüzümü ona döndüm.

Artık temiz olduğu için yaralarını bir arada tutan dikişler derisinde daha belirgindi. Göğsündeki büyük yaraya ve yüzündeki yeni yaraya baktığımda mideme bir bıçak saplandı. Nedense rüyalarımındaki yaralı erkek aklıma geldi. Her zaman onu hayal ettiğimi düşünürdüm. Ama 901'in beni izleyişi, benim için burada oluşu, açık ve çiğ oluşuyla ilgili bir şey, "Bazen kafamda bir erkek görüyorum," diye itiraf etmemi sağladı. Yüzünün görüntüsüne tutunmaya çalışırken kaşlarım aşağı doğru çekildi. "Kim olduğunu bilmiyorum ama sanırım geçmişimden biri." Elimle kalbimi kapattım ve "Burada, onun benim için özel biri olduğunu hissediyorum. Ama bilmiyorum... Kim olduğunu hatırlayamıyorum."

Yutkunarak sordum: "Hiç böyle anıların olur mu? Sen bir şampiyonsun, uzun zamandır öyleydin. Maya

Daha az dozda ilaç aldığımızda anılarımın geri gelmeye başlayacağını söyledi ama henüz gelmedi."

"Maya?" 901 sorguladı.

Hatamı fark ettim ama 901'e güvenerek "Benim *chiri'm*. Adı Maya."

Gözleri büyüdü. "Onunla konuşuyorsun, onun adını mı kullanıyorsun?"

Başımı salladım. "O bir sayıdan daha fazlası." Derin bir nefes aldım ve "Rüyalarımındaki erkek bana bir sayıdan daha fazlası olduğumu söyledi" dedim.

"Öyleyiz," dedi 901 ve ifadesindeki sertliği duydum. "Öyleyiz," dedi tekrar. "Yakın zamana kadar hiçbir şey hakkında düşünmemiştim. Haklısın, yıllardır ağır uyuşturucular kullanmıyorum ama asla olduğumdan farklı biri olmadım." Saçımdan düşen bir tutamı parmaklarının arasına aldı. "Çukurda kazanmaktan başka bir şey düşünmedim. Ve bir gün sonunda beni öldürecek olan erkeği. Şampiyonluğu benden alacak ve beni bu cehennemden kurtaracak olan erkeği. Efendi'nin kontrolü altında olmaktan."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi," diye başladı ve sonra durakladı. Sessiz kaldı, sonra yanaklarını kırmızı bir allık kapladı. "Şimdi pek çok şey düşünüyorum. Neden buradayız? Artık nasıl özgür olmak istediğimi." İç çekti ve saçımı burnuna götürdü. Nefes aldı, bıraktı ve ekledi, "Ve seni. Seni düşünüyorum. Düşünmek istemiyordum. Ama düşünüyorum ve artık buna karşı koymuyorum."

"Neden?" Fısıldadım.

Bu kez elini kalbinin üzerine koydu ve şöyle dedi: "Beni burada hissettirdiniz. Beni burada

asla istemeye cesaret edemeyeceğim şeyler. Gurur için değil, hayatta kalmak için savaşmak istememi sağladın. Artık bir savaşçı gibi çukurun kumları üzerinde ölmek istemiyorum. Artık hiç ölmek istemiyorum." Nefesimi tuttum, ancak o "Sen bende yaşama isteği uyandırdın" dediğinde nefesimi verdim.

Daha da yaklaştım ve yüzüm onunkinden çok az bir mesafe kalana kadar daha da yaklaştım. 901'in gözleri hemen dudaklarıma odaklandı. "*Krasivaya?*" diye sordu, numaram yerine "güzel" kelimesini kullanarak.

Başındaki nemli saçları düzelttim. "Sen hiç öpülmedin. Ben de pek çok kez, muhtemelen pek çok farklı erkek tarafından öpülmüş olsam da, hiç özgürce öpücük vermedim. Yine de Usta'nın ağzımdan çaldıkları dışında hiçbirini hatırlamıyorum." 901 sırt üstü yuvarlandı. Cildi duştan dolayı hâlâ hafif nemliydi. "Bu konuda senden farklıymışım gibi görünebilir ama değilim."

"Biliyorum," diye onayladı 901 ve bir sonraki adımda ne yapacağımı beklemeye başladı.

Dudaklarımı yalarken kalbim hızla çarpıyordu ve sonra kendime ne yapacağımı düşünme fırsatı vermeden dudaklarım onunkilere değene kadar ağzımı indirdim.

901 altımda gerildi. Çok ileri gittiğimi düşünerek donup kaldım ama eli saçlarımin arasına girip beni daha da yakınına çektiğinde, onun da istediği şeyin bu olduğunu anladım. Dudaklarımız yavaş hareket ediyordu ve utangaçtı ama saniyeler geçtikçe 901 öpücüğü derinleştirdi. Ve bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Usta'nın sert ve acımasız olduğu yerde, 901 nazikti.

ve şefkatli. O bir çelişkiydi: yumuşak ve nazikti, ama sahipleniciydi ve kesinlikle istediğini alıyordu.

Dudaklarına karşı inledim ve ayrıldığımızda ikimiz de zor nefes alıyorduk. Ben bir şey söylemedim, 901 de söylemedi.

Aşağıya baktığımda elimin göğsünde yayıldığını gördüm. Teni sıcaktı. Dokunuşumla sertleştiğini görebiliyordum. Kendi özgür irademle keşfetmeye zorlanarak, elimin karnından aşağı inmesine izin verdim ve yaralı tenini hissettim. 901 elim onun sert uzunluğuna doğru ilerlerken tısladı. Eli aniden benimkini örttü ve gözlerim onunkilerle buluştu.

"Yapma," dedi sessizce. Gözlerini kaçırdı. Yüzü bana dönene kadar ona doğru eğildim. Sorunun ne olduğunu soramadan, "İlaçlar seni benim serbest bırakmama muhtaç ediyor. Efendi seni istediği zaman alıyor." Başını iki yana salladı. "Eğer istemiyorsan bunu yapmanı istemiyorum. Bana hizmet etmek gibi bir görevin yok." Elini benimkinden çekerek boynumun kenarına koydu. Bu rahatlatıcı his karşısında gözlerimi kapattım, sonra açtım ve şöyle dedi: "Sen yapmak zorunda olduğun şeyden daha fazlasısın. Sen bir *Mona'dan daha fazlasısın*. Şu anda ilaçlardan özgürsün, seçim yapabiliyorsun. Biz, sadece bu şekilde... yeter."

Bir yumru boğazımı tıkadı. Yumruyu kovaladıktan sonra yanağına bir öpücük kondurdum ve şöyle dedim: "Kendi irademle bir erkekle hiç yatmadım. Böyle bir seçeneğim hiç olmadı." İçimi çektim, bu sözlerin ağırlığı gerçekten kalbime yerleşti. Biraz geriye çekilerek ekledim,

"Ama ben seninle olmayı seiyorurur. Seni ilkim olarak seiyorurur. Birlikte olmaya zorlandığımı diğerr erkeklerle rağmen. Efendime rağmen. Kalbimdeki ilk kişi sen olacaksın. Kendimi özgürce teslim ettiğim tek kişi... hiçbir ilaç beni zorlamadan."

901'in gözlerinden bana bakan duygu beni çözdü. Ağzımı indirdim ve yumuşak bir öpücükle onunkini aldım. 901 ayrılana kadar elimin adımlarını takip etmesine izin verdim. Saçlarımı yüzümden iterek, "Sen zaten seçtiğim ilk kişisin" diye itiraf etti.

Söylediğı şeyin farkına varınca gözlerimi kırptım. "Ben senin ilk ... hiç miydin?" İnanamayarak sordum. Bu erkek müthişti. Maya bana şampiyonların *monebi yeteneğine* sahip olduğunu söylemişti. 901 çok uzun zamandır şampiyundu.

"Sen bir şampiyonsun. Usta sana hediye etmiş olmalı. *monebi* sık sık."

Gözlerini kaçırdı. "Evet, ama onları ben almadım. Onları muhafızlara aldırdım."

Ani bir hayal kırıklığı ve suçluluk duygusu mideme hücum etti. Biraz yer kazanmak için geri kaydım. 901 iri, kaslı bir kolunu belime dolayarak beni durdurdu. "Ne?" diye itti, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Senin benim ilkim olduğunu bildiğın halde beni değerli bir erkek olarak görmüyor musun?"

Göğsümde kabaran duygularla başımı salladım. "Hayır, öyle değil," diye fısıldadım.

901 yüzümü aradı. "Sonra ne oldu?"

"O gece," diye açıkladım, bu hücreye atıldığım zamanı düşünerek. "Beni istememiştin. Beni götürmeleri için gardiyanı çağırdın ama Usta kalmamı emretmişti. Uyuşturucular damarlarıma dolduğunda, diğer şampiyonlar beni götürmeni söylediler..." Utanç içinde gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda, "Beni almaya zorlandın. Ben senin seçimini elinden aldım."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ama sonra 901 üstümdeydi, elleri iki yanımda beni hapsediyordu. "Dur," diye bağırdı ve ünlü Pit Bull'un parladığını gördüm. Bana zarar vermeyeceğini bildiğim için rahatladım. 901 başını eğdi ve "Seni Usta'nın kolunda ilk gördüğüm andan beri seni istiyordum. Daha önce hiçbir dişiye sana baktığım gibi bakmamıştım. Ve hiçbir dişiye seni istediğim gibi istemedim."

"Ama ilaçlar bana tepki vermeni sağladı. Başka seçeneğin yoktu." "S e ç m e ş a n s ı m vardı," diye karşı çıktı. Sonra şaşırtıcı bir şefkatle boynuma üç hafif öpücük kondurdu. Başını kaldırdığında, "Seni almayı seçtim. Seni yakınımda tutmayı seçtim." Nefes aldı. "Seni kendim yapmayı seçtim. benim."

Sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu. 901 ellerimi serbest bıraktı ve ben de boynuna doladım. Sert göğsü benimkine değdi ve "Keşke adını bilseydim. Beni evine, kalbine getiren erkeğin adını bilmeyi o kadar çok isterdim ki."

"*Krasivaya*," diye mırıldandı, sesi ihtiyaçla kalınlaşmıştı. 901 ağzını benimkine yapıştırdı. Önceki öpüşmelerden farklı olarak

Bu konuda sahiplenici bir şey yoktu. 901'in dudakları benimkileri nazik ama tüketen bir yoğunlukla kapladı. Dilinin ağzıma girdiğini hissettiğimde şaşkınlıkla inledim. Ne yapacağımı bilemediğim için önce gerildim ama dilim onunkine değdiğinde artık beni rahatsız etmiyordu.

901'in ağır bedeni benimkini boğdu ve ellerim boynundan sırtının genişliği boyunca aşağı kaydı. 901 alçak sesle inledi, ses doğrudan merkezime doğru ilerliyordu. Onun üzerimde olduğunu hissedince nefesim kesildi, buna benim kadar ihtiyacı vardı. 901 başını geriye attı ve gözlerimin içine bakarak elini aramızdan aşağı kaydırды, parmakları bacaklarımın arasına uzandı.

Parmakları göbeğimde gezinirken omuzlarına tutunarak haykırdım. Sırtım dikleşti ve tenim sıcaktan kavruldu. Ama bu sefer bu ana ihtiyaç duymama neden olan ilaçlar yoktu. Bu bendim ve bu da oydu. Bu eylemi kendimiz için seçiyorduk, bu zevki alıyorduk çünkü birbirimizi özgürce istiyorduk. Demir kafeslerin ve parmaklıkların olduğu bir dünyada, kendimize ait bir şeyi alıyorduk.

901'in sıcak nefesi yüzümde gezindi. Zor nefes alıyordu, benden çok da farklı değildi. Nazik dokunuşuyla alaycı bir zevk patlaması yaşayınca haykırdım. 901 durdu ve bana baktı. Yüzündeki endişeyi görebiliyordum. "Bu iyi mi?" diye sordu, sertliği uyluğuma baskı yapıyordu.

"Evet," diye cevap verdim nefes nefese. "Daha fazla. Bana biraz daha dokun." Yüzsüzce söylediğim sözler yüzünden yüzümün kızardığını hissettim ama

901 alçak sesle homurdandı ve parmaklarını tekrar hareket ettirmeye başladı, dokunuşuna kendimi kaptırmıştım.

901 alay etti ve oynadı ve parmağı yavaşça kanalıma girdiğinde, yüksek bir çığlıkla parçalandım, kabarcıklı ışık ve saf zevk beni parçalara ayırdı.

901 elini çekti ve o çekerken ben de gözlerimi açtım. Tepkimi beklerken yakışıklı yüzü sert ve endişeliydi. Sonunda gülümsediğimde rahatlamış bir nefes verdi ve tekrar bedenimi sardı. Ona ne istediğimi, neyi *seçtiğimi* göstererek bacaklarımı kalçalarının etrafına sardım ve uzanarak uzun aletini elime aldım. Parmaklarım etrafını sararken zevkle tısladı ve dişlerini sıktı. Onu kanalıma yönlendirirken, ileri doğru itmeden ve beni kabzasına kadar doldurmadan önce alnıma en tatlı yumuşak öpücüğü bırakmak için durakladı.

901'in başı geriye düştü ve gergin dudaklarından alçak bir inilti döküldü. O içimde mükemmel bir şekilde otururken gözlerim geri yuvarlandı. Tekrar hareket etmeden önce 901 kalın kollarını omuzlarımın altından geçirdi ve yavaşça sallanmaya başladı. Her hareketinde ruhumdaki karanlığın kalktığını hissediyordum ve yumuşak ağzından yüzüme konan her öpücükle kalbim daha yüksek sesle atıyordu.

"*Moy prekrasnyy,*" diye fısıldadı nefes alış veriş hızlanırken.

"*Moy voyn,*" diye fısıldadım. İsimlerimiz yoktu. Numaralarımız şu anda hoş karşılanmıyordu. Şu anda ben onun güzeliydim, o da benim cesur savaşçım.

Dakikalar geçtikçe 901'in hamleleri daha da hızlandı. Uyluklarımda karıncalanmalar yayıldığında yüksek sesle inledim. 901'in uzunluğu içimde seğirdi ve ikimizin de yaklaştığını biliyordum.

901'in kolları beni göğsüne yakın tuttu ve bedenim en parlak ışıkla dolmadan hemen önce ağzını benimkine götürerek çiğliklerimi yuttu.

901 salıverildiğini haykırırken vücudum kamburlaştı. Boynu gerginlikten kasılırken başı geri çekildi. Yaralı vücudu kızarmış ve nemliydi. Mükemmeldi, bu an mükemmeldi, tıpkı onun gibi.

Düşün sıcaklığından yayılan ılık hava tenimize yapışıyordu. Hücre kapısından gelen soğuk bir cereyan etrafımızda döndüğünde çarptı. 901'in başı omzuma düştü. Kalbimde garip bir hafiflik hissederek sırtını okşadım.

Tam bu hissin ne olduğunu düşünmeye çalışırken 901 başını kaldırdı. "Farklı hissediyorum." Kolunu benimkinin altından çekti. Elini göğsünün üzerine koydu ve "Kalbimde. Farklı hissediyorum. Değişmiş."

Onun da böyle hissettiğini bilmek midemi alt üst etti. Çok ihtiyaç duyduğum nefesi alarak, "Hafif mi hissediyorsun, sanki her an yanacakmış gibi?" diye sordum. 901 başını salladı, anlayışlı ifadesi bana tamamen doğru tarif ettiğimi söylüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, alnında şaşkınlık çizgileri belirmişti.

Kalbimin bana söylediklerine uyarak, "Sanırım bu birbirimizin kollarında huzur bulduğumuz anlamına geliyor. Sanırım bunun anlamı..." Doğru kelimeyi kullanıp kullanmadığımdan emin olamadığım için sözümü yarıda kestim.

"Ne?" diye itti. "Söyle bana."

Sırf ona bir kez daha dokunabilmek için elimi saçlarının arasında gezdirirken endişeyle "Mutlu musun?" diye sordum. 901 sustuğunda nefesim kesildi. Son cesaretimi toplayarak ekledim: "Sanırım bu... *mutlu olduğumuz* anlamına geliyor."

901 dondu kaldı, sonra sulu gözlerle tekrarladı. "Mutluyum. Birlikte mutluluğu yaratıyoruz."

Gülümsedim. Özgürce ve kontrolsüzce gülümsedim. Ve 901 yanıma gelip beni güçlü kollarıyla sardığında, kalbimde bu yeni keşfedilmiş mutluluğun baş döndürücü hissiyle, elimi göğsüne koyarak uykuya daldım.

11

LUKA

Açıklanmayan Konum

Gürcistan

Doğu Avrupa

Uçak alçalmaya başladığında bacağım zıpladı. Viktor uçağın ön tarafında belgeleri düzenliyordu. Bağlantısı Abel onun yerine gelmişti. Zaal ve Valentine karşımda oturuyordu. Zaal koltuğunda metanetle otururken sakinliğin resmiydi. Valentin ise tam tersiydi. Gözleri çılgına dönmüştü ve vücudu sanki yıllardır vücudumuza pompaladıkları ilaçların etkisindeymiş gibi kıpır kıpırdı.

Son birkaç hafta içinde Valentin kendini ölüm maçı dövüşü pratiğine vermişti. Odak noktası yalnızca öfkesini kendi yararına kullanmaktı. Söz verdiği gibi, güçsüz picanalarla olan becerisi hayret vericiydi. Gücü ve etkili bir şekilde öldürme yeteneği Zaal'ın ve benimkinden daha az değildi. Ama Valentin'in cephaneliğinin en iyi kısmı, kız kardeşini geri alma konusundaki sarsılmaz inancı ve azmiydi. Bu

arzu, savaş konusunda sahip olabileceği her türlü eğitim eksikliğinin önüne geçebilirdi. Bir *Ubiytsa* olarak, öldürme yeteneği rakipsizdi. İyi olacaktı.

Kirill'in özel uçağından Gürcistan topraklarının görüldüğünü görünce öne doğru eğildim, Valentin ve Zaal göz göze geldiler. Elimi aramızdaki masaya koyarak sordum: "Planı anladığınızdan emin misiniz?"

Zaal başını salladı ve Valentin, "Evet," diye tükürdü.

Emin olmak için dedim ki, "Viktor New York'taki bir hapishanenin müdürü. Volkov'ların değil. Abel bizi zaten sorgusuz sualsiz onayladı, yani Master için biz sadece başka bir yeraltı dövüş ringiyiz. Önemli bir şey değiliz." Zaal ve Valentin dikkatle dinlediler. "Ben kaçıştan kurtarılan nihai şampiyonum." Göğsümde bir hüznün dalgası yayıldı. Anri'nin başına gelenleri hikâyemde kullanıyordum. İnandırıcıydı. Boğazımı temizleyerek Zaal'ı işaret ettim. "Volkov Ruslarından satın alındın. Çok vahşi ve evcilleşmemiştin. Viktor seni kendi gulagında savaşman için satın aldı."

Zaal başını salladı.

Sonra Valentin'i işaret ettim. "Tasman arızalandıktan sonra Hanımefendi'yi ve Wraith'lerini öldürdün. Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun. Wraith'lerden biri hayatta kaldı ve Viktor'un gulagını biliyordu. Seni sattı ve Amerika'dan kaçtı."

Valentin'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı ama başını salladı. Dikkatini çekerek, "Bunu binlerce kez konuştuk, ama kız kardeşini görürsen ve gördüğünde tepki vermemelisin. Saldırı fırsatı doğana kadar kendini tut.

geldi. Bunca zaman sonra hâlâ hayattaysa, birkaç gün daha hayatta kalacaktır."

"O zaman Efendi benim," diye homurdandı ve ben de başımı sallayarak onayladım.

"O zaman senindir. Ama bunun gerçekleşmesi için plana sadık kalmalısınız. Eğer içimizden biri hata yapar ve gerçekte kim olduğumuzu açıklarsa, bizi oracıkta öldürürler."

Valentin'in yüzünde ani bir korku parıltısı belirdi. "Zoya'mı bırakamam," dedi, sert sesinde neredeyse yumuşak bir ton vardı. Böylesine acımasız bir erkekten böyle bir duygusallık duymak tuhaftı.

Zaal elini kaldırdı ve Valentin'in omzuna koydu. Son birkaç hafta içinde aralarına bir barış yerleşmişti. Zaal, Valentin kafeste antrenman yaparken kendisini görmüştü. Kız kardeşinin geri dönmesi için savaşıyordu, tıpkı Zaal'ın kendisinininki için bu kadar çok savaştığı gibi. "İşi berbat etmeyeceğiz. Burayı yok edeceğiz, sonra da evimize, dışilerimize döneceğiz."

Valentin'in geniş omuzları gevşedi. Kisa'nın ağlamaklı yüzü aklıma geldi. Bu sabah bana veda edişini. Zaal, Talia, Valentin ve Zoya havaalanına gitmek üzere babamın evine gelmişlerdi. Kisa'ya ne yapacağımı söylediğim geceden beri hiçbir şey söylememişti. Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordu. Bu, son birkaç hafta boyunca bana her baktığında yaşadığı dehşeti ve endişeyi göremediğim anlamına gelmiyordu.

Elimi daha uzun süre tuttu, beni daha yumuşak öptü ve bulduğu her fırsatta benimle sevişti. Elime baktım ve bu sabah ona veda ederken avucuma kondurduğu öpücüğü hâlâ hissedebiliyordum. Talia ve Zoya

eşim kadar güçlü olmak için. Erkeklerini desteklediler. Eğer her şey plana uygun giderse, bu savaştan sonra savaştacak başka bir şey kalmayacaktı.

Kisa'nın yüzündeki anı ve duyguyu göz kırparak kardeşlerime baktım ve "Kazanacağız. Başka seçeneğimiz yok."

"Peki ya şampiyonluk turundaki dördüncü savaşçı?" Zaal sordu.

"Ya gemiye biner ya da önce onu çıkarırız. Ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız." Ellerim masanın üzerinde yumruk oldu ve eski adrenalin dalgası damarlarıma doldu. "Birçok kişiyi öldüreceğiz. Buna çok ileri gitmiş ya da yolumuza çıkan savaşçılar da dâhil. İkinci bir şans vermeyiz, bizi durdurmaya çalışanlara saldırmakta tereddüt etmeyiz. Çabuk öldürürüz. Merhamet etmeden öldürürüz."

Zaal ve Valentin başlarıyla onayladılar.

Uçak alçalırken koltuğuma geri oturdum. "Çukur havaalanından ne kadar uzakta?" Valentin'e sordum.

Valentin, "Yirmi dakikadan fazla sürmez," diye yanıtladı. "Havaalanı Arziani'ye ait. Wraithler minibüsümüze yükleme kapısına kadar rehberlik edecekler."

Başımı sallayarak kazağımın eteklerine uzandım ve başımın üzerine çektim. Çıplak gövdem ortaya çıktığında çantamdan yıpranmış ama güvendiğim muştalarımı çıkardım. Metale baktım, keskin olduklarından emin olmak için parmaklarımla uçlarını yokladım. Parmağımda bir kan tomurcuğu oluştuğunda, bu yere geri dönmenin heyecanını hissettim

İçimde bir kıvılcım. Eski Raze içimde kıpırdanıyor, onu aylardır uyuttuğum uykudan uyanıyordu.

Derin bir nefes alarak mafsal iticileri yerlerine yerleştirdim. Parmaklarımı büktüm, ellerimde bir kez daha ağırlıklarını hissettim.

Kafamı kaldırdığımda Zaal'ın beni takip ettiğini gördüm. Göğsü çıplaktı ve üzerinde sadece standart siyah pantolon vardı, tam bir gulag savaçısı gibi görünüyordu. Ellerinde de siyah saisi vardı. Bu bakış açısından, Zaal'ın gözleri silahlarına dikili kalırken, kendimi bir kez daha Anri'nin yanındaymışım gibi hissettim.

En iyi arkadaşımın bu andan nasıl zevk alacağını düşünerek sııttım. Bu dövüşte bir öfke kasırgası gibi dalar, Usta'yı ve Wraith'lerini yüzünde bir gülümsemeyele alt ederdi. Zaal başını kaldırıp bana baktığında, "Kardeşimi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Göğsüm sıkıştı ama dürüstçe "Evet" diye cevap verdim.

Zaal üzüntüyle başını salladı. İkiziyle ilgili anılarının neredeyse yok olmasının onu hâlâ rahatsız ettiğini biliyordum. Çocukluklarından geriye sadece parçalar kalmıştı. Alaska'daki ayrılığımızı düşünerek, "Bu onun dilediği andı," dedim. "Seni bulmak ve burayı yok etmek için geri dönüyordu. Tam olarak hatırlamıyordu ama kalbinin buraya çağrıldığını biliyordu."

Zaal'ın yeşil gözleri parladı.

"Ben de tam bu anın onu nasıl sevindireceğini düşünüyordum. Sonunda bu cehennemi yaratan erkekle tanışmak. Köle fabrikasına geri dönmek.

fareler gibi deney yapıyorlar." Bir kahkaha attım. "Göğsünden fıskıran bir kahkahayla orayı yerle bir ederdi."

Zaal yanıt olarak hiçbir şey söylemedi.

"Ve yapacağız. Onun anısına, onun yaptığı gibi yapacağız." Gözlerim elinde keskin picanasıyla çıplak göğüsle oturan Valentin'e kaydı. Zaal yeni kardeşine baktı. Valentin de ona baktı. "Bu çukurda yapacağımız her hareket Anri'nin onuruna olacak. Onun yapacağı gibi saldıracak ve hayatta kalacağız... sonra da tıpkı onun yapacağı gibi burayı yerle bir edeceğiz."

Zaal başını sallayana kadar birkaç uzun saniye geçti. "Evet," diye onayladı boğuk bir sesle. "Bunu Anri için yapacağız."

Yer yaklaşırken Zaal'ın gözleri pencereden dışarı baktı. Valentin bana baktığında başımı sallayarak teşekkür ettim. Valentin'in beklenmedik sözleri karşısında kalbimde umut filizlendi. Ona söylediğim gibi soğukkanlı bir şekilde oturuyordu. Ruh hali tahmin edilemezdi ve öfkesi kontrol edilemezdi. Ama karşımda Viktor'un anlatacağı hikâyeye uyan bir erkek oturuyordu. Vahşi bir erkek yakalanmış ve acımasız bir katile dönüştürülmüştü.

İçindeki erkeği tanıyordum, öfkeyle kaynayan erkeği. Kız kardeşi için her şeyi riske atmaya hazır olan kişi.

Uçak inerken sarsıldı. Viktor ön taraftaki koltuğundan arkasına baktı. Zaal'ın dört erkeği yanlarında getirilmişti. Viktor'un Gürcü gulagının muhafızları rolünü oynayacaklardı.

Uçak durduğunda, birkaç araba ve kamyonet yanımızda durdu. Wraithler.

Siyahlar giymiş erkekler arabalardan inerken Valentin boğazından kısık bir sesle hırladı. Bileğimi sallayarak Zaal ve Valentin'e yerlerini almalarını işaret ettim. Zaal'ın üç adamı bize doğru geldi ve boyunlarımıza ip bağladı. Bu pozisyona geri döndüğüm için kaslarım gerildi. İpimi tutan erkek bana özür dileyen bir bakış gönderdi. Göğsümde kıvılcımlanan alevlerin yatışmasına yardımcı oldu.

Zaal'a baktığımda sakın ve sessizdi. Valentin, boynuna bir şey takıldığı için pek iyi durumda değildi. Ama kendini toparladı.

Uçağın kapısının açılma sesi kabini yarıp geçti ve kalbim göğsüme çarptı. Viktor merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Viktor'un Wraith'lerle "kargosunu" tartışmasını dinlerken uçakta hepimiz sessizdik. On dakika sonra Viktor inmemiz için bağırdı.

Zaal'ın *byki'si* bizi ip tasmalarımızdan tutarak ilerletti. Ben önden gittim, Zaal arkadan takip etti. Valentin arkadaydı.

Gece kapkaranlıktı. Merdivenlerden aşağı indirilirken, dökülmüş bir saç telinin arasından yukarı baktım ve kilometrelerce uzanan çorak araziye gördüm. Mükemmel bir kılık değiştirme, diye düşündüm, yerin altında bir köle şehri olduğunu biliyordum.

Wraithler mükemmel bir düzende toplanmıştı. Silahları doluydu ve saldırmamız ihtimaline karşı bize doğrultulmuştu. Viktor'un yanında durduğumda bana baktılar. Birkaç

Zaal da durduğunda içlerinden bazıları sessiz fısıltılarla mırıldandı. Ama Valentin'in merdivenlerden inişine verdikleri tepki, gözleri olan herkes için açıktı. Muhafızlar gerilmiş ve asfalta inen korkunç yaralı erkeğe bakıyorlardı.

Görevli Wraith şok içinde Valenin'e baktı. Viktor'a yaklaşıp, "Demek yalan söylemiyormuşsun, gerçekten de hapishanende 194 kişi varmış," dedi.

Viktor başını salladı. Yüzünde sahte bir gurur gülümsemesi vardı. O da mükemmel gulag sahibi rolünü oynuyordu. "Öyle. Ve o şimdiye kadar gördüğüm en iyi dövüşçülerden biri. Şampiyonlarınıza eşi benzeri olmayan bir meydan okuma yaşatacak." Valentin yanımıza geldiğinde hepimizi işaret etti. "Hepsi yapacak." Wraith'in ifadesinden Viktor'a inandığını görebiliyordum. Ayrıca bizden etkilendiğini de görebiliyordum. İliklerime kadar rahatlardım.

Eğer Wraithler bizi kendileriyle kıyaslandığında güçlü ve yaşayabilir erkekler olarak gördüyse, o zaman bir Planımızın işe yaraması için bir şans.

Baş Wraith minibüsü işaret etti. "Onları oraya yükleyin," dedi bizim *byki*'ye. Zaal'ın adamları emredileni yaptı ve bizi minibüsün arkasına yerleştirdi. Karanlığa gömülürken hepimiz sessizdik. Yanımda oturanın Valentin olduğunu biliyordum. Erkeğin vücudu saldırganlıkla titreşiyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadım Rusça.

"Wraithler," diye alçak sesle ve neredeyse duyulmayacak şekilde hırladı.

Minibüs hareket etmeye başladığında "Sakin ol," diye tekrarladım. Valentin uzun, derin nefesler aldı.

Yolda ilerledikçe gerilim artıyordu. Ta ki durana kadar. Saniyeler içinde arka kapılar açıldı ve *byki'miz* iplerle bağlı boyunlarımıza uzandı. Minibüsten indiğimizde, önümüzde ne olduğunu anladım. Yüksek, karanlık çitlerle çevrili büyük bir yerleşkenin ortasında duruyorduk. Üstleri dikenli tellerle kaplıydı. İki büyük gözetleme kulesi görünüyordu ama diğerlerini göremiyordum; duvar çok uzanıyordu. Her kulede en az üç nöbetçi vardı.

Diğer arabalar yanımızda durduğunda, Zaal ve Valentin'in çevreyi taradıklarını gördüm. Bütün bunları ileride kullanmak üzere kaydediyorlardı. Ama duvarlar ve kuleler dışında hiçbir şey yoktu. Toprağa inen dik basamaklardan başka bir şey yoktu. Bina yok, yaşam yok, sadece çorak toprak ve bu merdivenler.

Baş Wraith karartılmış bir cipten atladı ve onu birkaç adamı takip etti. Bizi takip etmemizi işaret etti ve merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başladı. *Byki'miz* bize aşağıya kadar rehberlik etti, Viktor önde yürüyordu.

Çok sayıda basamak vardı, sonunda büyük bir çelik kapıya geldik. Baş Wraith metale vurdu. Ağır kapılar gıcırdarak açıldı ve ardında nemli, geniş bir tünel ortaya çıktı.

Tünele girdikten sonra kapılar arkamızdan çarptı. Wraith'lerin ağır botları taş zeminde yankılandı. Başka bir büyük kapıya varana kadar kilometrelerce yürümüş gibi hissettik. Bu kapıların ardında daha fazla basamak ve ardından birçok koridor vardı. Baş Wraith sadece durakladı

Bizi soldaki tünele yönlendirmeden önce. "Ayrıcalıklı oldun Viktor," dedi gururla. "Efendi seni ve savaşçılarını görmek istiyor." Bakışları Valentin'in üzerinde sabitlendi ve kaslarım buz kesti. "Kız kardeşini öldüren canavarla tanışmak istiyor."

Valentin yanımda gerildi. Ama Viktor rolünü oynadı. "Onur duyarım," diye cevap verdi ve baş Wraith gülümsedi.

"Gelin," diye emretti baş Wraith. Dar koridorda onu izledik. Her adımda, Efendi Valentin'i cezalandırmak isterse ne yapacağımızı düşündüm. Valentin'in, kız kardeşini çukuruna geri çağıran erkekle göz göze geldiğinde ilk tepkiyi vermemesi için dua ettim. Kız kardeşinin efendisi olan erkekle. Onu seks için kullanan erkek.

Koridorlar dolambaçlı ve uzundu ama sonunda büyüklüğü şaşırtıcı olan geniş bir salona girdik. Alanın sonunda bir masa duruyordu ve etrafında üç erkek vardı. Hemen Arziani'yi aradım. Kendini New York'taki pek çok suç patronunun yaptığı gibi taşıyordu - kibirli bir şekilde, sanki dünyanın en güçlü erkeğiymiş gibi. Sanırım burada, bu yeraltı kasabasında öyleydi.

Bize yaklaşırken pahalı ayakkabıları yere vuruyordu, iki koruması da arkasından geliyordu. Zaal ve Valentin'in arasında durdum. Vücutlarından yayılan nefretten neredeyse boğulacaktım.

Usta önümüzde durdu ve yüzüne iyice bakabildim. Ne beklemem gerektiğinden emin değildim ama özel biri değildi. Gözlerindeki parıltı, onun ne kadar

Siyah ruhunun gerçek doğası. Acımasızlığını gösteren parıltının altında, başkalarının acısından zevk alan bir erkek vardı.

Heyecanlı bakışlarını hepimizin üzerinde gezdiren Arziani'nin kaşları kalktı. Zaal'ı gördüğünde dudağı kısa bir gülümsemeye dönüştü. Zaal'a bir adım daha yaklaştı ve elini kaldırarak dövmesinin izini sürdürdü-221.

Usta'nın parmakları gövdesine doğru inerken Zaal'ın dişleri birbirine çarptı. Tekrar Zaal'ın gözlerinin içine baktığında, "Kostava ikizlerinden biri. Uzun zamandır öldüğünü hayal ediyorduk."

Arziani Viktor'a baktı. "Onu sana Volkovlar mı verdi?"

Viktor başıyla onayladı. "Evet, Usta. Onu kendileri için öldürmesi için kullanmak istediler ama o kurtarılamazdı. Kafası çok fazla çalışıyordu."

Arziani gözlerini Zaal'a dikti. "Şu anda yeterince uysal görünüyor."

"İlaçlar, Efendim. A tipini sizden aldık. Onu itaatkar tutmak için kullanıyoruz."

Arziani başını salladı, sonra bana baktı. "Peki ya o?"

"Gulag'ımızın nihai şampiyonu. Bir Rus. Bilinen adıyla Raze. Önceki Alaska şampiyonu. Onu New York'taki gulagımızı bilen daha küçük bir Gürcü kuruluşu tarafından bulunduktan sonra satın aldık."

"İyi mi?"

"Rakipsiz."

Arziani gülümsedi ve "Güzel. Benim şampiyonum da bir Rus. Çocukken bir yetimhaneden alınmış ve

tam da hayalini kurduğum türden bir katil." Sonra yüzü kızgınlıkla parladı. "Gerçi son zamanlarda gözümde düştü." Geri adım attı, gözleri parlıyordu. "Bu 818 belki de ona meydan okuyabilir gibi görünüyor. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Usta daha sonra Valentin'e doğru ilerledi ve onun mizah anlayışı kayboldu. Valentin olduğu yerde donup kalmış bir halde önüne bakıyordu. Efendi elini kaldırdı ve parmak ucunu Valentin'in boynundaki yara izinin üzerinde gezdirdi, ama orada durmadı. Yaralı yüzüne doğru ilerledi ve Valentin'in Sahibesi'nin itaatsizliği yüzünden yüzünü kalıcı olarak deforme eden kirpiklerinin izini sürdürdü.

Efendi geri çekildi ve Valentin'e soğuk bir şekilde baktı. "Demek kız kardeşimi katleden mutant bu?" Sessizlik. Bundan sonra ne olacağını beklerken hava elektrikle titreşiyordu.

Byki'nin halatlarımızı gevşettiğini hissedebiliyordum. Bir kavga bekliyorlardı. Ben de bekliyordum.

Ama Arziani'nin dudakları geniş bir sırıtışa dönüştüğünde ve ağzından gür bir kahkaha çıktığında, bu beklenti kayboldu. Arziani Valentin'in omzuna bir tokat attı. "O kadın hayatımın belasıydı. Onu öldürerek bana bir iyilik yaptın." Zaal'a baktı. "Ve onun pislik sevgilisini. Senin öldürdüğün. Sen de bana bir iyilik yaptın. Jakhua kendini bulunduğu mevkiden daha yüksekte görüyordu. Onun ölüm fermanını çoktan çıkarmıştım. Sen benden önce davrandın."

Arziani'nin gözlerinin tekrar Valentin'e kaymasını bekledim. Kız kardeşinden bahsetmesini bekledim. Onunla alay etmesini bekledim.

Onu kontrolü altında ve yatağında tuttuğu gerçeğini. Ama Arziani hiçbir şey söylemedi. Nedenini merak ettim, sonra belki de bilmediğini düşündüm. Belki de Inessa'nın Valentin'in kanı olduğunu bilmiyordu. Belki de kız kardeşi ona hiç söylememişti.

Arziani Viktor'a baktı. "Gulagınız güçlü olmalı. En son gelen savaşçılar sizsiniz ve hiçbiriniz sizinkilere rakip olacak erkeklere sahip değilsiniz. Turnuvadan sonra konuşmalıyız." Gülümsedi. "Biz Gürcüler işimizi evimize yakın tutmalıyız, değil mi?"

"Elbette, Efendim," diye yanıtladı Viktor. Omurgamdan aşağı rahatlama damladı.

"Siz ve savaşçılarınız için yerlerimiz var. Turnuva yarın başlıyor. İyi dövüşler izleyeceksiniz. Erkeklerinizin benim şampiyonlarıma nasıl karşı koyacağını merak ediyorum ama belki onlar sonraki turlar için eşleşirler. Eğer final turuna kalmayı başarırlarsa, şampiyonlar kamarası ile ödüllendirilecekler ve size de daha iyi konaklama imkânları sağlanacak. Kazananlarımızı burada, Kan Çukuru'nda onurlandırıyoruz."

"Teşekkür ederim," dedi Viktor. Arziani kovarcasına bileğini salladı. Baş Wraith bizi salondan çıkarıp koridorun sonuna götürdü. Her adımda kanım vücudumda daha da hızlı pompalanıyordu. *Bu gerçekten işe yarayabilir,* diye düşündüm kendi kendime.

Üç uzun koridordan geçtikten sonra birkaç büyük odayla dolu bir bölüme vardık. Açık kapılardan baktığımda içeride her milletten savaşçı oturuyordu. Biz geçerken silahlarını tutarak ya da yerde uyuşmuş bir şekilde oturarak bize bakıyorlardı.

Duvarları ve zemini koyu renkli taştan yapılmış boş bir odaya vardık. Yerde birkaç yatak vardı ve arka tarafta muhtemelen yıkanmak için kullanılan bir yan oda bulunuyordu. Baş Wraith içeri girmemizi işaret etti. Viktor geri çekildi ve "Yemeğiniz size getirilecek. Eğitime kadar bu odalardan ayrılmayacaksınız. Savaşçılar eğitim çukurlarına götürülecek ve bütün gün orada olacaklar. Kazanırlarsa yardım için *para verilecek*."

Valentin bu haber üzerine yanımda homurdandı. Zaal onu susturmak için gizlice elini koluna koydu. Susturdu ama öldürme isteğini bastırırken vücudu titriyordu.

"*Monebi* yok," dedi Viktor. "Bizim gulagımızda kadın olmaz."

Baş Wraith'in gözleri kısıldı, sonra omuzlarını silkti. "Seçim sizin." Uzaklaştı ve devam etti, "Yakında planlanmış dövüşleriniz size bildirilecek. Dövüşçülerinizin diğer maçları izleyebilmesi için bir izleme kafesi olacak. Diğerlerini izleyen dövüşçülerin çukura girdiklerinde daha iyi performans gösterdiklerini görüyoruz. Kana susamışlık daha ilginç bir dövüş ortaya çıkarıyor."

Viktor başıyla onayladı ve baş Wraith uzaklaştı. Viktor ortalık sakinleşene kadar kapının yanında bekledi. *Byki* iplerimizi serbest bıraktı ama izleniyor olma ihtimalimize karşı odanın duvarına yaslanıp oturmaya devam ettik.

Viktor karşısına oturdu. Bana bakmadan, "Burası gibi bir yeri daha önce hiç görmedim. Böyle bir şeyin var olduğuna kim inanır ki?"

Üçümüz de hep bir ağızdan "Ben," diye cevap verdik.

Viktor'un başı bize döndü ve üzgün bir şekilde başını salladı. İçini çekti ve "Hepimiz biraz uyumalıyız. Yarın ilk maç olarak ilan edilmeniz ihtimaline karşı odaklanmalıyız."

"Anlaştık," dedim sessizce. Hepimiz yataklarımıza geçmeden önce, "Bu birkaç gün içinde ne olursa olsun, birimiz düşse bile devam edeceğiz. Burayı yerle bir edeceğiz."

Zaal ve Valentin hep bir ağızdan, "Katılıyorum," dediler.

Başka bir şey söylemeden yatağa doğru ilerledim, tozluklarımı çıkarıp yanıma koydum. Dövüşçülerin antrenman sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Sızdıran bir borudan sürekli damlayan su yere tekrar tekrar sırıyordu. Zaal ve Valentin'in yanımdaki yataklara geçtiğini duyunca, Kisa'nın güzel yüzünün görüntüsü kafamda canlandı.

Zaal ve Valentin'in de dişilerini düşünüp düşünmediklerini merak ettim.

Çünkü öyle olsalardı, sahip oldukları her şeyle eve dönmek için savaşısalardı, kaybetmemiz mümkün olmazdı.

Tekrar cehennemin içine itilmiştik.

Ama bu sefer tek çıkış yolu onu arkamızdan yakmaktı.

Ve bunu başarmak için sadece kısıtlı günlerimiz vardı.

12 901

Bugünle ilgili her şey farklı hissettiriyordu. Her gün olduğu gibi kollarımda 152 ile uyanmışım. Ama bugün diğer günler gibi değildi. Biz değişmiştik. 152 ve benim aramdaki şeyler değişmişti.

Değişmişim.

Haftalardır her gece onu götürüyordum çünkü uyuşturucu için bana ihtiyacı vardı. Dün gece onu aldım çünkü o beni istedi. Çukurdaki en güzel *Mona* beni istemişti.

Bu sabah muhafızlar tarafından odasına götürülmüştü, ama gitmeden önce beni göz önünden çekip dudaklarıma yavaşça bir öpücük kondurmuştu.

Şimdi bile ağızımda onun tadını alabiliyordum.

Bir gardiyan kapıya geldi ve ben de dışarı çıktım. Koridora doğru yürüdüm ve her gün olduğu gibi ilaçlarımı aldım. Sırada sadece ben vardım, sonra 667 ve 140 benim arkama düştü.

"Turnuvanın ilk günü," dedi 667. "Dövüşçülerin geri kalanı çukurun başka bir bölümüne taşınıyor. "Turnuvanın ilk günü.

Eğitim çukurları sadece şampiyonlar ve turnuva dvüşüleri içindir."

Çiri bana iğne yaptı ve ben de çukurlara doğru ilerledim. Kindjal'larımı ellerimde tutuyordum. Erkeklerin eğitim sesleri kulaklarıma çarpıyordu. Açık kapıdan içeri girdiğimde, gözlerimi hareket halindeki kitlenin etrafında gezdirdim. 667 ve 140 arkamdan gelmişti ve onların da baktığını biliyordum.

Her boydan erkek eğitmenleriyle dövüşüyordu. Her türlü silah kullanılıyordu: kılıçlar, hançerler, zincirler, baltalar, ekiler, sailer, mızraklar, muştalar.

Birkaç erkeği iş başında izledim. Hiçbiri tehditkâr görünmüyordu. Her zamanki ukuruma geçtim, 667 ve 140 yanımdaki çukurlara atladılar. Bu bölümde benimle birlikte sadece üç erkek daha vardı. alışmalarını izlediğimde anında dikkatimi çeken üç erkek. Birinin teni daha koyuydu ve uzun siyah saçları vardı. Diğerine baktım ve gözlerim büyüdü. İri yarı, uzun boylu ve geniş omuzluydu. Cildinde ciddi yara izleri vardı, en şiddetli kirpik izleri yüzünde ydi. Ama boynunda, bir zamanlar yaka taktığının kanıtı olan kırmızı bir kalıntı vardı.

Saçları siyahtı ve ellerinde bazı muhafızların elindekilere benzer, güçsüz iki picanas tutuyordu. Kavga ederken hırlayarak başını çevirdiğinde yüzünü net bir şekilde görebildim. Gözleri maviydi.

Üçüncü bir erkek aniden sırtına tokat attı. Sonra dikkatim ona yöneldi. Sarı saçları ve kahverengi gözleri vardı. Geniş ve uzun boyluydu. Diğer iki erkek kadar sert görünmüyordu ama yine de duruşunda bir şeyler vardı.

İçlerinde en tehditkâr olanın o olduğunu düşündüren bir duruşu vardı. Bir çukurun içinde olmaktan duyduğu rahatlığa ihanet eden bir sakinliği vardı. Birlikte eğitim aldığı diğer iki erkeği yönetme şekli, kontrolü ele almaya alışkın olduğunu gösteriyordu. Bu gibi özellikler her zaman en sert savaşçıları yaratırdı. Hiç beklemediğiniz bir anda kalbinizin atışını etkili bir şekilde durdurabilenler.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, erkek arkasını döndü. Koyu renk gözleri beni izledi ve daraldı. Yumruklarını sıkışını izledim. Tercih ettiği silah olarak bıçaklı muştalar takıyordu. Daha önce onlarla birçok kişiyle dövüşmüştüm. Doğru kullanmayı bilerseniz bir hançer kadar ölümcül olabilirlerdi.

"En büyük rakibimiz," dedi 667, kollarını göğsünde kavuşturarak.

140 diğer tarafımı kuşattı. "Efendi onları değerli bulmasaydı, onlara bu alan verilmezdi."

"O haklı. Onlar değerli. Bu çukurdaki diğer tüm savaşçılardan daha iyi hareket ediyorlar. Tecrübeli ve etkililer."

Sorumlu gibi görünen erkek 818'e aniden diğer ikisi de katıldı: 221 ve 194. Üçü bize baktı, biz de üçümüze baktık.

Etkilenmediğimi göstermeye çalıştım ama gözlerim ağır yaralı erkeğe kaymaya devam etti. Beni korkuttuğu ya da endişelendirdiği için değil, gözleri yüzünden. Gözleri çok benzerdi, çok tanıdıktı. 152'ninkilerle aynı renkteydi. Arkamı döndüm. Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Onun bu çukurda yeri yoktu. Dikkatimi dağıtırdı, bunu göze alamazdım.

Kısa boylu bir erkek üç dövüşçüye doğru geldi ve onları uzaklaştırdı. Eğitimcim geldi ve rutin olduğu üzere onu çukura kadar takip ettim. Yavaşça başladık, kaslarımı ısıtıyordum. Çok geçmeden, Kindjal'larımı eğitimcimin kalkanına çarptırarak havaya girdim.

Saatler geçti ve bedenimden ter damladı. Eğitim çukurunu çevreleyen yürüyüş yolunda bir hareket gözümde çarptı. Başımı kaldırıp 152'nin yaklaştığını gördüğümde kalbim göğsüme çarptı. Onu Usta'nın kolunda geçit töreni yaparken gördüğümde kanım anında kaynadı. Yüzü bomboştı. Dosdoğru karşıya bakıyordu. Usta onu sıkıca tutuyordu, lanet yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

Alçak sesle hırladım ve öfkemi eğitimcime saldırmak için kullandım. Bıçaklarımı hızlı bir güçle parçaladım. 140 hırıltısını duydum. Usta'nın bizi izlediğini görmek için döndü. Gözleri rahatça üç şampiyonundan ayrıldı ve kısa boylu Gürcü'nün kontrolü altındaki üç yeni dövüşçüye dikildi.

Dikkatinin dağıldığını görünce, bu anı kullanarak 152. Arkasına bakmasını, bir bakış atmasını bekledim. Ama onun yerine üç yeni dövüşçüye baktı. Yüzünden tuhaf bir ifade geçti, okuyamadığım bir ifade. Yanaklarının rengi solmuştu. Dikkatini çeken şeyin yolunu takip ettiğimde, yaralı erkeğe ulaştım. Sıkı antrenman yapıyordu, devasa vücudu mükemmel bir formla antrenörün pedlerine saldırıyordu. Güçlü vuruşları eğitimciyi neredeyse ayaklarından düşürürken acımasızdı.

Çukurun içinde döndü, pozisyonu artık doğrudan Usta'ya dönüktü. Gözleri hâlâ görevine odaklanmıştı. Ama ne zaman

Eğitmen ona durması için seslendi, 194 başını kaldırdı ve bakışları 152'ninkilerle çarpıştı.

Ve bu onu hiç terk etmedi.

152'ye baktığımda ve onun bakışlarına hapsolduğunu gördüğümde tenimde sahiplenici bir rperiti oluştu. Efendi gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla diğer iki erkeğin dövüşünü izliyordu. *Mona'sını* izleyen yaralı erkeği fark etmemişti.

Benim olanı izliyordum.

152'nin gözleri kısılmıştı, kafası karıştığında yaptığı hareketin aynısını yapıyordu. 194'e baktığımda yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

Ellerim Kindjal'larımın üzerinde titriyor, kıskançlık ateş gibi içimi kavuruyordu. Ayaklarım hareket etmek için hazırlandı. Baktım

152 bir kez daha baktı ve bu sefer Usta'nın bakışlarını takip ettiğini gördü. Kızın dikkatinin sadece onun üzerinde olmadığını görünce çenesi sıkıştı.

Topuğunun üzerinde dönen Usta bileğini muhafıza doğru salladı. Muhafız bir adım ne ıktı. "Yryn!" diye emretti ve ortadaki çukuru işaret etti. Hâlâ 194'n bakışlarına kapılmış olan 152 onu takip etmek için sürüklendi. Ellerini çekmesini sağlamak için hamle yaptım ama 667 kolumu kavradı.

Etrafımda döndüm, saldırmaya hazırdım ki 140 aramıza girdi. "Seni sııp batırmaktan ve dişini tehlikeye atmaktan kurtarıyordu. Bu ukurda Usta'nın peşinden gidersen, kendini cehennemde uyanırken bulursun."

Haklı olduğunu bildiğim için kaslarım gerildi. İsteksizce başımı salladığımda beni tekrar durdurmaya hazır bir şekilde izlediler. 140

omzuma bir tokat attı ve ortadaki çukura doğru ilerledik. Diğer üç erkek de bizi takip etti ve biraz arkamızda durdular. Diğer yarışmacılar da toplanmıştı. Ama onları fark edecek zamanım yoktu. Şu anda tüm dikkatim 194'teydi. Gözleri dişimin üzerinde olan taze et.

Usta'nın kürsüye tırmanırken çıkardığı ses başımı kaldırmama neden oldu. Baktığımda, hepimizin üzerinde yükselen yerini almıştı. Ama bu sefer 152'yi de yanında getirmişti.

Efendi onu koyu kırmızı bir elbiseyle erkeklerinin önünde dolaştırırken başı öne eğik kaldı. Solunda duruyordu, ürkek ve uysaldı.

Onu bu kadar güzel görünce kalbim kabardı. Yüzüne odaklandım ve çürüklerinin ve kesiklerinin makyajla kapatılmış olduğunu gördüm. Bu beni öfkeliendirdi. Efendi onu incitmiş, sonra da bunu gizlemişti.

"Savaşçılar!" Usta bağırdı ve yüzünde bir gülümsemeye kollarını uzattı. "Kan Çukuru'na hoş geldiniz!" Etrafımdaki erkekler Usta'ya bakarken bir o yana bir bu yana sallanıyor, onun sözleriyle coşuyorlardı.

Usta kollarını indirdi. "Bildiğiniz gibi turnuva bu gece başlıyor. Eğer ilk siz dövüşecekseniz, eğitmeniniz bunu size çoktan söylemiştir." Usta etkili olması için durakladı ve ardından, "Bu dört gün sürecektir bir savaş. Kazanırsanız, bir sonraki tura geçeceksiniz. Kazanamazsan..." Usta sözünü kesti ve omuz silkti. Etrafımdaki erkekler mırıldandı ve hırladı, öldürmek için kana susamışlardı.

Usta içti, odadaki gerilimden kafayı buldu. "Final hariç tüm dövüşler için eşleştirileceksiniz. Dört

Erkekler şampiyonanın son aşamasına ulaşacak ve kazanan her şeyi alır savaşında mücadele edecekler." Başını sallayarak ekledi, "Sonra kazanan, yoluna çıkan üç kişiyi katleden erkek nihai ödülü kazanacak." Usta ileriye doğru yürüdü, aşağıya baktı ve yavaşça, "Özgürlüğünü kazanır," dedi.

Bu kez çukurdan daha yüksek sesler yükseldi, erkekler sınırlarını zorladı. Özgürlük istiyorlardı. Gözlerimi onlarca erkeğin üzerinde gezdirirken, zincirlerinden kurtulma şansının her şey demek olduğunu görebiliyordum. Bu turnuva onların olduklarından daha fazlası olma şansıydı; katiller, katliam için yetiştirilen hayvanlar.

Usta'nın bakışları daha sonra üç şampiyonuna ve çukurlarda yanımızda olan erkeklere kaydı. "Yarın sıra sizde olacak. En düşük orana sahip şampiyonlar arenaya çıkacak." Onlardan herhangi biriyle dövüşme düşüncesi kanımın ateşini yükseltti. Usta daha sonra ortadaki çukurun diğer tarafındaki altı erkeğe baktı. Onları işaret etti ve "Ve siz de onların rakipleri olacaksınız" dedi.

Dudaklarım hayal kırıklığı içinde dişlerimin üzerinde geriye doğru kıvrıldı. Yaralı şampiyona ters ters bakmak için yan tarafa baktım ama onu podyuma bakarken buldum. Yolu takip ettiğimde ne bulacağımı biliyordum. Haklıydım, dikkatini çeken şey 152'ydi. Yüzünde sahiplenici bir ifadenin parladığını gördüğümde, onu kafasından atma ihtiyacıyla mideme kramplar girdi. Ama 152 başını kaldırdığında ve

erkek, mavi gözlerinde eşit bir ilgi, öfkemin direncimi aştığını hissettim.

Neden ona bakıyordu ki? O neden *ona* bakıyordu?

Ustanın bizi kovduğunu duymadım. Kanım kulaklarımda sel gibi akarken gözlerimde çok gürültülüydü. Dövüşçülerin çukurlarına döndüklerini fark etmedim. Tek görebildiğim kırmızı bir pus, 152 üzerinde hak iddia etme ihtiyacıydı.

Öne doğru fırlarken omzum 194'ün omzuna çarptı. İri erkek bu temas karşısında hırladı ve bana doğru döndü. O tepki veremedi Kindjal'larımı yere fırlattım ve onun da aynı şeyi picanas'ıyla yaptığını gördüm. Saldırdım, durduğu yere doğru koştum ve yumruğumu çenesine indirdim. Sanki bir iz bile bırakmamışım gibi kafasını geriye attı.

Saniyeler içinde o da bana vurdu, çılgın mavi gözleri benimkilere dikilmişti. Göğsümü onun göğsüne çarparak uyardım: "Ondan uzak dur. Sakın bir daha ona bakmaya cüret etme."

Göğsüme bastırdı. "Geri çekil."

"O benim," diye tısladım ve tekrar saldırdım. Yumruğumu dudağına indirdim ve anında kan aktı. Elini dudağına götürdü ve zaten berbat olan yüzü öfkeyle buruştu. Kasları çaba sarf etmekten titreyene kadar gerildi. Ama tam saldırması için hazırlanırken, sert bir el göğsüme indi ve beni itti. Kendimi toparlamadan önce geriye doğru sendeledim. Partisindeki sarışın şampiyon, yaralı olanı iterek uzaklaştırıyordu. Yaralı dövüşçü bana ulaşmak için onu geçmeye çalıştı.

"Geri çekilin," diye emretti sarışın erkek 194. Rusça konuştuklarını duyduğumda şaşırdım.

"Onu öldüreceğim," diye hırladı 194 ve sarışının omzunun üzerinden bana dik dik baktı. "Ona benim dedi. Ona *benim dedi* amına koyayım."

Onun sözleriyle ileri atıldım, tam da uzun siyah saçlı olan yaralı Rus'u yolumdan çekerken. Onun yerine sarışın lider bana döndü ve yumruğunu savurdu. Ağır yumruğu yanağıma çarptı. Ben de karşılık vererek ona vurdum. Ağzından kan damladı ve gülümsedi. Kan beyaz dişlerini kaplamıştı, ben de dilimde kanın tadını aldım.

"Ona bakmıyor," diye Rusça emrettim. Sarışın gözlerini kırıştırdı, sonra bir adım daha yaklaştı.

"Ne sikim isterse onu yapar," diye karşılık verdi.

"O benim," diye bağırdım ve herifi yere serdim. Her fırsatta vurdum ve vurdum. O da karşılık verdi. Bu erkek yumruğumun altında kırılmayınca öfke beni ele geçirdi.

Aldığı kadarını verdi, darbelerini kaburgalarım ve karnıma indirerek her hareketime karşılık verdi. Rus şampiyonu boyun eğmeyince nefes nefese kaldım. Ben boyun eğmeyince terledi.

Ama dürtüm güçlü kalmaya devam etti. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda öfkeli olduğunu görebiliyordum. Onu sırt üstü yatırdım ve başımı onunkine dayadım, ama başlarımız birleşir birleşmez

beni sırtüstü çevirdi ve kafamın arkasını yere çarptı.

Sonunda bir gardiyanın düdüğü çaldı ve eller bizi ayırmaya başladı. Beni yakalayanla savaşımaya çalıştım, bu savaşı arzuluyordum, onlara onun benim olduğunu göstermek istiyordum ama kollar çok güçlüydü.

667 ve 140 beni geriye doğru çekerek kollarımı sıkıştırdı. İki yeni şampiyona baktığımda, liderlerini geri çekiyorlardı. Kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti ve yüzü öfkeyle doluydu.

"Etkileyici," diye seslendi Usta'nın sesi yukarıdan, yavaşça alkışlarken. Bakışlarım ona kaydı. Kavgamızı izlerken heyecanla sırtıyordu. Gözlerini benimkilere dikti. "901, görünüşe göre sana rakip olacak bir dövüşçü bulmuş olabiliriz." Sonra yeni şampiyonlara baktı ve ekledi, "Ya da belki üçü de olabilir." Tekrar benimle yüzleştğinde, "Burada, çukurda şampiyon olabilirsin ama bu sınırlı bir unvan olabilir" dedi.

Gözlerim daha sonra beni izleyen 152'yi buldu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Onu bu kadar üzgün görünce midem bulandı. Sıkıntı içinde görünüyordu. Elini alnına doğru kaldırdı ama hemen yanına indirdi. Teni hâlâ solgundu. Bakışlarını benimkilerden ayırdı ve yaralı erkeğe baktı. Başını salladı, sonra arkasını döndü.

Efendi 152'nin elini tutup kolunu kendi koluna bağladı. Onunla birlikte gitti ve peşinden koşup yeni erkeğe neden bu kadar çok baktığını sormamak için kendimi zor tuttum.

Arkamda bir muhafız belirdi ve silahının burnuyla beni itti. Aşağı uzandım ve Kindjal'larımı aldım. Tünele doğru yöneldim, 667 ve 140 beni takip etti. 140 beni kolumdan çekti. "Çukurlardaki şansını mahvedecek bir şey yapma. Finale kalırsan, o şerefsizleri alaşağı edersin."

Kolumu geri çektim, sonra da hücreme gittim. Gardiyanlar gelip açılış dövüşlerini gözlem kafesinden izleyebileceğimizi söyleyene kadar saatlerce yatağında oturdum. Hücremden çıktım. 140 ve 667 yanımda yürüdüler. Bize çukuru net bir şekilde görme imkanı veren hücreye girdim. Tribünlere baktığımda her koltuğun dolu olduğunu ve paranın el değiştirdiğini gördüm. Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

Diğer dövüşçüler ön tarafa geçmemiz için kenara çekilirken 140 yanımdan tısladı: "Şerefsizler, her biri!" 140 ellerini parmaklıklara dayadı ve Usta'nın koltuğuna oturmak için hareket etmesini ve 152'yi önünde yere oturması için yönlendirmesini izledik.

Ne kadar güzel göründüğünü görünce nabzım hızlandı. Saçları başının üzerindeydi ve uzun kıvrımlı dallar yüzünün yanlarına doğru sarkıyordu. Omuzları açık beyaz bir elbise giymişti ve kulaklarından uzun küpeler sarkıyordu. Efendi'nin ayaklarının dibinde üzgün ve rahatsız bir şekilde otururken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Burada olmamalıydı. Bu onun hayatı olmamalıydı.

Arkamızdan alçak sesle mırıltılar geliyordu. Arkamı döndüğümde, üç yeni şampiyon daha zayıf olanları kesiyordu.

Savaşçılar. Yanımıza geldiklerinde sırtım diken diken oldu. 667 ve 140 bana yaklaştı. Buna gerek yoktu. Yaralı erkeği gayet iyi duymuştum. O haklıydı. Onu çukurda yok edecektim.

Tekrar önümdeki arenaya odaklandım. Burası benim alanımdı. Düşecek olanlar onlar olacaktı.

Usta, maçın başlaması için muhafızlara işaret vermek üzere ayağa kalktı. İki erkek koşarak dışarı çıktı, silahları önlerindeydi; bir kılıç ve bir mızrak. Yavaş bir maçı, iki erkek de üstünlük sağlayamadı. Sonunda mızraklı erkek diğerinin kalbine mükemmel bir atış yaptı. Ölümcül şekilde yaralanan erkek hemen kuma düştü.

İkisini de saniyeler içinde katlederdim.

Geri kalan maçlar da benzer şekilde geçti. Her maçta, finale çıkacağıma ikna oluyordum. Üç yeni erkeğe bakarken, hepsinin olmasa da çoğunun finale çıkacağını düşündüm. Ancak 667 ve 140'ın finale kalamayacağı gerçeğini düşündüğümde içime garip bir pişmanlık duygusu yayıldı.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca onlarla konuşmak hiç de fena değildi. Aslında savaşçılarla konuşmayı sevdiğimi fark ettim. Bu hayatı anlıyorlardı. 152'nin benim için ne anlama geldiğini anlıyorlardı.

Bu düşünceyle birlikte dikkatim onun oturduğu yere kaydı. Maçı izlemiyordu. Gözleri kısıktı, düşünceleri başka yerdeydi. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce kaşlarımı çattım. Ona sorunun ne olduğunu sormak istedim. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak ve onu gülümsetmek istedim.

152 aniden irkildi. Usta elini ensesine bastırduğında nedenini hemen anladım. Bir dövüş daha heyecansız geçerken yüzünde sert bir ifade vardı. Ona zarar veriyordu. Dövüşçülerinin öldürme eylemlerini heyecanlı hale getirmemesine kızmıştı.

152 onun öfkesinin yükünü taşıyordu.

Yanımdan alçak sesle bir küfür geldi. Kafesli hücreye baktığımda, yaralı Rus gözlerinde bariz bir öfkeyle 152'yi tutan Usta'yı izliyordu. Burada durup bunu izleyemeyeceğimi, dişime aval aval bakan bu çirkin herifin yanında duramayacağımı düşünerek döndüm ve hücreme geri döndüm.

Oraya vardığımda yatağıma oturdum ve bekledim. Bekledim ve 152'nin bana gelmesini bekledim. Ama gece uzadıkça ve muhafızlar gelmedikçe kaşlarımı çattım. Dışarıdan ayak sesleri geldi ve içeri girmesini bekledim. Ama gelmedi. Efendi koridorda duruyordu.

Tek başına.

"Şampiyonlar," diye seslendi. Hepimiz hücre kapılarımıza doğru yürüdük. 667 ve 140'ı ters ters bakarken gördüm. Her birimizin gözlerine baktı ve şöyle dedi: "Yarın sizinle boy ölçüşemeyecek dövüşçülerle karşılaşacaksınız. Ama benim şampiyonlarım olarak, seyircilerime istediklerini vermenizi bekliyorum."

"*Mona'm neredede?*" 667 sordu.

Efendi onun yüzüne baktı. "Bu gece size katılmayacak." Sonra bana baktı ve ifadesindeki zaferi fark ettim. "Hiçbiri katılmayacak."

Hayal kırıklığı içimi parçaladı ama belli etmedim.

667'nin çenesi sıkıştı ve elleri parmaklıklarda sıkılaştı. "Yarın iyi bir performans sergile ve karşılığında onu ödüllendireceksin," dedi Efendi. Odamızdan ayrıldı ve ben de yatağıma geri döndüm. Biraz uyumak için kendimi zorlayarak şiltenin üzerine çöktüm. Ama tek düşünebildiğim 152'ydi. Ona uyuşturucu enjekte edecek olan metal bileziği. Acısını dindirmek için yanında olmadığım zamanlarda benim serbest bırakmama ihtiyaç duymasına neden olacak ilaçlar.

Gözlerimi açtım ve kıpırdamadan durmaya çalıştım. O pisliğin onu yatağına aldığını düşündüğümde öfkem yoğun ve sıcaktı. Acımasız ve çığ davranırken attığı çığlıkları düşündüm. Sahip olma duygusu zihnimde parlıyordu. Ne kadar uyumaya çalışırsam çalışayım, çok azı geliyordu.

Ama öfke közleri hâlâ duruyordu.

Tek varlığım onlar olana kadar yoğunlaştılar ve çoğaldılar. Yarınki kavgayı memnuniyetle karşıladım. Elimden geldiğince uzatacağım bir dövüş. Çünkü ödülü buna değecekti. Sadece 152'nin bir kez daha yatağımda olması için.

Özgür irademden vazgeçmem anlamına gelse bile.

Sahip olduğum her şeyi Efendi'ye vermek anlamına gelse bile.

* * *

"İyiler," dedi 667, yaralı erkek çukurdan tünele doğru uzaklaşırken. Uzun saçlı Gürcü ve yaralı Rus'u izliyorduk. Her ikisi de ringe girdikten birkaç saniye sonra rakiplerini öldürmüştü. Gürcü, rakibinin gözlerini saisiyle delmişti.

Yaralı Rus, picana'sını onun kafatasına saplamıştı. İkisi de ter bile dökmemişti.

Bir muhafız geldi ve 667'ye işaret etti. 667 silahlarını eline aldı ve dönüp tünelde beklemeye başladı. Turnuva dövüşleri çok hızlıydı. Bir maç biter bitmez diğeri başlıyordu. Dün geceyi ve bugün şimdiye kadarki maçları izlemiştim. Kalabalık bayılmıştı. Kana susamıştı. Ama Usta maç boyunca metanetle oturdu. 152 ayaklarının dibinde durdu, nadiren yukarı baktı.

Usta'nın dövüşlerden daha fazlasını istediği belliydi. Gürcü ve Rus rakiplerini kolayca yenerken dişleri birbirine vuruyordu. Usta tiyatro istiyordu. Onun çukurunda, değer verdiği şey ölüm değildi; yaşamak için savaşmaktı.

Bir erkek koşarak çukura girdiğinde kalabalık kükredi. Sıkı tıraş edilmiş bir kafası ve soluk bir teni vardı. Numarası şöyleydi

289. İri yarı biriydi ve silah olarak çekiç taşıyordu ama sarışın Rus şampiyon 818 çukura girdiği andan itibaren bu işten kimin sağ çıkacağını görebiliyordunuz. Sarışının muşta avcıları elinde hazırды.

İleriye doğru koştu, yaklaştıkça hızını artırdı. İri adam çekicini savurdu. Ama sarışın mükemmel bir isabetle rakibine üç yumruk indirdi. 818 yanından koşarak geçti ve rakibini şok içinde ama hâlâ ayakta bıraktı. Erkek yere baktı. Ben de onun bakışlarını takip ettim. Sarışın Rus hareketsiz duruyordu, arkasına bile bakmıyordu. Birden rakibi dizlerinin üzerine çöktü. Gördüm ki

karnında ve kalbinin tam üzerinde iki bıçak deliği vardı. Tam o anda yere yığıldı ve ağır bedeni yere çarptı.

Topuklarının üzerinde dönen sarışın, çukurdan çıkıp doğruca tünele koştu.

140 iç çekti. Yüzüne baktığımda o da bana baktı. Başını sallayarak, "Bizi beceri konusunda test edecekler" dedi.

Ben de kabul ettim. Usta bu turnuvadan tam olarak istediği şeyi elde edebilirdi, yeni bir şampiyon. Ve ben, ölü.

Muhafız göründü ve 140'a tünelde beklemesini işaret etti. O gitti ve ben de sıramın yakında geleceğini bildiğimden Kindjal'larımı daha sıkı tuttum. Gardiyan hücrenin kapısını kapattı ve ben de çukuru izleyerek 667'nin çıkmasını bekledim. Tribünlerin arkasından gelen bir hareket dikkatimi çekti. Gözlerimi kıstım ve 667'nin *Mona'sını* bir gardiyanın kollarında gördüm. Tıpkı birkaç gün önce 152'de olduğu gibi, gardiyanın elinde boğazına dayadığı bir bıçak vardı. Tam tünelin önünde, 667'nin koşarak çıkarken görebileceği bir yerde duruyordu.

Dövüşçünün çukura doğru koşmasını izledim, ringin etrafında dönerken adımları tökezledi. Onu görmüştü, dışısını muhafızın kollarında görmüştü. Usta'ya ters ters bakarken yüzü öfkeyle buruştu. Usta neredeyse hiç tepki vermedi ama ağzından küçük bir gülümseme çıktı.

Tedirginlik içinde ayaklarımın üzerinde sallandım. Bu pislik yanına kâr kalmamalıydı. 152, 667 rakibini beklerken öfkeyle homurdanmaya başladığında başını kaldırdı. Şampiyona baktı, sonra onun bakışlarını tribünlerin arkasına doğru takip etti. Gözlerinin genişlemesini ve ağzının açık kalmasını izledim.

şok içinde düştü. Sonra, umduğum gibi, beni tutan kafese baktı. Gözlerindeki yalvarmayı görebiliyordum.

Efendimin istediğini yapmamı istedi. Yaşamamı istedi.

Tünelde koşan ayakların sesi dikkatimi çekti. 667 hançerlerini elinde tutuyor ve rakibinin çivili sopasının ilk darbesini alıyordu. Omzunda çivilerin açtığı onlarca ve onlarca delik varken, Usta'nın emrettiği şeyi yaptığını biliyordum.

İnsanlara bir gösteri sunuyordu.

667 dövüşçüye dönerken parmaklıklara yaklaştım. Ama tam o sırada dövüşçü sopasını 667'nin kafasına savurdu. Her şey neredeyse ağır çekimde gözlerimin önünde oldu. İçgüdüsel olarak kendini darbeden koruyan 667 eğildi ve hançerlerini savurdu. Her iki uzun bıçak da tereyağı gibi rakibinin göğsüne saplandı.

667'nin yüzü, erkeğin kafa üstü kuma düşüşünü izlemek için döndüğünde beyazlaştı. Bir zamanlar heyecanlı olan kalabalık şimdi hayal kırıklığı içinde inliyordu. 667 tam zamanında vücudunu tribünlere çevirdi ve Usta'nın bileğini 667'nin *monasını* tutan muhafıza doğru salladığını gördü. Kaybedecek zamanı olmayan muhafız bıçağını 667'nin *monasının* boğazına saplarken 667'nin ağzından acı dolu bir kükreme çıktı. Sarışın kadının boynundan hemen kan fışkırdı ve gözleri korku ve şok karışımı bir şekilde genişledi.

Muhafız onun parçalanan bedenini yere fırlattı ve bıçağını hızla kirlenen elbisesine silmek için eğildi. Dikkatim tekrar 667'ye yöneldi, tam o sırada öne doğru sarsıldı.

Ağzından savaş çığlıkları yükseliyordu. Gözlerinde tek bir odak noktasıyla tribünlerin alt katlarına doğru sıçradı ve Usta'nın koltuğuna ulaşmak için savaşırken yoluna çıkan herkesi öldürdü.

Kalabalık yerlerinden fırlamaya başlamıştı ki, tünelden 140 koşarak çıktı, baltaları havadaydı. Öldürülen dövüşçünün cesedinin üzerinden atlayarak kanlı kumun üzerinde ilerledi.

Seyircilerin çıkışlara doğru koştuğunu, kardeşlerimin Usta'ya doğru koşarken kan döktüğünü görünce kalbim heyecanla güm güm attı. Onlara yardım etmek, o pisliği alaşağı etmek için onlara katılmak isterken, hayal kırıklığı içinde kükremeye başladım. Döndüm ve omzumu hücre kapısına çarptım. Hareket etmedi ve gardiyanlar metal hapishanemin önünden koşarak geçti. Çukura doğru koşuyorlardı. Çukuru gösteren parmaklıklara dönerek bıçaklarımla vurdum. "Çıkarın beni buradan!" Talep ettim ve yukarı baktım. Başımı kaldırdığımda korku beni sardı. 667 sendeliyordu, hâlâ Usta'nın 152'yi bir kalkan gibi önünde tuttuğu yerde oturuyordu. Bir silah sesi duyuldu. 667'nin çoktan vurulmuş olduğunu ve hayatta kalmak için savaştığını fark ettim.

Ancak 140 hâlâ Usta'ya doğru ilerliyordu ve muhafızların kurşunları her hareketini iskalıyordu.

"Hayır!" Usta'nın 152'yi 140'ın yaklaştığı yere doğru tuttuğunu görerek çığlık attım. Parmaklıklara saldırırken çılgına dönmüştüm, metal metale çarparken kıvılcımlar uçuşuyordu. Usta'yı alt etmek istiyordum. Dişimi kalkan olarak kullandığı ve 667'nin *Mona'sını* öldürdüğü için onu cezalandırmak istiyordum.

667 kurşunlarla delik deşik olmuş bir halde sendeleyerek ayağa kalktı. Ama tam o sırada bir gardiyan arkasından yaklaştı ve kafasına bir kurşun gönderdi. 140 kendisine doğru gelen kurşunu hiç duymadı. Silahını kaldırdı, Usta'ya saldırmaya hazırdı ki başka bir muhafız kafatasının arkasına bir kurşun sıktı. Kafatası parçalanırken 140'ın vücudu kaskatı kesildi ve altındaki sandalye sırasının üzerine yığıldı.

Korku dolu seslerin kakofonisi ve kalabalığın çığlıkları, boğazımdan dökülen kükremelerin yanında hiçbir şeydi. Muhafızlar hızla hareket ederek kalabalığı topladılar. Usta'nın seyircileri koltuklarına doğru geri çekilmeye zorlandı. Baş muhafız saniyeler sonra bir yığın *chiri ile* ortaya çıktı. Onlara coplarla vurarak öldürülen cesetleri almalarını ve ringden çıkarmalarını emretti.

Ama hiçbir şey olmamış gibi ceketinin tozunu almak için 152'yi serbest bırakırken gözlerim Usta'da kilitli kaldı. 152 titriyordu, bembeyaz kesilmişti ve olduğu yerde hafifçe sallanıyordu.

Çukurun ortasına doğru koşan Usta, muhafızları silahlarını havaya kaldırırken ellerini havaya kaldırdı ve sarsılmış kalabalığı dinlemeye zorladı. Dinlediklerinde Usta konuştu. "Bayanlar ve baylar, bu küçük kaza için özür dilerim." Zorla gülümsedi ve şöyle dedi: "Burası Kan Çukuru. Burası bir ölüm ringi. Bazen dövüşçüler yerlerini unuturlar."

Tekrar konuşmaya çalıştı ama ben bıçaklarımı parmaklıklara daha yüksek sesle vurdum ve beni dışarı çıkarması için bağırırken bir ileri bir geri volta attım. Usta bana dönüp bakmadı. Devam etti

konusarak, kalabalığa son maçıdan önce küçük bir ara verileceğini bildirdi: benimki.

Arkamdan gelen bir hareket dönmeme neden oldu ve hücre kapısında birkaç gardiyan gördüm. "Kapa çeneni!" diye hırladı biri ama bu sadece öfkemi körükledi.

Bıçaklarımı tutarak kapıya saldırdım. Muhafızlar geri sıçradı, silahlarını havaya kaldırmışlardı. İçlerinden biri tanımadığım bir silahı göğsüme doğru tuttu. Tekrar saldırmak için geri çekildiğimde, silahtan bir şey fırladı ve göğsümün içine saplandı. Aşağıya baktığımda küçük bir saçmanın derime isabet ettiğini gördüm. Vurulduğum için öfkeyle tekrar yukarı baktım. Ayaklarımı hareket ettirdim, böylece eğilip muhafıza saldırabilecektim ama bacaklarım aniden kurşun gibi oldu ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

"Tam isabet!" diye bağırdı içlerinden biri, dünya yana dönerken ve ben hücrenin duvarına çarpana kadar sendelerken. Kilidin açılma sesini duydum. Hücreyi dolduran siyah giysili birkaç gardiyanın bulanıklığını gördüm. Elleri kollarımdan tuttu ve beni hücreden çıkarıp koridora sürükledi. Ayaklarım altımdaki kuma tutunmaya çalışıyordu ama kaslarım çalışmakta zorlanıyordu.

Gardiyanlar beni yere bıraktı. Bir gümbürtüyle yere düştüm ve gözlerimi kırptım. Görüşüm biraz açıldı ama hareketlerim gecikti, uzuvlarım onlara emrettiğim zamandan bir saniye sonra hareket etti.

Muhafızlar etrafımı sardı, silahlarını kaldırdılar. Kendimi oturur pozisyona getirmeyi başardım, tam o sırada iki ayak göründü. Siyah ayakkabılar giyen iki ayak.

Kaburgalarımaya arpan ayakların kime ait olduğu geç de olsa aklıma geldi. Kuma düştüm, iri taneler ağzımın içinde uçuşuyordu. Kumu tükürdüm ve doğrulmaya alıştıam ama tam o sırada ayaklar yüzüme çarptı. Dilime kan tadı geldi.

"Sizi zavallı bok parçaları!" diye bir ses yattığım yere doğru hırladı. Bu Usta'nın sesiydi. Parmakları saçlarımı kavradı ve başımı geriye attı. Yüzüme dik dik bakarken Usta'nın yüzü bir görünüp bir kayboluyordu. "Hepiniz isyan edebileceğinizi mi sandınız?" diye alçak sesle bağırdı. "Kendi ukurumda beni alt edebileceğinizi mi sandınız?"

Ona siktirip gitmesini söylemeye alıştıam. 152'yi incitmeye cüret ettiğini, onu kendi yoluna sokmaya cüret ettiğini, ama hiçbir şey çıkmadı. Usta'nın elleri başımı bıraktı. Yere düşmek istiyordu ama ben onu yukarıda tutmak için mücadele ettim. Usta, uyuşturulmuş ve gücünü kaybetmiş bir halde yattığım yere bakıp güldü. "Dvşebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla. Usta sonra muhafızlara baktı. "*iri'ye söyle*, tribünleri ve çukuru temizlemeyi hemen bitirsin." Beni yerde tekmeledi, sonra da "O zaman onu tünele götürün. Dvşecek. Ve bu gece, sonunda ölecek."

Usta uzaklaştı ve ben sert kumlu zemine uzanıp onun sözlerini kafamda tekrarlardım. *O zaman onu tünele s o k . Savaşacak. Ve bu gece, sonunda ölecek...* 152'nin dehşete düşmüş yüzü zihnimin önünde patladı. Uyuşturulmuş olsam da ellerimi yere bastırdım ve kendimi oturmaya zorladım. Kollarım zorlanmaktan titriyordu ama 152'nin, Usta onu önüne ittiğinde çığlık attığını gördüğümde dayanmaya alıştıam. 667

ve 140 şarj. Öfke midemde dönüp duruyordu. Ellerimi uzattım ve yanımda duran bıçaklarımı hissettim. Ellerimi saplarına doladığımda, soğuk çeliği ellerimde tuttuğumu bilerek kendimi daha iyi hissettim. Bu Kindjal'larla o kadar uzun süre savaşıyordum ki, bedenimin nasıl savaşılabileceğini hatırlaması için dua ettim.

Finale çıkmak zorundaydım. 152 için yaşamak zorundaydım.

Bacaklarımı hareket ettirerek kendimi ayakta durmaya zorladım, bacaklarım neredeyse yol verirken sallanıyordum. Başım dönerken dişlerimi sıktım. Etrafımda kıs kıs gülüşmeler ve kahkahalar çınılıyordu. Ayağa kalktığımda muhafızlar alay ediyordu, sesleri kulaklarımda teneke çanlar gibi çınılıyordu.

Uzaktan bir yerden bir düdük sesi geldi ve bir tünele ulaşana kadar tökezlerken bir el beni ileri doğru itti. Tünel karanlıktı. Sonundaki ışık gözlerimi yaktığında görüşüm siyah noktalarla titreşti ve parıladı.

"Yürü!" diye emretti bir ses. Kurşuni ayaklarımı ileri doğru iterken kadının yüzünü zihnimde tuttum. Sendeleyerek çukura girerken omuzlarım duvarlara çarptı. İçeri girdiğimde kalabalık sessizdi. Başımı kaldırdım ama seyirciler karanlıkta bulanık bir çizgiydi.

Onu aramaya çalıştım ama bulamadım. Kıpırdamadan rakibimi dinlemeye çalıştım. Geç duydum ama duydum. Birinin ağır bir şeyi kaldırırken çıkardığı homurtuyu. Başımın arkasından hafif bir esinti geçti ve az önce başımın olduğu yerde zincire benzeyen bir şey sallanırken eğildim. Kindjal'larımı tutarak döndüm ve sallandım, bir şeye çarptığımda ağırlığımdaki değişimi hissettim. Biliyordum ki

Rakibime vurmuştum ama yeterince derinden vurmamıştım.

Tökezleyerek birkaç adım geri atarken başımı salladım. Gözlerimdeki bulanıklığı tam zamanında kırıştırdım ve uzun boylu bir erkeğin bana doğru koştuğunu gördüm, zincir başının üzerinde dönüyordu, ucuna yuvarlak bir şey bağlıydı.

Zincirin ucundaki top başımın yanındaki kuma çarpınca yere daldım. Dövüşçü geçerken bacağımı tekmeledim ve uzun boylu adamı yere düşürdüm. Bacaklarım beni ayakta tutacak kadar güçlü değildi. Bu avı yere indirmem gerekiyordu. Bu benim tek şansımdı.

Kalabalığın sesi arttı. Dizlerimin üzerine çökerek etrafıma bakındım. Rakibimin nerede olduğunu bulamıyordum. Birden boğazıma dolanan kalın bir zincir nefesimi kesti. Bıçaklarımı bırakarak uzandım ve zinciri çekmeye çalıştım ama rakibimin tutuşu çok sıkıydı. Ellerini pençeledim, parmaklarımı çalışmaya zorladım ama hareket etmedi. İşe yaraması için dua ederek öne doğru eğildim. Ani bir hamleyle kafamın arkasını burnu olduğunu umduğum yere çarptım.

Kemiklerin kırılma sesini duydum. Zinciri tutuşunun kısa süreliğine gevşemesinden yararlanarak metali elinden aldım ve çukurun diğer tarafına fırlattım. Ne kadar uzağa gittiğinden emin değildim ama rakibim beni sırtüstü çevirip belime sarıldığı için kontrol etme şansım olmadı. Elleri boğazımı çevreledi. Sıktı ve tekrar hava kaynağımı kesti. Onu uzaklaştırmak için bacaklarımı tekmeledim. Sıkı tuttu.

Sahip olduğum sınırlı görüş alanını siyah noktalar doldurmaya başladı. Gözlerim kapanmaya başladı. Bırakmak istedim. O anda karanlığa teslim olmak istedim. Ama zihnim temizlendiğinde, ölümün eşiğindeyken, kadınının güzel gülümseyen yüzü boşluğu doldurdu. Onu aldığımda yüzü, ikimiz de istediğimiz için katılmayı seçmiştik. Sonra onun Efendi tarafından dövüldüğünü, Efendi'nin zavallı kıcını korumak için onu önüne attığını hayal ettim.

Onu yalnız bırakamazdım.

Gözlerimi kırptıştırarak açtım ve yanımda duran gevşek elimi hareket ettirdim. Avucum soğuk çeliğe değdiğinde rakibimle savaşmak için yaklaşmaya başladım. Sapi kavramayı başardığımda kalbim umutla gümbürdedi. Ellerim titrerken, bu maçı bitirmeme yardım etmesi için kaslarıma güveniyordum.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama nefes almak imkânsızdı. Bayılmanın eşiğinde olduğumu bildiğimden, kalan gücümü Kindjal'ımı kaldırmak ve rakibimin kafasına nişan almak için kullandım. Bıçak sert bir şeye saplandı ve parmakları boynumu bırakıp ılık sıvı yüzüme sıçradığında kafatasını kestiğimi anladım.

Dövüşçünün vücudu yana doğru yığıldı ve kalabalığın gürültüsü sağır edici bir hal aldı. Nefes nefese kalmıştım, çok ihtiyacım olan havayı içime çekerken boğazım yanıyordu. Ama hareket edemiyordum. Kaslarım tükenmişti, ilaç sonunda kontrolü ele almıştı.

Orada ne kadar yattığımdan emin değildim ama kollar beni sardı, yerden kaldırdı ve sürüklemeye başladı

Çukurdan. Tünele ulaşmadan önce kafamı tribünlere, Usta'nın oturduğu yere çevirecek kadar g buldum. Bakışlarında öfkeyle gidişimi izliyordu ama 152 rahatlamış bir şekilde bana bakıyordu. Ona glmsediğimi sandım ama uyuşturucunun etkisiyle emin olamadım.

Ama benim dişi vardı.

Efendimizin dikkatli gözlerinden uzakta bana gizli gülümsemesini hediye etmişti.

zgrce verilen
bir tane. Sadece
benim için.
Sadece ben.

13

152

O ana kadar bir kalbin bu kadar hızlı atıp aynı anda neredeyse parçalanabileceğinden emin değildim. 901'in kanlar içinde ve güçsüz bir şekilde çukura yığılmasını izlerken, Usta'nın ona zarar verdiğini, bir şekilde onu uyuşturduğunu biliyordum. Ona zarar vermişti çünkü beni kurtarmaya, saldıran iki şampiyondan kurtarmaya çalışmıştı.

Efendi'nin gardiyana 667'nin *Mona'sının* boğazını kesmesini emrettiği anı düşündüğümde boğazımda bir bulantı hissettim. Ceset yere düşerken cansız gözleri yerde kanlar içinde yüzüyordu. Ve 901 bana ulaşmak için parmaklıklara hücum etmişti, Usta beni kalkan olarak kullanırken bana ulaşmıştı.

Hepsi kendini korumak için.

Usta, 901 dört muhafız tarafından çukurdan çıkarılırken oturduğu yerden kalktı. Kalbim şişti ve patladı, sonra yarılmış dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde kaybolan ritmini geri kazandı.

O kadar yakışıklıydı ki. Onu o kadar çok önemsiyordum ki, bu dayanılması neredeyse imkânsız bir duygu gibi görünüyordu.

Usta, şampiyonların saldırısı üzerine telaşlanan ve panikleyen bir insan kalabalığının içine girdi. Usta hepsini sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu ama yüzündeki gerginliği ve öfkeyi görebiliyordum.

Bir el kolumu kavradı ve kendimi bir muhafız tarafından zorla ayağa kaldırılırken buldum. Beni kabaca, Maya'nın beni odama geri götürmek için beklediği bir tünelin başlangıcına yönlendirdi. Onunla karşılaştığımda gözleri teslimiyet içinde yere bakıyordu. O da yanıma geldi ve aceleyle muhafızı takip etmeye başladık. Koridorlarda olabildiğince hızlı koştum. Muhafızın hızlı olmasına sevinmişim, belli ki çukura dönmesi gerekiyordu. Maya ile yalnız kalmak istiyordum. 901'e gitmenin bir yolunu bulmalıydım.

Kapıya varır varmaz gardiyan hem Maya'yı hem de beni odaya fırlattı. Kapıyı çarparak kapattı ve kendi başımıza kaldığımızda üzerimize bir sessizlik çöktü.

Maya başını kaldırdı ve içerideki sürgüyü kilitlemek için hareket etti. Bunu yaptığında, duyulmayacağımızdan emin olmak için elimle yan odayı işaret ettim.

Bizi odanın geri kalanından ayıran perde kapanır kapanmaz, "Hanımefendi? Neler oluyor? Her yer telaş içinde!"

Elimi alnıma bastırdım ve kanepeye oturdum. Maya önümde çömeldi. Bugünkü hareketlerime inanamayarak başımı salladım. Maya elimi tuttu.

destek için. Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. Maya'nın gözlerine bakarak, "Şampiyonlar isyan etti," dedim.

Maya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "901 mi?" diye sordu endişeyle.

Başımı salladım. "Bekleme hücresinde kapana kısılmıştı. Diğer iki erkekti." Gerisini hızlıca açıkladım.

Maya ayağa kalktı ve beni odanın ortasındaki sandalyeye götürdü. Makyaj koltuğuna oturdum ve saçımı tutan tokaları serbest bıraktığında iç çektim. Parmakları kafa derimin üzerinde gezinirken inledim ve Maya'nın iç çektiğini duydum.

"Ne?" diye sordum. Durduğu yerden gergin bir enerjinin aktığını hissederek sordum.

Yavaşça etrafımda dolaştı. "Hanımefendi," dedi usulca ve dudaklarına yayılan küçük bir gülümsemeyi izledim.

"Ne?"

Maya elimi tuttu. "Adını keşfettim."

Bir anda nabzım baş döndürücü bir hızla atmaya başladı. "Ne?" İnanamayarak fısıldadım.

Maya başını salladı ve elimi sıktı. "Ben de 901'i biliyorum."

"Nasıl?"

Maya omuz silkti. "*Chiri'den* bana yardım *etmesini* istiyordum." Bir omzunu kaldırdı. "Biz yakın bir topluluğuz. Birbirimize yardım ederiz." Gözlerime bakarak, "*Chiri*'lerden biri tüm kölelerin dosyalarının tutulduğu ofisleri temizliyor. Ondan senin ve 901'in dosyalarını istedim."

Bana en büyük gizemi açıklamasını beklerken vücudum gerilmişti. "Siz Inessa Belrova'sınız hanımefendi. Rusya'dan."

Bana adımı söylediğinde, beni karanlıkta tutan görünmez zincirler ruhumdan kurtuluyormuş gibi hissettim. "Inessa... Belrova..." Tekrarladım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı aktığını hissettim.

Maya başparmağıyla gözyaşlarını sildikten sonra, "Ve 901'in adı Ilya, Ilya Konev. O da Rus."

O güzel ismin karşısında 901'in, yani *Ilya'nın* yakışıklı yüzünü düşünürken dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. "İlya," diye fısıldadım, bu harflerin dilimde çıkardığı sese değer vererek. "Inessa ve Ilya."

Bu sefer güldüm, ses boğazımdan zorlukla çıkıyordu. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım. "İsimlerimiz var," dedim Maya'ya. O da başını salladı. "İsimler," diye tekrarladım ve bu sefer o da güldü.

Öne doğru eğilerek Maya'yı kollarımla sardım. "Sana nasıl teşekkür edebilirim?" diye sordum. Maya gerildi. Hemen geri çekildim.

Gözlerini yere indirdi ve şöyle dedi: "Size hizmet etmek için gönderildiğimden beri bana sanki yaşıyormuşum, önemli biriymişim gibi davrandınız. Bu size verebileceğimden çok daha değerli, bayan."

"Yanılıyorsun," dedim kalbim ısınırken. Maya başını salladı. İfadesine ani bir ciddiyet yerleşti. Sabırla konuşmasını bekledim.

"Hanımefendi, başka bir şey daha buldum." "Sizin de bir erkek kardeşiniz varmış. Adı Valentin'di, Valentin Belrov."

O anda kendimi zamanda geriye götürülmüş kırık bir vazo gibi hissettim. Kırılmış, paramparça olmuş ve onarılamaz gibi görünen, aniden sabitlenen ve normal bir hale dönüşen kırık parçalar gibiydim.

"Valentin," dedim ve hemen küçük bir kafesin içinde seyahat ederken beni kollarında tutan genç bir çocuk gördüm. Ağlıyordum ama o bana sarıldı, beni öptü ve güvende hissetmemi sağladı. El salladığım çocuk.

Elimi dudaklarıma bastırdım. *"Seni özleyeceğim"* diye fısıldadığımda gözlerim dalgalandı. Maya sözlerime tepki vermedi, neden söylediğimi sormadı ama ben açıkladım: "Ondan alındığımda, beni geri almak için savaşıırken..." Birden aklıma yüksek duvarlar ve kuleler geldi. Kar ve dik, karanlık basamaklar. "Ama uzaklardan el salladım ve ona 'Seni özleyeceğim' dedim."

Aklımdan bir sürü görüntü geçerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Çukurlarda eğitim gören genç bir çocuk olarak o. Sonra biraz daha yaşlı, Maya'nın yaşına yakın, boynunda metal bir tasma. Elim boynuma götürdüm ve parmak uçlarımin derinin üzerinde gezinmesine izin verdim.

"Tasma takıyordu," dedim, siyahlar giymiş bir kadının onu teslim almak için beni kullandığını görerek. "Hanımefendi," dedim ve bunu sert bir şekilde söyledim. Kadını zar zor hatırlıyordum ama içimden bir ses ondan tüm varlığımla nefret ettiğimi söylüyordu.

"Evet," diye açıkladı Maya. "Efendi'nin kız kardeşi. Hem seni hem de kardeşini yanında götüren oydu."

"Ama geri döndüm," diye açıkladım. Maya üzüntüyle başını salladı.
Ne yazık ki.

"Ne?" Sorguladım.

Maya içini çekti ve sonra açıkladı: "Hanımefendi öldürüldü. Çok uzun zaman önce değil. Nasıl, kim tarafından ve hatta nerede öldürüldüğünü bilmiyoruz ama o öldü."

"Peki ya kardeşim?"

Maya başını salladı. Bilmiyorlardı.

Daha fazlasını hatırlamak için beynimi zorladım ama başka bir şey gelmiyordu. Yorgun ve kafam karıştı. Ve İlyâ...

"İlyâ'yı görmek istiyorum," dedim Maya'ya.

Sempatik bir şekilde başını salladı ama "Efendi buna izin vermez hanımefendi. Eğer emirlerine karşı gelerseniz, cezalandırılacaksınız." Gözlerini kaçırdı, sonra tekrar bana baktı. Bu bakışı biliyordum. Açıklamak üzere olduğu şey iyi bir şey değildi.

Tereddüt etti, ama ben ısrar ettim, "Sadece söyle."

Maya nefes verdi ve sonra şöyle dedi: "Efendi seni bir daha asla İlyâ'ya vermek niyetinde değil. Yüksek muhafızlarına seni ona hediye ederek istediğini elde ettiğini söylediğini duydum."

Maya durakladı ama ben zorladım. "Anlat bana. Her şeyi anlat. Lütfen." Maya gözlerini kapattı. "Senin çok güzel olduğunu söyledi,

ve son High Mona'sının başına gelenlerin tekrarını yaşamayacak. Seninle olmaz. Bu turnuva bittiğinde, bu odadan dışarı adım atmanı asla istemediğini söyledi.

Seni sadece ve sadece kendine istiyor. Senin de böyle hissettiğini bildiğini söyledi."

İğrenme duygusu boğazımda düğümlendi. "Böyle düşünmesini ben sağladım," dedim yıkılmış bir halde. "İlya'nın hücrelerinde, onu İlya'dan etkilenmediğime inandırdım. Efendi'yi istediğime."

Maya'nın gözleri sempati içinde yumuşadı. Eli benimkinde sıkılaştı. Başını iki yana salladı. "Hanımefendi, Efendi'ye itaatsizlik edemezsiniz. Onu istediğinize inanırsa ve siz ona ihanet ederseniz, sizi kesinlikle öldürür. Son Yüce Mona'sına yaptığı şey korkunçtu. Sizi çok ama çok daha fazla seviyor. Bu da demek oluyor ki-

"Bana daha çok zarar verirdi," diye tamamladım. "Acı daha kötü olurdu."

Maya başını salladı.

Tek hissettiğim üzüntü oldu. Hüzün ve içinde bulunduğum durumun imkânsızlığı. Elimle göğsümü kalbimin üzerine kapattım ve fısıldadım, "Maya. İlya'yı bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde kalbimde öyle büyük bir acı hissediyorum ki, kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor."

Maya cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Nasıl söyleyebilirdi ki ? Söyleyecek ne vardı ki?

"Gelin hanımefendi," dedi sonunda. "Efendi döndüğünde sizi banyoya sokalım."

"İlya," dedim şaşkınlıkla, beni ana odaya götürürken. "Onun adı İlya, benim adım Inessa ve Valentin adında bir erkek kardeşim vardı."

"Evet, hanımefendi." Gözyaşlarım bu kez daha yoğun akıyordu. İlya onun adını bilmiyordu. Onu bir daha hiç görmezsem adını asla öğrenemeyecektim. Ve eğer bu odaya

hapsolursam, bir daha asla

Kardeşıme ne olduğunu biliyordum. Garip bir nedenden ötürü, yüzü yaralı dövüşçü 194 aklıma geldi. Onu çukurlardan beni izlerken yakalamıştım, ama onun ilgisinden daha rahatsız edici olan, benim bunu umursamamamdı. Bana rüyalarımdeki erkeği hatırlattığı için olduğunu biliyordum.

Maya'nın yaralı yüzüne bakarken, onu bir *chiri* yapıp yapmadıklarını merak ettim. Yara izleri ve şekil bozuklukları çukurda yeni bir şey değildi; köleler en küçük şey için acımasızca cezalandırılırdı. Tıpkı Maya gibi. Uyuşturucunun etkisindeyken ve nerede ya da kim olduğumu bile bilmezken bir şekilde benimle ilgilenip ilgilenmediğini merak ettim.

Bu soruların cevaplarını asla öğrenemeyeceğimi biliyordum. Ne de olsa burası Efendi'nin alanıydı ve ben de onun en sevdiği oyuncağıydım.

Usta ne istediye aldı.

Ve şu anda beni kafese tıkmak istiyordu. Ben de kafese *kapatılacaktım*.

Bu kadar basitti.

* * *

Yatağın üzerinde kayarak rahatlamaya çalıştım. Tek düşünebildiğim 901'di. Hayır, *Ilya*. Hâlâ bazen onun adını kullanmayı unutuyordum. Onun bir adı *vardı*.

Ilya.

Inessa.

Valentin.

Çarşafı bacaklarımdan tekmelediğim sırada kapı gürültüyle çalındı. Dik oturdum. Maya yan odadan çıktı ve ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açtığında bir gardiyan ona bir şeyler söyledi. Maya başını salladı, sonra kapıyı tekrar kapattı.

Daha yukarı oturdum. "Ne?"

Maya bana yaklaştı ve "Usta bu gece sana gelmiyor. Saldırıdan sonra misafirlerini ağırlıyor."

Başımı salladım, tekrar uzanmak üzereydim ki aniden donakaldım. "Maya," dedim sessizce, sesimi bilerek alçak tutarak.

Maya dinlerken başını yana eğdi. Çarşafımı geriye attım ve yatağın ucuna doğru kaydım. "İlya'yı görmem gerek," dedim, adı hâlâ yabancı geliyordu ama dudaklarımda o kadar mükemmeldi ki.

"Hayır," dedi Maya ve koşarak oturduğum yere geldi. "Yapmak zorundayım," dedim ve ayağa kalktım.

Maya kollarımı tuttu ve bakışlarımı inceledi. "Yapamazsınız, bayan."

"Inessa," diye fısıldadım ve göğsümün, taşıdığımı bile bilmediğim bir ağırlıktan kurtulduğunu hissettim. "Bana Inessa de, *adımla*. Ben senin için 'Bayan' değilim. Artık ayrı değiliz."

Maya cevap vermedi. Sessizdi ama parlayan gözleri bana ne hissettiğini anlatıyordu. "Bayan Inessa," diye düzeltti hemen, "güvenli değil, bunu biliyorsunuz."

Endişesini fark ettim ama aklımda İlya'nın adı dönüp duruyordu. Maya'nın kollarını bırakarak kapıya doğru yürüdüm. "Ben gidiyorum. Gitmem gerek. İlya'nın bir adı var. Bundan önce bir hayatı vardı."

Çukur. O biri. Ona anlatmalıyım." Elimi kalbime götürdüm. "İsimlerimiz özgürlüğe giden yolumuzun bir parçası. Bunu bilmeli."

Maya gözlerimi aradı. Omuzları çökerek, "Burada kal," dedi.

Maya etrafımda dolaştı ve kapıyı açtı. Arkasına baktı ve "Gardiyan yok. Hepsi misafirleri koruyor, bazıları bugünden sonra ayrılmaya çalışıyor."

"Böylece Ilya'ya kolayca ulaşabilir miyiz?"

Maya kaşlarını çattı ama "Kolay olmayacak. Ama gerekirse bir bahane bulabiliriz."

Başımı salladım. "Hayır, hayatını riske atamam." "Bunu bensiz yapamazsın," diye cevap verdi.

"Maya-" Konuşacaktım ama sözümü kesti.

"Hayatım her gün kaybediliyor. Muhafızlardan herhangi biri beni öldürmeye karar verebilir ya da bir hevesle beni zorla götürebilir. Bu çukurda savaşçıların ve *monebilerin* toplamından daha fazla *chiri* ölüyor. Bu insanlar için biz bir hiçiz. Eğer hayatım yine de tehlikedeyse, birinin öfkesi altında ölmektense iyi bir şey uğruna ölmeyi tercih ederim."

"Maya," diye fısıldadım, onun hayatının bu olmasından nefret ediyordum.

Elimi sıkarak kapıdan çıktı ve ben de arkasından gittim. Koridor alışılmadık derecede sessizdi. Ayaklarımı olabildiğince hafif tutarak Maya'nın arkasından hızlıca yürüdüm. Gözlerimi dört açtım ama şampiyonların odasına doğru ilerlerken neredeyse hiç ses yoktu.

Yaklaştığımda Ilya'nın hücresi karanlıktı. Maya elbisesinden çıkardığı anahtarlarla kilidi açtı ve sessizce

Kapı. Hafif bir gıcırta çorak koridoru doldurdu. Yakınlarda bir muhafız olmaması için dua ederek hareketsiz kaldım. Ama hiçbir Şey yoktu. Sadece sessizlik vardı.

Kapı aralığından süzıldüm. Maya arkamda beceriksizce duruyordu. Geriye uzandım ve elimi onun yaralı yanağına bastırdım. Koyu renk gözleri bana baktı. "Git," diye fısıldadım ama başını salladı. "Git," diye tekrarladım. "Benim için hayatını riske atma. Yakalanırsam kendi isteğimle ayrıldığımı söylerim."

Hareket etmeyecek gibi görünüyordu ama elimi bıraktığımda yenilgiyle başını salladı ve koridorda gözden kayboldu. Sinirlerimi elikleştirerek odanın gölgelerine doğru ilerledim. Gözlerimi kısarak ışıksızlığa alışmaya çalıştım. Uzak duvarda loş bir lamba yanıyordu ve hücreyi puslu sarı bir parıltıyla kaplıyordu.

Uzak duvarın yönünden sessiz bir inilti duyuldu. Yaklaştım. Yerde kanlar içinde, çıplak bir İlya yatıyordu. Hemen ileri atıldım ve yanına eğildim.

Ellerim kocaman vücudunun üzerinde geziniyordu. Neresine dokunacağımı bilmiyordum. Neresinin acıdığını bilmiyordum. Burada olduğumu hissedince acı içinde sırt üstü yuvarlandı. Mavi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sol gözü morarmış ve şişmişti. Kurumuş kan derisine yapışmış, saçları kan ve terle keeleşmişti.

İlya nefes aldı, bunu yaparken hırıltılı bir ses çıkardı. Ne kadar kırılmış görüldüğünü görünce midem bulandı. Bu devasa erkek, yenilmez şampiyon, şimdi savunmasızdı. Gözlerini bana dikmişti. Elini kaldırıp yanağımla okşadığında nedenini merak ettim.

Elimi kaldırdım ve yerinde tutmak için onunkinin üzerine koydum. "*Moy prekrasnyy?*" diye fısıldadı, zar zor bir ses çıkararak.

"Evet," diye cevap verdim ve eğilip alnına bir öpücük kondurdum. Bu kadar yakından göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordum. "Sana ilaç vermişler," dedim ve en çok neresinden yaralandığını görmek için vücudunu taradım.

İlya boştaki elini göğsüne götürdü ve küçük bir delik gördüm. "Seni uyuşturucu kapsülle mi vurdular?" diye sordum. Birden kaşlarımı çattım ve Wraithlerin bunu yaptığını nereden bildiğimi merak ettim. Aklıma saçmayla vurulan genç bir çocuğun görüntüsü geldi. Siyah saçlı bir çocuk. Rüyalarımındaki çocuk.

"Evet," diye mırıldandı İlya ve dikkatimi tekrar ona çekti.

İlya'nın eli yanağımda kıpırdandı ve gözlerimin içine baktı. "Dün gece... bana gelmediğin zaman."

"Sizinle daha fazla temas kurmayı yasakladı."

Çenesi sıkıştı. İlya gözlerini kaçırdı ve boynundaki el izi morluklarını gördüm. Ölümüne bu kadar yaklaşmış olması midemi bulandırdı. Ayağa kalktım ve onun eline uzandım. İlya bana tamamen güvenerek parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

Kalkmasına yardım ettim ve onu duşa götürdüm. Kolu çevirdim ve sprey açıldı. Elbisemi çıkardım ve onu sabunla yıkamaya başladım. Ellerim sert kasların her santiminde gezindi; İlya'nın devasa vücudu ilacın etkisiyle hâlâ koordinasyonunu kaybetmemişti. Sirtına ve omuzlarına öpücük üstüne öpücük kondurdum, sonra da önünde durmak için hareket ettim.

İlyâ'nın başı öne eğikti ve ben onu yıkarken beni izliyordu. İlyâ'nın parmakları ıslanan saçlarımı okşarken ellerim gövdesinde ve geniş göğsünde gezindi. Göğsündeki kanı yıkarken huzurla gülümsedim, numara dövmesi ortaya çıktı. Adını, ona bir adı olduğunu nasıl söyleyeceğimi düşünürken kalbim hızla çarpıyordu. İlyâ uzun, derin bir nefes aldı ve ben hemen başımı kaldırıp baktım. İlk başta bunun sadece duştan yüzüne akan su olduğuna inandım. Ama gerçekten gözlerinin içine baktığımda, yüzündeki üzüntü ve yenilgi ifadesini gördüğümde, bunun böyle olmadığını anladım.

Ağlıyordu. Arziani ölüm maçı çukurunun şampiyonu Pitbull İlyâ yıkılıyordu.

Arkasına uzanarak duşu kapattım. Midem bulandı. İlyâ'nın gözleri kısılmıştı ve kolları iki yanında güçsüzce sallanıyordu. Parmak uçlarımda yuvarlanarak ellerimi yanaklarına koydum. İlyâ gözlerini kırptırdı ve gözlerimle buluştu. Gözlerini kırptığında, solgun yanaklarından süzülen yaşlar kalbimi parçaladı. Mavi gözleri acıdan donuklaşmış, akları üzüntüsünden kan çanağına dönmüştü.

"*Moy vain,*" diye fısıldadım, boğazım düğümlenmişti. İlyâ'nın kuruyan teni, karanlık hücresinin etrafını saran serin esintide çarpıyordu. Bir damla gözyaşı başparmağımın üzerinden yanağına aktı. Elimin bir fırçasıyla sildim. İri bir erkeği bu kadar kırılgan görmek boğazımda bir yumru oluşturdu. "Ne oldu?" diye sordum ve cevap almak için bakışlarını aradım. "Acı çekiyor musun? Canın acıyor mu?"

Hafifçe başını salladı. İlyâ bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar gözlerime baktı. Kollarını kaldırdı ve bir elini

boynumun yan tarafında. Bu his karşısında bir an gözlerimi kapattım. Diğer eli yanağımda gezindi. Gözlerim onun dokunuşuyla irkilerek açıldı. Dikkatimi çektiğini anladığında, "Seni kaybedeceğimi sandım" diye mırıldandı.

Midemde bir çukur oluştu, içi boş ve derin. "Hayır," diye cevap verdim ama gözleri düştü ve daha fazla gözyaşı döküldü.

Bu manzaraya dayanamadım. Bu güçlü erkeğin bu kadar parçalanmış hissetmesine dayanamıyordum. Konuşmak için ağzımı açtığımda bakışları donuklaştı ve hüznle şöyle dedi: "Önce onları istemeni sağlıyor. Kalbinde onlara ihtiyaç duymanı sağlıyor. Sonra onları senden alır, öyle bir alır ki onları geri almak için her şeyi yaparsın." Kelimeler ağzından jilet gibi dökülmeye devam ederken nefesimi tuttum. "Onlara olan ihtiyacını seni kırmak, istediği her şeyi yapmak için kullanıyor... sonra başarısız olduğun anda, istediğini yapmadığın anda onlara zarar veriyor. Onları incitiyor ve size izletiyor. Seni yardım edemeyeceğin, izlemek zorunda olduğun ve her darbeyi sanki acıyı çeken senmişsin gibi hissettiğin ağır parmaklıkların ardında tutuyor." İly'a'nın boğuk sesi kesildi. Boğazını temizledi ve sözlerini şöyle tamamladı: "Ve son olarak, çaresiz kaldığınızda, sadece yüzlerine dokunmak ya da kollarınıza almak için her şeyi yapacağınız zaman, hayatlarını sona erdirir, boğazlarını keser, beyinlerine bir kurşun sıkarak, göğsünden bıçaklar... ve size izletir. Sizi çaresiz bırakır ve onların ölümü aracılığıyla ruhunuzu kendi ruhu olarak alır."

İly'a'nın parmakları yanaklarımdaki gözyaşlarını kovaladı. Ağladığımın farkında bile değildim. "Lütfen," diye bağırdım ve başımı salladım.

Tekrar gözlerinin içine baktığımda, "Seni benden alacak, *moy prekrasnyy*. Çoktan başladı bile. Seni bana o verdi." İlya yüzüme bir daha hiç görmeyecekmiş gibi baktı. Yüz hatlarımı sanki dünyasındaki en önemli şeymiş gibi inceledi. İç çekerek ekledi: "Sen benim kalbim oldun."

İlya'nın gözleri kapandı ve kalbi acıyla burkuldu. Gözlerini açtığında, "Seni başka hiçbir şeyi istemediğim kadar istememi sağladı. Özgürlüğüm bile bununla kıyaslanamaz. Hayatımın geri kalanında bu çukurda her gün savaşmak zorunda kalsam, yanımda olman için bunu seve seve yapardım." Yutkundu ve yüz ifadesi kederli bir ifadeye dönüştü. "Ama o bunu yapmayacak. Yıllarca itaatsizliğimin bedelini seni kaybederek ödememi istiyor. Seni uzak tutacak ya da en kötü ihtimalle..." Sustu, sonra hırıltılı bir sesle, "Seni öldürecek. Tıpkı 140'ın dışisine yaptığı gibi. Bugün 667'nin dışisine yaptığı gibi. Şampiyon bu kadar çabuk öldürmek istememişti; bu bir içgüdüydü. Hayatımız boyunca savunmak için eğitildiğimiz şekilde saldırdı." Başını iki yana salladı. "Ama bu bir fark yaratmadı. Usta, 667'nin dışisini hiç düşünmeden öldürdü. Bekleme hücrelerinden izledim ve o saniyede erkeğin de öldüğünü gördüm... sadece kalbi hâlâ atıyordu ve hâlâ nefes alıyordu." İlya yutkundu. "Ama o ölmüştü. Bunu gözlerinde gördüm. Yaşayacak bir şeyi kalmamıştı, o yüzden saldırdı."

İlya bana yaklaştı, vücudu uyuşturucunun ve dövüşün fiziksel etkisinin karışımından yorgun düşmüştü. O bana baktı, ben de ona baktım. Büyük bir gözyaşının gözünden süzülüşünü izledim.

Gözünün kenarından yanağına doğru yuvarlandı. "Efendi seni çoktan incitti. Bana izlettirdi. Geriye kalan tek hamlesi seni benden sonsuza dek almak." Bu düşünce karşısında irkildi. "Seni öldürmek... ve bu beni öldürür."

"İlya." İtirafının gerçekliğini duyduğumda hıçkırıklara boğuldum.

Dondu kaldı, sonra gözlerinde puslu bir şaşkınlıkla, "İl... İlya?" diye sordu.

Az önce ifşa ettiğim şeyi fark ettiğimde midem alt üst oldu. İlya'nın elleri yüzümde sıkılaştı. Parmakları titremeye başladı. Sinirlerimi yatıştırmak için nefes alarak, "İlya... bu senin adın," dedim.

İlya'nın eğik başı kalktı ve az önce açıkladığım şeyle ilgili bir açıklama ya da güvence için yüzümü aradı. Emin değildim. "Ne?"

Başımı salladım ve gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Beni doğru duydun." Elim yanağından aşağı kayarak dövmesinin üzerinde gezindi. Önce 901 rakamının izini sürdürdüm, sonra da "Sen İlya Konev'sin. Rusya'dan geliyorsun. Çocukken Wraithler tarafından bir yetimhaneden alınıp buraya getirildin. Yirmi dört yaşındasın. Bundan fazlasını bilmiyorum ama..." Mutluluğumu zapt edemeyerek güldüm. "Senin bir adın var. Sen birisin, *moy vain*."

"İlya... Konev...?" İlya fısıldadı, kelimeler tanıdık gelmiyordu. Dudaklarını.

"Evet," diye cevap verdim ve gülümsemem daha da büyüdü.

Odadaki sıcaklık düştükçe İlya'nın teni daha da çarpıyordu. Onu serbest bırakarak, her biri için bir havluya uzandım.

bizi. Bileğimi tuttuğunda dönüp bana baktığını gördüm, yüzünde hâlâ derin bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sen...?" diye sordu. Boynumun arkasına, dövmemin olduğu yere baktı ve "Adını biliyor musun?" diye sordu.

Dik durarak cevap verdim, "Inessa. Benim adım Inessa Belrova. Rusya'dan geliyorum. Ben de Wraithler tarafından bir yetimhaneden alındım."

Ilya cevap olarak sessiz kaldı. Bu bilginin ona daha fazla enerji kaybettirdiğini görebiliyordum. Elini tutarak onu havluların yanına getirdim ve ıslak tenini hızla kuruladım. Orada durmuş her hareketimi izliyordu. Kendimi kuruladıktan sonra dar yatağa doğru yürüdüm ve kenarına oturdum. Ilya hemen beni takip etti.

Hâlâ beni izliyordu. Beni öyle bir dikkatle izliyordu ki, utangaç bir kızarıklığın boynuma doğru ilerlediğini ve yanaklarımda çiçek açtığını hissettim. Dikkatinden kaçmak için başımı eğdim ama çenemi göğsüme yaslanmadan önce yakaladı ve gözleriyle buluşması için yönlendirdi.

"Inessa," dedi sessizce, sanki adım dudaklarında bir duaymış gibi. Kalbim küt küt atmaya başladı, dudaklarım karşılık olarak aralandı. Bu kadar yakından mavi gözlerindeki gri benekleri fark ettim. "Inessa Belrova," diye mırıldandı, soyadımı da ekleyerek.

Vücudunu yanıma kaydırarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Inessa ve Ilya."

Gözlerimi kapattım, isimlerimizin yan yana söylenmesinin tadını çıkardım. Hâlâ benimkinde duran elimi sıktım. "Tekrar söyle," diye sordum.

İlya hızlı bir nefes çekti ama razı oldu. "Inessa ve İlya. İlya ve Inessa... sayılarımızdan daha fazlası."

Gözlerim çarparak açıldı. İlya'nın yüzüne yeni bir ifade yerleşmişti. Bunun kim olduğunu bilmemden kaynaklandığına karar verdim. Ama ben daha fazla düşünemedim yavaşça eğildi ve ağzını benimkine bastırdı. Dudaklarımız birbirine değdiğinde inledim. İlya'nın dudakları çekingen ve nazikti.

Başka türlü olmasını istemezdim.

İlya'nın ağzı ayrıldı ve alnını benimkine bastırdı. Kontrollü nefes alışını dinledim, sonra dedi ki, "Adımı bilmekten ne kadar memnun olsam da, sanırım seninkini bilmek daha çok hoşuma gidiyor."

"İlya," diye fısıldadım cevap olarak, itirafın üstesinden gelmiştim.

İlya bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben başımı salladım. "Uzan," diye nazikçe emrettim.

Yüzünde inatçı bir ifade belirdi. "Ben zayıf değilim," dedi soğuk bir sesle.

"Biliyorum," dedim yatıştırıcı bir sesle, "ama bugün çok yorulduğum ve senin yanına uzanmak istiyorum."

Bu işe yaramış gibi görünüyordu. İlya dikkatlice uzandı, vücudunun ağrıyan kısımlarını destekledi. Başı yatağa çarptığında bana bakmak için döndü. Ben de onun pozisyonunu taklit ettim. Eli aramızdaki şilte parçasının üzerinde duruyordu. Elini kendi elimle kapattım.

İlya beni izliyordu ama bu sahip olmak ya da istemek değildi. Bana sanki zamanımız sınırlıymış gibi bakıyordu. Sanki her an yanından kopup gidecekmişim gibi.

İçimi bir hüzün dalgası kapladı çünkü bunun doğru olabileceğini biliyordum. İly'a'nın kaşları beni izlerken birbirine çarpıldı. Kederli ifademin buna neden olduğunu biliyordum. "Artık sana gelmemi yasakladığı için Efendi'den nefret ediyorum."

İly'a'nın nefes alış verışı durdu. Elimin altındaki parmakları sertleşti. O konuşmadan ben devam ettim. "Seninle işinin bittiğini söyledi. Beni kendine saklayacak. Beni odamda tutacak."

"Seni kafese mi koyacak? Seni daha fazla mı hapsedecek?" "Evet."

İly'a bana doğru kaydı, kalın kaslı bacağı benimkini örtmek için kalktı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Benim *Chiri'm*. O benim arkadaşım oldu. Adı Maya." Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Adını biliyor mu?"

"Bu çukurda olan biten her şeyi biliyor. Düşük statüsü nedeniyle fark edilmeden, şüphe çekmeden hareket edebiliyor." Kimlik dövmesine baktım ve "Onun adamlarından biri bizim kim olduğumuzu keşfetmeyi başardı" diye açıkladım.

İly'a inanamayarak baktı. O bakarken kafamda başka bir isim dönmeye başladı: *Valentin*. Bir parmağı yanağımda gezindi. Bu hisle gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım. İly'a konuşmamı bekliyordu.

Ben de öyle yaptım. "Başka bir şey daha keşfetti," diye itiraf ettim. "Bir erkek kardeşim olduğunu öğrendi. O da buraya, çukura getirilmiş."

"Bir kardeş mi?"

Başımı salladım, sonra elimi çevirip onun elini kavradım. Şimdi onun eline daha çok ihtiyacım vardı. Göğsümde bir ağrı oluşmuştu ve onu hatırlamak için kendimi zorlarken başım ağrıyordu. Onunla ilgili bir şey. Elde ettiğim tek şey zihnimde uçuşan kırık görüntüler ve parçalanmış flaşlardı.

Arkalarında bir basınç oluştuğunda gözlerimi sıkıca kapattım. Onları açtım ve İlya'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Adı Valentin'di. Valentin Belrov." Hayal kırıklığı içinde iç çektim. Elim kaldırdım ve alnıma sürttüm. "Ama onu gerçekten hatırlayamıyorum... uyuşturucular... uyuşturucular onun yüzünü net bir şekilde hatırlamamı engelledi." Maya'nın yüzünü düşündüm ve "Yara izleri görüyorum. Maya'nın yaralı yüzünü görüyorum ve bu yüzdeki bir şey bana bir erkeği hatırlatıyor. Sonra rüya görüyorum. Beni sıkıca tutan ve benim için geri geleceğini söyleyen bir çocuk görüyorum. Bazen başka görüntüler de geliyor ama gerçek mi yoksa hayal mi bilmiyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Daha iri bir erkek," diye cevap verdim, çoğu gece uykumda gördüğüm resme tutunmak için elimden geleni yapmaya çalışarak. Elim yanıma ve boynuma götürdüm. "Yara izleri. Derisini kirleten yara izleri var." Sonra elimi İlya'nın göğsüne ve Efendi'nin şampiyonunun tenine zorla yaptırdığı tüm dövmelere götürdüm. "Seninkiler gibi dövmeleri var ama aynı zamanda seninkiler gibi değil. Resimden çok yazıya benziyor." Bileziğime ve metale baktım. "O da benim bileziğim gibi bir tasma takıyor. Ve bu onu kızdırıyor. Onu değiştiriyor. Kibar biriyken bir anda soğuk ve acımasız biri oluveriyor. Sadece

Sanki bileziğim ilaç kanıma karışır karışmaz bir erkeği arzulamamı sağlıyor."

Gözlerim yaşlarla doldu, bilinmeyen bir duygu beni çok üzüyordu. İlyâ daha da yaklaştı, vücut ısısı soğuktan titreyen tenimi ısıtıyordu. Uzun bir nefes alarak şöyle dedim. "Ama onu düşünmek beni üzüyor. Çünkü sanırım bu erkek... o benim için biriydi." Göğsümü kalbimin üzerine doğru sıvazladım. "Onu burada hissediyorum, sanki benim bir parçammış gibi." Gözlerimdeki yaşları temizlemek için iki kez gözlerimi kırptım. "Artık onun kardeşim olduğuna inanıyorum."

"O şimdi nerede?"

"Maya öğrenemedi. Bilgileri alınmıştı. Numarasını bile bilmiyorum. Dövüşmeye zorlandı mı yoksa bir *chiri miydi bilmiyorum*." Boğazım büyük bir yumruyla tılandı ama "Hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum" diyebildim.

İlyâ başka tarafa baktı. Tekrar baktığında gözleri anlayışla parladı. "194," diye mırıldandı, sesi zihninde bir şeyi anladiğini gösteriyordu. Kaşlarımı çattım. "Rusların yeni şampiyon dövüşçüsü" diye açıkladı.

194. Eğitim çukurlarında onu izliyordun." İlyâ başını salladı ve "Derisinde yara izleri ve dövmeli kelimeler var" dedi.

O korkutucu erkeği düşününce midem bulandı. Ama İlyâ haklıydı. Onun beni izlediğini gördüğümde, ben de onu izlemekten kendimi alamadım. "Evet," diye cevap verdim. "Erkeklerin bana bakmasına alışkınım. Usta'nın kolunda beni izleyen savaşçılara alışkınım ama o savaşçıyı gördüğümde bakmadan edemedim. Yara izleri var. Dövmeler... kırmızı

boynundaki işaret." Başımı salladım, kalbimi hayal kırıklığı kapladı. "Ama erkek benim için net değildi. Aptalca bir an için, o dövüşçünün rüyalarındaki erkek olabileceğini düşündüm. Ama benzer olmasına rağmen, rüyalarımın bana gösterdiğinden çok farklı görünüyordu." Neşesiz bir kahkaha attım. "Aptallık ediyorum. Tüm dövüşçülerin yara izleri ve dövmeleleri var, birçoğunda Efendi'nin ilaçlarını enjekte etmek için onlara zorla taktığı tasmalar ya da mekanizmalar var." Yatağın içine doğru sarktım. "Beni izlediğini gördüğümde bir an için beni tanıyıp tanımadığını, ona benzeyen birinin neden rüyalarımın girdiğini açıklayıp açıklayamayacağını merak ettim. Ama bunu çabucak unuttum. Maya bana kardeşimi anlattığında, geceleri gördüğüm genç çocuk mantıklı geldi. Ama çukurdaki erkeğe hiç benzemiyordu. Bu yerde birilerinin olduğunu düşünmek hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Yalnız değildim."

İlyas kısıp bir sesle, "Ben varım," demeden önce sessizlik bir an için uzadı.

Kısa bir nefes ağzımdan çıkarken dudaklarım aralandı. İlyas'ın sabit gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Ve bunu hissettim, sözlerinin gerçekliğini hissettim. Kalbimin daha yüksek sesle ve daha hızlı attığını hissettim.

-Sadece onun için yaratılmış bir ritim.

"Ben de seninim," diye karşılık verdim ve elimi boynunun yanına koydum. İlyas yavaş bir nefes aldı. Göğsü ışıqla doldu, yaklaştım ve morarmış ağzını öptüm. Ama İlyas acıyı hissetmiyor gibiydi. Onun yerine eli sırtımdan yukarı çıkıp saçlarıma dolandı. Beni kendine doğru çekerken inledim, göğüslerim şimdi onun göğsüyle aynı hizadaydı.

Ve öpüştük. Öpüştük ve ben bir nefesle ayrılana kadar öpüştük. Ama İlya yanımdan ayrılmadı, elleri çıplak tenimin üzerinde geziniyor, tenimi sarsıyordu. Bu his karşısında gözlerim kapandı. Elim göğsünde gezinirken İlya inledi, parmağım karnının alt kısmını okşadı. İlya beni sırtüstü yatırdığında gözlerimi açtım. Üstüme tırmanmak için hareketlendi ama bunu yaparken acı dolu bir ses çıkardı. Kıpırdamadan durdum, dişlerinin birbirine vurduğunu gördüm. "Ne oldu?" diye sordum.

İlya kasları acıyla gerilmiş bir halde yatağa yığıldı. "Bugünkü kavga," dedi kısık, boğuk bir sesle. "Beni tüketti." Gözlerimi vücudunun her yerinde gezdirdim. Ciddi yaralar ve büyük siyah çürükler cildinin neredeyse her santimini kaplıyordu. İlya'nın gözleriyle karşılaştığımda, "Seni istiyorum," diye itiraf etti. Yutkundu ve ekledi, "Sana ihtiyacım var. Senin adın dudaklarımda, benimki de seninkinde olmalı. Biz, birlikte, her birimiz bir kişi olarak." "Efendi'nin bizi olmaya zorladığı sayılardan daha fazlası." diye eklediğinde ciğerlerim bir nefes tuttu.

Ben de buna ihtiyaç duyarak nefes verdim ve onun üzerinde hareket ettim. Elim onun sert uzunluğuna doğru kayarken İlya gözlerinde açlıkla beni izledi. Parmaklarım etrafını sardığında kesik dudakları gerildi ve elimi aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığımda gırtlaktan bir inilti tısladı.

Gözlerini kapatıp sırtını dikleştiren bu savaşçıyı görünce tenim ısınmaya başladı. Daha önce birçok erkekle birlikte olduğumu biliyordum ama hiç böyle olmamıştı. Hafızam olmasa da yapmadığımı biliyordum. Çünkü başka hiç kimse

beni böyle hissettiremezdi. Hiçbir erkek kalbimi İlya gibi attıramaz.

Sert kaslarını ve koyu renkli dövmelelerini içime çektim. Sonra İlya elini kalçalarımın tepesine götürdüğünde aniden haykırdım. Parmakları göbeğimde gezinirken inledim. Verdiği zevk, elimin onun uzunluğunda daha hızlı çalışmasını sağladı. İlya alçak, vahşi bir inilti çıkardı. Gözlerinde ateşin parladığını gördüm ve onu öpmek, dudaklarını kendi dudaklarımla birleştirmek için eğildiğimde, parmağını kanalımın içine itti ve ışıkla parçalandım.

Bedenim onunkine karşı sarsılırken nefesim sert ve ağırdı. Başımı kaldırdığımda İlya, "Sana ihtiyacım var," dedi.

İçgüdülerimle hareket ederek boyunu serbest bıraktım. Bacaklarımı kaldırarak dikkatlice beline oturdum. İlya'nın elleri hemen kalçalarıma yerleşti ve yüz ifadesi sahip olduğunu, şu anda oturduğum yeri onayladığını gösterdi.

Bir elimi onunkini örtmek için hareket ettirdim ve bunu yaparken ikimiz de durduk. Ben onun gözlerine baktım, o da benimkilere baktı ve kelimeler olmadan ne söylendiğini anladım: *Birbirimize sahiptik.*

İlya ve Inessa - Yüce Mona ve şampiyon. Yasak.

Arkama uzanarak uzun boyunu içime doğru yönlendirdim, beni inanılmaz bir şekilde doldurana kadar yavaşça geriye yaslandım. Bu hissin etkisiyle başım geriye doğru çekilirken elini kavradım. İlya kalçalarımı hareket ettirmeye başladığında tüylerim diken diken oldu. Yukarı kaldırdım, sonra tekrar aşağı indirdim, zevkle birlikte hızlandım.

İlya'nın elleri vücudumda dolaştı. İlya göğsümü avuçlayıp "Inessa" diye fısıldadığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ona bakarken donakaldım. Beni izliyor, cevabımı duymayı bekliyordu. Kalçalarımı oynattım, burun deliklerinin açıldığını görünce, "İlya... İlya'm..." diye cevap verdim.

Adı dudaklarımdan çıkarken, İlya'nın içinde bir şeyler kırıldı. Kontrolünü kaybetti ve ağzından aç bir hırıltı çıktı. Bu sefer, acısına ve yaralarına rağmen İlya gövdesini kaldırdı. Güçlü, boyun eğmeyen kollarıyla belime dolandı ve beni sırtüstü çevirdi. İlya saniyeler içinde üzerimdeydi. Vücudu benimkini örtüyordu. Kalın boynunda damarlı, gergin kaslar vardı. Kendini bacaklarımdan arasına yerleştirerek ileri doğru itti. Beni tekrar doldururken ikimiz de haykırdık. Üstümden destek alırken başımı çevirdim ve bileğine öpücük üstüne öpücük kondurdum. Hızla atan nabzının dudaklarımdan altında çırpındığını hissettim. Tekrar yukarı baktığımda, İlya bana bakıyordu, kalçaları inip kalkıyor, beni zevkle deliyordu. İlya üzerimde sertçe nefes alırken, ellerimi geniş sırtında gezdirdim. Dokunduğumda İlya inledi, başı geriye düştü.

Omurgamın alt kısmında basınç oluşmaya başladı. İlya tekrar aşağı baktığında, "Yaklaştım..." diye fısıldadım.

İlya'nın gözleri parladı ve teni terden bir parıltıyla parladı. "Evet," diye inledi. Onun da yakın olduğunu biliyordum.

Zevk aldığımda yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Onun da parçalanmasını izlemek istiyordum, ellerimi yanaklarını avuçlayana kadar kaydurdum. İlya başını eğdi ve göğsünü benimkine bastırdı. Sıcak, hızlı nefesi göğsümün üzerinde yıkandı.

Yüzünü. Karnının alt kısmı sinir tomurcuğuma bastırdı ve daha fazla dayanamayarak, zevk beni ele geçirirken kanalımın kasıldığını hissettim, serbest bırakılma çığlığım hücrenin taş duvarlarında yüksek sesle yankılandı. "İlya!" Hedonistik his kaybolmadığında inledim.

Adının dudaklarımdan döküldüğünü duyan İlya sarsıldı ve son bir sert hamleyle içime boşaldı. Kendini serbest bırakırken gözleri sıkıca kapandı. Sonra, tüm dileklerime bir cevap gibi, İlya'nın ağzı açıldı ve "Inessa!" diye seslendi.

Ağır bedenini bedenime bastırırken görüşüm bulanıklaştı. Dudakları yanaklarımı ve boynumu buldu ve her okşayışında, "Inessa, Inessa, Inessa'm," diye tekrarladı.

İlya başını boynumla omzumun arasına sıkıştırdı. Onu sıkıca kavradım ve elimi sarı saçlarında gezdirdim. İlya tenime karşı bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" Nefes nefese sordum.

İlya yavaşça başını kaldırdı. Gözlerimle buluştuğunda, "Bunu istiyorum," dedi. Nefes aldı. "Bunu her gün istiyorum. I..." Sözleri kesildi ama bitirmek için kendini zorladı: "Sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

Gözyaşlarımdan kurtulmak için hızla gözlerimi kırptım. Ama yine de midem bulandı. İlya'nın yüzü düştü. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Tünelimdeki mağara daha da derinleşerek geri dönerken sordum. "Efendi buna asla izin vermez." Kollarımı boynuna doladım ve her şeyimle ona tutundum. Bu anı dondurmak istiyordum, böylece hiç bitmeyecekti. Burada kalmak istiyordum, tıpkı böyle.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. O da en az benim kadar yenilmişti. Yüzüne baktığımda, "Bir dişiye sahip olmanın beni zayıflatacağını düşündüm. Birini istemenin, biriyle birlikte olmanın, ona ihtiyaç duymanın çukurdaki yerimi yok edeceğini düşündüm." Durakladı, sonra şöyle dedi: "Ama seni kalbime, ruhuma kabul ettiğimden beri beni daha güçlü yaptın. Savaşmaktan ve ölmekten daha fazlasını istiyorum. Bu çukurdan daha fazlasını istiyorum. Ve bunu seninle istiyorum. Sadece seninle."

"İlyä," diye fısıldadım. Ona yanıt olarak verebileceğim tek şey, "Ben de bunların hepsini seninle istiyorum," oldu.

Başını eğdi, sonra kaldırıp utangaç bir ifadeyle "Öyle mi?" diye sordu.

Gülümsedim ve sıcak tenini tenime bastırarak hissetmeye değer verdim. "Her şeyden çok."

İlyä'nın dudakları kıpırdadı. Kesik dudaklarına dolu dolu bir gülümseme yayıldığında nefesimi tuttum. Bu güzellik karşısında nefesim kesildi. Parmaklarımı dudaklarına götürdüm, parmak uçlarımı dudaklarına bastırdım ve "Efendi istemiyorum. Buranın yukarısında hayat neye benziyor bilmiyorum ama seninleyken umurumda olmazdı... yeter ki seninle olabileyim. Eğer seni yanımda tutabileceksem sonsuz bir karanlıkta yaşayabilirim. Sen ve ben olurduk. Sonra bir gün, belki daha fazlasına sahip olabiliriz. Çocuklarımız. Kahkaha... mutluluk."

İlyä'nın gözlerinin etrafındaki gerilim itirafım karşısında yumuşamıştı. Nasıl bir tepki vereceğini nefesimi tutarak bekledim. Ama tam o sırada soğuk ama öfkeli bir ses, "Bu çok ilginç," diye mırıldandı.

Bunu fark ettiğimde omurgamdan aşağı buz kırıldı. Ses. İlyä'nın kollarında hareketsiz kaldım. İlyä'nın soğuk katil

ifadesi

beni korkuyla doldurdu. İlyâ'nın kolları iki yanımda titriyordu. Hücrenin açılış sesi gergin sessizliği bozduğunda, İlyâ ayağa fırladı ve kapıya doğru hücum etti. Gardiyanların koşarak hücreye girdiğini ve İlyâ'yı duvara doğru ittiğini görünce bir çığlık atarak doğruldum. Yüklü picanalar derisine bastırılıyordu, yüksek voltajlı yük vücudundan geçerken İlyâ kükrüyordu.

Ben savaşıma baktım ama İlyâ Usta'ya ters ters bakıyordu. Yüzümü ona döndüğümde bana doğru hışımla gelen Usta'ya. Kara gözleri öfkeliydi. Uzandı ve beni saçlarımdan yakaladı.

İlyâ'dan öfke dolu bir feryat yükseldi ama ben daha arkamı bile dönmeden Usta beni İlyâ'nın hücrelerinden çırılçıplak çıkarmıştı.

Ayaklarım taş zemine çarparak koridorda sürüklenirken, İlyâ'nın muhafızlardan kurtulmak için verdiği mücadeleyi hâlâ duyabiliyordum.

Usta'nın saçlarımı tutuşunun verdiği acıyla gözlerimden yaşlar aktı. Beni bir köşeye doğru sürükledi ve bilmediğim merdivenlerden inmeye başladık.

Ayağımı kaybedip duvara çarpınca korku içime işledi. Daha dar bir koridorun zeminine düştük ve dizlerimin bağı çözüldü. Ama Usta beni sürüklemeye devam etti, derim kaba taşa sürtünüyordu. Saçımı sertçe çektiğinde çığlık attım. Bedenim öne doğru düştü ve Usta'nın durmasına neden oldu.

Aşağı uzanarak elini koluma doladı ve beni ayağa kaldırdı. Bunu yaparken haykırdım ve

kendimi duvara doğru savrulurken buldum. Sırtım taşa çarptı ve nefesim kesildi.

Sonra Usta yüzümdeydi, dişleri sertçe gıcırıyordu. "Orospu," diye hırladı ve elini boğazımın ön tarafına dolamak için saçlarımı serbest bıraktı. Elini sıkıca kavrarken nefes almakta zorlanıyordum. Yüzünü benimkine yaklaştırarak ısırıldı: "Orospu orospu. Başka bir sadakatsiz orospu fahişe."

İçgüdüsel olarak ellerini pençeledim. Tırnaklarım derisine battığı anda Usta kolumu bıraktı ve boynumdaki eliyle beni yerimde tuttu. Elinin tersini yüzümde gezdirdi. Vuruşla birlikte hareket etmeye çalıştım ama Usta'nın diğer eli beni sabit tuttu.

Bana dik dik bakarken kara gözleri vahşiydi. Yüzüme bir tokat daha indirdiğinde, bunun o an olduğunu anladım. Hayatımın hükümdarına itaatsizlik etmiştim.

Alacağını bildiğim bir hayat.

Daha da yaklaşarak tükürdü: "O vahşi hayvanı bana tercih ettin!" Eli göbeğime doğru hareket etti ve gözlerimi kapattım. Gözlerim tekrar açılana kadar boğazımdaki elini kullanarak başımı taşa vurdu. Dikkatimi çektiğini anladığında, merkezimi sertçe kavradı, sonra elini geri çekti ve karnımdaki deriyi sildi.

Boynumu bırakarak saçlarımı tekrar kavradı ve beni koridorda sürüklemeye başladı. Ne kadar uzaklaşırsak o kadar karanlık oluyordu. Durmadan önce uzun süre yürümedik. Usta büyük metal bir kapıyı açtı ve beni içeri attı. Kapıyı arkamızdan çarptı.

Kendimi doğrulmaya zorladım ve doğrulduğumda keşke doğrulmasaydım dedim. Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Kendilerine ip bağlanmış iki büyük kiriş dışında boştu. Ve uzak duvarda aletler vardı. Bir sürü alet.

Usta'nın arkamdan yaklaştığını hissettim. Konuşmadan beni kolumdan tutarak yerden kaldırdı. Beni direklere doğru götürdüğünü görünce itiraz etmeye çalıştım. Usta beni iki direğin ortasına bıraktı ve ilk direğe doğru yürüyüp ipi tuttu. Bana geri dönüp bileğime bir halka bağladığında midem bulandı. Usta bileğimi sıkana kadar ipi sertçe çekti. İp derimi keserken haykırdım.

Aynı şeyi sağ tarafımdaki iple yaparken irkilmedi bile. Onları bileklerime bağladıktan sonra geri çekildi. Saçlarım gözlerimin önündeydi ve beni onun soğuk bakışlarından koruyordu. Ama sonra ipler çekildi. O kadar sıkı çektiler ki, vücudum sadece parmak uçlarım yere değene kadar yukarı kalktı. Kollarım yüksekte, iplerle asılı duruyordu.

Çığlıklarımı durdurmak için dilimi ısırdım. Bakırımsı kan tadı ağzımı doldurdu.

"Yukarı bak, sürtük," diye emretti Usta. Başımı kaldırmaya zorladığımda, Efendi'nin birkaç metre öteden bana ters ters baktığını görebiliyordum. Saçlarım hâlâ gözlerimi kapatıyordu ama onun sert duruşunu görebiliyordum, öfke dolu yüzünün parıltılarını görebiliyordum. Buna sinirlenen Usta bir adım öne çıktı ve onu net bir şekilde görebilmem için saçlarımı geriye itti.

Ceketini ve yeleğini çıkarmıştı. Kravatını çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Bana bakarken yüz ifadesi çok sertti. Gözleri vücudumda geziniyordu. Başını iki yana salladı. "Çok fazla potansiyel var," diye mırıldandı ve uzaklaştı. Aletlerin olduğu duvara doğru yürüyüp deri bir kırbaç çıkarmasını izledim. Bana döndüğünde onu ellerinin arasında şaklattı. Gürültülü yankı çıplak odada sekti. Usta önümde durdu, sözlerinin yerine ulaştığından emin olmak istiyordu.

Usta kırbacın ucunu aldı ve gövdemde gezdirdi. "901'in bana boyun eğmesi için Yüce Mona'mı feda ettim. Gelmiş geçmiş en acımasız şampiyon olmak için. Seni geri almak için savaşıacaktı. Sen bir *Mona'sın*, eğitilmiş bir fahişesin, yeteneklerin onun zamanında düşmesini sağlayacak. Hem de sert bir şekilde."

Kirpiği dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Ama ona aşık *olmanı* hiç beklemiyordum. *Ben* çukurun efendisiyim. Bu dünyayı *ben* yarattım. Seni *ben* yarattım." Öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Ben varken neden onu, öldürmekten başka bir şey bilmeyen bir hayvanı istedin?" Usta sakinleşti. "Son Yüce Mona'm da bir savaşçıyı seçti. Onu almasını emrettiğim hayvana aşık oldu. Sonra onu bir daha asla görmeme emrime itaatsizlik etti ve sürünerek hücrelerine geri döndü."

Gözleri öfkeden çılgına dönmüştü ve kırbacı geri çekti. Kırbacı yanına yerleştirirken onu izledim. "Tıpkı senin gibi," dedi soğukça. "Tıpkı bana itaatsizlik ettiğin gibi." Usta bir adım öne çıktı. Elini kaldırarak nazikçe yüzümü okşadı. Acımasız olmasını bekleyerek irkildim. Ama öyle değildi.

nazik ve kibar. Sesi yumuşadı ve sordu, "Neden, petal? Neden o?"

Ilya'nın yüzünü zihnimde canlandırırken dudaklarım titredi. Gülümsemesinin ve dokunuşunun merhamet dolu düşüncesiyle kalbim kabardı. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve "Çünkü biz aynıyız. Onun yanında ben biriyim. Benim yanımda o da biri. Birbirimizi güçlü kılıyoruz."

Usta hareket etmedi. Cevabım üzerine kara bir kaşı kalktı, sonra güldü. Yüksek sesle ve gerçek bir kahkaha attı. Yüzüme doğru güldü. Ayıldığında tenim karıncalandı. Sonra, yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Sen biri değilsin, güzel taç yaprağı. Sen bir *Mona'sın*. Senin *sahibin* benim. Halkım seni biri olmaktan aldı, eğer yetim olmaya biri diyebilirsen, ve ben seni kullandım. Ama sana sahibim, bu konuda hata yapma. Tıpkı ona sahip olduğum gibi. Tek başınıza bir hiçsiniz; birlikte bir hiçsiniz." Usta eğlenerek başını salladı. Ama onun yerine Ilya'yı seçmeme duyduğu öfkeyi görebiliyordum. Bu onu içten içe öldürüyordu.

Usta'ya bakarken, iplerin bileklerime battığını hissettiğimde, bunun benim için son olduğunu biliyordum. Bundan canlı çıkamayacağımı biliyordum. Ilya'yı da öldüreceğini biliyordum. Nasıl yapacağını bilmiyordum ama finalde onu öldürmenin bir yolunu bulacaktı. İki gün kalmıştı.

Kaybedecek bir şeyim kalmadığını bildiğimden, cesaretimi toplayıp şöyle dedim: "Seninle birlikte olmanın keyif aldığım hiçbir yanı yoktu. Sen zalim ve kötü bir erkeksin. Yarattığın sözde hayvanlardan herhangi biriyle dişe diş mücadele edecek olsan, seni saniyeler içinde parçalara ayırırlar. Arkasına saklanmıyorlar

Wraithler ve silahlar. Ağır uyuşturuculara ihtiyaçları yok; şampiyonlarınız bunu kanıtlıyor. Tahtında oturup beni ayaklarına kapanmaya zorluyorsun. Aslında imparatorluk dediğin bu çukurda aldığın ya da kirlettiğin her hayat için ayaklarına kapanması gereken kişi sensin. Geri kalanımız buna *cehennem diyor*."

Dudaklarım hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Yerin üstündeki hayatımı hatırlamıyorum, ama her neyse, iyi ya da kötü, en azından *benim* hayatım olurdu. Kendi yolumu kendim seçerdim. Ve asla senin gibi bir erkeği seçmezdim. Dokunuşun bana iğrenç geliyor. *Sen iğrençsin*." Dikkatini çektiğimden emin oldum ve tükürdüm, "*Siz, Efendi, bana* layık değilsiniz. *Hiçbir zaman tam tersi* olmadı."

Usta ters ters baktı. Ne yapacağından, nasıl yapacağından emin değildim.

tepki vereceğini düşündü. Sonra ağzında bir gülümseme belirdi ama bu iyi bir gülümseme değildi. Zalimceydi. Birinin ölüm emrini verdiğinde takındığı bir gülümsemeydi bu.

Usta'nın burnu yanağıma okşadı. "Yer üstünde bir seçeneğin olabilirdi, taçyaprağım. Ama her zaman bir fahişe olacaktın. Her kadın bir fahişedir. Ben sadece *monebi*'lerimle akıl oyunları oynanmamasını sağlarım. Hizmet ederler ve becerilirler... iyi oldukları tek şey budur."

Usta geri adım attı, eli kırbacın sapında sıkılaştı. "Seni gördüm, petal. 901'i eğitirken izlediğini gördüm. Gözlerindeki bakışı gördüm. Ve bunu New Yorkluların getirdiği yaralı mutantta da gördüm. Senin onu, onun da seni izlediğini gördüm." Şakağına vurdu. "Hepsini sakladım. Bana ihanet edersin diye not tuttum." İnanmaz bir ifadeyle başını salladı. "901 bir şampiyon. Bir

hayvan, ama bir şampiyon. Yaralı dövüşçü, 194? Ben onun cazibesini anlamıyorum, ama sizin anladığınız çok açık."

Usta yanındaki kırbacı şaklattı, bedenim bu hareketle sıçradı. Tepkime tekrar gülümsedi ve direklerin etrafından dolaşarak tam arkamda durdu.

Gözlerimi kapattım, boynumun kenarını öperken sıcak nefesini hissettim. "Çok umut vaat ediyordun. İyi bir seçim yaptığımı sanmıştım." Küçümsedi, sonra ekledi, "Ama yanılmışım. Güzel yüzün beni ve bu çukurdaki diğer tüm erkekleri cezbettiler." Usta beni tekrar öptü ve kusmak istedim. Onun dokunuşu artık benim için zehir gibiydi. Bana sahip olan sadece Ilya'ydı.

"Sen benim narin çiçeğimdin, 152. Taç yaprağım. Ve tıpkı bir taç yaprağı gibi, koparıldığında solacaksın."

Gözlerim açıldı. Geri adım attı. Taş zeminde üç ayak sesi duyuldu. Kırbacın şaklamasını duydum ve meydan okumamın cezasını çekmek için hazırlandım.

"Sadece birkaç kırbaç," dedi Usta düz bir sesle. Acıya hazırlanırken nefes alışım hızlandı. "Görünüşe göre yaralı mutantlara karşı bir ilgin var. Öyleyse seni de bir mutant yapalım, ha?"

İlk şeridin sırtım boyunca kesilmesi için birkaç gergin dakika geçti. Ama acı etimi parçalayıp geçerken ve çığlıklar boğazımı yırtarken, zihnimde Ilya'yı hayal ettim.

Burada, bu odada ölebilirim.

Finalde çukurda ölecekti.

Ama başka bir şerit vurduğunda gülümsedim, çünkü her birimiz diğerinin adını bilerek geçecektik.

Birbirimizi tekrar bulacaktık.

Bundan sonraki hayatımızda.

14

İLYA

Öfkenin sisi gözlerimin üzerine çökerken oda kırmızıya büründü. Muhafızlar birbiri ardına saldırdı, picanalarının şarjı tenimi yakıyordu. Ama ben durmadım. Savurdum ve saldırdım. Muhafızlar beni durdurmaya çalıştı ama her kemik kırılması ya da kan dökülmesi beni daha da ateşledi.

Inessa'nın saçlarından tutularak hücremden koparılışını gözümün önüne getirdiğimde dövüşten aldığım yaraları unutmuştum. Usta'nın yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Ona zarar verecekti.

Onu öldürecekti.

Ağzımdan yüksek sesli bir kükreme döküldü ve en yakındaki muhafızı boynundan yakalayıp yerden kaldırdım. Diğerleri de picanalarıyla bana vurarak beni dizlerimin üstüne çöktürdüler. Ama muhafızı yanıma aldım ve son gücümü kullanarak onu yere yapıştırdım. Muhafızın omurgası sert zeminde kırıldı, hayatı vücudundan çekilirken gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı.

Elektrik yükünün etkisiyle başımı salladığımda, başımın arkasına gelen darbeyi görmedim. Görüşüm kaybolana ve bayılana kadar uyanık kalmak için mücadele ettim.

Bildiğim bir sonraki şey, kafatasımın her yerinde zonklayan kabarcıklı bir ağrıyla uyandığımdı. Ağırlaşan gözlerimi zorla açtım, görüşüm netleşerek hücremdeki duvarı gösterdi. Kaşlarımı çattım, ne olduğunu hatırlayamıyordum ki birden hücremden birinin sürüklendiğini hatırladım... Inessa!

"Inessa..." Alçak sesle homurdandım, boğazım kuru ve ağrılıydı.

Yerden kalkıp sendeleyerek ayağa kalktım. Hücre devrilir gibi oldu ve duvara yaslandım. Hücre kapısına odaklandım. Kendimi ileri itmeye zorlayarak ellerimi duvarda gezdirdim, kaslarım durmam için çığlık atıyordu.

Ağrıyan bedenimi görmezden geldim ve dik durmak için ellerimi hücre parmaklıklarına doladım. Şampiyonların odasının karşı tarafında bir gardiyan duruyordu, silahını kaldırmış ve kafama doğrultmuştu.

Umurumda değildi.

"Çıkarın beni," diye hırladım. Başını salladı, ayaklarının üzerinde gergin bir şekilde sallanıyordu.

Kalabalığın uzaktan gelen sesini duyabiliyordum ve yeterince uyuduğum için turnuvanın başladığını biliyordum. Eğer finale çıkmak istiyorsam bugün dövüşmem gerekiyordu. Bir başka sert zonklama şakaklarımı dövdüğünde gözlerimi sıkıca kapattım.

Inessa'nın nerede olduğunu ve Usta'nın ona ne yaptığını düşündükçe öfkelen dim ve hücre kapılarını salladım. "Çıkarın lan beni!" Çığlık attım.

Muhafızın rengi soldu ama başka bir şey yapmadı. Ben kırdım.

Feryat üstüne feryat ağzımdan çıktı. Enerjim azalsa da, taş parçaları yukarıdan kopmaya başlayana kadar parmaklıkları salladım. Durmadım. Bu hücreye yabancı olan başka bir Wraith'in elini diğer gardiyanın omzuna koyduğunu görene kadar devam ettim.

"Git," diye emretti. "Bu bölgeyi korumak için gönderildim. Sen çukura gideceksin."

Bağırıp çağırdığım gardiyan rahatladı. "Tanrıya şükür!" dedi rahatlayarak ve başını bana doğru salladı. "O delirmiş. Efendi sürtüğünü aldı. Daha yeni uyandı ve çok kızgın." Diğer gardiyan bana doğru baktı ve başını salladı.

Önceki gardiyan gitti ve ben kaldığım yerden devam ettim. Hücrenin parmaklıklarını salladım. "Inessa! Inessa. BENİ INESSA'YA GÖTÜRÜN!" Acımasızca bağırdım. Ayak sesleri yaklaşıyordu ve ben sesimi olabildiğince yükselttim. Parmaklıklar gücümün baskısı altında gıcırdadı.

Önümdeki muhafız hiçbir duygu göstermedi. Birden önümde birileri kıpırdandı ve çukurdaki dövüşçüler olduğunu görünce daha yüksek sesle hırladım. Sarışın olan öndeydi ve kısa boylu antrenörleri tarafından yönlendiriliyordu. Uzun saçlı Gürcü arkadan geliyordu ve yaralı Rus da en arkada yer alıyordu.

Terden sıırıslık olmuşlardı ve kan içindeydiler. Her biri silahlarını ellerinde tutuyordu. Savaşıyorlardı

Bugün. Neden burada olduklarını anladım; finali kazanmışlardı.

Finale kalmak zorundaydım. *Ona* ulaşmamın tek yolu buydu.

"Çıkarın beni!" Muhafızlara bağırdım. Erkekler durup beni izlediler. 194 parmaklıkların ardından bana baktı ve yüzündeki yara izlerini gördüm. Inessa'yı ve onun rüyasında yara izleri olan birini gördüğünü söylediğini düşününce midem bulandı. Bu dövüşçü ona kafasındaki erkeği hatırlatıyordu.

Fiziksel olarak öfkeden titredim ve kükredim, "Inessa! BENI INESSA'YA GÖTÜRÜN!"

Hücrelerine doğru yürümeye başlayan erkekler aniden dönüp bana bakmaya başladılar. Göz ucuyla onları fark ettim, sonra gardiyana baktım. "Inessa! INESSA!"

Erkeklerin birbirleriyle mırıldandığını gördüm. Inessa diye tekrar bağırdığımda 194 aniden hücre kapıma koştu ve bana dik dik baktı. "Kimi arıyorsun, *hui*?"

Onun varlığında kaslarım gerildi ve boynum ağrıdı. Bana Rusça bir pislik demişti.

"Yolumdan çekil," diye uyardım.

Soğuk bir şekilde güldü ama ben "Inessa!" diye bağırınca gülmeyi kesti.

Inessa'nın adının söylenmesi üzerine ellerini hücreye vurarak gevşeyen metali salladı. "Neden *onu* çağırıyorsun dedim?"

Dişlerimi sıktım, sonra yeni gardiyanın bu pisliği durdurmak için hiçbir şey yapmadığını fark ettim. İzliyordu.

Koridorda kimsenin yaklaşmadığından emin olmak ister gibiydi.

194 ellerini tekrar hücre kapısına vurdu. "Cevap ver bana, pislik! Yoksa kollarını yuvalarından koparırım, hemen burada, şimdi!"

Öfke beni ele geçirdi. Tam saldırmak üzereydim ki sarışın Rus, "Valentin, sakın ol!" diye seslendi.

Parmaklıkların arasından bu pisliğe vurmaya hazır bir şekilde havaya kaldırdığım yumruğum hareketsiz kaldı. Gözlerim onunkilerle çarpıştı... mavi gözleriyle... mavi gözleri tam olarak ...

"Inessa," diye fısıldadım ve kalbim çok sert ve çok hızlı çarpmaya başladı. 194 sanki yumruk tehdidini yerine getirmişim gibi irkildim. Bunun yerine elimi indirdim ve yanıma bıraktım.

Gözlerim yine muhafızı buldu. Hâlâ tepki vermiyordu. Eğitimcinin ona doğru yürüdüğünü ve kulağına bir şeyler fısıldadığını izledim. Gardiyan başını salladı. Bekçi gülümseyerek karşılık verdiğinde damarlarımda bir sıcaklık hissettim.

Onlarla birlikte miydi? Bir *Wraith* onların emrinde miydi?

"Neden onun adını söyledin? *Bu ismi mi?*" Sert sorusunu tıslayarak sorarken 194'ün ağır yaralı yüzüne ve kırılmış siyah saçlarına baktım.

"Valentin?" diye sordum ama erkek tepki vermedi.

Sarışın Rus'un gözleriyle karşılaştım. "Adı Valentin mi?"

Kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden? Neden bilmek istiyorsun?"

Bu... bu olamazdı...

Valentin geniş göğsünü parmaklıklara dayadı ve tısladı, "Bana neden onun adını söylediğini söyle? Söylemezsen seni öldürürüm." Muhafızı işaret etti. "O da bizimle birlikte ve seni yavaşça, acı çektirerek, etinden sıyrılıncaya kadar katletmeme engel olamayacak."

Sarışın elini Valentin'in omzuna bastırdı ve sonra bana baktı. "Cevap ver ona. Söz verdiği şeyi yapacaktır. Ve eğer konuşmazsan onu durduramayacağım."

Parmaklıklara doğru yürüdüm. Uzun saçlı Gürcü daha da yaklaştı, zaten karşımda duran iki erkek için ekstra koruma sağlıyordu.

Valentin'in gözleriyle karşılaştım ve "Siz Valentin Belrov musunuz?" diye sordum.

"Neden?" diye sormadan önce gözleri biraz daha büyüdü.

Derin bir nefes aldım, sonra dedim ki, "Inessa benim kadını. Inessa Belrova."

"Yalan söylüyorsun," diye hırladı. Sert tutuşu avuçlarının metal parmaklıklarda gıcırdamasına neden oldu.

"İstemiyorum," diye cevap verdim aynı soğukkanlılıkla. Elimi göğsümün üzerine vurdum. "Efendi'nin beni kontrol altına alması gerekiyordu, bu yüzden bana Yüksek Mona'sını verdi. Başta onu istemedim ama sonra..." Başımı salladım, Inessa'nın benim için ne anlama geldiğini itiraf edecek kelimeleri bulamıyordum.

"Ama sen ona aşık oldun."

818 konuşurken başımı kaldırdım. Kaşlarımı çattım. "Aşk mı?"

"Onu kalbinde hissediyorsun," diye açıkladığında yüzünde bir sempati parıltısı belirdi. Ondan uzak kaldığında acı çekiyorsun ve ona her zaman ihtiyacın var."

Erkek bu duyguyu mükemmel bir şekilde tarif etti. Başımı salladım. "Evet," diye mırıldandım. "O zaman ona... aşığım..."

"Nerede o?" diye sordu Gürcü arkamdan. Uzun siyah saçlı esmer adama baktım ve cevap verdim: "Efendimiz artık beni görmesini yasakladı ama Inessa dün gece yanıma geldi. Dövüşten dolayı yaralıydım. Usta bir şampiyonun *monasını* öldürdü ve o da saldırdı. Diğer şampiyon 140 da öyle. Tribünde Usta'ya saldırdılar ve bazı misafirlerini öldürdüler. Ben bekleme hücresindeydim ve onlarla birlikte dövüşmeye çalıştım."

Üç erkek de birbirlerine baktı. 818 tekrar bana döndüğünde, "Neden? Onu neden öldürdü?" diye sordu.

"Çünkü yaptığı şey bu," diye tersledim ve öfkemin kaynama noktasına geldiğini hissettim.

"Ya Inessa?" diye sordu Gürcü. Valentin alçak sesle hırladı, çılgın, delici gözleri cevabımı beklerken benimkilerden hiç ayrılmadı,

Cevap verirken kalbimin nefretle karardığını hissettim, "Onu aldı. O burada benimleydi. Bana geldi. Ve onu aldı. Bizi buldu ve onlar beni picanalarla arkadan sıkıştırırken onu aldı."

Valentin kendini hücre kapısından dışarı attı ve koridorda adım atmaya başladı. Yumrukları iki yanında toplanmıştı. 221 gardiyana yakın olmak için hareket etti. Bunun onun koridorda kaçmasını engellemek için olduğunu biliyordum.

"Onun adını biliyordun." Gözlerim Valentin'den ayrıldı ve sarışın erkeğe odaklandı.

Başımı salladım. Inessa'nın hakkımızda keşfettiklerini düşününce midem bulandı. *Ilya ve Inessa, Rusya'dan.*

"Inessa bana dün gece söyledi," dedim ve Valentin'in duraksamasını izledim. Başını eğmiş, gözlerini yere dikmişti ama beni dinlediğini biliyordum. Parmaklıkları kavrayarak, "İkimiz de isimlerimizi bilmiyorduk. Inessa'nın *çiri* 152'nin Inessa Belrova olduğunu ve benim, 901, Rusya'dan Ilya Konev olduğumu keşfetti. İkimiz de çocukken yetimhanelerden alınmışız."

Valentin başını kaldırdı ve karanlık bir sesle, "Wraithler," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Pek bir şey hatırlamıyorum ama beni yatağımdan kaçırdıklarını hatırlıyorum." İçimi çektim ve elimi yüzümde gezdirdim. "Inessa rüyalar görüyordu. Wraithler tarafından götürülürken ona sıkıca sarılan bir oğlanın rüyasını görüyordu. Rüyasında ona korku veren siyahlar içinde bir kadın görmüş. Rüyasında bir çocuğa el salladığını görmüş. Bu onu üzgün hissettirdi. Ama daha fazlasını hatırlayamadı; aklına sadece anlık, tuhaf görüntüler geliyordu. Yakalı, yaralı bir adam ona tutunmasını söylüyordu. Ona bir sayıdan daha fazlası olduğunu söylüyordu. Bir gün gelip onu özgür bırakacağını söylüyordu."

818'e baktım. "Ona Valentin Belrov adında bir erkek kardeşi olduğu da söylenmiş. Nerede olduğunu bilmiyordu. Yaşıyor muydu yoksa öldü mü?" Yüzünde kederli bir ifadeyle bana bakan Valentin'e baktım. Doğrudan ona hitaben, "Seni çukurlarda görmüş ve zihninde erkeği düşünmesine neden olmuşsun. Görüntülerin kardeşine ait olup olmadığını bilmiyor, çünkü onlar

yaşlı bir erkek. Kardeşini sadece çocukken hatırlıyor. Ama seni gördü. Bir an için o olabileceğinizi düşündü ama zihnindeki imgelerden farklı görünüyorsunuz."

Valentin elini boynunda, kırmızı yara izinin üzerinde gezdirdi. "Farklı görünüyorum çünkü özgürüm."

"Ama...?" Sözlerimi yarıda kestim.

"Ben Valentin Belrov. Inessa'nın kardeşiyim. Yıllardır onu serbest bırakmaya çalışıyorum."

"Onu geri almak için buradayız. Arziani'yi öldürmek ve bu lanet çukuru yerle bir etmek için buradayız."

Başımı salladım, doğru duymadığıma ikna olmuştum ki 818 elini uzattı. "Ben Luka Tolstoi, New York Volkov Bratva'dan *knayz*." Eline baktım, sonra elimi kaldırdım ve parmaklıkların arasından geçirerek onunkini kavradım.

"Bratva'nın ne olduğunu bilmiyorum. Ya da bir *knayz*, bu konuda."

Sırıttı. "Gulagımdan kaçtığımda ben de bilmiyordum. O zamandan beri çok şey öğrendim."

"Gulag'da mıydın?" diye sordum. Luka başını salladı ve 221'i işaret etti. "Bu Zaal Kostava. Gürcü bir suç ailesi olan Kostava Klanı'nın *Lideri*. Çocukken ikiziyle birlikte burada tutulmuş. Uyuşturucular onun üzerinde test edildi ve geliştirildi."

Zaal öne doğru yürüdü ve bana da elini uzattı. "Gürcü, ama Arziani'nin düşmanı. Rakip bir suç ailesi."

"Senin ve kardeşinin üzerinde deney mi yaptı?"

Başını salladı. "Erkek kardeşim öldü. New York'ta bir kız kardeşim var." Arkasından sessizce izleyen Valentin'i işaret etti. "Arziani Valentin'i gelip beni ve ailemi öldürmesi için gönderdi. O, Bayan Arziani'nin *Ubiytsa'sı*ydı."

"Hanımefendi Arziani öldü," dedim.

Valentin'in biçimsiz yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. "Biliyorum. Onu ben öldürdüm." Valentin bir adım öne çıktı. "Beni ve Inessa'yı bir yetimhaneden aldı ve beni kişisel suikastçısı yaptı. Beni itaatkâr kılmak için Inessa'yı yem olarak kullandı. Zoya'mı, Zaal'ın kız kardeşini yakaladım. Ama birbirimize aşık olduk. Hanımefendi ona ihanet ettiğimi öğrendiğinde, bana Inessa'yı buraya geri göndereceğini söyledi. Ama artık çok geçti. Arziani onu çoktan bir ekranda görmüş ve geri dönmesini istemişti."

"Onun Yüce Mona'sı olmak için," diye ekledim, ortaya çıkan resim anlam kazanıyordu.

Valentin başını salladı. "Hepimiz savaşçıyız. Bu turnuvaya onu geri almak için katıldık."

"Nasıl?"

Luka konuştu. "Wraithlerin hepsi Arziani'ye sadık değil; birçoğu bizim gibi zorla hizmet ettiriliyor ya da satılıyor." Zaal'ın omzunun üstündeki muhafıza baktım, o da çenesini oynattı. Kaşlarımı çatarak Luka'ya baktım. "Seçilmiş *chiri'ller*, yani erkeklere ilaç verenler, bu haftanın başından beri tüm savaşçılara ailemin A Tipi uyuşturucuya karşı geliştirdiği panzehiri enjekte ediyor. Bunu her gün yapıyorlar. Bizim tarafımızdaki muhafızlar savaşçılarla konuşuyor. Onları hazırlıyorlar."

"Onları neye hazırlıyorsun?" diye sordum, kalbim yeni bir ritim bulmuştu.

"İsyan için," dedi Luka sakince. Erkeğine bakarken, onun doğuştan bir lider olduğunu anladım. Konuşma şekli ve sakinliği ile ilgili her şey bana onun bu rolü yerine getirmek için yaratıldığını gösteriyordu.

"İsyan mı?" Kalbim kanımı sel gibi vücuduma pompalarken sordum.

Valentin bana yaklaştı ve dişlerini sıkarak, "Final. Biz üçümüz finaldeyiz. Dördüncü erkeği katlettikten sonra kalabalığa hücum edeceğiz ve hasta piçlerin her birini itlaf edeceğiz. Her şey hazır." Soğuk bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sonra Usta'ya gideceğiz."

"Hayır," diye tısladım ve hücre kapısına vurdum. "O benim." Valentin bakışlarıma meydan okudu. Ama o cinayeti kabul edecektim.

Efendi benimdi.

"Bugün bir maçın var," dedi Luka. Başımı salladım. Zaal'a baktı ve kaşlarını kaldırdı. Zaal bana hitap etti. "Yaralısın."

"Ben kazanacağım."

"Yaralı bile olsa mı?" diye sordu.

"Kazanacağım," diye tekrarladım, "Ben Kan Çukuru'nun şampiyonuyum. Arziani Pit Bull. Bu kumda hiç yenilmedim. Ve Usta beni kontrol etmek için Inessa'mı kullanana kadar, hiçbir maçta bir çizik bile almadım."

"Sen kazandın," dedi Luka. "Sen kazandın ve yarın bize katılacaksın." Valentin'e baktı, sonra tekrar bana döndü. "Arziani'yi alacaksın."

"Ne?" Valentin tısladı ve Luka onunla yüzleşti. "Hanımefendiyi yakaladınız. Bu Ilya'nın cinayeti. Hepimiz hayatlarımızı mahveden erkeklerle hesaplaştık." Beni işaret etti. "O da bunu hak ediyor."

Valentin başını salladı ama sonra gözlerime bakarak, "Kız kardeşimi seviyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim içtenlikle, bu cevabı iliklerime kadar hissederek.

Valentin uzun bir süre bana baktı, sonra başını salladı. Dönek muhafız aniden silahını doğrulttu ve "Dışarı!" diye emretti.

Luka, Zaal ve Valentin gibi ben de koridora baktım. Üç erkek saldırmaya hazırlanırken, küçük bir dişi *chiri* içeri girdi. Muhafız önümüzde durması için çenesine hafifçe vurduğunda başi öne eğikti. Başını kaldırdığında ve saf bir korkuyla yutkunduğunda, yüzünün sağ tarafını fark ettim.

Yaralıydı. Elleri önünde titriyordu. Gençti, çok gençti.

"Maya mı?" Tahmin ettim.

Ona ismiyle hitap ettiğimde Maya'nın gözleri büyüdü. Ardından gözleri yaşlarla doldu ve kalın damlalar halinde yüzünden aşağı yuvarlandı.

Valentin Maya'ya baktı ve sordu, "Inessa'nın *chiri'si* mi? Ona benden bahseden kişi mi?"

Maya Valentin'i izledi ve "Valentin?" diye sordu. Valentin cevap olarak başını salladı. "O zaman haklıydı?" Maya onayladı ve eli ağızına gitti. Elini salladı.

Başını kaldırdı ve bana baktı. "İlyâ, Efendi onu bir işkence odasına götürdü. Onu iplerle bağladı ve sırtını kırbaçladı." Maya burnunu çekti ve yanaklarını sildi. "Beni onun odasından aldı. Onu besledim ve su içmesine izin verdim. Efendi onu hayatta tutuyor. Sana ihanetinin cezası olarak ölümünü hızlandırmak istiyor."

Maya diğer erkeklere baktı, sonra bir adım daha yaklaşarak, "*Çiri'lerden* biri bana, eğer finale kalırsan yarın seni uyuşturmak için gönderildiklerini söyledi. Uyuşturucu altında diğer savaşçılara karşı kazanamayacağını biliyor."

Luka, Zaal ve Valentin'e baktım. "Galina, sana ilaç vermesini emrettiği *chiri*, bana emirden bahsetti. Sen ve Inessa hakkında haberler geliyor. *Chiri* ikinizin de ölmesini istemiyor. Sen şampiyonsun, sana saygı duyuyorlar." Maya kızardı ve "Onlara Bayan Inessa'nın ilk günden beri bana nasıl davrandığını anlattım. Onun hayatta kalmasını istiyorlar. Hepimiz ikinizin de hayatta kalmasını istiyoruz."

Maya konuşurken Valentin hücrelerden birine doğru yürüdü ve acı dolu feryatlarının sesi durduğumuz yere ulaştığında Maya irkildi. Parmaklıkları kavradım ve sordum, "Acı çekiyor mu? Güçlü mü davranıyor?"

Maya başını salladı. "Çok güçlü davranıyor ama..." Gözlerini kaçırdı, gözyaşlarını kovaladı. "Ama çok acı çekiyor. Sırtı..." Maya zihnindeki görüntüden kurtuluyormuş gibi başını salladı. "Sırtı ağır yaralı. Kolları da pek iyi değil." Nefesini içine çekti ve "Efendi'nin istediği kadar uzun süre dayanamayacağından endişeleniyorum" dedi.

Dişlerimi sıktım ve yerdeki yatağa doğru yürüdüm. Kaldırdım ve duvara doğru çektim. "Ondan nefret ediyorum!" diye bağırdım. Öfkeyle titrerken boynum büküldü.

"İlya!" diye seslendi biri ama sakinleşemedim. "İlya!" diye tekrarladı erkek. Ama ben öfkeme yenik düşmüştüm, gözlerimin üzerine yeniden kırmızı bir sis çökmüştü. Hücrenin kapısı açıldı. Kimin girdiğini görmek için baktığımda Luka yaklaştı. "Sakin ol," dedi yavaşça. "Nefes al."

Dediğini yaptım ve derin bir nefes aldım. Valentin'in kapıda belirmediğini ve aynı derecede sinirli görüldüğünü gördüm. Ellerini iki yana açmış duruyordu ama öfkesini ve acısını bastırıyordu.

Ben de aynısını yapmak zorundaydım.

Kendimi sakinleşmeye zorladım. Ben sakinleşince Luka Maya'ya seslendi. "Dayanabilir mi? Yarına kadar güçlü kalmasına yardım edebilir misin?"

Maya hepimize baktı ve başını salladı. "Usta turnuva ile meşgul olacak. Onu beslemeye ve mümkün olduğunca güçlü tutmaya çalışacağım." Maya sonra bana baktı ve ürkek adımlarla ilerledi. Küçük *chiri*'ye baktım ve başını bana doğru kaldırmasını izledim. Yaralı yüzünü görünce midem bulandı. Inessa'nın bana bunun bir asit saldırısı olduğunu söylediğini hatırladım çünkü bir gardiyanla yatmayı reddetmişti.

O anda genç kadına saygıdan başka bir şey hissetmedim.

Konuşmasını bekledim. Konuştuğunda kalbim paramparça oldu. "Bayan Inessa beni buraya senin

sonsuz dek kalbinde." Yutkundu, bakışları acıyla doluydu. Maya kendini toparlamayı başardığında, "Bayan Inessa adınızı dudaklarında hazır tuttuğunu ve sizi bir sonraki hayatta bulacağını söyledi," dedi.

Valentin'in nefesinin altında küfrettiğini duydum. Kardeşinin parçalanışına baktım. Sonra Luka ve Zaal'a baktım. Luka başını salladı. "Maya," dedim, gözlerini kırptırdı, "*moy prekrasnyy*'ye dayanmasını söyle. Ona kardeşinin burada olduğunu söyle. Onun, benim ve birkaç kişiyle birlikte bize özgürlüğümüzü kazandıracağını söyle." Maya nefes nefese kaldı ve gözlerini gruptaki tüm erkeklerin üzerinde gezdirdi.

"Yani doğru mu?" diye haykırdı. "Bir isyan söylentisi duydum ama bunu özel olarak tartışan yaşlı *chiri*'ler sorulduğunda bundan bahsetmiyorlar."

"Evet," diye cevap verdim. "Yarın, final sırasında." Uzandım ve Maya'nın koluna dokundum. İrkildi. Hemen elimi geri çektim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Güzel yanağındaki deri kızardı. "Ben... o zamandan beri erkeklerin bana dokunmasını zor buluyorum..." Yara izini işaret etti, ben de anlayışla başımı salladım.

"Sorun yok," diye yatıştırdım. Maya'nın omuzları rahatlayarak çöktü. "Inessa'ma onun için geldiğimizi söyle. Ona dileğinin yakında gerçekleşeceğini söyle. Buradan birlikte ayrılacağız. Hayatlarımızı seçeceğiz. Yerin üstünde her gün birlikte olacağız."

"Yapacak mısın?"

"Hepimiz yapacağız," diye karşılık verdim ve bakışlarında umut alevinin parladığını gördüm.

"Şimdi ona döneceğim," dedi Maya ve hücreden çıkmak için döndü. Bunu yapmadan hemen önce Maya ekledi, "Sen Kan Çukuru'nun şampiyonusun. Bugün kazanmalısın. Onun için kazan."

Maya gitti ama sözleri kalbime dokundu. Inessa için kazanacaktım. Gösteri yapmayacaktım. Öldürüp yarın için dinleneceğim.

Luka elini omzuma koydu. "Turnuva devam ederken hücrelerimize gitmek zorundayız. Görünüşümüzü korumalıyız. Ama bir sonraki dövüşü kazanırsan, bu gece yarınki planın üzerinden geçeriz."

Başımı salladım, sonra yere oturdum. Luka ve Zaal hücreden çıktılar. Kapı aralığında birinin gezindiğini hissettim ve başımı kaldırıp baktım. Valentin şüpheli gözlerle beni izliyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Konuşmasını bekledim. Konuştuğunda, "Kız kardeşimin hayatında acı ve kalp ağrısından başka bir şey olmadı," dedi. Göğsünü işaret etti ve sonra şöyle dedi: "Onu kurtarmayı başaramadım. Özgürlüğünü güvence altına alamadım." Sert ve güçlü sesi yumuşadı, sonra duygusallaşarak çatladı. Mavi gözlerinin yaşlarla parladığını gördüm, boğuk bir sesle şöyle dedi: "Onu sevecek birini hak ediyor. Onu gerçekten sevecek birini. Ona iyi davranın. Ona olduğu gibi *davranın*. Inessa bir savaşçıyı hak ediyor. Onu koruyacak ve güvende tutacak bir şampiyonu."

Duraksadım, sonra da "Biliyorum" dedim.

Valentin'in gözleri kısıldı, sonra da hücrelerine doğru koşmaya başladı. Zihnim heyecan ve korku karışımı bir duyguyla dolup taşı. Çünkü

Yolumuza birçok engel çıksa da özgürlük çok yakındı. Birlikte olabilmemiz için Inessa'nın dayanması gerekiyordu.

* * *

Bir ya da iki saat geçtikten sonra bir muhafız beni tünele götürmek için içeri girdi. Kaslarım zayıflamış ve vücudum yorulmuştu. Ama her zamankinden daha enerjiktim.

Bu dövüşü kaybetmezdim.

Ayağa fırladım ve gardiyan Kindjal'larımı bana teslim etti. Usta Inessa'yı götürdüğünde hücremden çıkarılmışlardı. Gardiyan silahı kafama dayarken onları ellerimde tuttum. Hücrenin kapısı açıldığında diğer hücrelere baktım. Luka, Zaal ve Valentin gidişimi izlediler.

Bu sefer tünele doğru koşmadım; depar attım. Sonuna kadar koştum, bacaklarımı sonuna kadar zorladım, ta ki tünelin ağzından fırlayıp kendimi Kindjal'lar gibi çukura fırlatana kadar. Rakibim tırpanını savurarak saldırdı ama ben onun oyununu oynamadım. Kavisli bıçağı savuşturarak, uzun Rus Kazak hançerlerimden birini değil, ikisini de birbiri ardına, keskin bıçakları omurgasını kesene kadar karnına doğru uçurdum. Rakibim ayrıldı, gövdesi ve bacakları birbirinden ayrıldı. Kumlara gömülürken döndüm ve hücrelere doğru koşmaya başladım.

Luka, Zaal ve Valentin, rakibimin kanıyla kaplı hücreme yeniden girdiğimde başlarını sallayarak beni onayladılar. Kindjallerimi yere attım ve yatağımı düzelttim. Yatağa yığıldım ve kendimi kapanmaya zorladım.

Gözlerim. Bu gece turnuva bittiğinde, kalan şampiyonlarla bir araya gelecek ve yarınki isyanı planlayacaktım.

Yarın, buradan çıkıp gittiğimde. Yanımda *Moy Prekrasnyy* ile.

* * *

Uyku kolay gelmiyordu. Zihnim bugünün getirecekleriyle doluydu. Ama en çok Inessa'yı Efendi'nin yanında hayal etmiştim. Onu acı içinde, iki direk arasına iple bağlanmış olarak hayal etmiştim. Kırbaçlandığını düşündüğümde midem bulanıyordu.

Şınavlarımı bitirirken kendimi yerden yukarı ve aşağı doğru ittim. Vücudumun ısınmasına ve hazırlanmasına ihtiyacım vardı. Son birkaç haftadır çok fazla zorlanan kaslarım itiraz ediyordu. Ama içlerinde bir gün daha olduğunu biliyordum.

Yaşayacağım en önemli gün.

Bu gün sadece iki olası sonuçtan birini getirecekti: özgürlük ya da ölüm. Her ikisiyle de yüzümde bir gülümsemeyeyle yüzleştim.

Luka, Zaal ve Valentin'in ısınma sesleri hücremde yankılanıyordu. Luka bıçaklı muşталarıyla, Zaal siyah saileriyle ve Valentin de güçsüz çelik picanalarıyla.

Dün geceyi kafamda tekrar oynattım. Planı. Kurallar ve saldırı zamanı gelene kadar yapmamız gereken gösteri. Luka işaret verene kadar. Viktor ve asi Wraithler biz savaşırken herkesin pozisyon almasını sağlayacaktı. Bu haber karşısında başımı salladım. Muhafızların hepsinin gerçek Wraith olmadığını öğrenince. Benim ve diğerleri gibi,

Efendi tarafından köleliğe zorlanmışlardı. Biz dövüşürken isyancılar da öldürebildikleri kadar Wraith öldüreceklerdi. Efendi ve tüm misafirleri kalabalığın içinde dört kişinin dövüşünü izliyor olacaktı. Onlardan habersiz, kapılar mühürlenecekti. Kaçış olmayacaktı.

Hiçbiri için değil.

Ayak sesleri şampiyonların odasına yaklaşıyordu. Üç tane algıladım, ikisi üçüncüsünden daha ağırdı. Ayağa fırladım, kaslarımı esnetiyordum ki hücre kapımda bir hareket oldu.

Hangi piçin orada durduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Gözlerimi kapattım ve parmaklıklara saldırıp onu oracıkta öldürmemek için kendimi zor tuttum. Öldürme arzumu bastırdım.

Zar zor.

"901," dedi Usta'nın sesi, kırık cam parçaları gibi omurgamı keserek.

Döndüm ve yakında çukurun düşecek olan kralına ters ters baktım. Öldürmek için geri sayımdaydım.

Bana gülümsedi. Gururluydu. Muzafferdi. Parmaklıklara yakın duruyordu, yanında bir gardiyan ve bir *chiri vardı*. *Chiri*'nin elinde bir iğne paketi vardı. Baş eğikti ve bunun Maya'nın dün gece bana bahsettiği dişi olduğunu biliyordum. Beni uyuşturmak için gönderilen kadın.

"Yani," dedi Usta soğuk bir şekilde, "finale kaldın mı?" Cevap vermedim. Çenem ne kadar sert sıkılmışsa o kadar ağrıyordu. Güldü, sonra arkasındaki diğer hücreleri işaret etti. "Yapabileceğinden hiç şüphe etmemiştim. Ne de olsa sen en büyük

Kan ukuru'nun Şimdiye kadar ürettiği en iyi savaşı." Usta elini bıraktı ve "Ama bugünden sonra olmayacaksın" dedi.

Usta parmaklarını Őıklattı ve gardiyan temkinli bir Şekilde hücre kapısını açtı. Usta *chiri*'yi içeri iterken silahını kafama doğrulttu. Yaşlı kadın tökezleyerek içeri girdi ve hızla kendini topladı. Sessizce çantasını açtı ve beni güçsüz düŐürecek ilaçlarla dolu iğneyi almak için hızlıca işe koyuldu.

Onu tutarken, Efendi elini kaldırarak durmasını işaret etti. *iri* emredileni yaptı. Usta'ya ters ters baktım, o da umursamazca omuz silkti. "Kazanmana izin vereceğimi düŐünmedin, değil mi? Yüce Mona'ma acınası bir Şekilde aşık olduktan ve benim olana göz dikmeye karar verdikten sonra olmaz."

Çenemi kaldırdım ve Inessa'ya aşık olduğum için pişmanlık duyduğumu göstermeyi reddettim. Meydan okumam karşısında Usta'nın yüzü meydan okumayla aydınlandı. Başını salladı ve bir çocuğu azarlar gibi yüksek sesle mırıldandı. "Görüyorsun ya 901, bu hep senin sorunun oldu. Çocukken bile hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadın. Asla bir *mona* almadın. Diğer savaşçılarla hiç arkadaşlık kurmadın. Yalnız yaŐadın."

Usta ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Omuz silkerek ekledi: "Ve Şimdi yalnız leceksin." Usta'nın alaycı yüzü düştü. Sonra yüzünde zalim, sadist bir glmsemi belirdi. "O da yle." "Tek başına" diye eklediğinde kanım dondu. Acı içinde. Yavaşça, mümkün olan en zalim Şekilde."

Valentin'in hücresinden gelen öfkeli bir kükreme duydum. Usta o tarafa bakarken bir kaşını kaldırdı. Benimle yüzleŐtiđinde

"Sıçıp batırdın, 901. Başından beri bana itaat etmiş olsaydın, harika biri olabilirdin. Sadece kurallara göre oynasaydın özgürlüğünü kazanabilirdin."

Kısık bir sesle, "Ben olsam yapmazdım," diye cevap verdim. Usta başını yana eğdi. "Hayır mı?"

Yumruklarımı sıkarak, "Hayır. Çünkü sende böyle bir şey yok" dedim. Hücrenin dışını işaret ettim. "Bu şampiyonlara kazananın özgürlüğünü kazanacağını söylüyorsunuz ama biz bunun doğru olmadığını biliyoruz." Usta'nın yüzü dondu. "Sizin dünyanızda özgürlük diye bir şey yok. Siz sömürüyorsunuz. Kullanıyor ve acı çektiriyorsunuz. İnsanların seçimlerini ellerinden alıyorsunuz ve eğer bir parça mutluluk bulurlarsa onları cezalandırıyorsunuz. Erkekleri öldürmeye zorluyorsunuz. *Monebi'leri sevişmeye* zorluyorsunuz ve *chiri'leri* gölgelerde var olmaya zorluyorsunuz." Derin bir nefes aldım ve devam ettim: "Kendinizi efendimiz sanarak kandırıyorsunuz. Buradaki hiçbir ruh sana saygı duymuyor. Hiç onurunuz yok. Zorla ya da uyuşturucu etkisinde olmadıkça aletini almaya zorladığın hiçbir kadın bunu hoş karşılamaz." Bir adım daha yaklaştım, sonra bir adım daha. Yüzüne birkaç santim kala, "Inessa senden öğreniyordu. Onu her aldığı anda nefret ederdi. Ona dokunduğunda derisinin nasıl ürperdiğini anlatırdı. Sen onun saçlarını okşarken ve çaresiz bir aptal gibi üzerinde tepinirken gözlerinden nasıl kaçtığını anlatırdı." Usta'nın yüzünün kıpkırmızı olmasını izledim. Nefesini tutuyordu, öfkesi kaynama noktasına gelmişti.

İzin vermek kendim için Gülümse, I yalınileri ve
"Ama benimleyken her şeyi istedi." Elimi kaldırdım.

ve avucumu gösterdim. "Ona dokunmamı istedi." Kollarımı uzattım. "Ona sarılmamı istedi." Aşağı uzanarak sikimi kavradım ve bakışlarına kilitlendim. "Ve beni özgürce sevdi. Uyuşturucu olmadan, kendini bana verdi... sadece ben *olduğum için*. Hiçbir talep, hiçbir zorlama olmadan."

Bir parçam Inessa'dan bu şekilde bahsetmekten rahatsız oldu. Ama söylediklerim doğruduydu. Biz hiç sevişmedik. Bizim için bu tamamen başka bir şeydi. Ve sözlerimin Efendi'yi çıplak etini kesiyormuşum gibi etkili bir şekilde vurduğunu görebiliyordum.

Son darbeyi indirdikten sonra gururla şöyle dedim: "Ve onu benden sonra her götürdüğünde, yüzümün üzerinde gezindiğini hayal ettiğini söyledi. Onu dolduranın ben olduğumu hayal ediyormuş."

Efendi daha fazla dayanamadı. Elini metal parmaklıklara vurarak hırladı, "Bugün ölmeni izleyeceğim, 901. Diğerlerini öldürdüğün kumda yavaşça ve acıyla ölmeni izleyeceğim. Son nefesini verirken güleceğim, sonra kanın çekildiğinde cesedine tüküreceğim." Sanki az önce öfkeden patlamamış gibi geri adım atarak söz verdi, "Sonra 152'yi bitireceğim. Senin onuruna onun etini soyacağım. Yavaş yavaş ölümü senin yüzünden olacak. Senden nefret ederek ölecek. Seni istemenin yapabileceği en aptalca şey olduğunu bilerek ölecek."

Usta bileğini *chiri'ye doğru salladı*. İğne derimi parçalarken kararlı bir şekilde durdum, öfkeli gözlerim beni çocukluğumdan beri hapseden erkeğe sabitlenmişti. Onun zaferle gülümsemesini izledim.

Başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yoktu.

Plana sadık kalarak, *chiri* uzaklaştığında gözlerimi kapattım. Ayaklarımın üzerinde sallandım, sıvı damarlarımda dolaşırken duvara tutunmak için uzandım. Gözlerimi açtığımda Usta'nın gülümsediğini gördüm.

Topuğunun üzerinde dönerek, "Yerimde oturup son nefesini verişini izleyeceğim. Diğer maçların aksine, çabucak ölmenden zevk alacağım, 901. Bu sefer oyun yok. Sadece ölüm. Bunu yıllar önce yapmalıydım."

Bununla birlikte Efendi uzaklaştı, koruması da arkasından geliyordu. Gözden kaybolduğunda doğruldum ve ilacın kaslarıma nüfuz ettiğini hissettim. Ama bu, Usta'nın almamı istediği ilaç değildi. Hepsini katlederken bedenimi güçlü ve muktedir tutacak adrenalindi.

Çiri dişi başını kaldırıp bana baktı. Gözlerimle buluştu ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Yaklaşarak, "Hepimiz hazırız" dedi.

Onaylarcasına başımı salladım. Tam gitmek üzereyken, "Efendi, *chiri* dişilerinin her birini isteğimiz dışında aldı. Sizin Inessa'nızdan çok da farklı değiliz. Bugün savaştığında hepimiz için savaşmış olacaksınız. Onun kalbini durdurduğunda, bizim kalplerimizi özgürleştiriyorsun. Seninleyiz, Şampiyon. Hepimiz arkadayız. Savaşçılar. *Chiri*. Köleleştirilen herkes. Senin yolundan gideceğiz ve gerekirse öleceğiz. Bugün Kan Çukuru düşüyor."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Dünden beri bizi izleyen dönek muhafız onu dışarı çıkardı. *Çiri* koşarak uzaklaştı, sanırım onun yerini alacaktı. Hücre kapım açık bırakılmıştı ve koridora girdim. Saniyeler içinde, Luka, Zaal,

Valentin de dışarı çıktı. Hepimiz aynı şekilde giyinmiştik: zorunlu siyah pantolonun içinde çıplak göğüs. Damarlarındaki adrenalini görebiliyordum. Kaslarımız gergindi ve damarlarımız öldürme ihtiyacından dolayı çıkıntı yapıyordu.

Her birinin gözlerine baktım ama Valentin'inkine birkaç saniye daha kilitlendim. Burun deliklerinden nefes aldı ve sonra, "Inessa için," dedi.

"Inessa için," diye tekrarladım.

Viktor bize yaklaştı ve Luka elini onun omzuna koydu. "Hazır mıyız?"

Viktor başıyla onayladı. "Herkes yerini aldı. Kapılar mühürlenmeden ve savaşçılar yerlerini almadan önce yaklaşık yedi dakikanız var."

Luka Viktor'un sırtını sıvazladı. "Bana işaret vereceksin" - Luka hepimize baktı- "sonra saldıracağız."

Ayaklarımın üzerinde sallandım ve Kindjal'larımı daha sıkı kavradım. "Plan konusunda hepimiz anlaştık mı?" Luka sordu.

"Evet," diye cevap verdik her birimiz.

Luka başını eğdi ve gözlerini kapattı. Kendi kendine bir şeyler mırıldanırken onu izledim. Başını kaldırıp gözlerini açtığında şöyle dedi: "Yaşadığımız, katlandığımız ve hayatta kaldığımız her şey bu gece sona eriyor. Her birimizin kendi hikâyesi var. Kendi cehennem versiyonlarımız var. Ama hepsi buradan kaynaklanıyor. Hepsi bir erkek yüzünden var oldu." Luka Efendi'nin adını vermedi; hepimiz kimi kastettiğini biliyorduk. Luka her birimizin bakışlarına karşılık verdi ve şöyle dedi: "Özgürlük için savaştık ama Arziani ölene ve burası yerle bir edilene kadar gerçek özgürlük var olmayacak."

Bunun nasıl bir şey olacağını hayal ederken hepimizden homurtular ve ağır nefesler geldi. Luka yumruklarını sıkarak göğsünü yumrukladı. "Özgürlüğün bir bedeli var. İçimizden biri düşerse, diğerleri devam eder. Ve buradaki her bir piç kurusu ölene kadar da durmayacağız." Dudaklarını kıvırdı ve sesini yükseltti. "Bedenlerimiz ağrıyacak, yorulacağız ama durmayacağız!"

Ayaktan ayağa sıçradım, arenadaki kalabalığın sesinin yükselmeye başladığını duydum. Luka tünele doğru baktı. Tekrar bize dönerek, "Hepimizin dönmesi gereken kadınları var. Onları kalbinizde tutun, yüzlerini zihninizin ön saflarında tutun. Onlar için öldürüyoruz. Gelecekte sahip olacağımız çocuklar için öldürüyoruz. Bu cehennem hakkında hiçbir şey bilmeyecek çocuklar. Babalarının yaptıkları yüzünden tehlikeyle karşılaşmayacak çocuklar."

Çocuklu Inessa'nın görüntüleri zihnimde canlanıyor, kararlılığımı mümkün olan en üst düzeye çıkarıyordu. Valentin ve Zaal'ın yüzlerindeki ifadeden onların da aynı şeyi hayal ettiklerini anladım.

Bir düdük sesi grubumuzu yarıp geçti ve Luka topuklarının üzerinde döndü. Ellerini iki yanına indirdi ve arkasına bakarak "Çukurda görüşürüz" dedi. Luka tünele doğru koşmaya başladı, arenaya girerken sırt kasları gerilmiş, dövüşe hazırlanıyordu. İkinci bir düdük çaldı ve Zaal da onu takip etti, uzun siyah saçları sırtına dökülmüştü. Valentin yanıma geldi ve "O öldüğünde kız kardeşimi alırsın. Geri kalanımızı bekleme, sadece onu dışarı çıkar." Başımı salladım, tam üçüncü düdük çaldı ve yaralı

erkek çukura doğru koştu. O içeri girdiğinde kalabalığın daha yüksek sesle kkrediğini duydum.

Kabuslarının yaşayan canavarı.

Tünelin ağzına doğru yürüdüm ve ilerideki çukurdan gelen ışığa baktım. Bu tünelden daha önce birçok kez geçmiştim, binlerce erkek bu kumda ayaklarımın dibine düşmüştü. Ama kalabalığın kan çığlıklarını duyduğumda... ringin etrafında dönen  şampiyonu gördüğümde... bunun farklı olduğunu biliyordum.

Bu, ayaklarımın kumla kaplı taşa son vuruşu olacaktı. Kanımın bu kuma son dökülüşü olacaktı.

Bu sondu, ama ...

... Bu bir başlangıç da olabilir.

Dördüncü düdük çaldığında, ayaklarım beni ileri götürdü.

Ve ayaklarımın altındaki her kum ıtırtısında iki isim okudum: "Inessa, Ilya. Inessa, Ilya. Inessa, Ilya." Tünelin açık ağzına doğru ağır bir şekilde uyuşturulmuş bir erkek rolünü oynayarak ilerlerken, sesim giderek yükseliyordu. Işığı yararlanarak çukura odaklandığımda, "INESSA!" diye bağırdım, Zaal önümden koşup sai'siyle karnımı keserken. Kılıcımı yavaşça kaldırarak geri savurdum. Iskaladığımda kalabalık kükredi. Bilerek iskalamıştım. Bakışlarım, dövüşme hareketlerini sürdüren Luka ve Valentin'e kaydı. Bir yumruk dudağıma çarptı. Döndüğümde Zaal vurmuştu. Bıağımın kr sapını kullanarak ben de ona vurdum. Dakikalar ve dakikalar geçti; vuruştuk ve dvştk. Kan

ağızlardan ve burunlardan, yüzeydeki yaralardan dökülüyordu. Ama kimse düşmemiştir.

Kalabalıkla kavga ediyorduk, onları çılgına çeviriyorduk.

Luka kolumun altına girdi ve bunu yaparken "Hazır!" diye bağırdı.

Kalbim yeni bir ritme çarptı, öldürmek üzere olan bir ritme. Valentin'le yüzleştim ve bıçağımla kolunda bir kesik açtım. Tam Valentin karşılık vermek için hamle yapacakken, Luka başını geriye attı ve kulakları sağır eden bir feryat kopardı.

Pratik bir hareketle dördümüz de kana susamış kalabalığa doğru yön değiştirerek yaklaştık. Bizi izleyen insanlar birbirlerine bakıp neler olduğunu sorguladılar. Ben kılıçlarımı kaldırırken, Luka, Zaal ve Valentin de silahlarını kaldırdı. Sonra sadece bir erkeği aradım.

Usta.

Şaşkın bakışlarını yakalayarak gülümsedim, dudaklarımdan akan kan çenemden aşağı yuvarlandı. Usta gülümsememi gördü ama değerli muhafızlarına yardıma gelmeleri için işaret edemedi çıkış kapılarının hepsi açıldı. Savaşçıların ayak sesleri bir izdihamı andırıyordu, kapılardan koşarak geçerken boğazlarından savaş çığlıkları yükseliyordu.

Kalabalık hareket etmeye başladı, korkmuş fareler gibi kaçıyorlardı. Ancak savaşçılar öfkeyle doluydu, kim bilir ne kadar zaman sonra zihinleri berraklaşmıştı.

Açıkça öldürme ihtiyacı hissetmişler.

Efendi'nin muhafızları savaşçılara saldırdı ama asi Wraithler önce onlara saldırdı. Makineli tüfeklerin sesi

dehşete düşmüş çığlıkların ve zafer naralarının kakofonisine katıldı. Muhafızlar bize doğru hücum ederken Luka yumruğunu havaya kaldırdı. Saldırı emrini verdiğinde dördümüz de ileri atıldık, silahlarımız havada, yüreklerimizde öfke vardı. Ben savurdukça görüşüm kırmızıyla bulandı. Bıçaklarım et ve kemiği kesiyordu. Muhafızları teker teker kestim. Çığlıklar ve tenekemsi kan kokusu her geçen saniye daha da güçleniyordu. Tribünlere baktığımda, kalabalığın bir kısmı karşılık vermeye çalışmıştı. Savaşçılar onları indirdi. Zayıfları avlayan canavarlar.

Yoluma çıkan son muhafızın işini de bitirdikten sonra Usta'nın koltuğuna doğru baktım. Baş muhafız da dahil olmak üzere iki muhafız onu görüntüden koruyordu.

Kanım damarlarımda kaynadı, her kasımı doldurdu. Bacaklarım daha büyük bir güçle hareket etmeye başladı. Tribünlere sıçrarken kaslarımı en uç noktaya kadar zorladım. Önüme çıkan herkesi katlederek koltuklardan yukarı zıpladım. Yüksek muhafız çok geç olana kadar geldiğimi görmedi. Silahını ateşledi ama kurşun sadece kolumu sıyırdı. Bıçağım kalbini deldiğinde yüzü soldu. Ölmek üzere olan bedenini tekmeleyerek yere düşürdüm, cansız uzuvları yanımdaki merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Diğer muhafız kaçtı, benim gazabımı görünce Efendi'ye olan sadakatini unuttu. Ama o kaçamadan, bıçaklarımın ucunu diz kırımlarına sapladım. Yere düştü. Efendi'nin izlediğinden emin olduktan sonra muhafızın boğazını kestim ve yüzünü yere çarpana kadar sırtını tekmeledim.

Sonra döndüm. Döndüm, gövdem zaten öldürdüğüm birçok kişinin kanıyla kaplanmıştı. Usta ile bakışlarımızı kilitlediğimizde gülümsedim. Yüzü soldu ve bir çıkış yolu aramaya çalıştı. Başımı salladım ve ona sessizce gidecek hiçbir yer olmadığını söyledim.

Öne doğru uzanarak ceketinin yakasını kavradım ve onu kendime doğru çektim. Bunu yaparken boğazından dehşet dolu bir çığlık çıktı, sonra yüzüne tükürdüm. Onu merdivenlerden aşağı sürükledim, çukura ulaşana kadar aşağı çektim. Mükemmel cilalı ayakkabılarının çukurun kana bulanmış kumunda çıtırdadığını duyduğumda kalbim heyecanla güm güm attı. Etrafımdaki isyanın sesi kesildi.

Çukurun ortasına ulaştığımda Usta'yı yere fırlattım. Saçlarından tuttum ve dizlerinin üzerine çökene kadar onu yukarı çektim. Başımı kaldırdım ve çukurdaki diğer tüm dövüşçülerin bana baktığını görünce nefesim kesildi. Henüz ölümle tanışmamış olan kalabalık, ben Usta'nın etrafında dönerken iri gözlerle beni izliyordu.

Luka, Valentin ve Zaal bana yaklaştılar. Gözleri yeni işledikleri cinayetlerle parlıyordu. Kan hepimizi kaplamıştı. Vahşi ve çılgın görünüyorduk.

Kan Çukuru savaşçılarına benziyorduk.

Etrafımızdaki dövüşçüler, geniş bir çember Usta'yı kapana kısıtıran kadar bize yaklaştılar. Başını kaldırıp her dövüşçünün gözleriyle buluşmasını izledim. Sonra parmaklarını şıklattığında yüzündeki kanın daha da azaldığını gördüm. Bu tıklama bir zamanlar erkeklerine itaat etmelerini emrederdi.

Yuvarlak dudakları ve kenetlenmiş elleriyle eski efendilerine bakarken, farkına vardıklarını görebiliyordum.

"Onlar artık senin kölen değil," dedim ona, sesim kavgadan dolayı sert çıkmıştı.

Usta gözlerini kırptırdı ve ben geri çekilerek Luka, Zaal ve Valentin'e elimi uzattım. Usta yaptığım her hareketi izledi.

"Efendim," dedim kuru bir sesle, "görünüşe göre turnuvarınız ele geçirilmiş. Sadakati emredemezsiniz. Sadakat kazanılır."

İsyana yardım etmiş olan Wraithler, takım elbiseli yaşlı bir adamın önderliğinde çemberin önüne doğru itildiler. "Abel," diye tısladı Usta. Abel yavaşça başını salladı.

"Çok sevdiğiniz şampiyonlar, *Usta*," dedim alaycı bir tavırla, "Volkov Bratva ve Gürcistan'ın Kostava Klanı." Usta gözlerini Luka, Zaal ve Valentin'e dikti. Luka'yı işaret ettim. "Luka *knayz*, bir zamanlar Alaska gulagında bir mahkumdu. Zaal, burada, çukurda yıllarca üzerinde deney yaptığınız Kostava ikizlerinden biri." Sonra ayaklarının üzerinde kudurmuşçasına sallanan Valentin'i işaret ettim. Picanasını tutarken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Ve bu," dedim, "kız kardeşinin _"

Valentin, "Sürtük kız kardeşin," diye düzeltti ve dişlerini gösterdi. "Sürtük kız kardeşin *Ubiytsa'sı*." Valentin Usta'ya bir adım daha yaklaştı, Ve ekledim, "Adı Valentin Belrov... Inessa'nın kardeşi. Inessa, biliyorsun. Ama senin için o 152 yaşında. Senin Yüksek Mona'n. Bodrumda bağlı ve hayata tutunmaya çalışan biri."

Usta'nın teninin daha da kızarmasının mümkün olduğunu sanmıyordum. Ama Valentin'e bakarken, Valentin başını arkaya eğmiş ve acısını haykırıyordu, yanılmışım. Valentin ileri doğru koştu ve picanalarının uçlarını Usta'nın baldırlarının arkasına gönderdi. Picanalar onu yere yapıştırırken Usta kükredi.

Luka uzandı ve Valentin'i geri çekti. Bir an için Luka'yla dövüşüp Usta'yı öldüreceğini sandım. Ama Zaal yanına yaklaşıp onu yerinde tutmaya yardım etti. Valentin onun yerine bana dik dik baktı.

"Bitir işini," diye emretti derin bir sertlikle. "Bitir işini!"

Odaya bir göz attığımda, Usta'nın köleleştirdiği her savaşçının beni izlediğini gördüm, gözlerinde saf bir umut vardı. Umut buydu. Bu, her birimizin arzuladığı ama asla elde edeceğimize inanmadığımız özgürleşmeydi.

Ona yaklaştığımda, Usta bana baktı. Gözlerimi kısarak, "Bu iş bugün bitiyor. Bu noktadan sonra bu çukur var olmayacak. Luka'nın bana bahsettiği gulaglar teker teker yok edilecek. Ortakların öldürülecek. Adın unutulacak." Kindjal'ımı onun kanına susamış savaşçıların her birine doğrulttum. "Hepimiz burayı terk edeceğiz." Eğilerek dedim ki, "Hepimiz isimlerimizi geri alacağız. Yaşayacağız... özgürlük içinde!"

"Seni ben yarattım!" Usta tısladı ve Valentin'in picanalarının neden olduğu acıyla kekeledi. "Hepinizi ben yarattım! Bu arenada siz tanrılarsınız!"

"Hayır," dedim, vurgulamak için başımı yavaşça sallayarak, "biz köleydik. Ama dışarıda, ne istersek o olacağız. Bana olması gerektiği söylendiği gibi."

"İlyâ," dedi Luka ve gözlerine baktım. Başını salladı ve bana bu işi halletmemi söyledi.

Ben de öyle yaptım.

Usta'nın arkasında durarak tüm dövüşçüleri ve büyülenmiş kalabalığı, Usta'nın hapsedilmemizden kâr eden yatırımcılarını inceledim. Çok sevdiğim Kindjal'larımdan birini alarak yavaşça havaya kaldırdım. Gök gürültüsünü andıran bir kükremeye kafatasının tam tepesine sapladım. Bunu yaparken çığlık atmaya devam ettim. Nefretim ve öfkemin geri kalanı serbest kaldı ve tavana doğru sürüklendi.

Sonrasında erkekler sessiz kaldı. Hepsi de dizlerinin üzerine çökmüş ölü Usta'ya bakıyordu.

Bu sefer altımızdaydı.

Kolektif gücümüze boyun eğmişti.

Valentin sessizliği bozarak tribünlerdeki savaşçılara döndü ve sakince, "Hepsini öldürün," diye emretti. Usta'nın adamlarının geri kalanını işaret etti. Dövüşçüler hareket etmedi. Sonra hepsi bana baktı. Emrimi beklediklerinde göğsüm gururla doldu.

Luka bir adım öne çıktı. "Sen onların şampiyonusun. Sadece senden emir alacaklar."

Bıçağımın sapını tutarak Usta'dan ayırdım ve cesedini tekmeleyerek yere düşürdüm. Bir daire çizdikten sonra kılıcımı havaya kaldırdım ve "Hepsini öldürün!" diye emrettim.

Oda intikam ve katıksız itlaf ihtiyacıyla şiddetle sarsılıyor gibiydi. Savaşçılar hep birlikte saldırdı. Silahlarını havaya kaldırarak kalabalığa saldırdılar.

Valentin picanalarını Usta'nın bacaklarından alırken kolumu kavradı. "Git," diye itti. "Inessa'yı getir." Kalabalığa baktı. "Biz bu sikleri alacağız."

Başımı salladım ve koştum. Tünelden çıkarken bacaklarımı olabildiğince hızlı ittim ve Maya'nın dün gece Valentin'e söylediği yönleri takip ettim. Valentin her şeyi hatırlıyordu, *moy prekrasnyy*'ye giden yol da dahil.

Alt bodruma inen merdivenlerden indikten sonra köşeyi döndüm ve dar koridorda koşmaya başladım. Metal bir kapıya vardım ve hiç duraksamadan kapıyı tekmeleyerek açtım.

Beni karşılayan manzara karşısında midem bulandı. Inessa iplerle bağlanmıştı, soluk teninden kan damlıyordu. Maya onu tutuyordu, genç kadın Inessa'nın acısını hafifletiyordu.

Kapıda olduğumu duyan Maya başını kaldırdı. Gözleri hemen yaşlarla doldu ve "Bilincini kaybediyor" dedi. Maya burnunu çekti. "Onu uyanık tutmaya çalıştım ama kan..."

Kindjal'larımı aldım ve sıkı iplere doğru ilerleyerek ikisini de kestim. Inessa hemen Maya'nın üzerine yığıldı. Maya düşmeden önce Inessa'yı yakaladım. Çıplak sırtının kırbaçlandığını ve kanının yerde biriktiğini gördüğümde gözlerim kıpkırmızı oldu.

Inessa'nın saçlarını yüzünden itecek kadar kendimi toparlayana kadar öfkeyle nefes aldım. Onu kollarımda tutarken inledi. Açık yaralarına dokunmamak için elimden geleni yaptım. Inessa'nın gözleri açıldı ve uykulu bakışları benimkilerle buluştu. Morarmış dudaklarının arasından gülümsemeye çalıştı. "*Moy vain*," diye fısıldadı. "Benim Ilya'm. Benim için geldin."

Gözleri kapalıydı. Alnına bir öpücük kondurarak, "Inessa?" diye seslendim.

Maya yanımıza taşındı. "Bilinci gidip gelmeye devam ediyor. Yardıma ihtiyacı var."

Maya, "Bitti mi?" diye sorduğunda yukarı doğru koşmaya başladım.

Sözlerinde umut vardı. Dönerek, "Evet" diye cevap verdim.

Elini ağzına götürdü ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Kapıya doğru ilerlediğimde Maya'nın beni takip etmediğini fark ettim. Arkama baktığımda ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve "Ben... Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey bu. Ailem beni istemiyor." Elini yaralı yüzüne götürdü. Yüz ifadesindeki bilinmezlik korkusunu gördüm.

Yüzündeki küçük kızın kaybolmuş ifadesi karşısında göğsüm çatladı. Gözlerimi Inessa'ya diktim ve onun genç kadına ne kadar düşkün olduğunu hatırladım. Başımı kaldırarak, "Sen de bizimle gel. Inessa seni kız kardeşi gibi seviyor. Sen bize aitsin."

Maya birkaç saniye donmuş gibi baktı, sonra hıçkırıklara boğuldu. Kalbim genç kız için sıkıştı. "Gel," diye emrettim ve koridora doğru kaçtım. Maya'nın arkamızdan gelen hafif ayak seslerini duyduğumda gülümsedim.

Merdivenlerden yukarı ve tünele doğru koştum. Çukura baktığımda aniden durdum. Bitmişti. Dövüşçüler çukurun etrafında dolanıyordu. Tribünlere baktığımda Luka'nın dövüşçülerle konuşmak için tırmandığını gördüm, Zaal da yanındaydı. Bratva *knayz* ve Gürcü *Lideri*. Valentin geride durmuş, aşağıda bekliyordu. Dövüşçülerin hepsi yukarı bakıyor, söylenmesi gerekeni bekliyorlardı.

Luka boğazını temizledi. Parmak eklemleri hâlâ ellerindeydi. "Savaşçılar," diye başladı. Erkeklerin hepsi mutlak bir sessizlik içinde dikkatle dinledi. "Benim adım Luka Tolstoi. Bu size henüz pek bir şey ifade etmeyecek ama ben Arzian'ın, yani katledilen efendinizin sahip olduğu gulagların bir ürünüyüm." Sonra Zaal'ı işaret etti. "Bu Zaal Kostava. Bu çukurda büyüdü. O da sizden biri." Valentin'i işaret etti. "O da öyle. Valentin Belrov."

Erkekler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. "Bunu kısa tutacağım. New York'ta güçlü bir aileye mensubum. Başka bir ülkede, Amerika'da. Çoğunuzun dosyalarını ele geçirdik. O dosyalarda isimleriniz ve nereli olduğunuz yazıyor. Çoğunuzun ailesi var. Bazılarınız, şampiyonlarınız Valentin ve Ilya gibi, bir yetimhaneden kaçırıldı. Sizin aileniz yok." Durakladı, sonra dedi ki, "Bugün özgürsünüz. Hayatınızla ne yapacağınızı seçebilirsiniz. Ailesi olduğunu keşfedenler için, bu isyanın planlanmasına yardımcı olan muhafızlar evinizin yolunu bulmanıza yardımcı olacak. Kimsesi olmayanlar ise New York'ta bana katılabilirler." Luka elini göğsünün üzerine koydu. "Eğer isterseniz, örgütümde sizin için de bir yer var."

Zaal öne çıktı. "Ben Gürcü'yüm, Brooklyn, New York'taki halkımın lideriyim. Eğer Gürcü iseniz ve gidecek bir yeriniz yoksa, size halkımızın arasında bir yer vereceğim." Zaal Luka'ya baktı. "İki ailemiz birleşti. Bu senin seçimin."

Luka çukurun arka tarafında bekleyen Viktor'a baktı. Başıyla onayladı ve Viktor gözden kayboldu. "Hemen şimdi gitmeliyiz." Luka'nın yüzü soğuktan donmuştu. "Bu çukuru yok edeceğiz ve tüm ölümler içinde kalacak. Gitmek için otuz dakikanız var."

Sonra erkekler dönüp çıkış kapılarına yöneldi. Arkadan gelen bir ses dikkatimi çekti. Daha dikkatli dinlediğimde Maya, "Bunlar *monebi*. Onlar da serbest bırakılıyor." Maya iç çekti. "Burada çocuklar da var. *Chiri* onları dışarı çıkarıyor. Bu erkekler tarafından onlar için barınma imkânı sağlandı." Maya Luka ve Zaal'ı işaret etti. "*Monebi* için de."

Kafam yoğun bir sisle doldu. Her şeyi kabullenmek çok zordu. Inessa tekrar inledi, gözleri çırpınarak açıldı. Onun buğulu bakışlarından cesaret alarak çukura doğru koştum. Beni ilk Valentin gördü. Hiç vakit kaybetmeden yanıma koştu.

"Inessa," diye seslendi. Bize ulaştığında durdum. Valentin'in onun içinde bulunduğu durum karşısında yüz ifadesinin karardığını gördüm.

"Ona yardım etmeliyiz," dedim. Luka başını salladı.

"Bizi New York'a götürebilecek bir uçağımız var. Uçakta bizi bekleyen bir doktor var."

Şaşkınlıkla Luka'ya baktım. Luka elini omzuma koydu ve "Bizimle bir evin var. Inessa

Valentin'in kanı, sen onun erkeğisin." Omzumun üzerinden Maya'ya gülümsedi ve "Ve siz de onun yeni ailesisiniz. Hepiniz bizimle geliyorsunuz. Yardımımıza ihtiyacı olan erkek ve dişiler daha sonra gelecek."

Inessa tekrar inledi ve ona daha sıkı sarıldım. Ona bakarken içime ani bir duygu seli yerleşti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım Luka'ya, göğsüm sıkışıyordu.

Özgürdük. Bu
gerçektir.

Inessa daha yüksek sesle inleyip kollarımda kıpırdandığında, Valentin onun üzerine eğildi ve keçeleşmiş saçlarını yüzünden itti. "Inessa," dedi yumuşak bir sesle. Böylesine acımasız ve soğuk bir erkeği Inessa'ya karşı bu kadar yumuşak ve şefkatli görmek tuhaftı.

Sesi kulaklarına ulaştığında, Inessa'nın gözleri titreyerek açıldı. Derinliklerindeki zayıflığı ve kafa karışıklığını hâlâ görebiliyordum. Ama gülümseyip küçük parmağını kaldırdığında kalbim hızla çarptı.

Valentin'in ağzından acı dolu bir ses çıktı ve küçük parmağını onunkiyle birleştirdi. Inessa gülümsedi ve sonra kırık bir sesle, "Sen... benim için geldin..." diye fısıldadı. Nefesini içine çekti, sonra içini çekti. "Büyük Kardeş Söz... Valentin'im..."

Inessa'nın gözleri kapandı. Valentin'e baktığımda gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Yumuşak bir sesle, "Hadi eve gidelim. Eve, Zoya'ya gitmek istiyorum."

Luka ve Zaal'ın şaşkın yüzlerinden Valentin'in hiç böyle olmadığını anlayabiliyordum. Bu kadar sakin ve... huzurlu?

"Gidelim," diye kabul etti Luka ve hepimiz arkasından gittik. Geceye girmek için merdivenlerden çıktığımızda, temiz havayla birlikte nefesim kesildi.

ciğerlerimi doldurdu. Maya bir battaniye bulmuş ve Inessa'nın üzerine örtmüştü. Serin esinti Inessa'nın yanaklarını okşarken, sıcak dokunuşuna ihtiyaç duyarak ona daha sıkı sarıldım.

Çukurun dışını, tüm metal çitleri ve kuleleri taradım. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bir an için çocukken bu basamaklardan aşağıya indirildiğimi hatırladım. Bir anda o anı yok oldu. Ve buna sevindim. Burayı bir daha asla düşünmek istemiyordum.

Çimlerin üzerinde bekleyen bir makineden siyahlar giymiş erkekler koşarak çıktı. Ben boş boş bakarken Zaal bana "Bir uçak," diye bilgi verdi. "Bizi eve götürecekt."

Makine beni korkuttu ama merdivenleri tırmandım ve tek bir sözle küçük alana girdim: *Bizi eve götürecekt ...*

Bir evimiz olacaktı.

Beyaz önlüklü bir erkek Inessa'yı kollarımdan almaya çalıştığında hırladım. Valentin elini koluma koydu. "O bir doktor," dedi bana. "Ona yardım edecek."

Korku içindeki erkeğe bakarak ona dedim ki, "Onu yatıracağım. Sadece bana yerini göster." Doktor hevesle başını sallayarak onayladı. Yolu gösterdi ve Inessa'yı yatağa yatırdım, sırtına müdahale edilebilmesi için göğsünü şilteye yasladı. Elini tutarak yatağın ucuna oturdum. Doktor kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ona açıkça.

Maya yanıma geçti ve sabırla doktorun ne yaptığını izledi. Doktor kaşlarını kaldırdığında sıırıttım.

ona da. O da gitmeyeceğini göstermek için çenesini kaldırdı.

Makine hareket etmeye ve bizi gökyüzüne doğru itmeye başladığında, *moy prekrasnyy'yi* yamalayan doktora bakışlarımı diktim. Bulutlara doğru yelken açtığımızda çukura baktım. Alevler kuleleri yıkıyordu. İçerisinin neye benzediğini ancak hayal edebiliyordum.

Turuncu ve kırmızı alevlerin daha da yükselmesini izlerken *bunun uygun olduğunu* düşündüm. Kan Çukuru benim cehennemimdi. İçinde yanan tüm kötülükleriyle alevler içindeydi. Şimdi her zaman olduğuna inandığım cehenneme dönüşmüştü.

Gözden kaybolana kadar yanışını izledim. Sonra

Inessa'mı izledim.

Nefes alışını izledim.

Huzur içinde uyumasını izledim.

İkimiz de artık tamamen özgürüz.

15

LUKA

New York'un parlak ışıklarının uzakta parıldadığını görünce derin bir nefes aldım. Zaal yanımda iç çekti. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve ben de başımı salladım. Ben de aynen öyle hissediyordum.

Uçağın arka tarafına baktım. Doktor saatlerdir Inessa'yla ilgileniyordu. Maya'nın izniyle temizlenmişti ve şimdi mışıl mışıl uyuyordu. Doktor ona huzur içinde uyumasına yardımcı olacak ilaçlar vermişti. İyileşmesi için uykuya ihtiyacı olduğunu söylemişti. İlya, doktorun ona iğne yapmak üzere olduğunu gördüğünde zapt edilmek zorunda kalmıştı. Valentin onu sakinleştirmeyi başarmış, bunun Usta'nın yaptığı gibi bir şey olmadığına söz vermişti.

Doktor bileziğini de çıkarmıştı. Ona verdiği ve önümüzdeki günlerde vereceği ilaç ve ilaçlar, B Tipi uyuşturucuyu sisteminden temizlemek için tasarlanmıştı. Uyandığında, yıllardır katlanmak zorunda kaldığı ilaçlardan arınmış olacaktı.

Sonra İlya'ya baktım. Uzun uçuş boyunca Inessa'nın yanında nöbet tutmuştu. Sonunda yıkandı ve

yedek bir eşofman altı ve tişört giymişti. Elleri hâlâ Inessa'nın ellerindeydi ve başı dar yatağına yaslanmıştı. Maya yatağın ucundaki sandalyede uyuyordu. Valentin kız kardeşine en yakın koltuğa oturdu. Yaralı erkek eve dönüş uçağında pek konuşmamıştı. Zaal ve benim gibi o da yıkanmış ve üstünü değiştirmişti. Ama sonra kız kardeşinin yanına taşındı ve o zamandan beri hiç kıpırdamadı.

Zaman zaman onu Ilya'yı izlerken yakalıyordum. Ama bu saldırganlık değildi. Valentin her zaman bir muamma olmuştu. Onunla tanıştığım günden beri, zamanın herhangi bir anında ne düşündüğünü asla anlayamamıştım.

Gözleri her zaman soğuk ve değerlendirciydi. Onun yumuşadığını gördüğüm tek zaman Zoya'yla birlikte olduğu zamandı. Sadece o kadın, içinde çektiği işkenceye bir merhem gibi geliyordu. Yine de Inessa bulunduğundan, sayıkladığı sırada onun adını sayıkladığından, parmağını onun parmağına doladığından beri, içinde bir şeyler değişmişti.

Zaal ve ben onu Ilya'dan uzak tutmak için kendimizi hazırlamıştık. Ama Ilya Inessa'nın yanından hiç ayrılmadığı ve şimdi onun yanında uyuduğu, eli sıkıca Inessa'nın elini tuttuğu için, Valentin onu yeni bir ifadeyle izlemişti -kabul... belki de mutluluk?

Erkek mutlu görünüyordu. Kız kardeşi aşkı bulmuştu. Onun Zoya'yla, Inessa'nın da Ilya'yla yaşadığı gibi. Hepimiz, yanınızda size yol boyunca yardım eden biri olduğunda hayata alışmanın daha kolay olduğunu öğrenmiştik.

Pilot hoparlörden "On dakika içinde inmiş olacağız," diye seslendi. Başımı koltuğa yasladım.

Dizlerim heyecanla aşağı yukarı zıpladı. On dakika içinde Kisa'mı görecektim. Hepimiz yeniden bir araya gelecektik. Hepimiz eve sağ salim döndüğümüz için rahatlayarak iç geçirdim. İçimizden birinin ölme ihtimali çok yüksekti. Eğer öyle olsaydı o kişinin kadın sevgilisiyle yüzleşemezdim. Ben olsaydım ne Zaal'ın ne de Valentin'in Kisa'yla yüzleşemeyeceğini biliyordum.

Hepimiz eve sağ salim döndüğümüz için Tanrı'ya şükrettim.

Dakikalar sonra uçağın tekerlekleri asfalta değdi. Durduğumuzda Viktor *byki*'nin uçağı açmasına yardım etti. Pencereden dışarı baktım ve Kisa'nın arabadan indiğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kahverengi saçları akşam esintisinde dalgalanıyordu. Gözlerinin pencereden beni aradığını görebiliyordum. Birkaç araba daha geldi. Zoya ve Talia arabadan inip karımın yanında durduklarında gülümsedim.

Zaal'ın yanımda gerildiğini hissettim. Nişanlısını görünce hemen rahat bir nefes aldı. Kapı açıldı ve merdivenler havaalanında çalışan erkeklerimizden biri tarafından uçağı getirildi.

Valentin ayağı kalktı ve elini İlya'nın omzuna bastırdı. İlya ayağı fırladı, yumrukları dövüşmek için hazırды. Valentin irkilmedi. İlya gözlerindeki uykuyu kırıştırdı ve sonra omuzlarını gevşetti. Mavi gözleri hemen aşağıya, Inessa'ya baktı.

Valentin sert sesiyle ona, "O iyi," dedi. Başparmağını pencereye doğru götürdü ve "Eve geldik," diye duyurdu.

"Ev," diye tekrarladı İlya ve Inessa'ya doğru eğildi. "Bunu duydun mu, *moy prekrasnyy*? Evimizdeyiz."

Inessa kıpırdamadı, hâlâ ilaçların etkisiyle uyuyordu. Doktor uçağın arkasından geldi ve Inessa'yı inmesi için hazırlamaya başladı. Valentin pencereden dışarı bakmak için eğildi. Gözleri bir an için kapandı ve "Zoya" diye fısıldadı.

"Git," dedi İlya, Valentin'in çelişkisini görünce. "O benim dişim. Ona sahibim," diye güvence verdi İlya. Valentin durakladı, sonra başını salladı.

Valentin dönerek Zaal ve bana doğru yöneldi. Durmadan yanımızdan geçti ve kapıdan çıkmak için döndü. Zaal ve ben arkasından gittik. Valentin hızla merdivenlerden indi. Zoya, erkeğinin kendisine doğru geldiğini görünce çok geniş bir gülümsemeye ona doğru koştu. Valentin Zoya'yı kollarıyla sardı ve ona sıkıca sarıldı.

Ne konuşulduğunu duyamadım. Daha dinleyemeden kız kardeşimin heyecanlı çığlığını duydum. Zaal merdivenlerden ikişer ikişer indi. Talia onun kollarına atladı. Zaal geri çekildiğinde Talia onu yüzünden öpmeye başladı.

Uçaktan aşağıya baktığımda İlya ve *Byki'nin* Inessa'yı sedyeye taşıdıklarını gördüm. Maya Inessa'nın yanında duruyordu. Yüzünden dehşete düştüğünü anlayabiliyordum.

Onları yalnız bırakarak uçaktan merdivenlerin başına çıktım. Adımımı atar atmaz Kisa'nın rahatlamış bir şekilde gülümsediğini gördüm. Ben merdivenlerden inerken elleri şişmiş karnının üzerindeydi. Zoya Zaal'a sarılmış, ağabeyinin iyi olup olmadığını kontrol ediyordu.

En alt basamağa ulaştığımda Kisa'nın gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim neredeyse ikiye bölündü. "*Solnyshko,*" diye fısıldadım ve elimi uzattım. Kisa hiç tereddüt etmedi. Doğruca yanıma geldi ve göğsüme sarıldı. Onun tatlı kokusunu içime çektim ve ona sımsıkı sarıldım.

"Eve geldin," dedi iç çekerek.

"Her zaman," diye fısıldadım. Ellerimi Kisa'nın başının yanına koyarak onu geriye çektim ve güzel yüzünü inceledim. "Seni özledim," diye itiraf ettim ve yumuşak yanağındaki mutlu bir damla gözyaşını sildim.

"Ben de seni özledim, *lyubov moya.*" Elimi karnına koydu ve bebeğimiz tekmelerken güldü. "İkimiz de özledik."

Nabzım hızla atmaya başladı ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Geri çekildiğimde, "Bana sarılacak mısın, ağabey?" dediğini duydum.

Talia kollarını belime doladığında gülümsedim. Beni sıkıca kavradı ve ben de güldüm. Geri çekildiğinde bana baktı ve "Şimdi bitti mi?" diye sordu. Sesi şakacı olsa da, ses tonundaki samimiyeti duyabiliyordum. Bunu endişeli ifadesinden de anlayabiliyordum. Kisa'nın eli benimkini tuttu ve sıktı. O da bilmek istiyordu.

Derin bir nefes alarak mideme yerleşen huzur duygusunu kucakladım. "İşimiz bitti," dedim ve kalan zincirlerimin her birinin bozulmuş ruhumdan koptuğunu hissettim. Valentin ve Zaal arkama geçtiler ve ben her bir kardeşimin gözleriyle karşılaştım. "İşimiz bitti," diye tekrarladım.

Yanıt olarak başlarını salladılar ve ruhlarından ağırlığın yükseldiğini gördüm.

"Güzel! Tam zamanında!" Talia şaka yaptı ve Zaal onu tekrar kollarının arasına aldı. Adam onu göğsüne hapsederken Talia güldü.

Kisa'yı kollarımla sardığım sırada Zoya, "Valentin," diye soluk soluğa bağırdı.

Zoya'nın geniş bakışlarını takip ettiğimde, İlya'nın merdivenlerin başında durduğunu gördüm. Kisa bana baktı ve, "Kim o?" diye sordu.

İlya yönetici uçağının girişinde kocaman görünüyordu. Değerlendiren gözleri aşağıdaki hepimize kilitlenmişti. "Bu İlya Konev," diye hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle anons ettim. "Kendisi son Kan Çukuru Şampiyonu'ydu."

Talia, "Çok büyük," diye belirtti.

Grup sessizleştğinde Valentin, "O Inessa'nın," diye ekledi.

Zoya erkeğine baktı. "Inessa? O iyi mi? Güvende mi?"

Neredeyse tam zamanında, İlya merdivenlerden inmeye başladı. *Byki'nin* Inessa'nın sedyesini taşımasına yardım ederken bize arkasını döndü. Kisa'nın endişeli gözleri bana baktı. Gözlerimi sedyeden ayırmadan, "Efendisi onu cezalandırdı. İlya'ya aşık olmuş ve efendisi bunu öğrenmiş. Onu kırbaçladı."

"Hayır!" Zoya ağladı.

İlya Inessa'nın sedyesini tutarak piste çıktı. Dikkatli gözlerle bize baktı. Kisa'yı bırakarak onu karşılamak için yürüdüm. Elimi omzuna koydum.

"Sen iyisin. Inessa'yı minibüslerimizden birine bindirip evine götüreceğiz."

İlya başını salladı. Valentin aniden yanıma geldi. "Benim evim," diye ısrar etti. Zoya onun yanına geldi ve aşağıya, Inessa'ya baktı. "Valentin," diye fısıldadı. Sesindeki yoğun hüznü duyabiliyordum. Valentin kız kardeşine bakarken dişlerini sıktı, sonra başını kaldırdı. Zoya'nın eline uzandı, onu kaldırdı ve avucunu öptü. "*Kotyonok*, bu İlya. İlya, bu da benim kızım Zoya."

Zoya, "Tanıştığımıza memnun oldum, İlya," dedi.

İlya başını salladı. "Sen de," dedi ve bakışlarını hepimizin üzerinde gezdirdi. Onlara el salladım. Kisa'nın kolları belime dolandı ve İlya karnına bakmadan önce ona baktı. Gözleri parladı.

"Baba mı olacaksın?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim. İlya tekrar Inessa'ya baktı. Yüz ifadesindeki umudu gördüm.

"Özgürlük ne istersen yapmana izin verir," diye açıkladım. İlya şaşkın görünüyordu. "Zamanla anlayacaksın," dedim ona. Yavaşça başını salladı. "İlya, bu Kisa, benim karım."

"Merhaba," dedi İlya sessizce.

"Memnun oldum, İlya," diye yanıtladı Kisa.

Zaal Talia'ya sıkıca sarıldı. "Bu benim nişanlım Talia," diye gururla duyurdu.

İlya merhabasını tekrarladı, ardından merdivenlerden bir hareket geldi. Maya ürkek adımlarla basamakları inmeye başladı, geniş gözleriyle kalabalığı incelerken tırabzana tutunuyordu.

"Kim o?" Kisa fısıldadı. Maya'nın beceriksizce asfalta ulaşmasını izlerken Kisa'nın anaç yanının yüzeye çıktığını duydum.

"Maya," diye cevap verdim. "Çukurdaki *chiri*'lerden biriydi."

"Bir veba mı?" Zoya Gürcüce terimi yorumlayarak sordu. Maya o anda başını çevirdi ve Kisa'nın sertleştiğini hissettim. Zoya, Maya'nın duyamayacağı kadar alçak sesle, "Yüzü," diye fısıldadı.

"*Chiri'ler* çukurdaki en alt kasttı. Onlar hizmetçi kölelerdi. Inessa'nın kızıydı. Onlar en iyi arkadaşlardı. Maya yol boyunca onun yanından ayrılmadı. Kız kardeşimin hayatta kalmasına yardım etti," dedi Valentin dışisine.

"Genç yaşta bir muhafızın onu götürmesini reddetti, bu yüzden Efendi yüzüne asit dökülmesini emretti. Sonra da rütbesi bir *monadan* bir *chiri'ye* indirildi," dedi İlya. Kisa, Talia ve Zoya şampiyonun verdiği bu bilgi karşısında irkildiler. İlya üzüntüyle, "O daha on altı yaşında," diye ekledi. "Ama Inessa'mın hayatını bir savaşçı gibi savundu."

Zoya hemen Valentin'in yanından ayrıldı ve Maya'ya yaklaştı. Maya korku içinde donakaldı. Zoya gülümsedi ve elini uzattı. "Maya, öyle mi?"

Maya başını kaldırdı ve ürkekçe başını salladı. Gürcüce, "Evet, bayan," diye cevap verdi. Zoya yine gülümsedi. "Çok güzel bir isim." Zoya onunla Gürcüce de konuştu.

Maya sedyeye baktı ve "Bayan Inessa iyi mi?" diye sordu.

Zoya elini uzattı ve başıyla onayladı. "Ben Zoya, Valentin'in dışisiyim. Inessa ve İlya bize gelecekler.

ev." Durakladı, sonra ekledi, "Sana da kapımız açık. Ne de olsa sen Inessa'nın en yakın arkadaşısın."

Maya Zoya'ya baktı ve kara gözleri yaşlarla doldu. "Gerçekten mi?" diye sordu, sanki kandırılıyormuş gibi.

Zoya yaklaştı ve elini uzatmaya devam etti. "Gerçekten," diye karşılık verdi. "Ben de kısa süre önce özgürlüğüme kavuştum. Bu yeni dünyanın size dayatılmasının nasıl bir şey olduğunu anlıyorum."

"Öyle mi?" Maya ihtiyatla sordu. "Evet," diye yanıtladı.

Maya, Zoya'nın eline yasak bir meyveymiş gibi baktı. Ama Zoya cesaretle başını sallayarak ısrar edince, Maya titreyen elini yavaşça Zoya'nın elinin içine koydu.

Zoya, "Gel," diye nazikçe ikna etti. "Eve gidelim."

Maya iç çekti ve "Evim" diye fısıldadı. Kisa'nın burnunu çektiğini duydum ve elleri beni daha da sıkı tuttu.

"Tanrı onu korusun," dedi Talia ama Zoya Maya'yı yanımıza getirince Zaal'dan ayrıldı. Kız kardeşimin kendini tanıttığını izledim. Sonra da Kisa'nın Maya'nın diğer elini tutmasını gururla izledim. Maya, Ilya'yla birlikte duygu seline kapılmış görünüyordu. Ama daha önce hiç nezaket görmediğinizde, onun gücünü kabul etmek zordur.

Arabalara işaret ederek, "Hadi eve gidelim" dedim. Hepimiz arabalara doğru ilerledik ve Ilya Inessa'yı minibüse götürdü. Kisa arka koltukta yanıma kayarken, kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. Gözlerimi kapattığımda, Kisa'nın elinin vücudumda tembel daireler çizdiğini hissettim.

mide. Arabalar hepimizi eve götürmek için uzaklaşırken, çukuru ve asfaltta yaptığım öldürmeleri bıraktım.

Bitti.

Kabullenmesi imkânsız bir duyguydu ama Kisa'mı kollarımda tutarken, eninde sonunda eve varacağımı biliyordum. Sonunda kalmak için New York'taydım. Geçmişimden gelen tehditler artık yatağa atılmıştı.

Nihayet.

* * *

"Hepsi yerleşti mi?" Valentin ve Zoya evlerinin merdivenlerinden inerken onlara sordum.

Valentin elini sık tıraş edilmiş saçlarına sürterek başını salladı. "Evet. Hepsi uyuyor. Onlara her şeyi göstermek biraz zaman aldı ama hepsi çok yorgun."

Zoya kanepede arkasına yaslandı ve elini yüzünde gezdirdi. Valentin onun yanına oturdu ve elini dizine koydu. Zoya aklından geçen bir şeyle ilgili olarak başını salladı. "O çukur gerçekten de cehennem gibi bir yer," dedi ve Valentin de başıyla onu onayladı.

Zoya odada duran Kisa'ya ve bana bakarak, "O Usta'nın yaptığı şey, kâbuslarımda bile hayal edemeyeceğim bir şeydi. Açgözlülük ve nefretle yarattığı şey." Başını iki yana salladı. "Kardeşlerime yaptıkları." Elini Valentin'in yüzüne koydu. Erkek dışisine döndü ve ona olan hayranlığının parladığını görebiliyordum. "Valentin'ime yaşattıkları... Inessa, Ilya ve zavallı küçük Maya." Başını tekrar salladı. "I

Keşke onu kendim öldürebilseydim. Gulaglar, her şey bir adamın insanları tek kullanımlık ve insan altı olarak görmesi yüzünden oldu. Bu beni çok kızdırıyor."

Valentin kesin bir ifadeyle, "O öldü," dedi. "Hepsi öldü. Önemli olan tek şey bu." Zoya burnundan nefes verdi ve başını salladı. Sonra da gülümsedi. "Ve sen de kız kardeşine kavuştun."

"Sadece uyanmasını istiyorum," dedi ve Zoya onun yaralı yanağını öptü.

"Yapacak. Ve bunu yaptığında, senin Büyük Kardeş Sözünü tuttuğunu bilecek. Asla pes etmedin." Valentin başını Zoya'nın kucağına koyarak uzandı. Zoya'nın elleri onun kırpılmış saçlarında gezindi.

Bu Valentin'in aşkı.

"*Lyubov moya?*" Kisa sessizce söyledi. "Hadi gidelim."

Başımı sallayarak onayladım ve Zoya ile Valentin'e el salladım. Valentin'in gözleri uyku tarafından çekiliyordu. Zoya kalkmak için hareketlendi. Elimi uzattım ve başımı salladım. Bana minnettar bir gülümseme verdi. "*Teşekkür ederim,*" diye mırıldandı. Bizi dışarı çıkarma ihtiyacını ortadan kaldırdığım için bana teşekkür etmekten çok daha fazlasını yaptığını biliyordum. Inessa için bana teşekkür ediyordu.

Sorumlu olan sadece ben değildim.

Arabanın arkasına tırmandığımızda Mikhail, "Eve mi, *knayz?*" diye sordu.

Evet demek için ağzımı açtım ama son anda fikrimi değiştirdim. "Koyumuza, lütfen, Mikhail."

Kisa başını omzumdan kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla aşağı doğru çekilmişti. Gözlerimde bir şey görmüş olmalı ki iç çekti ve memnuniyetle tekrar uzandı.

Koyumuza vardığımızda Mikhail kapımızı açtı. Kuma adım attığımızda, "Uzun sürmeyecek," dedim.

Mikhail anladığını işaret etti. Kisa kolunu benim koluma bağlarken o da sürücü koltuğuna geri döndü. Yumuşak kumların üzerinde yürürken ılık esinti tenimizi yalayıp geçti. Tuzlu havayı içime çektim ve ciğerlerimi doldurdum.

Yerimize vardığımızda Kisa'nın taş duvarı aşmasına yardım ettim ve her zaman yaptığımız yere oturduk. Ben sırtımı duvara yasladım, Kisa da sırt üstü uzandı ve başını kucağıma yasladı.

Bana bakıp gülümsüyordu. "Ne?" diye sordum. Elim Kisa'nın güzel yüzünde ve boynunda gezinirken sordum.

"Sen hâlâ gördüğüm en yakışıklı adamsın." Sırf benim için gülümsedi, sonra ekledi: "O gözler, kime ait olduklarını söyleyen o gözler."

Eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. Başımı kaldırdığımda karanlık denize bakıyor, kıyıya vuran dalgaları dinliyordum. "Kan Çukuru gibi bir şeyi hiç görmedin, *Solnyshko*," diye itiraf ettim. Başımı salladım. "Gulag'ın kötü olduğunu sanıyordum. Sonra Zaal ve Valentin'le birlikte, nasıl daha da kötüleşebileceğini merak ettim." İnanılmaz bir kahkaha attım. "Ama oldu, daha kötüydü. Bir kâbus."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kisa sordu. Bana endişeyle baktığını gördüğümde ciddi olduğunu anladım. Her kelimesinde. Kisa her zaman yanımda olmuştu. Zor zamanlardan ve duyması hiç de kolay olmayan korkunç ayrıntılardan asla kaçmamıştı.

Elimi karnına götürdüm, ona güvenmek, yaptığım her şeyi anlatmak için ağzımı açtım... ama sonra... yapmadım.

Yavaşça başımı salladım ve "Hayır" diyerek kendimi gerçekten şaşırttım.

"Hayır mı?" Kisa kafası karışmış bir halde sordu.

Başımı tekrar salladım ve yeni bulduğum bir huzurla "Hayır" diye tekrarlardım. Kisa'nın elini sürekli atan kalbimin üzerine uzanması için kaldırdım ve "Bitti" diye fısıldadım. Bu sözler dudaklarımdan dökülürken, gerçeklik gerçekten de içime işlemişti. Kisa hareketsiz kalmıştı. İçime yerleşen baş döndürücü tamamlanmışlık duygusuyla, kendimden emin bir şekilde düşüncelerimi dile getirdim, "Gerçekten bitti."

Kisa yanımda dizlerinin üzerine çökene kadar hareket etti. İki avucunu da yanaklarıma bastırdı. "Luka," diye mırıldandı ve döktüğümü bilmediğim bir damla gözyaşımı sildi. "Bebeğim..." diye mırıldanarak ıslanan yanaklarımı öptü.

"Her şey bitti *Solnyshko*," diye mırıldandım, "hepsi. Beni zincirleyen her şey. *Bizi*."

Kisa duygularını bastırdı ve yumuşak bir sesle "Peki nasıl bir his?" diye sordu.

Doğru kelimeyi aradım. Aklıma gelen tek şey "Özgür" olunca gülümsedim. Nefes aldım, ciğerlerim artık ağır değildi ve kalbim artık ağrı mıyordu. "Ben özgürüm."

"Luka," diye bağırdı Kisa ve kollarını boynuma doladı. Karıma sarıldım. Karımı ve doğmamış bebeğimi kollarıma aldım.

Kisa gözlerime bakmak için arkasına yaslandığında, "Çocukken anılar biriktirdiğimiz bu koydu. Burası

Beni sana geri getirdiğın koy. Raze'e Luka olduğunu, sadece senin için yaratılmış bir erkek olduğunu hatırlattın." Kısa beni dinlerken gözlerini kırptırdı ve ben de ekledim: "Ve işte bu koyda savaştığımız her şeyin, beni hapseden her şeyin yok olduğunu fark ettim. Yok oldu..."

"Luka," diye fısıldadı Kısa, parlak gülümsemesinin içinden kontrolsüz bir mutluluk parlıyordu, "Seni seviyorum, *lyubov moya*. Sonsuza kadar." "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım ve dudaklarını kendi dudaklarımla kavradım.

Kısa öpücükten geri çekildiğinde tekrar kucağıma uzandı. Kalbimde yeni bir sakinlikle okyanusa baktım. Kısa'nın bakışlarını hissederek aşağıya baktım. Bana bakıyordu ve elini kaldırıp hayalet gibi gözüme yaklaştırdı.

-Biraz Kısa'nın mavisikle lekelenmiş kahverengi göz.

"Luka Tolstoi," dedi nostaljik bir şekilde. "Tanrı benim mavi gözümde bir parçayı seninkine koydu, böylece eşleştik. Böylece her zaman birlikte olmamız gerektiğini ve ruhlarımızın kaynaştığını bilecektik. Böylece nereye gidersen git, her zaman evinin yolunu bulacaktın."

Kısa'nın sözleri içime işlediğinde, doğru olduklarını anladım. "Ve işe yaradı," dedim *solnyshko*'ma gülümseyerek.

geniş. "Beni eve getiren sendin. Kaybolduğumda ruhun beni çağırdı. Ve şimdi hala burada, ben bulunduğumda."

Kısa gözyaşlarının arasından gülümsedi ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirmek için uzandı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Şu anda, ruhumun diğer yarısıyla bu koyda otururken, hayatın olması gerektiği gibi geliştiğini biliyordum.

Trajedi sayesinde ikimiz de daha güçlüydük.

Aramızdaki mesafeye rağmen aşkımız daha güçlüydü. O benimdi.

Ben onundum.

O, ruhu benimkiyle eşleşen kız.

Ve ben, onun için mükemmel bir şekilde yaratılmış olan çocuk. Sonunda eve döndüm.

Mutlu.

Huzurlu.

16

INESSA

Dört gün sonra...

"Inessa."

Alçak ses beni uykumdan uyandırdı. Nefes nefese kalmıştım, vücudum terden kayganlaşmıştı. Kaslarım ağrıyordu ve bacaklarım hareket edemiyormuş gibi hissediyordum.

"Neyim var benim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Valentin'in yaralı yüzüne baktım, boynundaki metal tasmayı görünce kalbim acıyla parçalandı.

"Şşş," diye yatıştırdı, "sorun yok."

"Canını yakıyor," dedim ve hareket etmeye çalıştığımda bağırdım.

"Sakin ol," diye fısıldadı Valentin, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımızı kontrol ederken. "Ben iyiyim. Ben senin için endişeleniyorum."

"Ne kadar zamanımız var?" Uyuşturucunun etkisiyle mideme kramplar girerken sordum. Gözlerimi sıktım, uyuşturucunun üzerimdeki etkisini kimin bıraktığına dair kanıtlara bakamadım.

Valentin bana üzüntüyle, "Çok uzun sürmez," dedi.

Elime uzandı ve sıkıca sıktı. "Sadece dayan, Nessa. Seni bir gün buradan çıkaracağım, söz veriyorum." Valentin elimi bıraktı ve ben de küçük parmağımı uzattım. Valentin'in mavi gözleri parmağıma bakarken kederle doldu. Ama kendi küçük parmağını da kaldırarak benimkine doladı.

"Büyük Kardeş Söz," dedim ve onun güzelce harap olmuş yüzüne gülümsedim.

İlaç beni tekrar etkisi altına almaya başladığında, "Büyük Kardeş Söz Veriyor," diye homurdandı.

Başımda bir öpücük hissederek, "Seni bir gün kurtaracağım, Nessa. Söz veriyorum. Seni özgür bırakacağım."

Uyuşturucuya teslim olduğumda, Valentin'i zihnimde gördüm. Mavi gözlerini, tıraşlı kafasını... Göğsündeki numarayı gördüm. 194. Valentin 194 yaşındaydı... 194 yaşındaydı...

Alçak seslerin mırıltısı kulaklarıma sürüklendi. Tanıdık olmayan sesler ve kokular yattığım yere doğru sürüklendi. Ağırlaşan göz kapaklarımı açmaya zorlayarak, gözlerimdeki uykuyu kırıştırdım. Beyaz bir oda göründü. Kaşlarımı çattım. Şimdiye kadar sadece karanlık duvarlar görmüştüm. Kaşlarımı daha da çatmışım, en azından öyle sanıyordum. Kolumu hareket ettirmeye çalıştım ama içime bir acı saplandı. Sırtım. Sırtımda bir sorun vardı.

Ne olduğunu, nerede olduğumu hatırlamaya çalışarak zihnimi yokladım. Bunu yaparken birden belimin üzerinde uzanan şişkin bir kolun farkına vardım. Eline baktım. Sert ve yara izliydi. Kimin olduğunu bilmiyordum.

Beni ele geçirmekle tehdit eden korkuyla savaşıyor acıyla yüzleştim ve kiminle yattığımı görmek için döndüm. Derin bir ses duydum,

Yanımdan düzenli nefesler geliyordu. Ama artık korku gelmiyordu. Onun yerine kendimi güvende hissettim.

Dikkatlice başımı çevirerek yataktaki erkeğe odaklandım. Hafızam bir tren gibi geri döndü ve zihnime görüntü üzerine görüntü çarptı.

Ilya, Ilya ... Ilya ...

İlya'nın, *benim* İlya'mın yanımda yattığını fark ettiğimde alt dudağım titredi. Yüzü huzurlu bir uykundaydı. Onu izledim, kalbim çok hızlı çarpıyordu. Cildinin her yerinde çürükler ve kesikler vardı. Ama soluyorlardı.

Onları nereden aldığını düşünmeye çalıştım. Sonra hatırladım... Usta, bizi yakaladı, ben bağlandım, İlya dövüşmek zorunda kaldı...

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, İlya'nın gözleri açıldı. Uyanık olduğumu fark etmesi bir saniye sürdü. Anladığında doğrulup bedenimi kendi bedeniyle sardı. "Inessa?" diye sordu ve gözlerimi aradı.

Adımı dudaklarında duyunca gözlerim doldu. Sonra isimlerimizi keşfettiğimizi hatırladım. Birbirimizin isimlerini biliyorduk. Bundan sonraki hayatımız ne olursa olsun kendimizi bulabilecektik.

Mutluluk içimde patladı. "Beni buldun," diye fısıldadım ve elimi İlya'nın sakallı yüzüne doğru kaldırdım.

İlya'nın sarı kaşları aşağıya doğru çekildi. "Seni buldum, *krasivaya?*"

"Adımla," diye açıkladım. "Adımı söyledin ve beni buldun."

İly'a'nın sözlerimi anlaması bir an aldı. Sonra yüzü soldu ve gözleri büyüdü. Başını salladı. "Hayır, *moy prekrasnyy*," diye mırıldandı. "Biz hayattayız. Başardık."

İly'a'nın gözlerini inceledim, aldatma aradım. Hiçbir şey bulamadım. Sonra nasıl, ne zaman ve neden diye sormak için ağzımı açtığımda kafamda çok uzaklardan bir sahne canlandı.

Valentin... 194... *Sözünü tuttun.*

"Valentin," diye fısıldadım yüksek sesle. İly'a gülümsedi, çok yakışıklı bir gülümsemeydi ve başını salladı. "194?" "194 mü?" diye sordum. İly'a yine başını salladı.

"194 Valentin'di," diye açıkladı İly'a ve dudaklarımdan sessiz bir hıçkırık döküldü. Ağladım. Hayatımdan daha fazla görüntü beynimden geçerken ağladım. O kadar hızlı geldiler ki zar zor odaklanabildim.

İly'a eğildi ve elini yüzümde gezdirdi. "Sorun nedir, Inessa?"

"Başım," diye açıkladım. "Hatırlayabiliyorum. Nasıl hatırlayabilirim?"

"Dört gündür uyuyorsun." Bu bilgi karşısında nefesim kesildi. İly'a elimi tuttu ve beni anında sakinleştirdi. "Uyuşturucudan temizlendin." İly'a bileğimi kaldırdı. Bileklikten kurtulmuştu. Kızgın kırmızı bir yara izi vardı, bu da uyuşturucunun alındığının kanıtıydı.

Gözlerim odayı taradı. "Neredeyiz biz?"

İly'a yatağın kenarına oturmuş, gövdesi bana bakacak şekilde bükülmüştü. Her yerinde kesikler ve çürükler olduğunu fark ettim. "Inessa, Valentin'in Brooklyn, New York'taki evindeyiz. O getirdi

bizi buraya geri getirdi. O ve yeni ailesi hepimizin Kan ukuru'ndan kurtulmasına yardım etti."

Donup kaldım. "Efendim?"

"Öldü," dedi açıkça, ama sesi buz gibiydi. "Sen mi?"

İlya durakladı, sonra başını salladı. Öne doğru eğilerek alnımı omzuna koydum. İlya'nın eli saçlarımın arasından geçti. Tatlı ve temiz kokuyordu.

Bu düşünceyle hızla doğruldum ve sırtımdan gelen acıyla irkildim. "Maya?" Panik içinde sordum.

İlya'nın gözleri yumuşadı. "O burada. Güvende."

Rahatlama korkumu alıp götürdü. İlya'ya baktım. Tuhaf bir şekilde beni izliyordu. Göğsü çıplaktı ama pantolon giymişti. Yakışıklı yüzüne bakarken kalbim güm güm atıyordu. Ona o kadar uyum sağlamıştım ki, ne zaman yanıma gelse kalbim küt küt atıyordu. Bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Ama şu anda yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Elimi uzatıp temiz sarı saçlarını karıştırdım ve "*Moy vain*, ne oldu?" diye sordum. İlya'nın gözleri bu sevgi ifadesi karşısında bir an için kapandı.

Konuşmadı, ben de "Ne?" diye sordum.

Mavi bakışları benimkilere sabitlendiğinde nefes aldı ve temkinli bir şekilde "Beni hala istiyor musun?" diye sordu.

Sorusu karşısında o kadar şaşırmıştım ki başımı salladım. "Anlamıyorum."

İlya yutkundu ve yüzünü tamamen bana dönene kadar yer değiştirdi. Aşağıya baktığımda üzerimde siyah bir gecelik vardı. Yukarı baktığımda, İlya umutsuzca bana bakıyordu. Bu benim

kalp çatlağı. "Uyuşturucular," dedi sonunda. "Artık uyuşturucudan tamamen kurtulduğuna göre, beni isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

Hüzün beni etkisi altına aldı ve "Uyuşturucu yüzünden seni çukurda istediğimi mi sandın?" diye karşılık verdim.

İlya başını öne eğdi. "Bilmiyordum. Dört gün boyunca yanından hiç ayrılmadım. Uyanacağından ve beni istemeyeceğinden korkarak zar zor uyudum. Kalbinin artık benim için atmayacağından korktum."

Böylesine güçlü ve acımasız bir erkeğin, kalbimi kaybetme düşüncesiyle korkuya kapıldığını görmek şaşırtıcıydı. Acıdan dişlerimi sıkarak kucağına oturana kadar ilerledim ve kollarımı boynuna doladım. İlya itiraz edecek oldu ama dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırarak onu susturdum. Onu usulca öptüğümde İlya alçak sesle inledi, onu ne kadar istediğimi kelimelerle değil hareketlerimle gösterdim.

O benim bir parçamdı.

Öpücükten ayrıldığımda, kızarmış ve nabzım hızla atarken, "Sen benim kalbimdesin. Sen benim yaralı ruhumdasın. Sen benim erkeğimsin. Benim İlya'm... Eğer sana sahip değilsem özgür değilim." Başımı eğerek, "Beni hâlâ istiyor musun?" diye ekledim.

İlya başını kaldırdı ve çarpıcı yüzüne şiddetle sahiplenilen bir ifade yerleşti. Beni güçlü kollarının arasına aldı ve kendimi güvende hissetmemi sağladı. "Inessa," dedi boğuk bir sesle, "sen yanımda olmasan ölmeyi tercih ederdim. Sen benim kalbimde, ben de senin kalbinde olduğum sürece yaşıyorum."

Gülümsedim. O kadar geniş ve içten gülümsedim ki yanaklarım acıdı. İlya yüz ifademi yansıttı ve ben de güldüm.

G ü l d ü m ,

Ruhumda gerçek özgürlüğü hissediyordum. İlya büyülenmiş bir şekilde glşm izledi. Kahkahalarım dindiğinde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarına karşı inledim.

Geri ekildiğimde, "Valentin...?" diye sordum.

İlya yanaklarımdan öptü, sonra da "O aşağıda. Hepsi aşağıda."

"Hepsi mi?"

"Yeni ailemiz," diye açıkladı.

Sözleri midemi alt st etti. "Yeni aile mi?"

İlya başını salladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet. Valentin Zoya'da aşkı buldu. O artık daha geniş bir ailenin parçası. Bizi kurtarmaya yardım edenler onlardı."

"Onu görmek istiyorum," dedim kalbim hızla çarparak. Yaralı yüzünü ve yakalı boynunu zihnimde canlandırdım ve başımı salladım. "Onun 194 yaşında olduğuna inanamıyorum. Bunca zamandır karşımdaydı ve ben onun o olduğuna inanmıyordum."

"Sorun değil," dedi İlya ve beni nazikçe yatağa götürdü. "Ben gidip onu getireyim."

Kapıya ulaştığında, "Hayır. Onu görmeye yürüyeceğim."

dedim. İlya'nın yüzü sertleşti. "Ama senin sırtın-"

"Artık kapalı kalmayacağım. Sırtım ağrıyor ama buna dayanabilirim."

İlya'nın başı yana eğildi ve yüzüne sevgi dolu bir ifade yerleşti. "Yapabileceğini biliyorum, *moy prekrasnyy*. Güçlü ve vahşisin."

Elimi uzatarak, "Lütfen kalkmama yardım edin" dedim. İlya yanıma geldi ve beni nazikçe ayağa kaldırdı. Kendimi tuttum

Acının tıslaması. İlyâ kollarımdan tuttu ve beni kapıya doğru yönlendirdi.

Koridora, güzel ve aydınlık bir koridora çıktığımızda, sinirlerimin beni ele geçirdiğini hissettim. Attığımız her adımda vücudumun titrediğini hissettim.

Köşeyi dönüp basamaklara geldiğimizde, az önceki alçak seslerin daha da netleştğini duydum.

"Sen iyi misin?" İlyâ sordu.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Evet."

İlyâ bana gururla gülümsedi. Merdivenlerden aşağı inmek yavaştı ama aşağıya inmeyi başardım. Nefes nefese kalmıştım ve çok acı çekiyordum ama başımı dik tuttum. Kardeşimi görmek istiyordum. Özgürlüğümüzü kazanmasına yardım eden erkeklerle tanışmak istiyordum.

Seslerle aramızda kısa bir koridor vardı. İlyâ eğildi ve alnımdan öptü. "Hazır mısınız?" diye sordu. Sessizce başımı salladım.

İlyâ odaya doğru yürümeme yardım etmeye başladı. Sonuna geldiğimizde, köşeyi dönerken nefesimi tuttum. Büyük bir oda göründü... birçok insanla dolu bir oda.

Yüksek olan sesler giderek azaldı. İlyâ yüzümü bana dönüp yüz ifademi incelerken onları kısmen görüş alanımdan çıkardı. Kaşlarını bana doğru kaldırdı. Bunun bana hareket edip etmemesi gerektiğini sorduğunu biliyordum. Hazır olup olmadığımı.

Hazırdan da öteydim.

Ayağa kalkmama yardım etmek için kollarımdan tutan İlyâ yanıma geçti ve odadaki insanların içeri girmesine izin verdi.

manzara. Gözlerim yedi kişinin üzerinde gezindi.     ift ve... "Maya," diye fısıldadım koltukta oturan genç kadını gördüğümde. Çok farklı görünüyordu. Uzun siyah saçları sırtına dökülmüştü ve  ukurdakinden çok farklı giysiler giymişti. Onları sevdim.

"Bayan Inessa!" diye bağırdı ve ayağı fırladı. Maya bana doğı koştu. Ayaklarımın dibinde durdu ve elimi uzattım. Maya elimi tuttu. Eli titriyordu. Benimki de titriyordu.

" ok güzel görünüyorsun," dedim gururla.

Maya başını eğıdi. "Yüzüm için bana yardım edebileceklerini söylediler." Başını iki yana salladı. "Bu dünya, bayan. Çok farklı."

"Artık bir k le değılsin," dedim ve Maya başını salladı. "O zaman artık 'Bayan' yok." Maya gözyaşları arasında bile güldü.

Odanın öbür ucunda Maya'nın arkasında biri duruyordu.

Maya baktığımı gördü ve kenara çekildi. Bu buluşmanın nasıl ge e eğini hiç düşünmemiştim. Her gün kardeşimi düşünme lüksüne ya da lanetine sahip değıdim. Küçük bir kızken bana sımsıkı sarılan, hayatımı kurtarmak için çok mücadele eden erkek. Hayatta kalmamı sağlamak için yıllarca köleliğe katlanan erkek. Onun asla pes etmediğini biliyordum.

Valentin önümde dururken, mavi gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Harap olmuş yüzüne ve kocaman vücuduna baktım. O artık anılarımdaki genç  ocuk değıl, paramparça olmuş yetişkinliğimdeki erkekti.

Yine de onu o zaman olduğu gibi şimdi de seviyordum. Zaman hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ağabeyimi geri kazanmıştım. "Valentin" diye fısıldadığımda g6r6ř6m bulanıklaştı.

İlya beni yavaşça ileriye doğru y6nlendirdi, ama Valentin bir anda yanıma koştu ve beni kalın kollarıyla sardı. Sırtıma dokunmamaya dikkat ediyordu. Ama dokunsa da umurumda değildi. Kardeşimi geri almıştım. Kurtarıcıma kavuşmuştum. O benim ailemdi.

"Inessa," diye seslendi beni geniş g6ğs6ne bastırırken. G6zlerimi kapattım. H6crede yatarken beni kollarıyla sarmaladığı bir g6r6nt6 aklıma geldi. Geriye doğru eğilerek, kendi g6zlerimin kopyası olan mavi g6zleriyle buluştum ve "Bunu hatırlıyorum," dedim. Valentin beni dikkatle izledi. G6l6mseyerek, y6z6ne dokunmak i6in elimi kaldırdım. Valentin irkildi. Nedenini merak ederek kaşlarını 6attım.

S6ze d6k6lmemiş sorumu yanıtlarken, "Y6z6m... yara izleri..." dedi. Başını eğdi ve yan taraftan birinin hafif6e kokladığını duydum.

G6r6n6ř6nden rahatsız olan kardeşimi incelerken arkamdan İlya'nın eline uzandım. Saniyeler i6inde benimkine kaydı. Beni ayakta tutmak i6in onun g6c6n6 kullanarak d6nd6m ve 6ıplak sırtımı g6sterdim. Valentin'in tısladığını duydum.

İlya beni Valentin'le y6zleşmem i6in tekrar y6nlendirdiğinde, en 6stteki yara izine yumuşak bir 6p6c6k kondurduğunu hissettim. Bu kalbimi ısıttı. Ne olursa olsun beni istiyordu.

Bakişlarıyla tekrar karşılaştığımda Valentin'in y6z6 6fkeden kıpkırmızıydı. "Yara izlerim seni tiksindiriyor mu?" diye sordum.

Valentin öfkesini kaybetti, sadece "Hayır, hiç de değil" diye itiraz etti.

Yavaşça başımı salladım, sonra elimi bir kez daha yanağına koyarak, "Peki o zaman. Yara izlerin olsun ya da olmasın, benim kardeşim olduğunu anla." Valentin'in gözleri uzun bir an için kapandı. Tekrar açıldığında, "Gözlerimiz ve saçlarımız uyuşuyor. Şimdi yaralarımız da öyle."

Valentin bana baktı, sonra dudakları seğirdi. Neler olduğunu merak ettim. Birden, her zaman ciddi olan yüzüne geniş, neşeli bir gülümseme yayıldı. Tekrar başını salladı, sonra tekrarladı, "Eşleşiyoruz."

Yüksek sesle güldüm. "Hayatta kaldığımızın kanıtı." İlya'nın eli hâlâ benim elimdeydi ve onu sıkıca kavradı. İlya elini çekerek yanıma geldi. Kolu beni güçlü tutuyordu. Kalbimi çalan erkeğe baktıktan sonra kardeşime baktım. "Valentin, bu İlya." Yanaklarımın kızardığını hissettim. "O benim kalbimde, ben de onun kalbindeyim."

İlya beni yanağımdan öptü. Valentin izledi ama tepki vermedi. "Biliyorum," dedi ve başıyla İlya'yı onayladı. "O büyük bir savaşçı. Seni özgür kılmak için çok savaştı."

Yanıt olarak nabzım daha hızlı atmaya başladı. Valentin sonra arkasındaki birine bakmak için döndü. Siyah saçlı, siyah gözlü bir kadın öne çıktı. Çok güzeldi. Maya'ya benzer giysiler giymişti.

Ben de onları sevdiğimi fark ettim.

Valentin'in kolunu onun omuzlarına dolamasını hayranlıkla izledim. Bana gülümsüyordu. Nazik ve dürüst bir gülümsemeydi bu. "Inessa," diye açıkladı Valentin, "bu benim Zoya'm." Tekrar aşkına baktı ve, "Bu benim küçük kız kardeşim, Inessa," dedi.

Zoya elini uzattı ve ben de kendi elimi onununkine koydum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Inessa," dedi, sesinde biraz rahatlama vardı.

"Ben de memnun oldum," diye karşılık verdim. Zoya Valentin'in göğsünü okşadı ve, "Kardeşini gezegendeki en mutlu erkek yaptın. Onun tek istediği senin sağ salim dönmendi."

Valentin'in Zoya'sına sadece sevgi ve inançla bakmasını izlerken, "Bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Bence bu onur sana ait."

Zoya kızardı, sonra arkasındaki iri yarı erkeğe döndü. "Inessa, bu benim kardeşim Zaal."

Ve işte böyle oldu. Tüm aileyle tanıştım. Yeni ailemle. Her bir erkek ve kadınla el sıkışırken Ilya yanımda kaldı. Tüm tanışma faslı bittiğinde, odanın arka tarafındaki büyük kapılar gözüme çarptı. Dışarıda gece karanlıktı ama... dışarıyı görünüyordu.

İlya'ya dönerek, "Dışarı çıktın mı, *moy vain?*" diye sordum.

İlya başını salladı ve bana daha sıkı sarıldı. "Ben de seni bekliyordum. Bir zamanlar dışarıda birlikte yürüyeceğimizi hayal etmiştik. Başka pek çok şeyle birlikte. Bu yüzden bekledim." Erkeğime baktım ve ıslıl ıslıl gülümsedim. Güldü ve başını salladı. "Şimdi dışarı çıkmak ister misin?"

Heyecanla başımı salladım. Odaya baktığımda diğer insanların bizi izlediğini gördüm. Maya'nın gülümsemesini yakaladım. "Buna bayılacaksın... Inessa," dedi çekingen bir sesle. "Başka hiçbir şeye benzemiyor. Temiz hava..."

Nefes aldım, sinirlerimi çelikleştirdim. İlyā beni ileriye doğru götürdü. Ben bir kapıya yaklaşırken Valentin kenara çekildi. İlyā kapının kolunu açtı ve çekerek açtı. Temiz hava hemen yüzümdeki saçların tozunu aldı. Serin esinti üzerimden geçerken gözlerimi kapadım ve sinirlerimi kovaladım.

İlyā'nın yanımda gerildiğini hissettim ve onun da bunu hissettiğini anladım. Bir adım öne çıkarak beni bir basamaktan aşağıya, çimlerin üzerine indirdi. Çıplak ayaklarım yumuşak zemine batarken gözlerimi kapattım. Kendime bunun bir rüya olmadığını söylerken sadece bir an içindi. Hemen açtım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

İlyā etrafımıza baktı. Ağaçlar ve çitler bizi çevreliyordu. Ama en iyisi ciğerlerime dolan havanın serinliğıydi. Çukur rutubetliydi. Bu akşam havası çektiğim tüm acılara merhem olmuştu. Unutmama yardımcı oldu.

İlyā'nın nefesi kesildi. Yüzümü ona döndüğümde gökyüzüne bakıyordu. Büyülenmiş bakışlarını takip ettim ve bunu yaparken nefesim kesildi.

"Yıldızlar," diye fısıldadı İlyā, parıldayan küçük ışıklara bakarken.

Gözlerim yaşlarla doldu ve elini sıkıca kavradım. "İlyā," diye mırıldandım, yer üstündeki bu yeni hayata hayranlık duyarak.

"Biliyorum," dedi ve kolunu omuzlarımdan geçirmek için kaldırdı. "Biliyorum," diye tekrar fısıldadı.

Derin derin nefes alırken, bedenim bu baş döndürücü duyguyla doldu.

Bu nefesi bırakarak, "İlyā, hissedebiliyor musun?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu, yıpranmış bedeninden huzurun sıcaklığı yayılıyordu.

"Özgürlük," diye mırıldandım. "Özgürlüğümüz...
özgürlüğümüz... sonunda."

Sonsöz İLYA

Üç yıl sonra...

"Rodian!" Kisa, küçük kuzeninin yanına koşup onu yere iterken oğluna seslendi.

Talia ve Zaal'ın kızı Larisa çığlık atmaya başladı. Mangalın yanında Luka ile konuşmakta olan Zaal başını çevirdi ve kızının yardımına koştu. Onu kucağına aldı ve göğsüne götürdü. Küçük kızı kollarını boynuna doladı ve uzun saçlarına sarılıp ağladı.

"Sus," diye yatıştırdı Zaal, küçük kızın sırtını sıvazlayarak. "Her şey yolunda."

Talia kocasına ve kızına yaklaştı ve gözlerini devirdi. "O iyi, Zaal!" Başını iki yana salladı. "Yemin ederim, kızımız seni parmağında oynatıyor."

Ivan ve Vera Tolstoi, Talia ve Luka'nın ebeveynleri, Zaal'a doğru yürüyorlardı. Ivan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Başka birinin de babasını parmağında oynattığını hatırlıyorum."

Talia babasına ters ters baktı. Sonra bir gülümseme patlatarak kollarını babasının beline doladı ve sıkıca sarıldı.

"Hâlâ öyle," diye espri yaptı. Ivan ve Vera başlarını salladılar.

Luka kucağında oğluyla Zaal'a doğru yürüdü. Rodian kaşlarını çatmış Larisa'ya bakıyordu. Larisa da kaşlarını çattı. Luka Zaal'ın yanında durduğunda oğluna baktı. "Rodian, ne diyorsun?"

Rodian babasına ters ters baktı ve kollarını kavuşturdu. Ama Luka'nın bakışları daha güçlüydü. Kısa kocasına katıldı, eli şişmiş karnının üzerindeydi. O da oğullarının kuzeninden özür dilemesini bekledi.

Pakhan Kirill yanlarına geldi ve "Ne oldu?" diye sordu.

Luka oğlunu işaret etti. "Larisa'yı yere itti. Özür dilemeyi reddediyor." Kirill'in sert bakışları Rodian'a döndü ve Rodian, bakışlarının herkesten çıkardığı aynı başarı düzeyiyle kuzenine dönerek, "Özür dilerim Larisa," diye mırıldandı.

Larisa acıklı bir şekilde hıçkırdı ve en tatlı sesiyle, "Sorun değil, Rodian. Seni affediyorum." Kızı yanağını öptüğünde Zaal'ın neredeyse eridiğini gördüm, sonra kibarca yere bırakılmasını istedi. Rodian hemen onun elini tuttu ve oynamak için koşmaya başladılar.

Bir el benimkinin üzerine uzandı ve yan tarafa baktığımda Inessa onları izlerken bana gülümsüyordu. "Kıskandın mı, *moy vain?*"

Avlunun karşısında, yeni doğmuş oğulları Aleksey'i kucaklarında sallayan Zoya ve Valentin'i görünce içimi bir kıskançlık duygusu kapladı. "Hayır," dedim ama Inessa öne doğru eğildi ve yalanıma bir kaşını kaldırdı. "Tamam, evet," diye itiraf ettim. Omuz silktim. "Ama bekleyebilirim. Sen varsın. Şimdilik ihtiyacım olan tek şey bu."

Çukurdan geldikten sadece dört ay sonra Inessa ile evlenmiştim. İkimiz de birbirimiz için yaratılmıştık, bunu biliyorduk. İkimiz de bu yeni hayata uyum sağlamakta zorlanmıştık. Yer üstündeki dünyaya nasıl uyum sağlayacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Ama tökezleyerek ilerledik ve her zaman birbirimize destek olduk.

Inessa öpmek için geldi. Elimi boynunun yan tarafına koydum. Öpücük derin ve uzundu. Ayrıldığında, "Hücrede, Efendi bizi bulmadan önce seni görmeye geldiğimde birçok şey dilediğimizi hatırlıyor musun?" dedi.

Başımı salladım. O zamanların hatırlatılmasından nefret ediyordum. "Dışarıda birlikte yürümek istediğimizi hatırlıyor musun?"

Çukura mı? Sonunda birlikte olmayı seçmek için mi?"

"Evet," dedim ve öpmek için elini ağzıma götürdüm.

"Başka ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım ama sonra dedim ki, "Bir ailemiz olacaktı. Bir gün kendi seçimimizle bir aileye sahip olacağımızı."

Inessa yavaşça başını salladı, sonra sessizleşirken beni izledi. Benden ne öğrenmek istediğini merak ederek gözlerini ararken kalbim heyecanla tekledi. Inessa'nın pembe yazlık elbisesinin altındaki karnına baktım, sonra tekrar gözlerine baktım.

Ağzımı açtım ve sessizce "Inessa?" diye fısıldadım.

Inessa'nın gözleri yaşlarla doldu ve ağzım daha da açılırken o güldü. "Evet," diye cevap verdi, dile getirilmemiş sorumu yanıtlıyordu. Elini karnına bastırdı. "Baba olacaksın."

İçimden saf bir sevinç geçti. Öne doğru uzanarak Inessa'yı kollarımın arasına aldım, sonra arkama yaslandım. "Baba mı olacağım?" Yarı haykırdım, yarı sordum. Kendimiz için istediğimiz dileği hazmetmek şaşırtıcı derecede zordu.

Inessa başını geriye attı ve güldü. Güldüğü zaman en güzel halini alırdı. "Evet!" dedi daha yüksek sesle, bahçedeki herkesin dikkatini çekerek.

Önce Valentin geldi ve Zoya'yı kucağında uyuyan Aleksey'le baş başa bıraktı. "Ne var?" diye sordu.

Inessa'ya baktım ve o da başını sallayarak bana izin verdi. Kayınbiraderime ve en iyi arkadaşıma bakarak, "Ben baba olacağım" dedim.

Valentin'in gözleri büyüdü ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Nessa," dedi mutlulukla. Inessa ayağa fırladı ve kollarını kardeşinin beline doladı.

Zoya bana tek koluyla sarıldı. "Uyumayanlar kulübüne katılmaya hazır ol," diye alay etti.

"Ben hazırım," diye cevap verdim. "Bir süredir hazırım."

Daha sonra Luka ve Kisa, ardından da Zaal ve Talia geldi. Kirill, Ivan ve Vera da geldi. Kalabalığın arasından en son geçen Maya oldu. En iyi arkadaşını hedef aldı ve onun kollarına koştu. New York'a taşınmayı seçen genç dövüşçülerden biri olan erkeği Maxim geride durdu ve gururla izledi.

"Inessa," dedi Maya sessizce, "senin adına çok mutluyum." Inessa öne doğru eğildi ve Maya'nın önceden yara izi olan cildini öptü. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Volkovlar Maya'nın yeniden yapılandırma ameliyatı olması için para ödemişlerdi. Tüm hasar geri döndürülemezse de, neredeyse eskisi gibiydi. Bu ona yeniden yaşamak için güven vermişti. Ve aşık olmasını. Maxim saflarımıza katılmayı seçen kırk üç erkekten biriydi. Çok sayıda yüksek eğitilmiş savaşçımız sayesinde Bratva ve Kostava Klanımız durdurulamazdı.

Maxim de gençti, kendisi henüz yirmi yaşındaydı. Ama değerli bir erkekti. Ve Maya'ya tapıyordu. Maya'nın Inessa'nın kız kardeşi olduğunu biliyordu. Ve ona zarar verirse hepimizin başına gelecekleri de biliyordu. Ama yapmadı. Gözlerindeki bakıştan sonsuza dek süreceklerini görebiliyordum.

Tebrik sesleri kesildiğinde Kirill'in Luka'nın sırtına vurduğunu gördüm. Luka derin bir nefes aldı ve başını salladı. Tam neler olduğunu soracaktım ki Kirill elindeki çatala şampanya bardağının kenarına vurdu.

Hepimiz Pakhan'ı izlemek için döndük, o önümüzde duruyordu, Luka da onun yanındaydı. Ivan da ona katıldı. Kaşlarımı çattım. Kisa'ya baktım ve onun gözünün kenarından belli belirsiz bir damla yaşı sildiğini gördüm.

Mutluluktan ağlıyordu. Gururla.

"Zaten kutlama yaptığımıza göre, sanırım mutlu olmak için bir neden daha eklemenin zamanı geldi." Zaal ve Valentin yanımda yürüdüler ve üçümüz de neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz olmadan birbirimize omuz silktik.

Kirill elini Luka'nın omzuna koydu. "Yaşlanıyorum. Ve büyük kardeşliğimizdeki Pakhan pozisyonunu çok uzun yıllar sürdürdüm." Kirill hüzünlendi. "Her zaman bu günün oğlum Rodian'ı da kapsayacağını düşünmüştüm. Ama bu hayal hiçbir zaman olması gerektiği gibi gerçekleşmedi." Kirill başıyla kızını işaret etti. "Karımın da yanımda olması gerekirdi ama hayat benim için de öyle olmadı." Luka'ya dönerek, "Sen çocukken kaçırlıldığında, güçlü bir liderimiz olacağına inanmaktan vazgeçtim" dedi.

Ivan başıyla onayladı. Kirill Luka'ya yaklaştı ve elini onun yanağına koydu. "Ama sonra geri döndün. Değişmiş ama daha güçlü olarak döndün. Döndüğünde üstesinden gelmen gereken o kadar çok şey vardı ki, bir daha asla hepimizin tanıdığı çocuk olamayacağından endişelendim. Ama hepimizin yanıldığını kanıtladın. Bunun yerine, geliştin. Daha iyi oldun. Gurur ve onurla yükseldin. Gelmiş geçmiş en iyi *knayz* oldun."

Kirill bir nefes aldı, sonra hepimize hitap etti. "Üç erkeği kişisel cehennemlerinden geri getirdiniz. İmkansız başardınız ve geçmişte birbirlerini soğukkanlılıkla öldürmekte tereddüt etmeyecek rakip aileleri birleştirdiniz." Talia'nın cevap olarak başını Zaal'ın omzuna yasladığını gördüm.

Kirill her birimizin gözlerine baktı. "Bir hafta önce Pakhan görevimden resmen ayrılmaya karar verdim." Kolunu Luka'nın geniş omuzlarına doladı ve "Ve Luka'yı yerime atadım" dedi. Kirill Luka'ya döndü ve "Geçtiğimiz birkaç yıl içinde bir Bratva kardeşi olarak beni dinledin ve büyüdün. Ama bundan daha fazlası, sen

benden daha iyi bir lider oldun. Bu aileyi aşılmaz bir güç olarak inşa ettiniz. Gelirimizi iki katına çıkardınız ve bizi bir kez daha büyük yaptınız."

Kirill Volkov Bratva yüzüğünü parmağından çıkarıp Luka'nın avucuna koydu. Luka yüzüğü kaldırıp sağ elinin üçüncü parmağına geçirirken yutkundu.

Başını kaldırmadan önce birkaç saniye yüzüğe baktı. "Teşekkür ederim," dedi Kirill'e, sesi duygu doluydu. Daha sonra onu göğsüne çeken babasına döndü.

Fazlasıyla hak ettiği bu onuru kabul edişini izlerken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. Hep birlikte onu tebrik etmeye hazırlandık. Birden Kirill elini uzattı. Luka'ya dönerek, "Pakhan onlarca yıldır başkalarıyla birlikte yönetiyor. Bu onun karar vermesini kolaylaştırıyor. Bu onu güçlü kılıyor." Kirill durakladı ve bir davette bulundu: "Luka, eğer istersen, lütfen Kızıl Krallarını seç."

Luka'nın gözleri Zaal, Valentin ve benim üzerime çevrildiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Üç yıl boyunca dördümüz her şeyi birlikte yapmıştık. Luka'ya rehberlik ediyor ve kuralları uyguluyorduk. Valentin ve ben Bratva'ya sadık Ruslardık. Zaal, biz Ruslarla ortak olan *Lideri'ydi*.

Luka bir adım öne çıkarak derin bir nefes aldı ve "Seçimimi ertelemeyeceğim. Başka seçenek yok. Üç kardeşim var, hayatım pahasına güvenebileceğim erkekler... ve ailemin hayatı." Zaal'ı işaret etti. "Zaal, kendi halkına liderlik ettiğini biliyorum ama sen yanımda olmadan çemberim tamamlanmış sayılmaz."

Zaal öne doğru yürüdü ve Luka'nın elini sıktı. "Onur duyduğum kardeşim," diye cevap verdi.

Luka daha sonra Valentin'e baktı. "Valentin, sen tanıdığım en sert askersin. Ama gücün ve becerin kadar şiddetli olan bir diğer şey de sadakatin. Senin gibi bir Kızıl Kral'a sahip olmak benim için onurdur."

Valentin hiç tereddüt etmedi. Doğruca Luka'ya yürüdü ve onu kollarıyla sardı. Sessizce Luka'nın yanında durdu. Talia ve Zoya'ya baktım. Gururla gülümsüyorlardı.

"Sonunda," dedi Luka bana odaklanarak, "İlyas. Geçtiğimiz üç yıl boyunca karşılaştığım en güçlü ve en dirençli erkeklerden biri olduğunu kanıtladın. Çukurdan çıkan erkeklere yeni hayatlarında liderlik ettin. Karşılaştığın herkes tarafından saygı görüyor ve seviliyorsun. Benim yanımda son pozisyonu alırsan onur duyarım."

Gözlerimi kırptırdım, bugün olanlarla baş edemiyordum. Inessa beni şoktan çıkarmak için elini sırtıma koydu. Bana öyle bir gururla gülümsedi ki kendimi bir metre boyunda hissettim. Luka, Zaal ve Valentin'in yanına gitmek için ayaklarımı zorladım. Luka bana sarıldı ve sonra hepimize baktı. Kelimelere ihtiyacı yoktu. Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyorduk.

Dördümüz, çoğu erkeğin düşeceği koşullardan kurtulmuştuk. Yanımızda dişilerimizle yeni hayatlar kurmuştuk.

Hayatta kalmıştık,
yükselmıştık.

Ve bir daha asla düşmeyecektik.

LUKA

Akşam çökerken şöminenin yanındaki yerimizden kalktım ve krallarına beni takip etmelerini işaret ettim. Ofisime doğru yürürken, Kisa'nın eli benimkinin arasından geçti. Eğilip onu başından öptüm, sonra da kucağında uyuyan oğlumuzu.

Benimle gurur duyuyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Kirill ve babamın yanından geçtim; ikisi de bana başlarını sallayarak onayladıklarını belirttiler. Koridoru geçip ofisime gittim ve kapıyı açtım. Kardeşlerimin arkamdan adım attıklarını duydum. Kapıda durup maun masanın arkasındaki koltuğa baktım.

"Git," diye ısrar etti Zaal. "Bunu hak ettin."

Derin bir nefes alarak yavaşça deri koltuğa doğru yürüdüm, sonra çekip oturdum. Bu duygunun her saniyesinin tadını çıkardım. Zaal, Valentin ve Ilya önümde oturmuş, gururla gülümsüyorlardı.

"Nasıl bir his?" Zaal sordu.

İçimi çektim. "Doğru. Doğru hissettiriyor."

Sandalyemi masanın altına doğru çekerek kollarımı masanın üzerine koydum ve "Ee, kardeşlerim... yeni bir iş var mı?" diye sordum. Ilya bana İtalyanlarla olan bir anlaşmazlık hakkında bilgi vermeye başladığında, doğuştan gelen hakkımın kalbimde huzur bulmasına izin verdim. Bu benim yerine getirmek için doğduğum roldü. Bu anı yakalamak kaderimde v a r d ı . Dünyanın en güçlü suç örgütüne sahiptim. Yanımda kardeşlerim ve mükemmel eşim vardı.

kollarımda.

Şimdilik, rollerimizde güvendeydik. Hepimiz geçmişimizi geride bırakmıştık. Ama biliyordum ki, eğer zamanı gelirse, dördümüz de yetiştirildiğimiz ve eğitildiğimiz vahşileri, derinlerde bir yerde tuttuğumuz canavarları çağıracaktık.

Eğer biri bizimle tekrar uğraşmaya karar verirse:

Yaralayacağız.

Katledderdik.

Öldürürdük.

Birlikte cehennemi *yerle bir* edebilirdik.

